

HİCRAN

Sevda Gündüz

HİCRAN

SEVDA GÜNDÜZ

HİCRAN

Sevda Gündüz

Bu kitabın tüm yayın hakları Türkiye’de

Sevda Gündüz’e aittir.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar

dışında yayıncının izni olmaksızın

hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. Basım, Ağustos 2020

Kapak Tasarım:

Tuğba Öztürk

Baskı ve Cilt:

TEŞEKKÜR

Yine öncelikle insanlara faydası dokunabileceğim ilimleri zihnime yerleştirip, yazma kabiliyetini veren Rabbim'e; minnetimi ve sonsuz şükrümü arz ediyorum.

Ve daha sonra, her ne kadar yaşarken canımı acıtsalar da hayata karşı güçlü durmayı öğrenmeme, tecrübeler kazanmama vesile olan, yazma şevkime şevk katan herkese teşekkür ederim.

Ayrıca, ziyaretime gelerek beni onurlandıran, mutlu eden ve beni dinleyen Bursa Büyükşehir Belediye Başkanımız Sn. Alinur Aktaş'a ve ekibine teşekkürlerimi sunuyorum.

İlk kitabımda olduğu gibi ikinci kitabımda da her an yanımda olan arkadaşım Zeynep Çelik'e, kitap kapağı tasarımı için destek olan ablam Güliz Çakır'a, sürekli karar değiştirmeme rağmen istediğim olsun diye tüm içtenliği ile emek veren abim Ömer Solak Seyitoğlu'na ve yine kapak tasarımı için farklı fikirler verip uğraş gösteren arkadaşım Tuğba Öztürk'e; canı gönülden destek olan arkadaşım Gülşen Karagöz'e; verdiği fikirle kitabıma renk katmaya vesile olan arkadaşım Emine Kavas Eren'e; geçirdiğim sıkıntılı dönemlerde arkamda sağlam birisinin olması lazım diye yakındığımda; "Elimden ne gelirse sonuna kadar yapacağım Sevda, merak etme, halledeceğiz," deyip yüreğime su serpen arkadaşım Kübra Laloğlu'na, ömrünü biz evlatları uğruna gözünü dahi kırpmadan feda eden biricik vefakâr cennet kokulu annem, ablalarım ve abilerime yanımda olduğunuz veya olamadığınız her an için çok ama çok teşekkür ederim.

Güzel yürekli insanlar iyi ki varlar Allah'ım hepsinden razı olsun inşallah...

1. BÖLÜM

Kibar, incitmekten ve incinmekten korkan, asaletin sonradan değil doğuştan olduğunu simgeleyen dünyalar güzeli bir kızdı Hicran. Naif kişiliği ile evin tek kızı olan Hicran’a hayran kalmayan yoktu. Narin bir çiçek gibi koklanıp, sulanmayı bekleyen Hicran’ın Allah’ın emriyle isteyenlerin hiçbirisine gönlü ısınmıyor, aşık olacağı erkeğin bir gün karşısına çıkacağına inanarak bekliyordu. Evlenme çağı gelmiş geçiyordu artık. Bir gün odasında eşyalarını düzenlerken, yan odadan babasıyla annesinin hararetli konuşmalarına kulak misafiri olan Hicran dehşete kapılmıştı birden bire. Babası, evlenmek için önüne gelen kısmeti tepen kızı için annesine söylüyordu.

— Kaç yaşında kocaman kız oldu artık. Neyi bekliyor ki daha? Sen evlendiğinde Hicran’dan altı yaş küçüktün, ben erkek olduğum halde Hicran’ın şimdi evlenmek için küçük olduğunu düşündüğü yaştan bile daha küçüktüm. Ne oldu yani? Evlendik baktık hayatımıza. Mutlu mutlu geçiniyoruz çok şükür. Armudun sapı, üzümün çöpü deseydim seni alır mıydım acaba? Her türlü zorluğu çıkartmayı ben de bilirdim elbette. Ama ne yaptık? Her şeyin en iyisini Allah bilir dedik kadere razı olduk. Bu ne böyle ki?” diye yüksek sesle sıralıyordu ve bunları annesinin içinden geçenleri bilmeden söyleniyordu. Çünkü, Hicran’ın annesi Ferhunde’nin de hayatından uzaktan uzağa ilgi duyduğu ve onunla ilgilenen başka bir delikanlı olmuştu zamanında.

Çeşme başında ilk kez gördüğü Ekrem’in Ferhunde’ye: “Keşke Allah seni bana yazsa be Gülüm,” demesi Ferhunde’nin gönlünü çalmaya yetmişti bile. Yani rızası olmadan, amcasının oğlu Sedat’a babasının zoruyla satılmıştı âdeta. Evet, Sedat çok iyi bir insandı fakat babasıyla amcasının miras davasından dolayı gönlü yokken amcasının kızı Ferhunde ile evlendirilmişti. İsteksiz fakat Allah’ın yazdığına razı olarak saygıyla başlayan evlilikleri zamanla büyük bir sevgiye dönüşmüştü. Sedat’ın hararetli konuşmalarını sessizce dinleyen Ferhunde sessizliğini bozarak;

— Demek armudun sapı üzümün çöpü deseymiş beni alır mıymış acaba? Ben sana gelir miydim acaba? diye yüksek sesle sinirini ifade edince, Ferhunde’yi kırdığını farkedene Sedat birden kendini toparlayıp Ferhunde’ye sarılarak;

— Aman da aman benim güzel karıma yine dokunaklı bir şey mi söylemiş bu Sedat patavatsız, tamam, hadi ben kahveye gidiyorum hanım, o güzel yanaklardan öpmeme izin var mı?” diyerek gönlünü almıştı bile karısının.

— Hadi Allah’a emanetsin, dedi Ferhunde tebessüm ederek. O anda Ferhunde’nin bütün yaşadıkları bir şerit gibi geçmişti gözünün önünden. Mutlu yuvası, Hicran’a hamile kaldığı gün Sedat’ın verdiği tepki aklına gelmişti. Bunları düşünürken bile gülümsemesi hayatında yaşadığı o büyük mutluluğu kanıtlıyordu. Şükür etti Rabbine... O sırada odasından çıkan Hicran;

— Ne o Ferhunde Hanım, Sedat Bey yine ne yaptı da o kızgın anında seni güldürmeyi başardı, dedi esprili bir tavırla.

— Klasik baban işte, sağ olsun gönlümü aldı hemen. Ama yüzümü güldüren başka bir şey daha var. Sana hamile kaldığım gün yaşadığımız mutluluk gözümün önüne geldi birden bire, diyerek sarıldı kızına. Hicran’da aynı tepkiyle;

— Mis kokulu annem benim, diyerek öptü annesinin yanaklarından.

Yıllar ne de çabuk geçiyordu, sanki dün gibiydi yaşadıkları. Evlendikten üç buçuk yıl sonra Ferhunde’nin hamile olduğunu öğrenen Sedat;

— Heeeeeeyyyttt beee, diye öyle bir yüksek sesle bağırmıştı ki karşı komşusu can havliyle yerinden fırladığı gibi kapısına dayandı ve aralık olan kapıdan içeriye girerek holde ayak üstü konuşan Sedat ve Ferhunde’nin sevinçli yüz ifadelerini görünce korkulu yüz ifadesiyle;

— Allah iyiliğinizi versin sizin. O ne sestir öyle, yüreğim ağzıma geldi. İnan ki doğuracaktım az daha.

— Allah korusun Zehra abla daha erken dört ayın var daha. Ayrıca bu bağırışın sebebine gelince Sedat’ım baba oluyor, e olsun o kadar değil mi? derken bir bağırışta Zehra’dan koptu.

— Nee, şimdi ben teyze mi oluyorum? Ay çok sevindiimm. Benimki-sine de arkadaş geliyor he, ay valla çok mutlu oldum. Gel kız bir sarılayım sana. “Hayırlı uğurlu olsun canım benim.” Sedat’a dönerek; “Sedat gözünüz aydın, güzel günler görün inşallah.”

Zehra, Ferhunde’nin Kuran kursundan arkadaşı olup, çok iyi anlaştığı en yakın komşusuydu.

— Eeee bugün mü öğrendin?

— Hııı bugün, gel abla buyur odaya girelim ayakta kaldın hem bir kahve ikram edeyim hem konuşalım. Ferhunde’den iki yaş büyük olan Zehra, bir abla gibi yakındı ve her daim göz kulak olurdu ona. Ferhunde ve Zehra’nın çocuklukları kısa da olsa güzel geçmişti. Evlenince de evlerinin karşı karşıya denk gelmesi ne güzel bir tevafuktu.

— Yok girmeyim. Nihat uyanır şimdi maması sobanın üstünde. Yanmadan gideyim. Sesi duyunca nasıl fırladığımı bilmiyorum. Çok şükür ki güzel haber aldım, diyerek gerisin geriye koşar adımlarla gitti evine.

Evine gelip kapıdan içeri girdiğinde bir de ne görsün? Nihat uyanmış, sobanın üstünde fokurdayan mamaya doğru uzanmaya uğraşıyordu. Koşarak oğlunu kucaklayan Zehra bir dakika daha gecikseydi göreceği manzarayı düşünerek dehşetle bir iki kıcına vurdu Nihat’ın. Nihat iki buçuk yaşında fakat çok yaramaz bir çocuktü. Yürümeye başladığından itibaren her an bir vukuat yaşıyordu Zehra. Varlık içinde yaşıyordu fakat mutlu bir evliliği yoktu Zehra’nın. Eşi Bülent ilgisizdi Zehra’ya karşı. Her şeyine bir kulp bulup üzmeyi marifet edinmişti kendine. Onun için Zehra her zaman imrenerek bakardı Ferhunde’yle Sedat’ın arasındaki ilişkiye.

Ferhunde’nin ilk haftalarda zorlu geçen hamileliğinin dördüncü ayında Zehra’nın doğum için hastaneye kaldırıldığını duyan Ferhunde, Sedat gelir gelmez hastaneye gideriz düşüncesiyle hazırlanamaya başlamıştı bile. Dış kapının anahtar sesini duyan Ferhunde kapiya koşarak;

— Sedat hoş geldin canım, diyerek Sedat’ın elindeki muz poşetini

alıp yere koydu ve Sedat'ın üzerinden çıkarttığı ceketini askıya asarken; "Yemek hazır. Yemeğini yer yemez yorgunsundur ama hastaneye gidelim mi? Zehra'yı doğuma kaldırmışlar da.

— İstersen hemen gidelim hanım.

— Yok yemeğini ye sonra çıkarız canım, derken karnına bir anlık sancı gelen Ferhunde portmantonun yanındaki sandalyeye çöküverdi hemen. Panikleyen Sedat'a; "Yok yok bir şey, hemen telaş yapma geçti, dedi gülümseyerek. Daha sonra mutfağa geçip, hızlı hızlı yemeklerini yer yemez ikinci el olarak çok büyük bir mutlulukla aldıkları, çok sevindikleri, kendilerine ait, ilk göz ağrıları olan Chevrolet arabalarına binip hastaneye doğru yol aldılar. Yolda sohbet ederlerken hastaneye nasıl vardıklarını anlamayan Sedat ile Ferhunde arabayı park ettikten sonra biraz ilerde hastane önündeki seyyar satıcıdan bir demet çiçek alıp hastaneye doğru ilerlemeye başladılar. Hastane odasına daha girmeden koridorda ilerlerken bebek seslerini duyan Sedat sevinçle;

— Allah'ın izniyle yakında biz de kucağımıza alacağız bebeğimizi, diyerek birdenbire sarılıp kucağına aldı Ferhunde'yi. Ferhunde ne yapacağını şaşırarak etrafına bakıp, gülmemek için kendini zor tutar bir pozisyonda;

— Bırak koca bebek birisi görse rezillik. Bırak erken doğum yaptırıcaksın bana.

— Ağzını hayır aç hatun, hem benim oğlum sabırlı, zamansız gelmez öyle.

— Yaa oğlun olacak demek? Fazla kaptırma kendini bence oğlan diye hayal kırıklığına uğrayacaksın bak.

— Şaka bir yana hanım da hayırlı, eli ayağı düzgün bir evladımız olsun inşallah. Allah'tan başka ne isterim ki, derken hastane odasından çıkan Bülent'i gören Ferhunde, "Bülent Abi," diyerek odaya doğru ilerledi hızlı adımlarla. İçeri girdiklerinde sevinçli ifadesiyle yüzlerine bakan Zehra;

— Kızım oldu Ferhunde. Baksana teyzesi şu bıdığa ne kadar tatlı değil mi?

— Evet, abla Maşallah çok tatlı. Bu arada adı ne oldu?

— Şimdi bizde onu konuşuyorduk Bülent ile nüfusunu çıkartmaya gidiyordu o da.

— Eee ne taktınız abla bebeğin ismini?

— Bülent annemin ismi olsun dedi, ben de kırmadım Vildan taktık.

— Çok güzel bir isim abla, adıyla yaşasın inşallah. Valla abla Allah yardımcın olsun, zor günlerin başlıyor. Bakalım Nihat Vildan'ı görünce tepkisi ne olacak, deyip gülümsedi Ferhunde. Aynı şekilde Zehra'da güldü ve gülümsemenin yanında tedirgin bir yüz ifadesi takınarak;

— Sorma bakalım ne olacak?

Merak konusu olan Nihat'ın tepkisi hiç de düşünüldüğü gibi olmamıştı. Hiç kıskançlık yapmıyor çok seviyordu Vildan'ı. Vildan doğduktan sonra çok uysallaşmıştı Nihat. Abi olmak yaramıştı ona. Kardeşine karşı o kadar hoş davranıyordu ki, Zehra aralarındaki bağa imrenerek bakıyor, hep böyle sürsün diye dua ediyordu Allah'a.

Dokuzuncu ayına giren Ferhunde doğum hazırlıklarını yapmış, hastaneye evden aceleyle çıkılırsa göz önünde olsun diye doğum için içinde bebeğe zıbın, kundak, havlu, peçete, kendisi için ise yedek pijama takımı, bir kaç tane iç çamaşırı, kolonya, peçete gibi ihtiyaçlarını koyarak katlayıp hazırladığı çantasını dış kapının iç tarafına bırakarak tedbirini almıştı. Doğum yaklaştıkça işe bile gitmek istemeyen Sedat tedirgin de olsa Ferhunde'ye söylediği bir sürü nasihatle mecburen işe gidiyordu. Bir gün Sedat'ı işe geçirdikten yarım saat kadar sonra birdenbire lavaboda sancılanan Ferhunde lavabodan çıktığı gibi pencereye zor atmıştı kendini. “Zehra ablaaa!” diye bağırarak Ferhunde'nin sesini duyan Zehra, Vildan'ı emzirirken olduğu yere bıraktığı gibi telaş içinde Ferhunde'nin evine gitti koşar adımlarla. Dış kapıyı zar zor açtıktan sonra suyu gelen

Ferhunde sancıyla kendini yere bırakmasıyla birlikte doğumu başlamıştı bile. Ferhunde'nin yanında bulunan Zehra şaşkın ama soğukkanlı bir şekilde Ferhunde'ye her haliyle yardımcı olmaya çalışıyordu. Çok zor bir doğum olmuştu. Boynuna dolanan kordondan dolayı mosmor doğan bebeği görünce ne yapacağını şaşırmıştı Zehra. Ağlamaklı sesiyle "Allah'ım Sen yardım et Allah'ım sen yardım et," diyordu sadece. Kan ter içinde kalan Ferhunde'nin ise ağzından dualar dökülüyordu o anda. Zehra kendisi bile nasıl olduğunu anlamadan bebeğin boynuna dolanan kordondan kurtarmıştı bebeği. Bebeğin bir kaç kez kıcına vuran Zehra'nın bebekle birlikte sevinç ağlaması bir olmuştu. Çok şükür ki bu zor anı da atlatmışlardı. Atlatmışlardı ama Sedat'ın olanlardan haberi yoktu daha. Zehra'nın bu zor anı atlattıktan sonra ilk işi pencereden çıkıp, Sedat'a haber göndermesi için insan araması olmuştu. Sedat'ın kendisine ait bir iki kilometre kadar uzaklıktaki çalıştığı çerçevesi dükânından hemen eve gelmesi için bir çocukla haber gönderen Zehra, Ferhunde'yi hazırladığı yatağa geçirdikten sonra kız doğan bebeği kundaklamaya başladı. O esnada telaş içinde kapıdan giren Sedat gülsün mü ağlasın mı, tutulmuş bir vaziyette Ferhunde'nin yanına yaklaşarak "Teşekkür ederim karıcığım," deyip sarıldı Ferhunde'ye o büyük mutlulukla. O sırada evin camını tıklatan Zehra'nın yardımcısı saati geldiğini eve gitmek için acelesi olduğunu, Nihat'la Vildan'ı uyurken bıraktığını söyleyip hızlı adımlarla ilerlemeye başlayınca;

— Ben gideyim artık, sonra görüşürüz canım, diyerek eve gitmek için birden yerinden fırlayan Zehra tam dış kapıyı kapatmıştı ki, karşıdan koşar adımlarla gelen Ferhunde'nin kayınvalidesini gördü.

— Ay tüh tam da kapıyı kapattım, gel gel hoş geldin Fatma Teyze, hadi gözünüz aydın nur topu gibi bir kız torunun oldu. "Ay sağ ol sağ ol," diyen kayınvalide sevinçle kapıyı çalmaya başladı. Gülerken kapıyı açan Sedat;

— Anne torununu görmem lazım, yersin yersin, diye söyleyince "Hadi bakalım önce bir göreyim şu nur topunu," diyerek heyecan içinde koridordan odaya girer girmez "Hayırlı olsun benim güzel gelinim, bu günleri gösteren Rabbime sonsuz şükürler olsun.

— Hoş geldin anneciğim hoş geldin, buyur buyur gel bak torununa, diyen Ferhunde sevinçli yüz ifadesiyle yanına oturması için eliyle işaret etti.

Ne kadar güzel bir bebektir yarabbi. Anne babadan hiç almayan bebegin siması tıpkı dedeye, yani Sedat'ın babasına benziyor, o masmavi gözleriyle etrafa bakınıyordu o esnada. Ama nedense hüzünlü bakıyordu o baygın gözler. Ferhunde'nin kayınvalidesi;

— Torunumun ismi Hicran olsun mu annesi? Pek mahmur mahmur bakıyor. Heyecanlı bir ses tonuyla ve tebessüm ederek Ferhunde Sedat'a bakıp;

— Daha güzel bir isim yakışamaz, bu isim kızıma çok yakıştı değil mi Sedat?

Sedat gözlerini tasdik eder gibi kırpıp, sevinçle kafasını sallayarak, mahalledeki çocuklara sadaka niyetine bir şeyler almak için sevinçten dolan gözleriyle fırladı yerinden.

Ferhunde'nin gündüz yaşadığı doğum korkusundan olacak ki ilk bir kaç gün sütü çekilmişti ama hemen kendini toparlamıştı. Gıda hususunda itinalı olan Ferhunde, kendi ve bebeği için dikkatli davranıyor, güçlü olmak için elinden geleni uygulamaya gayret gösteriyordu. Sedat da çalışkanlığı ve verdiği değerle sevgisini fazlasıyla gösteriyordu eşi ile kızına. Evlerine bir o kadar renk gelmişti. Hicran'la birlikte gelen bereket, peş peşe gelen güzellikler, Sedat'ın işiyle ilgili aldığı hayırlı haberler hayrete düşürüyordu onları. Sedat'ın el becerisi olduğu için, cennet bahçesi gibi bir yerde oturan, çevresi güllerle kaplı, Ferhunde'yi ve kucagında kundakla Hicran'ı temsil eden bir karikatür yaparak, üstüne de süslü bir yazı yazıp çerçeveletip Ferhunde'ye hediye vermesi Ferhunde'nin Sedat'a olan sevgisini, hayranlığını her defasında daha da artırıyordu. Oturdıkları odanın duvarına asmışlardı panoyu. İçeri girer girmez ilk olarak göze çarpan, yaklaşık bir insan boyu kadar olan panoyu gören mest oluyordu âdeti. Bir akşam kek yapıp Ferhunde'ye oturmaya gelen Zehra kapıyı çalarak;

— Kız Ferhunde abuk a kapıyı. Koşar adımlarla kapıyı açan Ferhunde eli kolu dolu Zehra'yı görünce Vildan'ı kucağından aldıktan sonra;

— Ay ne zahmet ettin be Zehra abla. Oh mis gibi de koktu. Sana zahmet tepsiyi mutfğa bırak, ben de Vildan'ı Hicran'ın yanına yatırıp çay demlemeye geliyorum hemen, diyerek Nihat'a da "Sen de hoş geldin küçük paşa, hadi bakalım kardeşlerine göz kulak ol, biz de şimdi anneyle mamaları hazırlayıp geliyoruz, tamam mı kuzum? diyerek öptü yanaklarından. Nihat gözlerini "Tamam," ifadesiyle kırpıştırınca Ferhunde mutfğa girerek Zehra'yla birlikte yiyecekleri şeyleri hazırlamaya başladılar. Tabakları hazırladıktan sonra oturma odasına girmek için ilk önce oda kapısını açan Zehra;

— Aaaa dün Sedat'ın arabadan indirdiğı şey buydu demeeek! Ay muhteşem bir şeymiş buu. Ay kız maşallah Ferhunde ne mutlu sana Sedat gibi bir insan zor bulunur valla. Ona da ne mutlu tabii. Tam bir-biriniz için yaratılmışsınız. Rabbim mutluluğunuzu daim etsin, dedi te-bessüm ederek.

— Âmin âmin Zehra abla cümlemizin inşallah, diyerek konuşmasına devam etti Ferhunde "Aslında ilk olarak yatak odama asmayı düşünmüştük ama namazı falan orada kıldığımız için resmi uygun görmedik oraya," derken birdenbire çerçevenin camı çatlayınca neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Çerçevenin sesinden korkarak ağlamaya başlayan Nihat, Vildan ve Hicran'ı bir yandan susturmaya çalışıyorlar, bir yandan da dağılan camları toplamaya uğraşıyorlardı. Anlaşılan çok büyük nazar vardı evlerinde. Evlerinde o kadar çok okunup kılınıyordu ki yine de bir yerden çıkıyordu nazar.

— Olsun olsun, dedi Ferhunde, cana gelmesin. Bu kadarla bitsin gitsin.

Günler, aylar, yıllar birbirlerini kovalıyordu. Hep bir arada büyüyen Hicran, Nihat ve Vildan eğlenceli güzel vakit geçiriyorlardı fakat Vildan her defasında bir huysuzluk çıkartarak bulundukları ortamı huzursuz etmeyi başarıyordu. Vildan iki yaşlarından sonra Hicran'a karşı daha

da çekilmez hale gelmişti. Çok kıskanıyordu Hicran'ı. Hicran da onun bu durumuna üzüldü, ona karşı neden bu kadar kapris yaptığına bir anlam veremiyordu. Yaptığı saç modelinden tut, giydiği kıyafete kadar bir kulp bulup, onu üzmeyi zevk haline getirmişti. Hicran ona yaklaştıkça kaptisi daha da artan Vildan'a çok kızıyordu annesi Zehra. Yaz aylarında güzel bir günün sabahı olan bir bayram günüydü. Hicran, Nihat ve Vildan bayramlaşmak, akraba, komşu ziyareti yapmak için gezmeye karar verdiler. Vildan ve Hicran beş yaşlarındaydı o zamanlar. Ferhunde, Hicran'a öyle güzel bir kıyafet dikmişti ki Vildan'ın Hicran'ı ilk gördüğü andaki tepkisi dalgalı bir üslupla ve arkasından da kahkaha atarak şöyle olmuştu;

— Ayy Hicraaann biliyor musun? Hiç güzel olmamışsın.

Vildan'ın bu davranışına Hicranın tepkisi ise şöyleydi;

— Olsun sen çok güzel olmuşsun, dedi gülümseyerek ve sarılıp “Bayramın mübarek olsun canım kardeşim benim.” Hicran'ın bu davranışlarını yediremeyen Vildan daha da hırçınlaşarak, Hicran'ın elbisesinin rengindeki topuz tokasını saçından çekti ve ayaklarının altında çiğnemeye başladı. Vildan'ın bu davranışına çok sinirlenen Nihat bir tokat atarak tepkisini belli edince Vildan ağlayıp koşar adımlarla evine girdi. Hicran da bu durum karşısında ağlamamaya çalışıyor fakat gözünden akan yaşlarını zapt edemiyordu. Olanlara üzülen Nihat Hicran'ın dağılan saçlarını elleriyle düzelttikten sonra Vildan'ın ayaklarının altında çiğnediği tokayı yerden alıp, tozlarını silkeleyerek Hicran'ın başına taktı ve Hicran'ın gözündeki yaşı eliyle silip;

— Hadi Hicran gidelim biz. Boş ver Vildan'ı. Şımarık şey fazla olmaya başladı o, diyerek biraz olsun rahatlatmış Hicran'ı.

Hicran, daha küçük olmasına rağmen olgun tavırlarıyla herkesi imrendirecek şekilde baktırıyordu kendine ama çevresindeki büyükler onu takdir edip, örnek gösterdikçe, kız arkadaşları tarafından da çok kıskanılıyor ve dışlanıyordu. Nihat ve Vildan özel okula gittikleri için, ilkokulu Hicran'la ayrı okullarda okuyorlardı. Nihat ve Vildan'ın yetişme tarzları Hicran'a nazaran çok daha farklıydı. Varlık içinde büyüdükleri

için her istedikleri yapılıyordu. Bülent her şeyin maddiyata bağlı olacağını düşünen bir kişiydi. Bu yüzden eşine ve evlatlarına karşı manevi anlamda hiçbir desteği olmazdı. Ahlak kavramının maddiyattan geçtiğini düşünerek bilinçsizce yaşıyor, ailesine verdiği zararın farkında bile olamıyordu ne yazık ki.

~~~~~

Derli toplu, temiz, düzenli olmasının yanı sıra süsü seven bir kızdı Hicran. Altın rengine gü, hafif dalgalı saçlarıyla ilkokula giderken her gün ayrı bir saç modeliyle ilgi çekiyordu. Uzun saç çok sevdiği için beline kadar uzatmıştı saçlarını. Ferhunde her gün çok severek farklı bir modelle örderdi Hicran'ın o güzel saçlarını. Bazen tek, bazen iki tarafa pelik yapardı, bazen atkuyruğu toplardı, bazen de saçının ön kısmını begüm şeklinde toplar, arka kısmını salık bırakırdı. İlkokul üçe geçmişti Hicran. Dersin beden eğitimi olduğu bir gün havanın güzel olmasından dolayı sınıfça dışarı bahçede spor yapacaklarını söyleyen öğretmenine;

— Öğretmenim; özür dilerim ama ben çıkmasam; hiç iyi hissetmiyorum kendimi!

— Neyin var yavrum?

— Midem bulanıyor öğretmenim. Çok önemli bir şey yok ama çok halsizim. Spor yapmaya hiç takatim yok. Dışarıya çıkmasam biraz dinlenirsem toparlanacağım sanırım, deyince öğretmeni yanına gidip ateşini kontrol ederek;

— Tamam yavrum. Ateşin yok ama dinlen sen. Ya da evine git istersen Hicran. Ne dersin yavrum, babanı arayıp çağırayım mı? Gelsin alsın seni, deyince sınıftan bir kız;

— Yalan söylüyor öğretmenim. Yanındaki kız arkadaşına dönerek, oh valla biz desek iştmediğimiz laf kalmaz ama Hicran Hanım olunca akan sular duruyor böyle, deyince öğrencisinin davranışına karşı çok sinirlenen öğretmen;

— Terbiyesiz! Siz böyle saygısız olursanız, hiçbir sözünüz dikkate alınmaz tabii, dedikten sonra hiç ses çıkartmadan üzüntülü gözlerle duran Hicran'ın başını okşayarak “Babanı arıyorum yavrum, gelip al-sın seni. Evde daha iyi olur. İstirahat edersin daha çabuk toparlarsın,” deyip hızlı hızlı öğretmenler odasına gitti. Sedat'ı arayarak Hicran'ın durumunu anlatıp, hemen Hicran'ı almaya gelmesini söyledi. Kısa bir süre sonra Hicran'ı almaya gelen Sedat, öğretmeninin Hicran'la yanın-da ilgilendiğini görünce mutlu yüz ifadesiyle;

— Teşekkür ederim öğretmen bey, Allah razı olsun sizden, deyip, Hicran'a da dönerek İyi misin kızım?

— İyiyim babacım, biraz midem rahatsız o kadar, dedi hafif tebes-süm ederek ve öğretmenine dönüp tekrar teşekkür ederim öğretme-nim. İyi günler dilerim.

— İyi günler güzel kızım. Gerekirse yarın da gelme yavrum, iyice toparla kendini olur mu?

— Peki öğretmenim, diyerek, arabalarına binip babasıyla evin yo-lunu tuttular. Evlerinin önüne geldikleri sırada tam arabalarından iner-ken karşıdan Nihat'ın ileriye doğru gittiğini gören Hicran;

— Aaa Nihaatt. Nihaaaatt, diye bağırmaya başlayınca sesi duyan Ni-hat, sese dönerek hızlı adımlarla Hicran'ın yanına yaklaştı.

— Hayırdır Hicran bir şey mi var? Niçin erken çıktın okuldan?

— Önemli bir şey değil. Biraz midem rahatsız o kadar. Asıl sana hayırdır? Neden gitmedin?

— Hava şartlarından dolayı uçak seferleri yarına ertelenmiş o yüz-den. Sen iyi misin?

— İyiyim iyiyim, dedi Hicran hüzünlü gözlerle.

Okumak için yurt dışına gidecek olan Nihat'tan ayrılacağı için çok

üzölüyordu Hicran. Kim bilir belki de Hicran'ın içine çöküp, durgunlaşmasına sebep olan mide rahatsızlığı hicran yarasıydı.

Beşinci sınıfı da başarılı bir şekilde bitirmişti Hicran. Mezuniyet töreni de çok güzel, eğlenceli bir şekilde sonlanmıştı. Öğretmenleri öyle bir hazırlamıştı ki öğrencileri, bütün kızların ve erkeklerin aynı modelde giyim tarzıyla giyindiği harika bir tören olmuştu. Kızlar pembe renginde askılı birer tuvalet, erkekler ise lacivert takım elbiseyle göz okşuyordı. Böylece bir dönem hayatını bitirip, yeni bir döneme merhaba demenin heyecanı vardı Hicran'ın içinde.

İslam ahlakıyla büyümesi için Hicran'a ellerinden gelen her şeyi öğreten Sedat ile Ferhunde bir de Kur'an-ı Kerim öğrenmesi, İslam konusunda daha çok bilinçlenmesi için yatılı Kuran kursuna, hafızlığa vermeye karar verdiler. Yatılı kurs için hazırlıklara başlayan Hicran'ın ve sevdikleri yakınlarının hüznüyle birlikte içine düşen hasret rüzgârları esmeye başlamıştı bile. Başta Hicran için, Sedat için, Ferhunde için, bütün sevdikleri için çok zor bir durumdu fakat Allah rızası için, ilim için mecburlardı. Ayrılık günü gelmiş, Hicran'ın ve yakınlarının buruk olan yürekleriyle birlikte yaklaşık on yedi saat sürecek olan Trabzon yolculuğuna Sedat ile Ferhunde, Hicran'ı Kuran kursuna bırakmak üzere yola çıkmışlardı. Doğru dürüst konuşmadan hüznüyle birlikte yorgun argın geçen araba yolculuklarının sonunda, Kuran kursunun bulunduğu yeri biraz zorlanarak olsa da bulduktan sonra önünde deniz manzarası olan Kuran kursunu görür görmez içine dolan huzurla ve gözyaşlarıyla birlikte anne ve babasıyla vedalaştı Hicran.

2. BÖLÜM

On sekiz kızın yatılı olarak kaldığı kursta ilk günler Hicran’a da çok zor gelmişti. Daha doğrusu hepsi için zor bir durumdu. Çünkü kimisi uzak kimisi yakın ayrı ayrı şehirlerden gelmiş, birdenbire girdikleri ortama uyum sağlama çabası içindeydiler. Ama güzel tarafı; çok çabuk kaynaşmışlardı birbirlerine. Aralarında en büyüğünün on dokuz, diğerlerinin on yedi, on altı yaşlarında olduğu bütün kızlar müthiş vakit geçiriyorlardı birbirleriyle. Bazen canı sıkılıyordu Hicran’ın ama babasının sık sık söylediği bir Hadis aklına geliyor ve kalbine birdenbire gelen huzur, ferahlamayla ilim hazzı daha da çoğalıyordu içinde.

{Bak yavrum, Hz. Muhammed (S.A.V) “İlim öğreneni Allah ummadığı yerden rızıklandırır,” buyurmuştur. Şeytan gelecek endişesi ile insanları korkutarak dünyaya daldırmak suretiyle ilim yolundan alıkoymaya çalışabilir. Oysa Allah (c.c.) yolunda İlim öğrenmeye çalışanın hem dünyası hem ahireti Cenab-ı Hakk’ın koruması altındadır.}

Hicran’ın altılı üstlü yatakta yattığı arkadaşı Arzu’yla, diğerlerine nazaran daha da iyiydi aralarındaki bağ. Onunla çok iyi anlaşıyordu Hicran. Arzu, Hicran’dan bir buçuk yaş büyük olup, kıpır kıpır bir kızdı. Yaptığı hareketler ve anlattığı komik komik muhabbetlerle Hicran’ı kahkahayla güldürmekte üstüne yoktu. Çok seviyorlardı birbirlerini. Hayatı boyunca kendisine karşı aşırı değer veren, içtenliğiyle yüreğini kazanan ilk kız arkadaşı olmuştu Arzu ama Hicran’ın Arzu’da hoşuna gitmeyen bir özelliği vardı. Arzu; ailesine karşı düşkünlüğü olmadığı gibi kızgın bir şekilde anıyordu onları. Hicran; “Ailene karşı tavırların neden bu şekilde?” diye sorunca Arzu dilinde bir şeyler dolaştırıp anlatmıyordu bile içinde olan sorununu.

Kuran kursu dönemlerinin yaz aylarında bir gün, o güzel havanın verdiği huzurla birlikte kursun küçük ama her tarafı yeşillik ve çiçeklerle kaplı olan bahçesinde bir kaç tane kız toplanıp top oynamak için çıktıklarında top bahçenin duvarından kaçtı. Bahçenin kapısı kilitli olduğundan dolayı topu almak için kursun kapısından dışarıya çıkan Hicran hızlı hızlı koşar adımlarla topun nerede olduğuna bakarken; kumral, orta boylu, on sekiz, on dokuz yaşlarında bir gencin topu eline almış kendisine doğru geldiğini görünce;

— Teşekkür ederim. Bende düşünüyordum kim bilir nereye kaçtı bu top, diyerek topu almak için ellerini topa doğru uzatan Hicran’a delikanlı topu arkasına saklayıp vermeden önce;

— Rica ederim tatlı kız. Sen Hicran olmalısın? Simandan anladım, dedikten sonra biraz utanma biraz da şaşkın bir tavırla delikanlının gözlerinin içine bakarak;

— Evet abi, adım Hicran. Nasıl anladınız?

— Çünkü annemin anlattığı tarife bire bir uyuyorsun. Dünyalar güzeli, mağrur bakışlı, deniz gözlü, ağır duruşlu... Bu kadar tarif yeterli herhâlde?

Hicran aldığı iltifat karşısında daha da fazla utanıp hiçbir şey söylemeden birden arkasını dönerek hızlı hızlı kursa girmek için geri döndü. Hicran’a “Ama topu unuttun, bunu almaya çıkmamış mıydın sen?” deyip tek elinde topu havaya kaldırdıktan sonra gülen yüzüyle başını sağa sola salladı genç. Bu durum karşısında yüzü kızarıp topu almaya tekrar geri dönen Hicran;

— Tekrar teşekkür ederim.

— Rica ederim. Ben Ayşe hocanın oğluyum, adım Arif. Ayrıca tanıştığımıza çok memnun oldum tatlı kız, diyen delikanlıya hiç cevap vermeden içeriye giren Hicran’ı geç kaldı diye merak edip arkasından giden Arzu, Hicran’ın içeriye girdiğini görünce;

— Kızım neredesin sen? Hoca çağırıyor yukarı, yeter oynadınız diyor, dedikten sonra Hicran’ın şaşkınlığı gözünden kaçmayınca “Bir şey mi oldu? Bir tuhafılık var sende?

— Yooo, bir şey yok, deyip hızlı adımlarla üst kata derse çıktılar ikisi de.

Evet, Hicran’da büyük bir şaşkınlık hâsıl olmuştu gerçekten. İlk kez gördüğü Arif’i, sanki yıllar öncesinden tanıyormuş gibi bir duygu kapla-

mıştı içini. Çok garip bir histi bu duygu. Sanki görür görmez yüreğinde fırtınalar kopmuş, içinde bir sevgi pıtırıcığı oluşmuştu Arif'e karşı. Kalbinin sesine kulak verdiğinde, sanki rengarenk kelebekler uçuşuyordu orada da. Düşünmeye başlamıştı Hicran. Arif'i daha önce görmüş olabilir miydi acaba? Düşünüyor düşünüyor fakat bulamıyordu. Tanımasının imkânsız olduğu düşüncesi daha da yormuştu Hicran'ı. Üzerindeki tuhaflığı gece yatana kadar süren Hicran'ın, tam yatacakları sırada yanına yaklaşan Arzu kaşlarını çatarak;

— Hiç lamı cimi yok; anlatıyorsun. Kızım fark etmedim sanma. Bir top almaya çıktın, şoke olmuş vaziyette döndün. Ne oldu? Arzu'yu daha fazla merakta bırakmamak için olanları bir bir anlatan Hicran;

— Yine her zamanki tuhaflığım işte. Geçer merak etme sen, dedikten sonra içinde yaşadığı hüznle birlikte yatağına gitmek üzere “İyi geceler” deyip ilerledi arkasını dönüp.

— İyi hadi öyle olsun bakalım. İyi geceler canım.

Birbirlerine de aynı temennilerde bulunan kızların hepsi yataklarına çekildiler bir bir. Bir türlü uyku tutmayan Hicran yatağında doğrulup, kimseyi rahatsız etmeyecek bir şekilde fenerini yakarak hafif ışıkla ertesi gün için ezber vereceği dersini çalışmaya başlayacağı sırada Arzu'nun ağlamaklı boğuk çıkan sesine kulak vererek alt ranzaya doğru başını uzattı usulca. Fakat karanlık olduğu için Arzu'nun yüzünü göremiyordu. Ses şiddetlenince hızlıca yatağından inen Hicran, fenerini Arzu'ya doğru yöneltip uyanması için omuzunu dürtmeye başladı telaş içinde.

— Arzu, Arzu uyan canım kâbus görüyorsun, diye korkulu bir şekilde yükselttiği sesiyle seslenmesine rağmen Arzu uyanmıyor sayıklayan ses tonu daha da şiddetleniyordu.

— Baba yapma, ne olursun baba vurma anneme, diyerek bağırıyordu. Çaresiz, feryat içinde olan bu bağırısı duyan diğer kızlarda korkuyla kalkıp odanın ışığını yakarak Arzu'nun yanına toplandılar hemen. Işık yandığı sırada uyanan Arzu kendisinden daha çok ağlayan Hicran'a sarılarak;

— Çok kötü, çok kötü, deyip tir tir titreyen vücudunu zapt etmeye uğraşıyordu. Onu o halde gören Hicran'ın içi parçalanmıştı adeta. Mendiliyle Arzu'nun yüzündeki terleri silip;

— Geçti canım geçti, diyerek sakinleştirmeye çalışıyordu Arzu'yu. Zaman biraz geçtikten sonra kendini toplayan Arzu, saçlarını toplayıp yanındaki yastığını düzeltti ve;

— Tamam, kızlar iyiyim ben. Ne gördüğümü hatırlamıyorum ama çok kötü bir rüyaydı sanırım. Kusura bakmayın korkuttum sizi de. Hicran;

— Estağfurullah canım benim sen iyi ol da ayrıca rüyan hayır olsun inşallah, deyip “Bir yarın olsun da o zaman görüşeceğiz” der gibi tek kaşını kaldırıp Arzu'nun yüzüne imalı bir şekilde baktıktan sonra “Hadi herkese iyi geceler, Allah rahatlık versin” diyerek ranzasına çıktı. Diğer kızlar da “İyi geceler” deyip herkes yerlerine çekildi tek tek. Bir o tarafa, bir bu tarafa dönüyor ama bir türlü uyku tutmuyordu Hicran'ı. Sabah ezanı okumaya başlamıştı. Sabah ezanına kadar gözünü bile kırpmayan Hicran ezanı duyar duymaz fırladı yerinden hemen. Diğer kızlar da yavaş yavaş kalkmaya başladılar yattıkları yerden. Namazları kıldıktan sonra güneş doğana kadar kimisi tespih çekerek, kimisi Kur'an okuyarak güneşin doğmasını beklerken, Hicran yavaşça Arzu'nun kulağına eğildi ve;

— Hadi anlat seni dinliyorum.

“Neyi?” der gibi Hicran'ın yüzüne dik dik bakan Arzu'ya, “Bu sefer lafı dolandırmadan anlatmanı istiyorum Arzu. Gördüğün kâbusların sebebi ne? Lütfen anlat Arzu, anlatınca bak gör nasıl rahatlayacaksın.

— Gel bahçeye çıkalım, orada daha rahat konuşuruz” dedikten sonra Hicran'ın elinden tutup bahçeye inmek üzere oturduğu yerden kalktı. Bahçede sadece bir tane ağaç vardı. Mis gibi kokan ıhlamur ağacının altında olan bahçe kapısına yakın bulunan banka oturdular ve Arzu soğukkanlı bir şekilde, yavaş bir ses tonuyla anlatmaya başladı.

— Yedi yaşlarındaydım. Her gece eve sarhoş gelen babam, her defasında bir mazeretle annemi, beni, abimi falakaya yatırıp döverdi ve sonrasında annemi yatak odasına zorla sokarak kapıyı içten kilitledi. İçerden gelen annemin çığlık seslerini duyunca abim ile ben ağlayarak olduğumuz yerden kımıldayamazdık. Bir akşam yine sarhoş bir şekilde eve gelen babam, annemi zorla döverek yatak odasına soktu. Çığlık çığlığa bağırıp, ağlayan annemin sesine dayanamayan abim mutfaktan bıçağı alarak oda kapısına doğru koştu. O gün de kapıyı kilitlemeyi unutmuştu babam. Abim o hissimle birden kapıyı açınca babamın o iğrenç vaziyetini gördük ve bir an öylece tutulup kaldık. Babam, bir hayvanın bile asla yapmadığı vahşet dolu bir muamele uyguluyordu anneme. O esnada gözü dönen abim babamın yanına delirmiş gibi koşup üstüne hücumlandı ve sonra hızlıca kendini evden dışarıya attı. O sırada ben olduğum yerden kımıldayamıyor, kanım donmuş bir şekilde olanları izliyordum sadece. Sonra, sokaktan gelen gürültüyle irkilip, koşarak pencereden dışarı baktığımda abimi bir arabanın önünde kanlar içinde yatarken gördüğüm an bayılmışım gerisini hatırlamıyorum zaten. Kendime geldiğimde, hastanede anneannem ile teyzem yanımdaydılar. Teyzem anlatınca çok şaşırmıştım. Bir yıl dokuz ay kadar komada kalmışım. Hastaneden çıktığımda uzun bir süre bana bir şey anlatmadılar ama ara ara konuşmalarında; babamın, abimin olay sırasında o an öldüğünü, annemin de aldığı darbelerden içine bir hastalık girdiğini ve abimin benim durumumuza üzüntüsünden dolayı daha fazla dayanamayıp kısa bir süre sonra onun da vefat ettiğini duymuştum.

Buz gibi kesilmişti Hicran. Gözyaşlarıyla arkadaşının bu zorlu sınavını büyük bir şokla dinleyip boynuna sarılarak;

— Canım benim, sen ne büyük yürekli bir kızsın böyle, diyerek öptü yanağından Arzu'nun. Sonra ayağa kalkıp el ele tutuşarak bahçe kapısına doğru ilerlediler. Kapının parmaklıklarından bakınca; karşılarında dalgalanan denize baktılar uzun uzun.

— Bizim de hayatımız bu deniz gibi. Bazen coşup dalgalanıyor bu yürek bazen de duruluyor sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi, deyip kollarını birbirlerinin ellerine dolayarak yukarı odalarına çıktılar.

Haftalar, aylar birbirini kovalıyordu. Hafızlık dönemlerinin üçüncü yılına girmişlerdi bile. Ocak ayının buz gibi soğuk olduğu bir günün sabahı Hicran yatağındaki battaniyeyi üzerine alarak, yatağının dört metre uzaklıktaki pencereden dışarıya baktığında gördüğü o güzel manzara karşısında sevinçle birlikte çığlık atarak;

— Kızlaaarr sürpriiizz! Hadi kalkın hemen. Sıkı sıkı giyinip doooğğru bahçeye kartopu oynamayaaa, deyince bütün kızlar pencereye doğru koştular sevinç çığlıklarıyla. O günün tatil olması da güzel bir denkti. Kahvaltılarını ettikten sonra ilk işleri hazırlanıp bahçeye kartopu oynamaya çıkmak olmuştı. Karı çok seven Hicran, dayanamayıp kendini direkt olarak karların içine atıp yuvarlanmaya başlamıştı bile. Her tarafı ıslanan Hicran bir de üstüne karların altında üç saatlik bir dilimde geçen zamanı anlamadan kızlarla kartopu oynayarak geçirince, arka arkaya gelen hışırtılarını zapt edemiyordu. Akşama doğru ateşler içinde yanıp durumu iyice şiddetlenmişti Hicran'ın. Bütün kızlar telaş içindeydiler. Panik içinde ne yapacağını bilemeyen Arzu kurstaki kızların en büyüğü olan Neriman'a;

— Abla ne yapacağız? Çok korkuyorum ben. Neriman düşünerek;

— Hocayı arasak ayıp olur mu acaba, dedikten sonra Hicran'ın ateşini eliyle tekrar kontrol etti ve “Yok yok ne ayıp olsun?” Duvardaki saate bakarak; “Saat daha sekiz buçuk, daha geç olmadan haber verelim bence” deyince hocalarını aramak için hızlıca yerinden kalkan Arzu, Neriman'a elini uzatarak;

— Abla anahtarı verir misin? Ben hemen arayayım hocayı.

Kursta, kızların içinde en büyüğü Neriman olduğundan dolayı bazı şeyleri idare etmesi için sorumluluk bakımından Neriman'ı seçmişti hocası. Hocasının oda anahtarı Neriman'da olduğu için anahtarı hemen uzattı Arzu'ya. Tatil olmasının sebebiyle o gün kursa uğramayan hocalarını arayan Arzu; telefonda Hicran'ın durumunun ciddiyetini anlatınca, apar topar kursa gelen Ayşe hocası, sessizce ateşler içinde yatan Hicran'ı görünce korkmuş ve telaşlı bir şekilde kapının önünde annesini arabada bekleyen Arif'e pencereden seslenerek;

— Ariiiiff oğlum Ariiiiff!

Panik içinde sesi duyan Arif arabanın camından kafasını çıkartıp, yukarı pencereye doğru bakarak;

— Efendim anne.

— Oğlum yukarı gelir misin? Hicran çok hasta. Çok ateşi var, kendinde değil. Acile mi götürsek acaba, der demez yukarıya fırlayan Arif; Hicran'ı kucağına aldığı gibi merdivenlerden hızlı adımlarla aşağıya indikten sonra bir tarafı incinmesin diye usulcacık arabanın arka tarafına bindirip annesine dönerek;

— Anne hadi gidelim. Sen de Hicran'ın yanına geç olur mu?

— Tamam, oğlum hadi bende öyle düşünmüştüm zaten, deyip arabanın arka koltuğuna bindikten sonra Hicran'ın başını kucağına doğru koyarak hastaneye doğru yol aldılar. Hastaneye giderken panik olmuş, heyecanlı bir şekilde arabayı süratle kullanan Arif'e annesi arkasından koluna dürterek;

— Yavaş oğlum yavaş paniğe gerek yok. Acele etme. Acil bütün gece açık.

— Nasıl acele etmeyeyim anne? Baksana kız ateşler içinde yanıyor.

— Tamam da yavrum sakiiinn. Allah muhafaza, acele işe şeytan karışır. Artık iğne mi vururlar, serum mu bağlarlar? Hemen toparlayıverir inşallah, derken Hicran'ın yüzünü okşayan annesini dikiz aynasından izleyen Arif;

— Nasıl anne iyi mi, deyince Arif'in panik hali iyice ilgisini çekmişti annesinin. Tebessüm ederek içinden “Hadi bakalım hayır olsun inşallah,” diye geçirdikten sonra devam ettiler yola. O sırada Hicran çok yavaş bir ses tonuyla;

— İyiyim ben iyiyim merak etmeyin.

Ayşe araba camından dışarıya doğru bakarak;

— Tamam kızım, tamam, çok şükür bak hastaneye de geldik.

Hızlı hızlı arabadan inen Arif; öncelikle acil kapısının önünde duran tekerlekli sandalyelerden birini aldı ve Hicran'ı sandalyeye oturttukları gibi aceleyle acile girdiler. İlk önce serum takılarak müdahale edilen Hicran'ın yaklaşık bir saat kadar süre sonra ateşi düşünce doktor reçete yazıp, nöbetçi eczanenin yerini tarif ederek eve gönderdi.

Eve geldiklerinde utangaç adımlarla içeriye girmeye çekiniyordu Hicran. Hocası, Hicran'ın sırtını sıvazlayarak;

— Geç kızım geç içeri.

Yavaş adımlarla oturdukları salona doğru ilerlediler. İçeriye girince salonda sobanın yanındaki kanepeyi gösterip, diğer odadan getirdiği çarşaf ve yastığı kanepeye seren Ayşe;

— Hiç çekinme yavrum, gel buraya uzan, şimdi sobayı da yakarız. Bir iki güne hiçbir şeyin kalmaz Allah'ın izniyle, dedikten sonra Arif'in salon kapısından elinde kömür dolu soba kovasıyla geldiğini görünce “Sen çok yaşa oğlum; bende hemen ıhlamur hazırlayıp getireyim sobanın üstüne,” diyerek çıktı. Bu sırada sobayı yakmaya uğraşan Arif; arkası dönük bir vaziyette;

— Nasılsın Hicran, daha iyi misin?

Hasta bir ses tonuyla Hicran;

— Hamdolsun, daha iyiyim. Ayrıca çok teşekkür ederim, helal edin. Hicran'a doğru dönen Arif;

— Ne demek? Helal olsun. Sen iyi ol da, derken Hicran'ın gözlerinden yorgunluk, uyku aktığını görünce; “sen hemen bir iki saat kadar yat uyu, sonra bir şeyler atıştırıp ilacını içmen gerekiyor.”

Diğer odadan Hicran'ın üzerine örtmek için battaniye alacağı sırada; annesinin elinde battaniyeyle odadan çıktığını gören Arif battaniyeyi annesinin elinden alarak Hicran'ın üzerini örttü yavaşça. Annesi şaşkın bir şekilde izliyordu Arif'i. Evet çok şaşırmıştı. Çünkü oğlunun ilk kez bir insana karşı bu derece ilgi gösterdiğini görüyordu. Arif'e henüz üç aylık hamileyken eşini bir iş kazasından dolayı kaybeden Ayşe, yetim olarak çok zor şartlarda büyümüşü Arif'i. Gözünden sakındığı oğlunu hem de öyle bir büyütmişü ki daha dört yaşındayken hafız yapmışı. İlim, irfan üzerine yetiştirip salih bir kul olması için elinden gelen her şeyi yapmaya gayret gösteriyordu Ayşe. Küçük yaşlardan beri hayvanlara aşırı ilgisi olan Arif; veteriner hekimlik bölümünü okuyor, hayvan doktoru olacağı günleri iple çekiyordu. Arif öyle mütevazı, öyle efendi, öyle ahlaklı bir yapıya sahipti ki, bütün kızlar ona gelin gitmek için Ayşe'nin ve Arif'in peşinde pervaneydiler âdetâ.

Arif, Hicran'ın üzerini örttükten sonra annesine dönerek;

— Anne çok geç oldu!

Kolundaki saate bakarak “Baksana saat on ikiyi geçmiş! Sen de git yat dinlen. Benim hiç uykum yok, hem yarın sınavım varya ona çalışacağım. Gerekli bir şey olursa ben seni kaldırırim, dedikten sonra Ayşe;

— Tamam oğlum sağ olasin. O zaman gideyim yatayım ben başım çok ağrıyor zaten. İyi geceler yavrum. Allah sana da zihin açıklığı versin, diyerek öptü Arif'in yanaklarından ve uyuduğunu zanneden Hicran'ın da yanına gidip, eliyle ateşine baktıktan sonra gözlerini aralayan Hicran'a “Sana da iyi geceler güzel kızım” deyip öptü yanaklarından gülümseyerek. Bitkin gözleriyle Ayşe'ye bakan Hicran;

— Size de iyi geceler hocam. Allah rahatlık versin inşallah. Her şey için çok teşekkür ederim, Allah razı olsun sizden, deyince duygulu gözlerle bakan Ayşe;

— Canım benim Allah senden de razı olsun. Hadi uyu artık sen de dinlen, deyip salonda yanan ışığı kapatarak Ayşe odasına yatmaya;

Arif'te Hicran'ın yattığı kanepenin sağ tarafındaki masada loş ışığı yakarak; kendisine de bir bardak ıhlamur doldurup, oturduğu masada dersini çalışmaya başladı. Bir buçuk saat kadar çalıştıktan sonra mutfağa giren Arif, Hicran'a yiyeceği bir şeyler hazırlarken, salondan gelen sayıklama sesiyle fırladı mutfaktan. Hicran'ı sayıklarken ter içinde gören Arif panik içinde önce ışığı yakarak Hicran'ın yanına gidip usulcacık;

— Hicraann Hicraannnn, diye seslenince gözlerini hemen açan Hicran'a "İyi misin? Çok terlemişsin dedikten sonra hemen Ayşe'nin yanına gitti ve uyuyor olan annesinin kolunu dürterek; "Anne, diye seslenince ikinciye bile Arif'in seslenmesine gerek bırakmadan uyanan Ayşe'ye; Hicran'ın çok terlediğini, üzerini değiştirmesi gerektiğini söyleyince, yattığı yerden hemen fırlayan Ayşe dolabından kendi eşyalarını çıkartarak aceleyle Hicran'ın yanına gitti ve kolunu bile kaldırmaya dermanı olmayan Hicran'ın üzerini değiştirdi usulca. Daha sonra bir şeyler atıştırması için mutfağa hazırlık yapmaya kalktığı sırada, Arif'in elinde tepsiyle mutfaktan çıktığını görünce;

— Ooo oğlum ellerine sağlık, deyip tepside gördüğü manzara karşısında, hafif gülümsemenin yanında şaşkınlığını gizleyemeyerek; "Allah aşkına tarhana çorbası yapmaya nerden öğrendin sen?" Ayşe'ye ters ters bakan Arif;

— Amma yaptın anne. Bunu yapmak için öğrenmek mi gerekir? Hazır tarhana zaten içine biraz yağ, biraz salça, biraz tuz, su tamaaaamm, dedikten sonra tepsiyi Hicran'ın önüne uzatarak "İçer misin Hicran? Yoksa annem beslesin mi seni?"

— Yok, teşekkür ederim kendim içerim, dedi çekingen bir tavırla. Sonra yavaş yavaş çorbasını içmeye başladı ve tebessüm ederek "Çok güzel olmuş, sıcacık çok iyi geldi. Ellerine sağlık," dedikten sonra hazır soyulmuş yumurtasını yiyip, balla karıştırılmış sütünü içti ve; "Elhamdülillah. Allah razı olsun abi.

— Âmin, Allah senden de razı olsun güzel kız. Hadi bakalım şimdi şu ilaçlarını iç, iç ki çabucak toparlayasın.

İlaçlarını da içerek çok daha iyi olmuş bir şekilde iyi geceler temen-
nisinde bulunduktan sonra sıcacık yatağına yattı Hicran. Ayşe’de, Hi-
cran’ı ve Arif’i öptükten sonra bir bir çekildiler yataklarına. Fakat saba-
ha kadar uyuyamayıp sık sık Hicran’ı kontrol eden Arif saate baktığında
okul saatinin yaklaştığını görünce montunu giyip, şapkasını takıp şalını
omuzuna aldı ve usulcacık annesinin yanına yaklaşp öpeceği sırada
uyanayan Ayşe;

— Gidiyor musun oğlum? Saat kaç? Ezan okudu mu?

— Gidiyorum anne! Saat daha erken, koluna bakarak, yediye çeyrek
var. Hem güneş doğdu. Kerahat vakti namaz kılınmaz, deyince birden
yattığı yerden doğrulan Ayşe;

— Ahh be oğlum ahh be oğlum neden kaldırmadın kiii? Ayy tühh
tühh kahroldum bak şimdi. Ezanı nasıl duymamışım ya!” diyen Ayşe’yi
çok üzüntülü gören Arif;

— Ne bileyim anne kalktın sandım. Neyse Allah affeder inşallah!
Kaza yaparsın sonra. Yat biraz daha dinlen, diyerek anlından öpmek için
eğildi Ayşe’ye doğru.

Daha küçük yaşlarında hafızlık dönemlerindeyken hocalarının bir
derste “Alından öpmenin makbul olduğunu buyuruyor Peygamber
Efendimiz” sözünü duyduğundan beri hep alnından öperdi annesinin.
Öptü ve; “Hadi Allah’a ismarladık annem, diyerek çıktı evden. Okula
geldikten sonra öncelikle önemli olan sınavını hemen verip sonra tek-
rar eve gelen Arif, Ayşe ve Hicran’ı kahvaltı yaparken görünce mutfağın
açık olan kapısına tebessüm ederek yaklaştı usulca ve;

— Selâmün aleyküm!

Ayşe ve Hicran şaşkınlıkla birlikte birden Arif’e dönüp “Aleyküm
selâm” dedikten sonra Ayşe;

— Hoş geldin annecim hayırdır erkencisin? Ne kadar da sessiz gel-
din hiç duymadık. Değil mi Hicran?

— Evet hiç duymadık, diyen Hicran’a hafiften kıstığı gözleriyle bakan Arif;

— Sürpriz yapayım dedim ama korkutmadım değil mi? deyince ikisi birden “Yooo” dedikten sonra Ayşe;

— Hadi gel otur annecim, bir çay doldurayım sana da. Arif’in elindeki poşete bakıp “Elindeki ne?”

— Yaş pasta! Pastanenin camından görünce özendim. Hicran’a bakarak; Sen sever misin Hicran? Annem bayılır.

— Hı hıh ben de çok severim, dedi Hicran tebessüm ederek. Arif;

— O zaman hemen servis yapıyoruz, deyip tezgâhın üzerindeki raf-tan tabakları alarak, pastayı kesip özenle hazırladığı tabakları Ayşe ve Hicran’ın ön kısmına masanın üstüne bıraktıktan sonra kendisi de masaya oturdu. “Hadi bakalım afiyet olsun.” Çayını yudumlarken; “Sınavım çok güzel geçti. Ona olsun bu kutlama.”

Annesine bakıp esprili bir tavırla göz atarak, çatalına aldığı pastayı annesinin ağzına uzatıp “Hamm de bakayım” deyince üçünü birden alan gülmenin yanında yaptıkları hoş sohbetle birlikte kahvaltılarını yaparak çok güzel geçen bir sabah macerasını sonlandırdılar böylece. Kahvaltı ettikten sonra bulaşıkları yıkamak için hazırlanan Hicran’a;

— Kızım ne yapıyorsun? Hemmenn içeriye. İçeriye gir uzan biraz, ben hallederim. Toparlayıp hemen ben de geliyorum.

— Hocam ben iyiyim çok şükür toparladım. Hatta bugün müsaa-denizle kursa gitmeyi düşünüyorum, diyen Hicran’a, birden masadan kalkan Arif tepkili bir şekilde;

— Yok, artık, kızım hastasın daha! Nereye? Hiç başka laf istemiyorum, deyince şaşkınlığı daha da artmıştı Ayşe’nin. Oğlu, resmen sahiplenmişti Hicran’ı. Yüreğine birdenbire çöken garip bir duyguyla birlikte içinden “Yok canım bana öyle geliyor. Kız hasta diye böyle ilgili. Ey Rabbim sen

hayra tebdil eyle!” diye dua ederek baktı Hicran’ın yüzüne. Aynı şekilde Hicran da çok şaşkıncı. Ne diyeceğini bilemeden bir süre sessiz kaldıktan sonra başını öne eğdi ve tekrar başını kaldırıp pembeleşen yanaklarına ellerini götürerek Ayşen’in yüzüne baktı;

— Ama ben iyiyim çok şükür, daha fazla yük olmak istemiyorum size. Hem yapacak başka işlerim de var.

— Estağfurullah kızım yük falan olduğun yok. Esprili bir şekilde kaşlarını çatın Ayşe; “Yük falan duymayayım bir daha!” Sonra da sevgiyle Hicran’ın yüzünü okşayarak; kendini iyi hisset yeter ki. Ne zaman istersen müsaade senin, deyince Arif’te kendini birden topladı ve Hicran’a bakıp elini ensesinde gezdirirken;

— Tabii ki önemli olan kendini iyi hissetmen ama şimdi gitme. Hem, tam şimdi pazardan kestane almaya gidecektim. Sobada pişirip yeriz. Ondan sonra Annemle bırakırız seni kursa. Ayşe’ye bakarak “Değil mi Anne?”

— Tabii ki olur. Sen ne dersin Hicran?

— Tamam, hocam olur. Ayrıca ilgi ve alakanızdan dolayı çok ama çok teşekkür ederim. Hakkınızı tekrar tekrar helal edin, deyince Ayşe ve Arif aynı anda “Helal olsun” diyerek Arif pazara, Hicran odaya, Ayşe’de bulaşıklara girişerek hepsi yapacağı işlere koyuldular. Aradan geçen bir süreden sonra gümbür gümbür yanan sobanın üzerinde, çatır çatır pişen kestaneleri görünce, yemek için üçü birden özen içinde yutkunmaya başlamışlardı bile. Kestane keyfinden sonra afiyetle içtikleri ıhlamur sefasıyla noktalandılar son bir kaç saatlerini de. Daha sonra Hicran;

— Hocam hava daha fazla kararmadan ben kalksam ayrıca siz hiç rahatsız olmayın! Kurs uzak değil, ben kendim yavaş yavaş giderim. Olur mu? Hocam yalnız sizin feracelerinizden verir misiniz ya da bir hırka falan? O gün malum aceleyle çıkınca üst kıyafetimi almamışız.

— Tabii ki yavrum bakarız şimdi bir şeyler. Üstelik yalnız olmaz biz

bırakırız seni.

Hazırlandıktan sonra kursa doğru yol aldılar yavaş yavaş. Arabada giderken geçirdiği ağır gribiyle alakalı ve ilaçları kullanmakta itinalı olması için Ayşe'nin Hicran'a verdiği bir kaç nasihatten sonra kursun kapısının önünde arabayı durdurdu Arif ve

— Hoşça kal Hicran, kendine iyi bak! Allah'a emanet ol, dedi. Hicran da; Ayşe'ye ve Arif'e aynı temennilerde bulunarak indi arabadan ve kurstaki odasına yüreğinde oluşan o garip duyguyla çıktı. Hicran, odasına girdiği gibi sevinç çılgınlıklarıyla karşılaştı. “Hoş geldiini” diye hep bir ağızdan bağırان kızların sesi odayı çınlatmıştı âdetâ. Önce tebessümle kulaklarını tıkayan Hicran ranzanın ucuna oturdu ve neler olduğunu bütün kızlara üstü kapalı bir şekilde fakat sonra Arzu'ya en ince ayrıntısına kadar geçirdiği her dakikayı sevgiyle ve yüzünde oluşan farklı mimikleriyle anlattı. Sonra da hastalığının verdiği yorgunluktan dolayı yatağına çekilip uykuya daldı hemen.

Günler, haftalar yine birbirini kovalıyordu. Hafızlık döneminin dördüncü yılına giren Hicran, son olarak kursta geçirdiği yaz aylarının son günlerde yine Arzu'yla bahçeye çıkarak oturdukları bankta sohbet ederken yukarıdaki pencereden bağırان hocası;

— Hicran'cığım telefon, annen arıyor, deyince yukarıya hocasının odasına doğru koştu bir hışımla. Heyecan içinde telefon ahizesini kulağına dayayan Hicran;

— Anneciğim nasılsın? Çok özledim sizi! Babam nasıl?

— Çok şükür kızım iyiyiz, sen nasılsın? Biz de çok özledik seni. Az kaldı çok şükür, bir kaç hafta daha sabır yavrum. Biraz konuştuktan sonra “Bak kızım babana veriyorum, sesini duymak için sabırsızlanıyor o da” diyerek telefonu Sedat'a verdi Ferhunde.

— Nasılmış benim güzel kızım?

— Hamdolsun babacım iyiyim ama güzellik falan kalmadı bu ara.

Çok zayıfladım, aynaya bakmak bile istemiyorum inan. Bir görseniz zayıflıktan yüzüm çöktü, dedi özlem dolu bir ses tonuyla.

— Az kaldı kızım sabır, diyerek gözleri dolan Sedat, dört yılın vermiş olduğu hasretin ağırlığıyla “En yakında görüşeceğiz inşallah, Allah’a emanetsin güzel kızım” deyip yanaklarından şıpır şıpır dökülen göz yaşlarına hakim olamayarak kapattı telefonu.

Altı hafta sonra hafızlık cemiyeti olan Hicran’ın yanına gelmesi ve cemiyetten sonra da kızlarını alarak evlerine dönmek için heyecanla hazırlanan Sedat, Ferhunde ve Zehra yol hazırlıklarına başlamışlardı bile. Sık sık görüşsün diye Sedat’ın eve bağlattığı telefonla ve arada bir Hicran’ın yazdığı sayfalarca mektuplarla olan görüşmelerin sonunda karşılıklı yüz yüze ilk kez görüşeceklerdi geçen dört yıl aradan sonra. Birbirlerinin gözlerinde tütüyorlardı âdeta. Son bir kaç hafta, yıl olmuştu her iki tarafa da. Aradan geçen son altı haftanın sonunda beklenen gün, vuslat günü gelmişti artık. Anne ve babasını görme ve cemiyet heyecanıyla sabahlayan Hicran ve diğer kızlar için büyük gün başlamıştı bile. Kıyafetlerini açık yeşil rengine boydan bir elbise ve krem rengi örtü ile tasarlayan hocaları güzel bir seçimle orada bulunan kızlarla hemfikir olarak organizasyona başladılar. Misafirler tek tek gelmeye başlamıştı. Her çalan zil yürekleri hoplatıyordu yerinden. Evet; bir araba durmuştu kursun kapısının önünde ve Hicran;

— Bunlar bizimkiler, diyerek sevinçle fırladı yerinden. Pencereye doğru koştuğunda ise ilk olarak arabadan inen annesini görünce “An-neciğiiiiimm” diyerek koşarak merdiven basamaklarını iki iki atlayıp aşağıya indi. Kapıyı açar açmaz bir kaç saniye öylece baktılar birbirlerine. Bir de ne görsünler? Her zaman yaşlılarına rağmen daha kısa boylu, hafif toplu yapısıyla tıknaz büyüyen o küçük kız; serpilmiş, boyu uzamış, tam bir genç kız olmuş ama çok zayıflamıştı. Telefonda bahsettiği gibi yüzü çöken ve sıkıntı, stresten dolayı yüzünde sivilceler olan Hicran’ın koyu masmavi o güzel gözleriyle baygın, bitkin bakışları gözlerden kaçmıyordu. Bir süre bahçenin bankında oturup hasret giderdikten sonra kolundaki saate bakarak birden ayağa kalkan Sedat;

— Az kaldı. Siz de çıkın artık yukarıya. Ben de gelirken ileride bir

kahve gördüm orada bekleyeyim sizi. Cemiyet kaç saat sürer?

— İki saat sürer baba, iki buçuk saat sonra falan gelirsin bizi almaya yavaş yavaş çıkarız yola Allah'ın izniyle, diyerek sarıldılar birbirlerine hâlâ heyecandan titreyen bedenleriyle. Daha sonra cemiyet saatinin geldiğini gören Hicran heyecanlı bir ses tonuyla Ferhunde ve Zehra'ya; "Hadi saat geldi, yavaş yavaş yukarıya çıkalım isterseniz, diyerek bahçeden cemiyet için dekore edilen odaya çıktıktan sonra Ferhunde ve Zehra misafirler için yere döşenmiş minderlerin üzerine oturdular. Diğer misafirler de aynı şekilde sırayla yerlerini almışlardı ve heyecanla beklenen cemiyet tekbirlerle başlanmıştı. Aşrı Şerif okuyan Hicran, sonrasında da iman ile ilgili bir konu anlatarak görevini güzel bir şekilde yerine getirmişti. Kimisinin ilahî, kimisinin Kur'an-ı Kerim'den sureler okuyarak geçirdiği cemiyet başarılı bir şekilde sonlanmıştı. Veda zamanında aralarında yaşadıklarının hayatlarında güzel bir anı olarak kalacağını ve aralarındaki geçen zamanı düşünerek büyük bir hüznle birbirleriyle kucaklaşan kızlar, doğdukları şehirlere geri döneceklerdi artık. Hüngür hüngür ağlıyorlardı hepsi. Kızlara her daim bir anne şefkatiyle yaklaşan Ayşe hocasına durmak bilmeyen gözyaşlarıyla sıkı sıkı sarılan Hicran;

— Hocam hakkınızı helal edin. Arif abime de çok selam söyleyin. Allah'ın izniyle her daim dualarımda olacaksınız, dedikten sonra hocası da aynı şekilde gözyaşlarıyla;

— Helal olsun yavrummm! Sen de helal et. Allah'a emanet ol inşallah güzel kızım benim.

— Siz de hocam siz de Allah'a emanet olun, dedikten sonra son olarak vedalaşma sırası Arzu'yıydı. Hicran ve Arzu'nun ayrılmaları yürekleri dağlıyordu âdeti. "Sık sık görüşeceğiz inşallah, her zaman dualarımda olacaksın canım kardeşim benim, diyerek sımsıkı sarıldı Arzu'ya. Arzu da Hicran'a aynı temennilerde bulunarak, belki de yaşadıkları sürece bir daha hiç bir araya gelemeyeceklerini bile bile sarıldı. Hicran'ı geçirmek için aşağıya indiklerinde Hicran arabaya bineceği sırada son bir kez kursa ve kursun yan tarafındaki bahçenin duvarına uzanıp denize doğru gözyaşlarıyla bakarak "Neden böyle durgunsun? Sen de çok

üzgünsün değil mi?” dedikten sonra içinde yanan kor ateşi avuçlarının içinde hissettiği acıyla birlikte yavaş yavaş adımlarını arabaya doğru yönlendirdi. O sırada karşı evin önündeki ağacın arkasında gizlenmiş, çaresiz ve sessiz bir şekilde ağlayan Arif’i bile görmeden... Öyle yorgundu ki Hicran sanki bir azasını burada kanarken bırakmış derecesinde acıyordu canı. Ama maalesef hiçbirisi Hicran’ın içindeki acıyı bilmiyor, görmüyorlardı. Yolculuk başlamıştı. Artık güçlü olma zamanıydı. Daha gözündeki yaşı duran Hicran, Zehra’nın elini tutarak her zamanki gibi o gülen yüzüyle;

— Eee Zehra teyze ne var ne yok? Bülent amca, Nihat, Vildan iyilerdir inşallah.

— İyiler kızım iyiler şükür. Bülent amcanın işleri çok yoğun. Vildan okula devam. Nihat’ta Londra’daki amcasının yanında kalıyor, okumaya devam. Öyle işte, hayat mücadelesi. Hatta dün telefonda görüştüm Nihat’la. Bugün için senin yanına geleceğimizi söyledim. Çok selam söyledi.

On yedi saatlik yol süresince biri, diğerinin anlatacağı şeyleri dinlemek için sabırsızlanıyor, konuşmak için birbirlerinden sıra bekliyorlardı ve yorgunluğun yanında çok güzel, keyifli geçen yolculukta evlerine yaklaştıkça Hicran’ın heyecanı daha da artıyor, heyecandan titreyen o edalı ses tonuyla;

— Aa Hayri amcanın bakkalı kapandı mı? Aaaa dut ağacını kesmiş mi Rıfkı amca? Tüh ne kadar güzeldii neler yaşamıştık o ağaçta, o bal gibi dutların tadı damağımda hâlâ, deyince Sedat, Ferhunde ve Zehra gülerek baktılar birbirlerine. Çünkü evin bahçesinde büyük bir sürpriz bekliyordu Hicran’ı. Arabayı evin önüne park edip yavaş yavaş inmeye başladılar arabadan. Her tarafı tutulan Zehra;

— Ay aayy ayaklarıııımm, ay çok fena olmuşum. İşte kilolu olmak böyle bir şey, mahvetti beni.

— Yok be Zehra abla kilodan değil, genç yaşında yakalandığın hastalık mahvetti seni, diyen Ferhunde’ye ters ters bakan Hicran;

— Anne aşk olsun telefonda hiç bahsetmedin, ne hastalığı Zehra teyzeee?

— Yok be kızım telefonda bahsedilecek bir durum değil zaten de önemli bir kalp ameliyatı geçirdim ben, bir sürü ilaç içiyorum, e haliyle durumda bu, diyen Zehra'ya sarılan Hicran; “Çok geçmiş olsun Zehra teyzeee, Rabbim acil şifalar versin” diyerek arabayı boşalttıktan sonra, ellerinde çantalarla birlikte bahçe kapısına doğru yaklaşıncı; “Aayyyy” diye yüksek bir sesle bağırın Hicran, eskiden tuğlalı olan evlerini sıvalı krem rengi boyanmış halini ve bahçelerinde kocaman olmuş dut ağacını görmenin şokuyla elinden çantalarını bırakır bırakmaz ağacın yanına doğru koştu sevinç çığlıklarıyla.

— Allah'ım ya Rabbim, sen ne kadar büyümüşsün, deyip bir evlat gibi sarılıp sevmeye başladı ağacı. Dört yıl önce Rıfki amcadan isteyip Nihat ve Hicran'ın bahçelerine ektikleri fidan kocaman bir dut ağacı olmuştu. Sonbahar olduğu için yaprakları dökülmeye başlayan ağaca bakıp, seneye çok sevdiği dutu yemek için şimdiden sabırsızlandığını söyleyen Hicran'ı hayatta neler bekliyordu acaba?

İçeri girdikleri ilk anda eski evden eser kalmamış, tadilat yapılan yerler yeniden tasarlanarak, a'dan z'ye değişmişti. Eskiden kahverengi yağlı boyalı olan kapılar, portmanto, beyaz mobilyayla yer değiştirmişti. Mutfakta ise eskiden taş olan musluk, beyaz mermerle meyve desenli fayanslarla yer değiştirmişti. Odaların rengi ise şampanya renginden, Hicran'ın çok sevdiği mavi renk ile yer değiştirmişti. İki tane divan olan odalarında, kendinden desenli krem rengi koltuk takımı göz okuyordu âdeta. Odada tek değişmeyen Sedat'ın yaptığı duvardaki panoydu sadece, öylece duruyordu aynı yerinde. Sıra; Hicran'ın kendi odasına gelmişti. Çok heyecanlanmıştı. Nasıl dizayn etmişlerdi acaba? Kapıyı açtıklarında sevinç çığlığını basmıştı Hicran. Çünkü diğer odalardan farklıydı Hicran'ın odası. Odanın duvar rengi açık pembe, karşıda duran dört katlı dolabı ve dolabın yanındaki gardirobe beyaz, yün halı kendinden desenli koyu pembe, yatak örtüsü ise koyu pembe renk üzerine beyaz çiçek serpmeli modeliyle odayı muhteşem gösteriyordu. Dolabın üstünde duran oymalı aynaya odaklandı bir süre, sonra yavaş adımlarla ilerledi aynaya doğru ve ve uzun uzun izledi yansımasını. Yüzünde beli-

ren yorgunluk çöküntü her halinden belliydi ama yinede gülen yüzüyle birden arkasına dönüp koştu Sedat'ın yanına doğru ve sımsıkı sarılıp öptü yanaklarından. Sonra Ferhunde'yede aynı muamelede yaklaştı ve;

— Çok teşekkür ederim, inanın bu kadarını beklemiyordum, çok çok güzel olmuş, deyince kenardan hayran hayran Hicranı izleyen Zehra;

— Ayol çorbada benim de tuzum var. Bana öpücük yok mu?

— Olduğuna eminim zaten Zehra teyze, deyip gülümseyerek Zehra'yı da öpüp sarıldı Hicran.

Çok geç olmuş, saat gece on ikiden çıkmış bire geliyordu. Günün stresi, heyecanı, yorgunluğu çok ağır gelmişti doğal olarak. Hem yüreklerini, hem beyinlerini, hem bedenlerini çok bitkin hissediyorlardı. Güzel bir uykuya ihtiyaçları vardı.

— Şu geceyi, uykuyu veren Allah'a şükürler olsun! Hadi bakalım herkese iyi geceler, mışıl mışıl uyuyalım inşallah, diyerek yerinden fırlayan Sedat'a; hepsi birden birbirlerine aynı temennilerde bulunarak dağıldılar yerlerine. Sevinçle hayata yeni başlayan bir bebek misali, sanki bulutların arasına girmiş gibi yattı o yumuşacık yatağına Hicran. Daha başını yastığa koyar koymaz, sure okurken uykuya dalan Hicran, rüya görmeye başlamıştı bile.

Koyu yeşil renkle kaplı olan bomboş bir çadırın içinde namaz kılan Hicran, selam verdikten sonra şaşkınlık içinde etrafına bakarken yavaşça ayağa kalkarak çadırın kapısına doğru ilerlemeye başladı. Kapıdan dışarı doğru baktığında etrafı ağaçlarla, rengârenk çiçeklerle dolu olan bir manzarayı gördüğünde şaşkınlığı daha da artıyordu. Fakat etrafında başka çadır yoktu. Hatta hiç kimse yoktu. Tedirgin adımlarla yürümeye başladı ve biraz ilerledikten sonra lüks, önünde havuzu olan sapsarı renkte bir villa gördü. Adımları villaya doğru sürüklüyordu Hicran'ı. Villaya yaklaştığında bir süre etrafına baktıktan sonra etrafı kırmızı, sarımaşık güllerle kaplı olan şaşalı merdivenlerden yavaş yavaş çıkmaya başladı! O sırada bahçenin kulübesinden bir köpeğin kendisine doğru

baktığını, korkulu bir şekilde havlamasını görünce çok ürkmüştü. Villanın kapısına gelince hafif aralıklı olan kapıyı itip içeriye girdi. İçeri girer girmez birdenbire kapı kendiliğinden kapandı. Tedirgin gözlerle etrafa bakıyor ama her yer zindan gibi karanlık olduğu için hiçbir şey göremiyordu. Sadece duman kaplamıştı her bir tarafını. Nefes alamamaya başlamıştı. Bağırıyor fakat sesi çıkmıyordu.

O sırada boğuk bir sesin geldiğini işiten Ferhunde yatağından fırladığı gibi Hicran'ın odasının sağa doğru çapraz tarafında olan yatak odasından çıkıp Hicran'ın odasına girdikten sonra yanına yaklaşarak usul bir sesle;

— Hicran kızım! Hicran uyan yavrum! der demez uyanan Hicran'a; İyi misin kızım? diye sordu.

— İyiyim anneciğim çok değişik bir rüya gördüm, güzel bir rüyaydı ama çok ilginçti doğrusu. Uykulu ve nazlı bir ses tonuyla, neyse yarın olsun da anlatırım inşallah, deyip tekrar yumdu gözlerini.

Ferhunde de kızını sevgiyle öperek ve dua ederek ayrıldı yanından. Sonra tekrar derin uykuya dalan Hicran, saatler sonra bir buçuktan çıkmış ikiye doğru gelen saati görünce neye uğradığını şaşırarak birdenbire fırladı yattığı yerden. Sabah ezanını duymayıp, namazını kaçırmamanın üzüntüsü içine dokunarak odasından çıktı. Hemen odasının karşı tarafında olan mutfakta annesinin güzel bir kahvaltıyla masayı donattığını görünce, arkasından sarılıp öpen Hicran;

— Mis kokulu, hamarat annem benim, hımm donatmışsın yine. Bu arada hayırlı aydınlık günlerin olsun inşallah. Lavaboya gideyim önce, diyerek kendi odasının hemen yan tarafında bulunan tuvalete koştu hemen. Lavaboda abdest aldıktan sonra, mutfak kapısına gelerek; “İlk önce öğlenimi kılayım anneciğim, sonra kahvaltımızı yaparız. Zaten sabahı kaçırdım diye çok üzüldüm. Bari öğleni geciktirmeyeyim. Sen kıl-mışsındır, kıldın değil mi?

— Hı hı kıldım ben. Hadi yavrum sende kıl. Kıl da gel bekliyorum. Hem rüyayı çok merak ediyorum.

Namazını kıldıktan sonra tekrar mutfağa gelen Hicran; öncelikle ellerini yıkayarak masaya oturdu ve rüyasını dinlemek için sabırsızlanan Ferhunde'ye bir bir anlattı rüyasını. Hicran'ın anlattıklarını can kulağıyla dinleyen Ferhunde;

— Güzel kızım benim hayırlı, güzel kaderler yazsın sana Rabbim.

— Âmin anneciğim, âmin inşallah, diyerek bitmek bilmeyen özlem dolu muhabbetlerle geçen dakikaların sonunda ikindi ezanı okunmaya başlamıştı bile. Saatin nasıl geçtiğini anlamayan Ferhunde ve Hicran akşam için Sedat'ın sevdiği bütün yemekleri hazırlamak için oturdular. Masadan hızlıca kalkarak yemek hazırlıklarına başladılar. Tam yemekler pişerken çalan telefona yanıt vermek için telefonu açmaya giden Hicran yorgun sesiyle mesaisi olduğu için yemeğe gelemeyeceğini söyleyen Sedat'a;

— Biz de kahvaltıyı geç yaptık bugün zaten, seni bekleyeceğiz babacığım. Kaç yıldan sonra bugün ilk akşam yemeğimiz sensiz olmaz! Hem de bir görsen ziyafet var ziyafet, diyen Hicran'a;

— Hııımm pek güzel koktu, neler hazırlamış bana güzel kızım, deyince gülerek;

— Ah baba aahh az değilsin sen! Hiçbir türlü ağzımdan laf a-la-mazsının sürpriiizz, diyerek kapattı telefonu Hicran.

Üç saat sonra yorgun bir şekilde eve gelen Sedat Ferhunde'ye ve Hicran'a hediye olarak aldığı eşarpları vererek;

— Bakalım beğenecek misiniz? diye sorunca, memnuniyetlerini her haliyle belli eden Ferhunde ve Hicran;

— Bakalım sen beğenecek misin, diyerek Sedat'ın en sevdiği yemeklerle donattıkları sofraya oturdular ve özlem duydukları o mutlu ortamı tekrar sunan Allah'a şükürlerini eda ederek, Hicran'ın okuduğu bereket duasıyla sonlandırdılar akşam yemeklerini ve Sedat;

— Yarın işe gitmeyeceğim. Hicran için alışverişe gidelim diyorum ne dersiniz?

— Teşekkür ederim babacığım da acelesi yok, daha iki hafta önce bir kadın kursa satış için bir şeyler getirmiş, bir kaç bir şey aldım ondan.

— Kızım eksiklerin var daha. Gidelim Sedat, gidelim nasipse.

Ertesi gün heyecanla güzel bir gün için erkenden uyanan Hicran kalkarak güzel bir kahvaltı hazırlayıp annesinin babasının uyanmasını beklerken gitmek için giyeceği kıyafetlerini ayarladıktan sonra yeni, çok beğenerek aldığı açık gri rengine üstüne oturan elbisesini ütölüyerek giydi ve saçlarını topuz şeklinde tepeye doğru topladı. O deniz mavisi gözlerine siyah sürmesini çekti. Dış kıyafetlerini siyah rengine tercih eden Hicran, feracesini ve eşarbını da ütölüyerek, yatağının üzerine serdi ve annesinin babasının oda kapısını tıklatarak;

— Huu huuuu annee, babaaaa kahvaltı hazıııırr, çay hazıııırr, ben hazıııırr ama maşallah siz derin uykulardasınız, deyince gülerken oda kapısını açan Ferhunde;

— Ne o kızım, çok erkencisin yatsaydın ya biraz daha, önümüzde koca bir gün var. Bu arada pek şıksın ne kadar yakışmış benim güzel kızıma bu elbise.

Anne kız kapıda laflarken kalkan Sedat yine iltifatlı tavırlarıyla;

— Oooo gözlerim kamaştı, bu ne güzellik ya, diyerek öptü Hicran'ın yanaklarından.

— Yakışıklı, tatlı dilli babam benim! Hadi kahvaltımızı yapıp ev işlerini halledelim. Yavaş yavaş ancak çıkarız, diyen Hicran'ın yüzüne sevgiyle bakan Sedat ve Ferhunde artık sorumluluklarının bilincinde olduğunu ve tamamen bir genç kız olduğunu görmenin mutluluğuyla başladılar hazırlanmaya.

Evden çıkıp tam arabalarına binerken, bir yere gitmek için karşı ka-

pıdan çıkan Vildan'ı görünce sevinçle Vildan'ın yanına doğru koştu Hicran. Sanki yıllarca görüşmeyen bunlar değillermiş gibi hiç değişmeyen kıskanç, karpisli tavırlarıyla suratsız bir şekilde;

— Acelem var. Gitmem gerek. Sonra görüşüz, baayy, diyerek hızlı adımlarla, umursamaz tavırlarla uzaklaştı durdukları yerden.

Şoke olmuştu Hicran! Bir insan nasıl bu denli bir karaktere sahip olabilirdi diye kendi kendine düşünürken yürekten bir tövbe edip, şeytanın vesveselerinden Allah'a sığındı ve yine her zamanki davranışıyla şaşkınlığını gizlemeye çalışıp arabalarına bindi tebessüm ederek;

— Acelesi varmış kızın. Bir yere yetişecekmiş. Akşama görüşürüz inşallah, diye durumu örtbas ettikten sonra alışveriş için çarşıya doğru yol aldılar mutlu bir şekilde.

Önce girdikleri ayakkabı mağazasından önlerinde kış ayları olduğu için bir çift bot ve ardından gittikleri kıyafet mağazasından siyah renkte bir manto, iç kıyafeti olarak da mavi renkte boydan bir elbise ve birisi kırmızı diğeri yine mavi renkte olmak üzere iki tane pijama takımı, bir kaç tane de ihtiyacı olan iç çamaşırlarını alarak alışverişlerini bitirip, rast giden bir günü noktalamışlardı böylece. Çok mutluydu Hicran, rüyada gibiydi sanki. Eve gelince ilk işi iki rekât şükür namazı kılmak olmuştu.

Aradan geçen bir kaç ay içinde kendini toparlayan Hicran'ın yüzündeki sivilceler de gitmiş tabiri caizse 'kaymak gibi' bir cilde sahip olmuştu. Etine dolgun vücut yapısıyla, edalı duruşuyla, nazik tavırlarıyla, örnek davranışlarıyla girdiği ortamda kendisine gıpta ile bakmayan kişi yoktu.

3. BÖLÜM

Aylar birbirlerini kovalıyordu âdeti. Yaz aylarının bir haziran gününde dut yemek için çıktığı ağaçlarından, büyük bir iştahla bal gibi dutlarını yerken; ağaçta bastığı ince dalın kırılmasıyla, bir anda dengesini kaybeden Hicran üzerine düştüğü ayağını çok kötü incitmişti. Bir süre düştüğü yerden kalkamayan Hicran incittiği ayağının üzerine basarken acıyla birlikte evlerine girdi. O sırada evi süpüren Ferhunde, Hicran'ı anormal, topallar vaziyette görünce; telaşıyla yanına giderek;

— Kızım ne oldu? Ay düştün mü yoksaa?

— Tamam annee önemli bir şey yok. Evet düştüm, nasıl oldu ben bile anlayamadım ama yine de çok şükür ucuz atlattım. Biraz ayağımı incittim o kadar, geçer şimdi, dedikten sonra odasına geçip oturur vaziyette yatağına uzanan Hicran, bir kaç gün önce ilgisini çekerek aldığı Sevda'nın Duası adlı kitabı okumaya başladı. Şöyle başlıyordu kitap;

“İçimde benimle doğup büyüyen o hüzne, en güzel anlarımda bile hissettiğim o boşluğa anlam veremezdim hiç. Sahi; kalabalıklar içinde geçen yalnızlığımı dolduracak olan neydi acaba? O boşluk dolacak mıydı bu dünya da? Belkide bunların hepsi beni bir sonucaandırmak içindi. Şüphesiz ki o sonuç, ilahi kudrete duyulan aşkın ta kendisiydi. Görüldü ki herşey Allah 'ı anmam gerektiğini kavramak içindi. Allah sevdiği kulun yüreğine verirmiş hüznün dalgasını.. Ve zaman geçti.. Küçük kız büyüdü o yüreğinde ki hüznüyle. Kırıldı, yaralandı, kanadı. Çok, çok acıdı canı! Her yürek kaldıramazdı acıyı... Asla pes etmedi. Çünkü o bilirdi. Aşka inananlar ondan gelen herşeye sukut ederlerdi. Hayatta herşey bir öğretiydi. Tefekkür edenler, sabredenler, ve yalnızca doğruluktan ayrılmayanlar boş çevrilmezlerdi..... Hüznümü seviyorum. Hüznümü verenide seviyorum. Beni ben yapanmış bu duygular. Beni tamamlayacak olan o hüznümeş meğerse. İçimde arttıkça çatlakları sıvayan, her defasında eda ettiğim şükürümün adıydı o. Beni kendisine meftun kılan efendi, yüreğimi bu duygu ile sarhoş etti! Doktorum, danışmanım, öğretmenim, can suyum, canımın taaa içi... İnsan aradığının garibiymiş derler. Ben buldum yine garibim! Çünkü hayat garip olduğunu çözebilmeyi öğrenmekmiş aslında. Mutlu olmakmış onunla. Yaranla, berenle, eksigin yada tüm çirkinliğiyle aşkın içinde kaybolabilmekmiş çözüm. Girmeye görsün aşk, yüreklere «Ah» dediğin anda bildiğin herşeyi

unut. Aşk herşeyi saran bir kudrettir. Vücudu görülmeyen bir kudret; yokluk deryası. Lakin zerrelerinde titreşen!.. Aklın ayağı orada kırıktır. Kullukta malum, sultanlıkta... Aşıklık bu iki perdeden gizli. Fıtrat da vardır verilen kudret ama ne yazık ki sarf eder, yitirirler. Sonra nasip etmedi bana Allah derler. Halbuki sen sana verilen bu kudreti idraktan gaflete düştün. Bilemedin ki, aşkı duvağından kaldırıp, cemale ulaşmak içindi tüm çekilenler...

Ne kadar güzel söylemiş Şems-i Tebriz'i Hazretleri;

"Aradığın şey o kitaplarda değil, aradığın şeyi okuyarak bulamazsın. Sende eksik olan şeyi gözlerinle tamamlayamazsın. Aradığın şeyi dünyada arayacaksın, aradığın şeyi yüreğinle bulacaksın. Dünyadaki tüm kitaplar, tüm hesaplar, akıl oyunları, sayfalarca laflar, sevginin yerini tutmaz. Okuyarak öğreneceksin ama severek anlayacaksın!"

Okuduğu her bir mısra derinden etkilemişti Hicran'ı. Çünkü içinde hissettiği duyguları birebirdi okuduğu yazılarla. O da bu dünyada dolduracak mıydı acaba hissettiği o boşluğu? Kitap okumayı çok seviyordu Hicran fakat okuduğu bu mısralar, okuyarak o eksikliği bulamayacağını anlatıyordu. O sevgiyi yüreği bulacak mıydı acaba? Hicran okuduğu kitaba öyle bir odaklanıp, derin düşüncelere dalmıştı ki o sırada birdenbire odaya giren Ferhunde'nin ani girişine irkilerek;

— Ay anneee ödümü kopardın! Nasıl bir girişti o, diyerek başparmağını üst damağına dayatarak yukarı doğru kaldırmasıyla korkusunu ifade eden Hicran'a;

— Kızım ne var korkulacak? Ayağını merak ettim! Dur bir bakayım annem.

Sonra elindeki zeytinyağını Hicran'ın ayağına süreceksen bilek kışmında hafif şişen, moraran ayağını görünce paniğe kapılan Ferhunde;

— Ay Hicran çok fena olmuş ayağın.

Hafif bir şekilde dokunarak;

— Çok acıyor mu yavrum?

— Ayy anne yavaş, dokunma, hem de nasıl! Çok acıyor! deyince apar topar telefonun durduğu odaya geçerek Sedat'ı arayan Ferhunde;

— Sedat canım korkulacak bir şey yok ama Hicran düştü. Ayağı biraz şişti. Hafif morardı da. Diyorum hemen gelsen de daha fazla geçmeden Hüseyin abiye götürsek.

Sedat'a Hicran'ın durumunu anlatan Ferhunde, endişesini ne kadar gizlemeye gayret etse de; Ferhunde'nin ses tonundan ürken Sedat ister istemez panikleyerek;

— Tamam, hanım hemen geliyorum, deyip hızlıca çıktı işten.

İnsan vücudundan çok iyi anlayan ve birçok kişiye iyi olması için sebep olan Hüseyin, Hicran'ın ayağına bakınca;

— Kırık yok ama sanırım çatlamış, hastaneye baktırmanız lazım ki ona göre müdahale edilsin, deyince hastaneye gitmek üzere tam kal-kacakları sırada Hüseyin'in yeğeni Bekir içeri girerek;

— Amca istediğin malzemeleri aldım. Bir iki tane eksik var ama yarın gelecekmiş, dedikten sonra gelenlere geçmiş olsun demesiyle Hicran'a baka kalan Bekir, tutulmuş bir vaziyette "Allah'ım bu ne yaaa" diye içinden geçirirken hemen kendini toparlayarak "Hadi ben kaçtım amca, size kolay gelsin, rastgele, deyip çıktı evden. Daha sonra Sedat ve Ferhunde'nin yardımıyla kırıkçı Hüseyin'in evinden çıktıktan sonra kapının beş altı metre kadar ötesinde olan arabalarına zar zor giden Hicran'ın hastaneye giderken ayağının ağrısı iyice şiddetlenmişti. Acile girdiklerinde Hicran'ın ağrıyan ve şişen ayağının durumunu hemen görmek isteyen doktor onları röntgen odasına yönlendirerek diğer hastayla ilgilenmeye başladı. Bir süre sonra röntgen sonuçları belli olduğunda Hicran'ın ayak bileğinde hafif kırık, topuk kısmında da hafif çatlak olması sonucu ile ayağı alçıya alınarak, reçete yazıp, bir süre ağrı çekeceğini, bir kaç ay da ayağının alçıda kalması gerektiğini ve sonrasında fizik tedavi uygulanmasını tavsiye eden doktor "Geçmiş ol-

sun,” diyerek eve gönderdi Hicran’ı. Söylendiği gibi ilk bir hafta kadar şiddetli ağrı çekti Hicran. Zorlu geçen sürecin ardından geçmiş olsuna gelen komşu, akraba, yakınları geldikçe motive oluyor daha da çabuk iyileşiyordu Hicran’ın ayağı. Kısa bir süre sonra alçıdan çıkan ayağına, fizik tedavisi gerekmedi bile.

Hicran’ın ayak faciasının sonunda geçen bir kaç ay zamandan sonra bir gün pazardan bir şeyler almak için Zehra’yla pazarlık yapmaya çıkacak olan Ferhunde Hicran’a;

— Kızım sen uzan istirahat et biraz. Ben de hemen pazarın ucundan gereken şeyleri alıp geleceğim. Hiç ötelere gitmem, Zehra’nın işi uzunsa onu bile beklemem. Hemen geleceğim Allah’ın izniyle. Tamam mı güzel kızım? Hadi Allah’a emanet ol, diyerek öptü Hicran’ın yanaklarından. Hicran da tebessümle;

— Çok abartıyorsun anneee. Çok şükür ben iyiyim, diyerek, iyi olduğunu ispatlamak maksadıyla olduğu yerde zıplamaya başladı ve gülerek “Bak iyiyim işte annemm, merak etme sen. Hadi güle güle git, Allah’a emanet ol. Ben de kitabımı okuyacağım zaten,” dedi ve kendi odasına geçerek oturur vaziyette ayaklarını uzatıp uzandı yatağına. Tam kitabını okumak için eline aldığı sırada diğer oturma odasında olan telefon çalmaya başladı ve yerinden kalkıp, diğer odaya giderek telefonu açtığı anda “Efendim,” diye yanıt verince telefon kapandı. Telefonu kapatıp arkasını döndüğü sırada ikinci kez yine aynı şekilde oldu ve üçüncü kez yine “Efendim” dediğinde karşı taraf;

— İyi günler, kiminle görüşüyorsunuz?

— İyi günler. Siz kimsiniz?

— Ben Tuncer. Hicran Hanımla mı görüşüyorsunuz?

Bir süre duraksayan Hicran;

— Evett buyrunn. Ama çıkartamadım.

— Merhaba Hicran Hanım ben ayağınız için röntgeninizi çeken kişiyim. Hatırladınız mı?

Hicranın elindeki telefon ahizesiyle birlikte tekrar bir süre durduktan sonra;

— Hı hıh evet hatırladım buyurun.

— Ayağınız nasıl oldu? İyi misiniz?

Tedirgindi Hicran çünkü karşısındaki kişi bir erkekti. Hem konuşuyor, hem de caiz olmayan durumlardan kaçınması gerektiğini düşünüyordu o anda.

— Teşekkür ederim iyiyim çok şükür. Bayağı toparladım, deyip sakın bir şekilde dinledi karşısındaki Tuncer denen genci.

— İyi olmanıza sevindim, deyip bir an durakladıktan sonra ses tonu titreyerek “Eeee Hicran Hanım! Ne diyeceğimi bilemiyorum ama şöyle söyleyeyim sizden çok hoşlandım. Niyetim ciddi. Sizi görmem ve kendimi size anlatmam için bana bir fırsat verebilir misiniz acaba?” deyince birden tepkisini verdiği cevapla gösteren Hicran;

— Bu mümkün değil beyefendi, ciddi de olsanız görüşmek gibi bir prensibim yok! Hem şimdilik düşünmüyorum. Rabbim gönlünüze göre versin inşallah, deyip karşısındaki kişinin ne diyeceğini bile beklemeden hemen telefonu kapattı. Yarım saat kadar sonra pazardan eve gelen Ferhunde içeri girer girmez aldığı bir kaç şeyi mutfağa bıraktıktan sonra üzerindeki mantosunu askıya asarken odada kitap okuyan Hicran’a seslenerek;

— Kızım ben geldiim, duymuyor musuuunn? Hicraaaaann! Ben hemen şu balıkları temizleyip, pişmeye fırına atayım Sedat gelene kadar. Anca! Sonra da Zehra gelecekmiş, öyle dedi. Çok üzöldüm ona da! Bir şeye çok kırılmış, ağlamaklıydı hep. Neyin var dedim? “Akşamüstü uğrayacağım,” dedi. Merak ettim valla! Bakalım nesi varmış kadının.

Ferhunde'nin söylediklerini işitip, odadan tebessümle çıkan Hicran mutfakfa girmek üzere olan Ferhunde'ye;

— Hoş geldin güzeller güzeli annem. Duydum duydum geldiğini, dedikten sonra balığı çok sevdiği için öncelikle sevincini ifade ederek; “Yaşasın! Annelerin en güzeli balık mı aldın? deyip diğer poşetleri- de karıştırmaya başladı merakla. Sonra üzüntülü bir ifadeyle; “İnşallah önemli bir şeyi yoktur, ben de merak ettim şimdi Zehra teyzeyi,” diye- rek tekrar odaya girip, yatağına oturdu ve kitabını okumaya devam etti. Yine derinlere daldığı sırada Ferhunde'nin gelen sesiyle irkildi Hicran.

— Kızıııııı! Hicraaann! Duymuyor musun? Kızım kapııı! Bırakamıyorum bunları, ellerim batık!

Kapıyı açmak için birden oturduğu yerden fırlayan Hicran;

— Tamam, anne açıyorum, deyip hızlı adımlarla kapıyı açmaya gitti. Kapıyı açınca gelen kişiyi tanıyamamıştı Hicran.

— Buyurun teyze, buyurun hoş geldiniz.

— Kızım annen yok mu?

— Mutfakta teyze. Siz geçin, bende anneme haber vereyim, derken mutfak kapısından çıkan Ferhunde, kapıda duran kadına kısa bir süre dikkatlice baktıktan sonra;

— Buyurun Kadriye abla, hoş geldin. Sen geç içeriye, ben de ellerimi çalkalayıp hemen geliyorum, deyip balıklı olan batık ellerini yıkamaya gireceği esnada;

— Hoş buldum Ferhunde. Yok girmeyeyim. Zamansız geldim zaten. Bir şey söyleyip gideceğim hemen, deyince Kadriye'nin ne diyeceğini merak eden meraklı gözlerle dış kapıya doğru yaklaşan Ferhunde;

— Hayırdır abla?

— Hayır hayır inşallah, derken ayaküstü Ferhunde'nin yanında duran Hicran'ı baştan aşağı süzdü Kadriye. Kadının bakış tarzı tuhafına giden Hicran;

— İyi günler size teyze, oturmaya da buyurun gelin, deyip içeri odaya doğru yürümeye başladı. İçeriye girerken Hicran'ın arkasından tuhaf bakışlarla bakan Kadriye;

— Pek de güzel olmuş, büyümüş. En son gördüğümde çok küçüktü. İsmi Hicran mıydı?

Hicran için söylenilen her övgülü söz yüzünde güller açtırıyordu Ferhunde'nin. Memnun olmuş bir şekilde;

— Hııı Hicran, e tabii üç yaşlarındaydı o zamanlar. Zaman çok hızlı geçiyor be Kadriye abla! Uzun zamandır görüşemiyoruz, buradan taşındığınızdan beri iki üç kez uzaktan gördüm seni. Eskiden ne güzel sık görüşürdük.

— Sorma sorma! Hayat işte herkesi bir yere savuruyor, diyerek sollarına devam etti Kadriye “Başka çocuğun oldu mu senin?”

— Yok abla olmadı, Hicran tek! Allah'ım buna hayırlı, uzun ömürler versin.

— Âmin, âmin Ferhundedeciğim. Neyse daha fazla uzatmadan ben konuya gireyim!.. Geçen gün Hicran'ın ayağı için abime baktırmaya gitmişsiniz ya o gün büyük abimin oğlu Bekir görmüş Hicran'ı. Yengem aradı geçen gün. Eğer müsaadeniz olursa kızı görmeye geleceklermiş.

Düşünceli bir şekilde yanıt verdi Ferhunde;

— Valla ne diyeyim Kadriye abla! Şimdi ne desem. Önce Sedat'la bir konuşmam lazım. Sonra yine haberleşiriz, dedikten sonra Kadriye de telefon numarasını verip “En yakında haber bekliyorum,” diyerek vedalaştılar birbirleriyle. Kadriye gider gitmez, dış kapı kapandığı gibi oda tarafından konuşmaları işiten Hicran odadan çıkarak, dış kapı tara-

findan mutfağa doğru gitmek üzere olan Ferhunde'ye imalı bir konuşmayla;

— Sedat ne diyecek bakalım? Hicran'ın ne düşündüğü hiiiç önemli değil, değil mi anne, diyerek tavır yapan Hicran'a Ferhunde;

— Ay benim güzel kızımım, tabii ki ilk önce senin fikrin önemli.

Hoşuna giden yüz ifadesiyle Hicran;

— Hıhh şimdi oldu işteee, is-te-mii-yo-ruuumm!

— Tamam kızım zorla değil ya, her şeyin bir üslubu var, bir kaç gün sonra arayıp söyleriz, derken işten gelen Sedat; cebinden çıkardığı anahtarıyla tam dış kapıyı açacağı sırada; dış kapının iç tarafında portmantonun önünde anne kızın ayak üstü konuştukları son cümleyi duyunca, kapıyı açıp içeriye girdi ve

— Hayırdır! Zorla olmayıp üslup gerektiren şey neymiş? diye sorunca birden panik olan Ferhunde;

— Şeyy! Hicran'ın ayağı için Hüseyin abiye gittik ya, o gün biz oradayken bir delikanlı geldi hani...

— Eee

— İşte o Hicran'ı beğenmiş. Annesine söylemiş meseleyi. Annesi de Hüseyin abinin kardeşi Kadriye ablaya anlatmış durumu. Şimdi Kadriye abla ayaküstü onu söylemeye gelmiş. Söyledi gitti. Onu konuşuyorduk Hicran'la. Ben de dedim Sedat'la görüşeyim önce.

Sedat çok duygulanıyordu bu duruma. Kızı büyümüş, görücüler sıraya giriyordu artık. "Buyursunlar bakalım," dedi ciddi bir şekilde.

Hicran yüzünü somurtarak,

— Baba istemiyorum ben! Hazır hissetmiyorum kendimi, deyince

daha da ciddileşmişti Sedat. Gündüz yaşadığı iş probleminden morali bozuk olmasından dolayı o gün agresifti biraz.

— Ya hazır hissetmiyorsun demek! Hazır nasıl hissediliyormuş güzel kızım söyler misin lütfen, deyince yüzü bir o kadar asılan Hicran;

— İstemiyorum baba, evlilik için daha küçük olduğumu düşünüyorum.

Çok sinirlenmişti Sedat;

— Kızım şaka mı bu? On dokuz yaşındasın! Hem bu işler nasiptir. Görmeye gelenler hemen alıp gitmezler seni merak etme. Şimdiye kadar dünürleri hep geri çevirdin, bunları çevirmeyin. Ferhunde'ye dönerek;

— Ferhunde müsait olduğunuz bir güne ayarlayın, sonra ararsın insanlar gelsinler, deyince âdeta hüngür hüngür ağlamaya başlayan Hicran;

— Hayret bir şey baba. Zorla mı? O gün çocuğu bir anlık görünce bile hiç mi hiç ısınmadım. Niçin gelsinler kii?

Hicran'ın içli içli hıçkırıklarına kıyamayan Sedat birdenbire yumuşayıp Hicran'a sarılarak;

— Tamam kızıımm. İyi de niye ağlıyorsun şimdi? Tamam, gelmesinler. Hiç kimse benim güzel kızımdan daha değerli değil tamam mı? diyerek Hicra'nın yanaklarını ıslatan yaşlarını eliyle sildirdikten sonra o gergin olan ortamı yumuşatmak amacıyla gülerek konuşmayı değiştirdi. “Hıııııı! Bu koku da ne? Miiss miis! Hadi bakalım sofraya! Esprili bir tavırla; “Hicraan bakk biraz daha durursak seni yerim valla! Güzel kızım benim, dedikten sonra Hicran'ı gıdıklamaya başlayan Sedat onu kahkahayla güldürüp, ortamdaki atmosferi anında huzurlu ortamla yer değiştirmeyi başarmıştı yine. Sonra da bir eliyle Hicran'ı, bir eliyle de Ferhunde'nin elini tutarak mutfağa yemek yemeye gittiler ve aralarında konuştukları mevzuyu hiç açılmamacasına kapatıp, akşam yemekle-

rini güzel, huzurlu bir şekilde yedikten sonra çayı demleyen Ferhunde bulaşıkları yıkadıktan sonra tepsiye hazırladığı çaylarla “tavşan kanı çaylar hazıırrr” diyerek oturdukları odalarına girip, sıcacık çayları yudumlamaya başladılar. Yaklaşık kırk beş dakika sonra çayları içerken çalan zille birlikte yerinden kalkan Sedat, elinde bardağında yarım kalan çayıyla birlikte;

— Ben bakarım, diyerek kapıyı açmaya gitti ve Sedat’ın arkasından giden Ferhunde de Zehra’nın geldiğini umarak kapıya çıktı. Kapıyı açan Sedat gelenin Zehra olduğunu görünce;

— Hoş geldin Zehra buyur buyur geç. Ben de tam kahveye çıkıyordum, deyip elindeki yarım kalan çayını da ayaküstü içtikten sonra, bardağı Ferhunde’ye uzatarak “Allah’a ısmarladık hanım ben gidiyorum.”

İçeriye girmek üzere dış kapıda ayakta duran Zehra’ya “Görüşürüz Zehra,” diyerek kahveye doğru ilerlemeye başladı. Üzüntüsü her halinden okunan Zehra da;

— Görüşürüz Sedat, diyerek bitkin gözlerle usul usul içeri odaya doğru yürümeye başladı. Ferhunde de kahveye doğru giden Sedat’ın arkasından güle güle diyerek dış kapıyı kapattıktan sonra içeriye doğru ilerleyen Zehra’ya dönüp “Hoş geldin Zehra abla ben de seni bekliyordum,” deyince o sırada oturma odasının kapısından çıkan Hicran;

— Hoş geldin Zehra teyze buyurun, annesine dönerek “Ben bir şeyler hazırlayayım anne,” deyip sakın adımlarla mutfığa doğru gitti. Daha sonra oturma odasına girip çok üzgün, çok durgun bir şekilde koltuğa oturan Zehra, Ferhunde’nin yüzüne öylece baktı bir süre. Ferhunde dayanamayıp tedirgin bakışlarla ve merak içinde;

— Eee Zehra abla ne var ne yok? Hep aklımdaydın.

— Valla Ferhunde bir bilsen neler var? Dünden beri kafayı yiyeceğim, deyip ağlamaya başlayan Zehra, Ferhunde’yi daha da fazla meraklandırdı.

— Abla sakın ol. Hayırdır inşallah.

— Hayır mı şer mi bilmem de çıkmazda olduğum kesin. Ferhunde çok çaresiziiiiimm! Bülent beni yıllardır aldatıyormuş, deyip ağlaması çoşunca Ferhunde tepki vererek;

— Dur abla dur, sakiiinn! Nereden biliyorsun? Kesin bir kanıt var mı?

— Maalesef, kesin kanıt olduğu için bu çaresizliğim zaten, diyerek ağlamaklı devam etti konuşmasına “Tek aldatırsa bir şey değil daha da büyük bir sorun var. Zaten biliyorsun, Bülent ilgisiz soğuk bir insan. Hadi sabır ediyorum. Dua ediyorum. İtiliyorum. İdare ediyorum bir şekilde ama bu durum bir başka şey. Vildan’ın birkaç aydır görüştüğü bir çocuk varmış. Geçen gün trafik kazası geçirmiş çocuk. Vildan dün ders çıkışı hastaneye çocuğu ziyarete gitmiş. Tam çocuğun odasını ararken bir de ne görsün? Çocuğun odasından Bülent çıkmış. Vildan babasını görünce çok şaşırılmış. Bülent görmesin diye saklanmış duvarın arkasına. Sonra Bülent gidince girmiş odaya. Şaşkınlığını gizleyip çocuğa şimdi odadan çıkan adam kimdi demiş? Çocuk “Babam,” demez mi?

Bir an şoke olan Ferhunde ne diyeceğini bilemeden sustu kaldı öylece bir süre. Sonra hayretler içerisinde, ses tonu titrek bir şekilde;

— Aayyy Zehra ablaaa! Belki öz değildir üveydir. Zamanla her şey çıkar ortaya ama sakın olmak lazım. Ayyy! Eee Vildan’ın durumu nasıl?

— Onu sorma. Hali beni çok korkutuyor berbat bir vaziyette. Dün olanlardan sonra eve perişan bir şekilde gelince çok korktum. Yaşadıklarını anlatırken felaket bir vaziyeteydi. Tir tir titremeye başladı. Çok üşüyorum dedi girdi odasına. Hemen arkasından gittim, hızlıca kapıyı kapatıp kilitledi arkamdan. Dünden beri iki kere çıktı odasından. O da tuvalet ihtiyacı için. Bir şey soruyorum hiç konuşmuyor, deyince Zehra’nın karşısındaki koltukta oturan Ferhunde, oturduğu yerden gözü yaşlı, çok üzgün bir vaziyette kalkarak, Zehra’nın yanına gidip diz üstü yere çökerek elini tuttu;

— Ayy ablaaa o kadar çok şaşkın ve üzgünüm kii! Allah’ım Ya Rabbel Alemin yar ve yardımcımız olsun, hayırlı yollar açsın.

— Âmin âmin Ferhundeçiğim âmin, derken bir şeyler atıştırmak için elinde tepsiyle içeriye giren Hicran annesinin ve Zehra’nın şaşkın, üzgün, stresli, gözleri yaşlı hallerini görünce, ortamı biraz olsun yumuşatmak için;

— Hadi bakalııııııııı ilaçlar geldi. Muhteşem ikili olan çay ve çerez yeneceeeekk ve şu an ortamda oluşan bu negatif enerji uçup gideceeeekk, dedi esprili bir şekilde ama çok ciddi bir şeyler olduğunu da sezmişti. Çünkü getirdiklerine ve bu sözlerine karşı tebessümle dahi bir tepki bile vermediler. Üzüntülü ve şaşkın bakışların hiç değişmediğini gören Hicran; “Anne, Zehra teyze ne oldu?” dedi ciddi ve tedirgin bakışlarla.

Durumu Hicran’a da anlattı Zehra. Kahrolmuştu Hicran, ellerini açarak “Ey güzel Rabbim, bizim vekilimiz sensin. Sen hayırlı kapılar aç,” diye dua etti ve arkasından da salavat getirerek “Zehra teyzeciğim her şey düzelecek inşallah, Allah büyüktür,” diyerek üzüntülü gözlerle sarıldı Zehra’ya. Hicran’ı yıkılmış bir vaziyette gören Zehra güçlü görünmeye gayret göstererek;

— Her şey Allah’tan kızım, verecek inşallah bir kolaylığını.

— Âmin Zehra teyze, âmin diye ekleyen Hicran, annesine ve Zehra’ya dönerek; “Annecim ben odama gidiyorum. Bu arada size afiyet olsun” dedi ve üzüntülü bir şekilde odasına yöneldi. Ferhunde ardından;

— Kızım al çayını odanda iç bari, dediyse de Hicran bunu duymadı. Odasına girip, oda kapısını kapatıp yatağının ucuna oturdu. Bir yandan Vildan’ın durumunu düşünüyor bir yandan da dua ediyordu onun için. O gün çok rüzgârlıydı hava, arkası yağmurdu besbelli. Akşam ezanıyla birlikte, kopan şimşekle birlikte gökten boşalırcasına yağmur başlamıştı bile. Hicran ezanı duyunca namaz kılmak için tam abdest almaya gideceği sırada kulağına gelen, ardı arkası kesilmeyen miyavlama sesiyle odasının bahçeye doğru bakan penceresine koştu bir hışımla.

Bir de ne görsün? Sırılsıklam olan yavru kedi boncuk gibi gözleriyle “Ne olur bana yardım et,” der gibi çaresiz bir şekilde bakıyordu Hicran’a. Koşar adımlarla üzerine örtüsünü bile almadan, olduğu gibi pijamalarıyla dışarıya çıkan Hicran’ın arkasından; “Kızım ne oluyoooo,” diyerek Ferhunde ve Zehra da telaşlı bir şekilde dış kapıya doğru çıktılar. Şaşkın gözlerle ne olduğunu anlamadan bakarken Hicran’ın elinde küçücük, bembeyaz, pamuk gibi bir kediyle ıslanmamak için hızlı adımlarla geldiğini görünce durumu anlayıp rahat bir nefes aldılar. Hicran’ın kucığına aldığı beyaz kediyle üzerindeki kırmızı pijaması birleşince sanki Türk bayrağını anımsatan çok güzel bir görünümle birlikte kendisini içeriye attı. Hicran içeriye girdiği gibi dış kapıyı hemen kapattı Ferhunde. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki iki dakikalık süreç içerisinde sırılsıklam olan Hicran’a, Ferhunde;

— Kızım inan ki aklımı aldın! Neydi o hareketin? Git hemen üstünü çıkart. Hasta olursun Allah korusun!

Hicran’ın kendisi umurunda bile değildi. Öyle heyecanlı, öyle telaşlıydı ki o anda kediye kurtarma derdi vardı sadece. Hemen havluyla kuruladı kediye. Sonra yatağının kenarında duran polar battaniyeye sardı ve

— Anne evde süt var değil mi, diye sordu heyecanla. Ferhunde ise Hicran’ı düşünerek ciddi bir ses tonuyla;

— Kızım sen git üstünü değiştir! Hadi hadi hemmenn fırla. Var süt, ben veririm şimdi.

— Tamam anne gidiyorum ve hemen geliyorum beslemek için.

Koşarak üstünü değiştirmeye kendi odasına giden Hicran, bir yandan üstünü değiştiriyor, bir yandan da “Anne bak sütünü ben vereceğim sakın sen verme” diye sesle bağıırıyordu odasından Ferhunde’ye. Annelik içgüdüsüyle hemen sahiplenmişti kediye Hicran. Kedinin eve girdiği anda o negatif enerji dağılıp gitmişti sanki. Hicran’ın ilk olarak aklına gelen Peygamber Efendimizin kedilerle alakalı Hadisi Şerif’leri ve ashabın kıssaları olmuştu. Hızlı hızlı üzerindeki kıyafetleri değiştirdiği

gibi heyecanla fırladı odasından ve

— Buldum, ismini ne takacağımı buldumm! Bilin ne? dedi gülerek.

— Pamuk mu? dedi Zehra.

— Ayy Pamuk da çok güzel aslında. Ama ben başka isim buldum, dedikten sonra iyice meraklandığını ifade eden bir ses tonuyla Zehra;

— Ne buldun kız? Hadi söyle meraklandım! Söyle ki bende kalkayım artık. Vildan hep aklımda, deyince heyecanlı bir şekilde Hicran;

— Müezzaaaa! dedi yüksek bir sesle ve kediye avuçlarının içine alarak üç kez kulağına söyledi bu ismi ve kafasını öptü kedisinin. Sonra ilk işi kedisinin ağzının içine, üst damağına bakmak oldu. Kedinin damağını görünce heyecanı daha da artmıştı Hicran'ın. Kahkahayla gülüşünün ardından “Anne Peygamberimizin kedisinin soyundan geliyor bu kedi. Damağında benekler vaaarr!” diye bağırarak bir çocuk gibi sevincini gizleyemiyordu ve Zehra'ya dönerek “Ay kusura bakma Zehra teyze, senin bu üzüntünün üstüne benim bu şekilde davranışım için çok özür dilerim,” dedi mahcup gözlerle.

— Yok be kızım, hep böyle mutlu olasın, deyip hızlıca yerinden kalkan Zehra; “Hadi ben gideyim artık, Allah’a ısmarladık. Görüşürüz,” diyerek dış kapıya doğru ilerlemeye başladı. Zehra'nın arkasından geçirmeye kalkan Ferhunde, Hicran ve göğsüne yasladığı Müezza'sı ile güle güle diyerek uğurladılar Zehra'yı. Âdeta uçuyordu Hicran. Dış kapıyı kapattıktan sonra içeriye girerken büyük bir şefkatle kucağına aldığı Müezza'ya en sevdiği ilahîyi fısıldıyordu. Büyük bir hayranlıkla Hicran'a ve kediye bakan Ferhunde;

— Hadi bakalım, evimize hoş gelmiş Müezza beyefendi, deyince güldü Hicran çünkü hep bir erkek kardeşi olmasını istemişti Allah'tan. Hicran'ın neşesine bir o kadar mutlu olan Ferhunde;

— Annemm benim Allah mutluluğunu arttırsın kızıımm. Ben seni böyle görüyorum ya içimdeki huzuru anlatamam sana, dedi Hicran'ın

gözlerinin içine bakarak.

— Âmin anneciğim âmin, hepimiz çok mutlu olalım İnşallah. Bak anne görüyor musun? Ne istersem Rabbim bana veriyor. Biliyorsun hep bir kardeşim olsun isterdim. Bu güzeller güzeli mübareği de kapıma gönderdi Yüce Yaradan'ım! dedi sevinçli bir şekilde.

Sünnetlere itinalı bir şekilde dikkat ederek yaşamaya gayret gösteren bir insandı Hicran. Beslenmesinden tut, hâl ve hareketlerini Ehli Sünnetle idame ettirmeye gayret gösteriyor, örnek bir Müslüman kadının canlandırıyordu herkesin gözünde. “Yüce Rabbim bir sünneti daha uygulamamı nasip etti bana çok şükür. Şuna bakar mısın yaa anne,” deyip şakayla karışık, uyutmak için bebeği sallar gibi kediyi ayaklarına alarak sallamaya başlayan Hicran dış kapının anahtar sesini duyunca ellerinin arasına Müezza'yı aldığı gibi bir hışımla fırladı yerinden ve kahveden gelen Sedat'ı karşılayarak;

— Hoş geldin babaların ennn güzeli.

— Oooo hoş buldum kızım ama bakıyorum da benden önce evimize hoş bulan bir misafir gelmiş, deyip Hicran'ın elinde olan kediye dokunmaya bile kıyamadan karşıdan söylediği güzel sözlerle sevgisini ifade etti önce. Sedat'ın da hayvanlara karşı çok büyük bir sempatisi vardı. Büyük bir içtenlikle memnuniyetini dile getirerek ismini sordu kedinin ve aldığı cevap karşısında “Ooo Peygamberimizin kedisinin ismi. Çokk güzel. Hadi bakalım hayırlı, uğurlu olsun İnşallah,” diyerek geçen bir günü de mutlu bir şekilde doldurdular böylece.

4. BÖLÜM

O günlerde tek derdi kedisi olan Hicran, Müezza'ya bir şeyler almak için Ferhunde'ye markete doğru gideceğini söyleyip çıktı evden. Yolda yalnız başına ilerlerken, yanında birdenbire beliren kişiyi umursamarak adımlarını hızlandırdı. Göz ucuyla yanındaki kişinin bir erkek olduğunu sezmişti çünkü. “Merhaba,” dedi delikanlı. Hiç bir cevap vermeden yoluna devam etti Hicran. Tekrar aynı şekilde sözünü tekrarladı delikanlı. Hicran yine aynı şekilde hiç umursamadan yürümeye devam etti. Hicran'ın umursamaması çok inadına giden kişi birden Hicran'ın önüne geçerek yolunu kesti. Delikanlının Bekir olduğunu görünce çok şaşkırdı Hicran. Fakat şaşkınlığını belli etmemeye gayret etti.

— Lütfen yolumdan çekilir misin, dedi ciddiyetini bozmadan.

— Hayır efendim çekilmiyorum. Cevabımı almadan da asla çekilmeyeceğim, deyince çok sinirlenmişti Hicran. Bekir'in yüzüne bile bakmadan tepkili bir şekilde;

— Bu ne hadsizlik? Ben gereken cevabımı söyledim. Kadriye teyze size söylemediyse o benim değil sizin sorunuz. Lütfen şimdi çekilin yolumdan.

Birden geriye doğru bir iki adım atan Bekir kendisinden emin bir vaziyette göğsünün üzerine kollarını bağladı ve

— Peki, öyle olsun, şimdilik çekiliyorum ama seni de yazdım, bunu da sen aklından çıkartma olur mu, deyip hızlı hızlı ilerlemeye başladı yoluna. Çok korkmuştu Hicran. Müezza için çıktığı alışverişten bir şey almadan eve geri dönerken yolda ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Eve dolmuş bir şekilde gelen Hicran içeriye girer girmez gözyaşlarıyla Ferhunde'ye anlattı durumu. Hicran'ı çok korkmuş bir şekilde gören Ferhunde;

— Tamam kızım, korkulacak hiçbir şey yok. Çok büyük bir terbiyesizlik etmiş o kadar ama bu durumu sakın baban duymasın başı belaya girer Allah muhafaza, dedi ama o da çok korkmuştu. Soğukkanlı görünmeye çalışıyor fakat endişesi bir o kadar artıyordu. Ferhunde'nin ve Hicran'ın Bekir'e karşı duymuş oldukları negatif enerji aynıydı. İkisi de

hiç haz etmemişlerdi Bekir'den nedense? Evet, Hicran görselliğe önem veriyordu, veriyordu ama Bekir'i reddetmesinin sebebi görsellik değildi. Ona karşı içlerinde duydukları başka bir ayrıntı vardı. Bunun sebebinin ne olduğunu ilerde yaşayacakları şeyler tamamen ispatlayacaktı.

Akşamüstü Sedat'ın işten gelirken Hicran'ın kedisi için ihtiyacı olan bir kaç şeyi alması çok mutlu etmişti Hicran'ı.

— Babaaa çok teşekkür ederim! Ay ne kadar güzel! Baba biliyor musun, tam da hayal ettiğim şeyleri almışsın, deyip sevinçle öptü babasının yanaklarından.

Müezza'ya yatacağı bir yatak yapmak istiyordu Hicran. Tam da planladığı gibiydi Sedat'ın kediye aldığı hasır sepeti. Üç tane de farklı renklerde birisi su içmek için, birisi süt içmek için, birisi mamasını yemesi için kap almıştı kediye. Hicran bütün gece, nerdeyse sabaha kadar uğraştığı sepetin sonuna kadar hakkını vermişti. Özene bezene öyle güzel bir yatak hazırlamıştı ki Müezza'ya. Ertesi günü Hicran'ı uyandırmak için odasına giren Ferhunde sepetin süsünü görünce hoşuna gittiğini ifade eden ve çokta komiğine giden kahaahasıyla yanıt verdi;

— Ay Hicraaann güldürdün beni kızım. Tam layığını bulmuş. Pek de güzel olmuş, krallar gibi olmuş Müezza bey, deyince Ferhunde'nin gülüşüne ve söyleyiş tarzına gülerek yanıt veren Hicran;

— Ablasının prensi bu prensiiiiii, diyerek doyasıya öptü kedisini. Çok seviyordu kedisini Hicran. Bu yaşına kadar eksikliğini duyduğu, ihtiyacı olan bir dosta sahip olduğunu düşünerek şükür ediyordu Allah'a. Öyle şatafatlı bir yatak yapmıştı ki kedisine, görenlerin imrenerek bakıp gülmemesi mümkün değildi. Sünnet yatağı gibi, beyaz tülle süslemişti sepeti. Sepetin ortasına mavi renkte pamuklu bir kumaşın içine sünger doldurarak kedisine yumuşacık bir yatak hazırladıktan sonra mavi kurdelenen de papyon yapıp kedisinin boynuna takarak o muhteşem lüks mü lüks olan sepetin içine koydu güzeller güzeli pamuk şekeri Müezza'sını ve sepeti de koluna aldığı gibi;

— Anne biz Zehra teyzeye gidiyoruz. Vildan'ı ziyaret edelim. Nasıl-

miş görelim bir. Kedisine dönerek “Değil mi Müezza? Gidelim ve pozitif enerjimizi verelim!” diyerek o sırada odadaki dolabın tozunu alan Ferhunde’ye hoşça kal temennisiyle çıktı evden.

Zehra’nın dairesi büyük olmasının yanı sıra, kendilerine ait dubleks, lüks bir evde oturuyorlardı. Dubleks olan evin üst katındaydı Vildan’ın odası. Zehra’da üst katlarında olan mutfaklarındaydı o sırada. Dış kapılarının zili çaldığı zaman, gelenin Hicran olduğunu söyleyen yardımcısına “Ben açarım kapıyı,” diyerek içinde duyduğu memnuniyeti dışarı vurarak kapıya fırladı sevinçle;

— Ay hoş geldin güzel kızım benim. O kadar mutlu ettin ki beni, deyip Hicran’a sarılıp öptü yanaklarından ve kediye bakarak “Aman da aman, bu paşa da ne olmuş böyle?” deyince Hicran;

— Sorma teyzesi bayağı bir uğraştık ama değdi. Çok güzel oldu benim oğlumun yatağı, dedi Zehra’ya bakıp gülererek. Sonra Vildan’ı görmeye geldiğini, nasıl olduğunu sorunca Zehra üzülererek;

— Yemiyor, içmiyor, çıkmıyor odasından. Öylece kilitledi kendini. Ne yapacağız bilmem, deyince üzüntülü bir şekilde Vildan’ın odasına doğru ilerlemeye başladı Hicran. Vildan’ın oda kapısına geldiğinde bir süre öylece durdu ve sonra çekinerek tıklattı kapıyı. İçerden ses gelmesini bekledi. Ses çıkmayınca tekrar tıklattı ve

— Vildaann biz geldik canım. Bak Müezza da yanımda çok merak ediyoruz seni. Kapıyı açar mısın, deyince hiç ses çıkartmadı Vildan. Kapıda bir süre daha bekleyen Hicran; “Tamam canım sen iyi ol da biz yarın Müezza’yla yine uğrarız inşallah hoşça kal, deyip kapıdan geri döneneği sırada içerden alçak ses tonuyla çıkan sese kulak vererek olduğu yerde durdu ve tekrar kapıya yaklaşarak “Vildancığım bir şey mi dedin canım?”

Çok alçak bir ses tonuyla Vildan;

— Müezza da kim? diye sorunca yanında sessizce duran Zehra’ya gülererek işaret parmağıyla sus işareti yapan Hicran;

— Bence bu güzelliği gözlerinle görmelisin. Açıyor musun canım? Biz de seni görmek için sabırsızlanıyoruz, deyince usul usul kapıyı açmak için yatağından kalkıp, kapıyı açmaya gitti ve usulcacık araladığı kapıdan ilk olarak kim diye merak ettiği Müezza'yı görünce mutlu olmuştu Vildan. Çünkü o da çok seviyordu kedileri ama ilk olarak mutluluğunu gizlemeye çalışarak, araladığı kapıyı daha çok açtı ve Hicran'ın içeriye girmesi için işaret etti eliyle. İlk olarak içinden besmele çekerek odaya doğru giren Hicran;

— Selâmün aleyküm; merhabalar ablası, nasılmış Vildan ablamız? dedi ama hiç bir karşılık alamadı. Karşılık alamadığı gibi, Hicran'dan önce hızlı hızlı yürüyerek odasında bulunan kanepeye oturdu Vildan. Yüzüne bile bakmıyordu Hicran'ın. Daha sonra Hicran Vildan'ın yanına oturarak Müezza'yı Vildan'a doğru uzattı “Ablası şu bıdığı sevmeyecek misin? deyip, Vildan'ın kucağına bıraktı kediyi. Vildan bir iki kez başını okşadı kedinin. Sonra hiç konuşmayarak da olsa hoşuna gittiğini çok hafif tebessümle belli etmesi bile çok mutlu etmişti Hicran'ı. Daha sonra sepete geri bıraktı kediyi Vildan. Hicran biraz daha oturduktan sonra yavaş yavaş oturduğu yerden kalkarak, kucağına aldığı kedisıyla birlikte “Hadi bakalım kalkalım artık. Abla da yatsın dinlensin, yarın yine geliriz olur mu Müezza?” deyip başını önüne doğru eğmiş karamsar bir şekilde duran Vildan'a “Hoşça kal Vildancığım, Allah'a emanet ol canım,” deyip odadan çıkmak üzere oda kapısına doğru ilerlemeye başladı. Tam oda kapısından çıkacağı sırada Vildan'ın “Teşekkür ederim,” sesine dönerek memnun olmuş bir şekilde “Rica ederim canım benim, ben teşekkür ederim, yine geleceğiz inşallah,” diyerek çıktı odadan ve tam odanın kapısını çekeceği sırada Vildan'a okuması için getirdiği kitap geldi birden aklına. Tekrar Vildan'ın yanına geri dönerek;

— Canımm bak unuttuyordum az daha. Çantasından çıkarttığı kitabını Vildan'a uzatarak “Çok güzel, çok motive edici bir kitap. Okuman için getirdim sana.” Vildan, Hicranın uzattığı kitabı almak için elini bile kımıldatmayınca, kitabın arka yüzünü çevirdi ve kitap arkası yazısını okumaya başladı o etkili ses tonuyla;

“Bazen sıkıntılarımız bir dağ gibi olur gözümüzde. Kendimizi çıkmazda gibi görür, çaresizlik içinde kıvranıp dururuz. Sığınacak

bir liman ararız o dehşetle. Hâlbuki bilemeyiz ‘O’ şah damarımızdan yakın olana sığındığımız zaman karşılık olarak bizim önümüze sereceği hikmetleri. Çünkü çıkmazdayız, çünkü çaresiziz kendimizce. Hatta çevremize baktığımız zaman bizden daha fazla acı çeken yokmuş düşüncesine kapılıp, kendi beynimizi kitleriz bilmeden. Aslında Yüce Mevla kendi nefsimizi terbiye etme hususunda, o kadar net ifadelerle uyarıyor ki biz kullarını. Bize düşen şey araştırmak, öğrenmek, uygulamak sadece.

Dualarla yaklaşacağız ona. Hiç olacağız O’nun uğrunda. Yok olacağız o güzel Yaradan’ın bitmek tükenmek bilmeyen o yüce saltanatında. İdrak edeceğiz O’nun bize olan sınırsız sevgisini. Keşfedeceğiz kendi kendimizi. İşte o zaman, yeni doğmuş bir bebek misali, başlayacağız hayata. Başladığımız zaman da bilinçli olarak yaşayıp dolduracağız bu faniyi. İdrak edeceğiz Allah’ın kuluna taşıyamayacağı yükü vermediğini. Hayatı öğrenmemiz için zorluklardan geçmemiz gerektiğini. Bir musibetin bin nasihat olduğunu. İnsanoğlunun zoru başarmadan bir şey öğrenemeyeceğini. Tecrübe kazanmanın acılardan geçtiğini unutmayacağız. Allah bana yeter, O ne güzel bir vekildir, diye yakaracağız ‘O’ Yüceler Yücesine. O güzel dostta, karşılık beklemeden verene, affı çok, merhametlilerin en merhametlisine.”

Hicran’ın okuduğu bu mısralar çok etkilemişti Vildan’ı. Vildan’ın etkilendiğini hisseden Hicran yazıyı okuduktan sonra kitabı usulcacık Vildan’ın yatağının yanındaki dolabın üzerine bırakarak sakın adımlarla ilerleyip kapıyı çekti ve çıktı odadan. Merdivenlerden inerken aşağıda bekleyen Zehra’nın kaç gündür kederli gözlerindeki gülüşü görünce mutlu yüz ifadesiyle merdivenleri indiği gibi Zehra’ya sarıldı. Zehra da mutlu bir şekilde Hicran’ın yanaklarından öperek;

— Allah razı olsun kızım senden. Beni o kadar mutlu ettin ki anlamam.

— Estağfurullah Zehra teyze, ne yaptım ki? Yarın yine geleceğiz inşallah. Hoşça kal teyzem, dedi ve Zehra’nın elini öperek evine geçti Hicran. Evde, Ferhunde’yi kanepede oturmuş Kur’an okurken görünce, Müezza’yı da Ferhunde’nin yanına bırakarak “Annelerin en güze-

li oğluşumuza da okuyup üfler misin? “ deyince hafif tebessüm etti Ferhunde. Okuduğu Yasin Süresini bitirince Kur’an’ını kapatıp, bir kaç tane de kısa süre ve dua okuyarak üfledi ikisine de;

— Dışarıya bakın, gökyüzüne! Allah bütün dertlerinizi alsın inşallah, deyince dışarıya bakmak için Müezza’yla birlikte pencereden bakarken şoke olmuştu Hicran. Bekir karşı evin köşesinde durmuş Hicran’a doğru bakıyordu. Ve öyle serseri bir bakışla bakıyordu ki endişeye kapılmamak mümkün değildi. Hayretler içinde olduğu yerde kala kalmıştı Hicran. Ferhunde, Vildan’ın, Zehra’nın nasıl olduğunu soruyordu? Soruyordu ama Hicran duymuyordu bile. En sonunda Ferhunde’nin sesine irkilen Hicran hızlıca pencereyi kapattı ve Ferhunde’ye doğru dönüp şaşkın bir ses tonuyla;

— Hııı iyiler anne iyiler Maşallah, dedi ve derken yüzü sapsarı kesilmişti Hicran’ın. Ferhunde Hicran’ı öyle görünce paniğe kapılarak;

— Kızım ne oldu? O suratının hali ne? dedi korkmuş bir şekilde. Hicran ise donmuştu sanki.

— Anne Bekir burada, diyerek çöktü arkasındaki koltuğa.

— Kiiimm? Nasıl? Nerede? diye kekeleyerek soru sormaya başlayan Ferhunde’ye;

— Karşı evin köşesinde, diye yanıt verdi Hicran. Ferhunde oturduğu yerden hızlıca kalkıp, perdenin arkasından baktı ve Bekir’in elinde sigara ile içki şişesini görünce korkusu daha da şiddetlenmişti;

— Aaaa bu resmen zorbalık. Manyak mıdır nedir? Utanmaz, deyip hemen telefona koşup, Kadriye’yi arayarak geçen günkü ve bugünkü durumu anlattı sinirden titreyen sesiyle; “Sedat olanları bilse öldürür, bela çıkar Allah muhafaza! Amacı ne bu çocuğun?” Ses tonunu yükselterek kızgınlığını ifade etmeye çalışan Ferhunde’yi korkuyla dinleyen Kadriye olanları duyunca, ağlamaklı bir ses tonuyla;

— Aman Ferhunde Bekir’in babası da duymasın ne olur. Emin ol se-

ninkinden daha aşığı kalmaz. Çok aksidir büyük abim. Allah muhafaza öldürür çocuğı. Zaten ömrü dayakla geçti garibimin. Ben hemen gidip durumu Hüseyin abime anlatayım. O konuşur Bekir’le, diyerek hızlıca telefonu kapattıktan sonra Hüseyin’in yanına gitti hemen.

Bekir, Hüseyin’in yanında çalışıyordu. Hüseyin, Bekir’le daha yakından ilgilenebilmesi için işiyle alakalı malzemeleri alma konusunda Bekir’i görevlendirmişti. Hüseyin akli başında, herkesin sorunlarıyla ilgilenen, yerli yerinde hareket eden, anlayışlı bir insandı. Olan bu durumla kesin olarak ilgilenecekti, ilgilenecekti ama ortalığı düzeltebilecek miydi acaba?

Hicran her gün Müezza’yla birlikte Vildan’ın ziyaretine gidiyor, pozitif tavırlarıyla, anlatımlarıyla onu motive ederek günden güne moralinin düzelmesi için elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyordu. Vildan da Hicrana karşı o kadar değişmişti ki, bir gün mahcubiyetini gizlemeyerek eskiden ona karşı beslediğı duyguları anlattı utana sıkıla;

— Biliyor musun Hicran? Eskiden ne kadar kıskanıyordum seni. Ne kadar çirkin bir kız, bunun neresini beğeniyorlar bu kadar? Bir de benim gözlerimle baksalar derdim hep. Bazen de neden benim boyum uzamadı? Neden böyle şişkoyum? Benim de gözlerim mavi olsaydı keşke! Keşke, keşke, keşke bir sürü keşke... Biliyor musun Hicran hatta tek eskiden değil iki üç ay öncesine kadar bile çatlıyordum kıskançlıktan ama çok özür dilerim senden arkadaşım. Şimdi ise emin ol gıpta ile bakıyorum sana.”

— Rica ederim canım benim. Hem ona kıskançlık değil de, birbirimizi tanıyamıyorduk, anlayamıyorduk diyelim. Hem bazı şeyleri ayırt etmek lazım değil mi Vildancığım, diyerek tebessüm etti Vildan’ın yüzüne bakarak ve sonra parmağıyla yanağını sıktırıp “Çok şükür şimdi yakınlaştık. Farkında olduk bazı şeylerin ki, önemli olan bu değil mi?” diyen Hicran’ın karşısında utanarak başını öne eğen Vildan;

— Evet, ama ya anlamasaydım? Ya hiç tanımasaydım seni? deyince Vildan’ı toparlamak maksadıyla Hicran,

— Ay Vildaaann kendini suçlamayı bırakır mısın lütfen? Bunları bir kenara bırakıp, bundan sonra yaşayacaklarımıza bakalım biz.

— Nasıl bırakabilirim? Bak Asuman iki aydır kapımı bile açmadı. Ama sen her gün ziyaretime geldin. Bıkmadan usanmadan bana yardımcı olmaya gayret gösteriyorsun.

Asuman Vildan'ın okul arkadaşı olup, samimi olduğu bir arkadaşıydı. Sadece ilk günler bir kaç kez telefon etmişti Vildan'a. Telefonla en son aradığı zaman Asuman'a karşı ne diyeceğini bilemeyen Zehra "Vildan çok rahatsız kızım, konuşmaya bile mecali yok," diyerek telefonu Vildan'a veremeyince Asuman;

— Zehra teyze konuşmak istemiyorsa açık açık söyleyebilirsin. Her defasında dalavere yapmanıza hiiiç gerek yok, deyip saygısızca telefonu kapattı Zehra'nın yüzüne. Şoke olmuştu Zehra. Kendi kendine "Ey Allah'ım ya Rabbim ya Resulallah böyle insanların şerrinden sana sığınırım," diyerek en güzeline durumunu arz edip sustu sadece.

İlk günlerde hiç konuşmayıp günden güne iyiye doğru giden Vildan, en sonunda içindeki zehri kustu ve ağlamaya başlayarak yüreğinde derin yaralar açan derdini (uzun süredir çıktığı çocuğun kardeşi olduğunu öğrendiğini) anlatmaya başladı Hicran'a. Bu durumdan haberi olduğunu hiç belli etmeden Vildan'ın anlattıklarını sonuna kadar dinledi Hicran ve Vildan'ın başını okşayarak;

— Bak güzel arkadaşım bu dünya bir sınav, bir geçit yeri. Bir de şöyle düşün? Allah dedi ki, "Vildan kulum çok dirayetli birisi, ben onu bir takım acılı sınavlardan geçireceğim. Bakalım hangi tepkiyle karşılık verecek bana? İsyan mı edecek? Yoksa bana yaklaşıp, bana mı sığınacak?" deyince ağlaması coşan Vildan, olduğu yerde tir tir titreyip sinir krizi geçirmeye başlamıştı. Birden paniğe kapılan Hicran;

— Zehra teyzeee, diye bağırınca Hicran'ın korkuyla bağırma sesi ne alt kattan koşan Zehra, gördüğü manzara karşısında kahrolmuştu âdeta. Hızla yanlarına gidip Vildan'a sarılarak;

— Vildan kızım Vildan. Sakin ol annem sakiinn! diyerek çok korkmuş ağlamaklı bir vaziyette Hicran’a bakarak “Hicran kızım Bülent Amcan şehir dışında, babanı arar mısın kızım? Gelsin hemen hastaneye götürelim Vildan’ı!” deyince telaşlı bir şekilde telefona koşan Hicran, Sedat’ı arayarak kısaca durumu anlatıp hızlıca işten gelmesini rica etti. İş yerini çırağına bırakarak evlerinin kapısının önüne gelen Sedat geldiğini haber vermek için bir kaç defa arabanın kornasına bastı. Sonra hemen arabasından inip Zehra’nın kapı ziline basacağı sırada dış kapı açıldı. Sedat yukarı çıkarak Vildan’ı kucağına aldığı gibi hızlı hızlı aşağı inip arabaya bindirdi. Bir anda olan duruma pencereden üzüntülü ve telaşlı gözlerle bakan Ferhunde, aceleyle içeriye girip üstüne bir şeyler alıp dışarıya, arabaya koştu hemen. Hastaneye giderken hepsinin üzüntülü gözleri Vildan’ın üzerindeydi. Hastaneye geldiklerinde Sedat acil kapısının önünde durdu. Arabadan indikleri gibi Sedat, Vildan’ı kucağına alacağı sırada hastane görevlisi tekerlekli sandalyeyi getirerek duruma müdahale etti. Hafif baygın bir şekilde olan ve titremesi hiç kesilmeyen Vildan’a ilk olarak serum takılıp, kan tahlilleri yapılarak bir süre sonra müşahede odasına gönderdiler. Müşahede odasında dururken yavaş yavaş kendine gelen Vildan’ın yanında Zehra ve Ferhunde duruyorlardı. Hastanın takip formunu yapmak için ise Sedat ve Hicran iş başındaydılar. İşlemler bittikten sonra Vildan’ın yanına dönerken, tuvalet ihtiyacı için Sedat’a söyleyen Hicran lavaboya doğru ilerlemeye başladı. Hicran’ı karşıdan görür görmez telaşlı bir şekilde Hicran’ın yanına gelen Tuncer heyecanlı bir ses tonuyla;

— Merhaba Hicran Hanım, nasılsınız?

Hiç cevap vermedi Hicran. Çünkü o kalabalıkta görmedi, duymadı, fark etmedi bile Tuncer’i. Yoluna devam ederek hızlı adımlarla lavaboya girdi. Tuncer; Hicran’ın lavabodan çıkmasını beklerken, lavabonun karşı tarafındaki sandalyede oturup beklemeye başladı. Bir süre sonra lavabodan çıkan Hicran’a, oturduğu yerden kalkıp yanına yaklaşan Tuncer;

— Hicran Hanım merhabalar. Üzgün, dalgın görüyorum sizi. Hayırdır, rahatsız kim?

— Merhaba. Kahırlı gözlerle yere doğru bakan Hicran “Evet çok üzgünüm. Arkadaşımdan birdenbire geçirdiği rahatsızlık nedeniyle buradayız. Acile geldik. Şu an müşahede odasında kendisi. Biz de işlemlerini hallettik, şimdi de sonuçlarını bekliyoruz.”

— Çok geçmiş olsun. Allah şifa versin.

— Âmin, hayırlı akşamlar, diyerek müşahede odasına doğru ilerlemeye başladı Hicran. Hicran’ın ayağı kırıldığında röntgenini çektiği gün gördüğünden beri aklında, fikrinde o vardı Tuncer’in. Tuncer telefonda yüz yüze görüşmek istediğini söylediği ve bunu Hicran’ın reddettiği günden sonra bir daha hiç rahatsızlık vermemişti. Çok dürüst, karakteri sağlam, kişilikli bir delikanlıydı Tuncer. Hicran’ı hastane koridorunda ikinci kez gördüğü anda Tuncer’in eli ayağına dolanmıştı âdeta. Tuncer’le konuşurken Tuncer’in yüzüne bile bakmayışı, ağır duruşuyla tekrar hayran bıraktırmıştı kendisine. Niyeti evlilikti Tuncer’in ama evlilik konusunda çok büyük bir mazereti vardı. Durumunu nasıl izah edecekti Hicran’a? Çok tedirgindi fakat ne yapıp yapıp telefonla da olsa durumunu anlatmaya karar vermişti.

Hicran müşahede odasına girdikten hemen sonra arkasından müşahede odasına güler yüzle ve sakin bir duruşla gelen doktor;

— Vildan Hanım nasıllarmış bakalım, deyince durumu biraz daha iyi olan Vildan yattığı yerden hafif kımıldayarak tedirgin, durgun bir vaziyette iyiyim der gibi başını öne arkaya sallamakla yetindi. Daha sonra doktor tahlil sonuçlarının çıktığını ama hasta yakınıyla birebir görüşmek için hasta yakınının odasına gelmesi gerektiğini söyleyip odadan çıktı hemen. Kısa bir süreyle Sedat, Ferhunde, Zehra ve Hicran şaşkın bakışlarla birbirlerine baktıktan sonra Zehra “Ben gideyim,” deyip oturduğu yerden ürkek bir şekilde kalkarak doktorun odasına doğru ilerlemeye başladı. Doktorun oda kapısına geldiğinde heyecanlı bir şekilde kapıyı tıklatarak içeriye girdi ve doktorun eliyle işaret ederek “Buyurun oturun,” demesiyle daha da heyecanlanan ve doktorun ne diyeceğini sabırsızlıkla bekleyen Zehra doktorun gösterdiği yere yavaşça oturduktan sonra;

— Doktor bey ben Vildan'ın annesiyim hayırdır, önemli bir şey yoktur inşallah.

— Maalesef önemli hanımefendi kızınızın tahlil sonuçlarında yüksek dozda uyuşturucu maddesi bulundu, deyince çok şaşırın Zehra “Neeeee!” dedi sesini yükselterek. Çok utanmıştı Zehra! Bu güne kadar nasıl anlayamadığını, kızına karşı ilgisiz davrandıkları için bu duruma geldiğini düşünerek suçladı kendini. Kendi kendine söylenip ağlamaya başladı. Sonra tövbe edip, dua etti Allah’a. Zehra’nın çok üzüntülü, panik halini gören doktor;

— Telaşa lüzum yok. Sakin olun. Uzun sürebilir ama tedavisi mümkün. Tabii kızınızın da dirayetine bağlı, diyerek Zehra’yı rahatlatı biraz ve hemen tedaviye başlanması gerektiğini söyleyerek eve gönderdi.

Öncelikle çevresindekilerin destekleriyle, anlatımlarıyla ikna edilerek hemen özel bir hastaneye yatırıldı Vildan. İlk bir kaç ayı zorlu geçmişti Vildan’ın fakat sevdiklerinin hep yanında oluşu gücüne güç katıyordu. Büyük desteği dokunan sevdiklerinin içinde en öncelikli olan kişi de Hicran’dı. Vildan’ın moralini yüksek tutmak adına araştırma peşindeydiler hep. Vildan’ı motive eden, ilk olarak aldığı o mutlu haber tedavi sürecini daha da kolaylaştırmıştı. Uzun süredir çıktığı delikanlının öz olmadığı, üvey olduğu anlaşılmıştı. Çok sevinmişti Vildan ama bu sevinci yaşadığı ilişkiyi devam ettireceği için değildi. Çünkü aklında, kalbinde, hislerinde tamamen bitirmişti zaten. Öz olmayışına mutlu olmasının sebebi, çıktıkları süreç içerisinde çok utanç verici şeyler de yaşamış olmasıydı onunla. Hicran’ın günleri bu güne kadar yaşamadığı şekilde yoğun geçiyordu. Bir hastane, bir ev koşturup duruyordu. Bir gün, önemli bir ödemelerini yapmak için ve Vildan’a gereken bir kaç ihtiyacını almak için çarşıya gitmeye hazırlanan Ferhunde ve Hicran’ın evden çıkacakları sırada, telefon çalmaya başladı. Hicran tam dış kapıyı çekeceği sırada geriye dönerek telefonu açtı ve “Efendim,” diye yanıt verdiğinde;

— Hicran Hanım merhaba, ben Tuncer. Nasılsınız?

— Teşekkür ederim Tuncer Bey. İyiyim siz nasılsınız?

— Sağ olun iyiyim ben de. Size söylemek istediğim önemli bir mevzu var. Kendimle alakalı bir sorun. Anlatırsam rahatlayacağımı düşünüyorum ama geçen gün görüşmek istediğimde görüşmek gibi bir prensibinizin olmadığını söylemişsiniz. Bu sorunumu telefonda anlatmam mümkün mü acaba, deyince Tuncer'in heyecanlı, endişeli olan ses tonuna kıyamayan Hicran;

— Tabii ki mümkün? Yardımcı olabilirsem çok mutlu olurum. Peki, anlatacağınız mevzu uzun mu? Çünkü evden tam çıkıyordum. Yetişmem gereken bir yer var da.

— O zaman daha fazla tutmayayım sizi. Daha sonra tekrar ararım olur mu?

— Şöyle yapalım. Size ulaşabileceğim bir numara verseniz müsait bir zamanda ben arayayım sizi uygun mu?

— Olur, tabii ki. Hem daha da iyi olur, diye sevinçle tepki veren Tuncer'e Hicran;

— Ama bunu sakın bir umut olarak algılamayın, olur mu?

— Tabii ki hayır, diye yanıt verdi Tuncer. Bu sırada dışarıdan Hicran'a seslenen Ferhunde;

— Hadi kızım geç kalacağız. Gelmiyor musun?

— Geliyorum annee, deyip Tuncer'e de "İyi günler, arayacağım sizi," diyerek aceleyle telefonu kapatan Hicran ayakkabılarını giyip dışarıya çıktı hemen. Dışarıda kapının önünde ayakta bekleyen Ferhunde;

— Hadi kızım, hadi geç kaldık iyice.

Yolda hızlı hızlı ilerlemeye başladılar durağa doğru. Hem yürüyor, hem soruyordu Ferhunde;

— Arayan kimmiş?

— Sahi anne geçenlerde söylemeye unuttum sana. Hani ayağım kırılınca röntgenimi çeken genci hatırladım mı?

— Eee, biraz hatırladım.

— Bir kaç ay önce telefonla bir kez daha aramıştı bu. Niyetinin ciddi olduğunu, benimle görüşmek istediğini falan söylemişti. Ben de kabul etmemiştim. Şimdi de kendisiyle ilgili bir sorunu varmış. Anlatırsa rahatlatacakmış. Ben de uygun bir zamanda ben arasam olur mu dedim? Ulaşabileceğim bir numara istedim kendisinden. Sesi çok endişeliydi. Merak ettim doğrusu. Bakalım ne derdi varmış?

— Çocuğun ismi ne dedin?

— Tuncer.

— Hııı, sen hastanedeyken telefonla bir kaç kez daha aramıştı bu çocuk. Yok deyince, kusura bakmayın ben yine rahatsız ederim demişti. Pek kibar bir genç. Bakalım ne diyecekmiş. Ben de merak ettim şimdi, derken otobüs durağına vardılar. Konuşurken geldiklerini anlamamışlardı bile. Duraktaki bank dolu olduğu için, ayakta arabanın gelmesini beklerken karşıdan gelen Bekir’in o serseri bakışlarıyla durdukları durağa doğru yaklaştığını gördüler. İki de korkmuştu âdeta. Bekir, Ferhunde ve Hicran’ın önünden geçerken, Hicran’ın kulağına doğru eğilip usul bir sesle;

— Seni alacağım biliyorsun değil mi, deyip hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Ferhunde ve Hicran şoke olmuşlardı Bekir’in yaptığı bu saygısızlığa. Bekir edepsizce söylediği bu sözü sessiz söylemişti ama söylediklerini Ferhunde de net bir şekilde duymuştu ve arkasından yüksek bir sesle seslenerek;

— Bana bak Bekir efendi sen fazla olmaya başladın ama bir gün senin o dilini keserler, deyince Ferhunde ve Hicran’ın yüzüne bakıp pişmiş pişmiş gülerек dönüp yoluna ilerledi Bekir. Korkudan ve sinirden suratı sapsarı olan Ferhunde Hicran’a dönerek “Korkma sen güzel kızım! Hiçbir şey yapamaz bu terbiyesiz. Allah bildiği gibi yapsın inşal-

lah,” diyerek o sırada gelen otobüse hemen binip, çarşıya doğru yol aldılar Hicran ve Ferhunde. Moralleri sıfır olmuştu ikisinin de. Çarşıya girmeden acil olan ödemelerini yaptıktan sonra, çarşıya girip Vildan’ın ihtiyacı olan bir kaç şeyi aldılar. Bir de Hicran, Vildan’ın çok hoşuna gideceğini düşünerek hediye olarak harika bir bluz aldı ona. Vildan’a az sonra yapacağı bu sürpriz biraz olsun motive etmişti Hicran’ı. Çarşıda işlerini hallettikten sonra Ferhunde evine doğru Hicran da hastaneye doğru ayırdılar yollarını.

Bekir’in gecesi gündüzü Hicran olmuştu. Kafayı fena takmıştı Hicran’a. Hem de öyle bir takmıştı ki Hüseyin amcasının Bekir’e söylediği hiçbir ikazını umursamamıştı bile. Kafasına koyduğu şeyi sonunda canilik bile olsa yapmaktan çekinmeyen vicdansız bir kişiydi Bekir. Öyle ki, bir kaç yıl evvel hoşlandığı kıza kendisinin ettiği çıkma teklifine neden hayır deyip, bir başkasının evlenme teklifine neden evet dediği için düğün günü salonu basarak silahla tam kalbine denk getirdiği kurşunla vurarak öldürmüştü kızı. Müebbet hapis cezasıyla hapse giren Bekir, girdiği hapiste geçirdiği krizden dolayı hastaneye kaldırılınca aldığı raporda akıl sağlığının yerinde olmadığı kanıtlanarak kısa bir süre sonra serbest bırakılmıştı.

Hicran hastaneye varıp Vildan’ın odasına girdiğinde gördüğü manzara karşısında mutluluktan gözleri dolmuştu bir anda. Vildan namaz kılmış, secdeye kapanmış dua ediyordu Allah’a. Hicran’ın geldiğini fark etmemişti bile. Daha sonra Hicran sesiz bir şekilde Vildan’ın yatağının köşesine oturup duygulu, mutlu gözlerle izledi Vildan’ı. O sırada secdeden kalkan Vildan katladığı seccadesini yatağının yanındaki dolabına bırakmak için döndüğünde Hicran’ı öylece yatağı ucunda oturuyor görünce birden irkildi ve kendisinin duygulu dolu olan yüreğini bastıramayıp Hicran’a sarılarak sesli ağlamaya başladı. Hicran da ona sarılarak;

— Beni nasıl mutlu ettiğini tahmin bile edemezsin Vildan. Canım arkadaşım benim, diyerek öptü Vildan’ın yanaklarından. Birbirlerine sarıldıktan sonra Vildan da Hicran’ın iki elini, elleriyle sıkı sıkı tutarak;

— Allah senden razı olsun Hicran. Bana o kadar çok şey öğrettin ki.

İçimdeki huzuru anlatamam sana. Sanki dünyaya yeni gelmiş gibiyim. Bilmediğim sureler, dualar çok var ama yavaş yavaş ezberleyeceğim onları da, dedikten sonra Vildan'ın başındaki ucu bozulan örtüsünü eliyle düzelten Hicran;

— Âmin canım benim Allah senden de razı olsun, dedikten sonra ciddi bir yüz ifadesiyle “Çok zor şeyler atlattın Vildan. Çok şükür ki atlattın. Çünkü çok nadir insanın başarabileceği bir şey bu atlattığın durum,” “Sayende canım,” diye yanıt veren Vildan’a, Hicran o gülün yüz çehresiyle “Estağfurullah canım benim! Allah’ın izniyle ve senin azmin gösterdi bu hikmeti emin ol,” dedikten sonra Vildan’ın sımsıkı tuttuğu eli öptü ve Vildan’a aldığı bluzu sevinçle poşetten çıkartarak “Sürpriiiiiz! Bakalım beğenecek misin?”

— Ayy Hicran, şaka mısın sen kızım? Çok şık, bayıldım! Sarııı, en sevdiğim renk. Çok teşekkür ederim, diyerek sevinçle öptü Hicran’ın yanaklarından. “Şimdi de benim sana bir sürprizim var,” diyerek heyecanlandırmıştı Hicran’ı.

— Çabuk söyle! Nee, dedi sabırsız bir tavırla Hicran.

Gülümsedi Vildan;

— Bir haftaya kadar taburcu oluyoruuumm!

— Neee? Doktor mu söyledi? Ne zaman dedi, diye arka arkaya sorduğu sorulara cevap bekliyordu büyük bir heyecan ve sevinçle.

— Bir hafta içinde. Ne günü olduğunu yarın söyleyecekmiş doktor, derken bir yandan neşe, bir yandan da hüznü kaplamıştı içini Vildan’ın. Hicran bu durumu içinde hissettiği sezgilerden ve Vildan’ın mimiklerinden fark etmişti hemen.

— Hayırdır? Benim arkadaşımı hüzne boğan şey de neymiş?

— Emre.

Hicran, Vildan'ın bu tavrının sebebini anladığını ifade eden bir üslupla;

— Eee ne olmuş bakalım Emre'ye?

— Bir şey olmadı ama ondan ayrılacağım için üzülüyorum, deyince Hicran tepkili bir vaziyette;

— Tövbe tövbee ayrılacağınızı kim söyledi, Vildan'ın elini tutup, yüzük parmağını işaret ederek “Bak, bu halka ileriki günlerde hiç mi hiç ayrılmayacağız. Ebedi hayata başlangıç için seni kelepçeledim demektir.” Sonra esprili bir tavırla “Kızım yirmi bir yaşında olduk, sen evlen de sıra bana gelsin artık. Ay farkıyla da olsa benden beş ay büyüsun benim ablamsın çünkü” deyince ikisini de alan gülmeye birlikte Hicran'a sarılan Vildan;

— Canımmmm! Dünyalar güzeli kardeşim benim, diyerek her defasında minnetini nasıl göstereceğini bilemiyordu Hicran 'a karşı.

— Canım da sensin. Dünyalar güzeli de sensin. Kaşlarını çatıp “Hııı kızarım bak! Bu kadar iltifat yeter yaa,” derken birden oturduğu yerden kalkıp “Hadi canım hadi hava kararmadan eve gideyim ben artık,” dedikten sonra çantasını aldı ve kapıdan tam çıkacağı sırada;

— Yarın gelirken Müezza'yı da getir olur mu? Çok özledim onu da, bir haftadır görmüyorum. İnsaf, insaf, dedi gülerek.

— İnşallah, tamam canım, deyip hızlı hızlı koridorda ilerlemeye başladı Hicran. Koridorda giderken Emre'nin Vildan'ın odasına doğru geldiğini görünce, mutluluk dolu tebessümü yüzüne vurdu Hicran'ın.

5. BÖLÜM

Emre, Vildan'ın tedavi gördüğü hastanenin kapısında güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu. Merhametli davranışlarıyla gördüğü ilk günden itibaren Vildan'ın gönlünü fethetmeyi başarmıştı hemen. Daha hastaneye geldikleri ilk gün arabadan inerken Vildan'ı bitkin, yorgun, hayattan bezmiş biçimde görünce Emre'nin içine bir uhde düşmüştü sanki. Vildan'ın hastane yatışı için gerekli olan prosedürleri yapılırken bir aşağı bir yukarı koşuşturan Sedat ve Zehra'nın yanında yardım için gerekli olan desteğini esirgemeyen Emre'nin, işlemlerle canla başla ilgilenmesi Zehra'nın o içten ettiği duaları almasına vesile olmuştu. İlk günlerde Emre'nin Vildan'la bu denli özel olarak ilgilenmesi Vildan'ın kapris yapmasına sebep olmuştu. Çünkü Emre'nin ona acıdığı için bu şekilde davrandığını düşünüyordu. Öyle ki ilk günlerde Emre'nin Vildan'a hediye olarak aldığı tarak ve aynayı yere fırlatıp "Bu kadarı da fazla," diyerek yanlış tepki vermesine sebep olmuştu. Vildan'ın bir buçuk yıla yakın tedavi süreci içinde Emre'yle öyle yakınlaşmışlardı ki birbirlerine Emre'nin Vildan'a evlenme teklifi ederek aralarında söz yapmalarıyla neticelenmişti sonuç.

Hicran hastaneden çıktığında hava kararmadan evine gitmesi için adımlarını hızlı hızlı atıyor bir yandan da Vildan'ın tedavi sürecinin bittiğini, taburcu olacağı gününün geldiğini düşünürken mutlu çehresi okunuyordu yüzünden. Bu sırada karşıdan semtine gidecek olan otobüsün geçtiğini görünce o mutlu olan çehresi paniğe bıraktı yerini birdenbire. Otobüse eliyle işaret edip seslenmesine rağmen otobüs şoförü duymadan gitti yoluna. Hicran otobüsü kaçırmanın endişesiyle ne yapacağını bilemeden yol ortasında dururken birdenbire önünde beliren arabaya baktığında korkusu şiddetlenmişti. "Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Ey Allah'ım sana sığınırım Rabbim," demeye başladı korkuyla içinden. Hicran'ın tam önünde durmuş, arabanın camından ona hayranlığını ifade eden tuhaf bir bakışla Hicran'ın yüzüne bakan Bekir;

— Korkma! Korkma Hicran! deyip sakın bir duruşla devam etti sözlerine; "Niçin böyle davranıyorsun? Bana karşı neden bu kadar aksisin? Çok ürkek duruyorsun! Seni o kadar çok seviyorum ki sana bir zarar verebilir miyim sence? Hadi gel, eve bırakayım seni."

Buz gibi kesilmişti Hicran, korktuğunu belli etmemeye çalışıyordu.

Fakat ne kadar gizlemeye çalışsa da her halinden belliydi korktuğu. Bedeninin titremesini zapt edemiyordu. Ürkek bir tavırla;

— Ne münasebet? Bir daha sakın karşıma çıkma, dedikten sonra bir süre durdu Hicran. Sağına soluna baktı. Hiç kimse yoktu etrafta. Dua ediyordu içinden. Sonra tekrar Bekir'e dönüp derin bir nefes aldıktan sonra sakın olmaya çalışarak "Bak kardeşim Allah senin gönlüne göre versin ama ne olur benden vazgeç. Zorla güzellik olmaz. Seninle bir araya gelmeyi düşünemiyorum bile. Seni sevmiyorum çünkü. Sonumuz yok! Bunu beynine iyice yerleştir. Tamam mı?" diye sözlerini arka arkaya sıraladı. Hicran'ın bu sözlerine çok sinirlenen Bekir;

— Bunu yapmayacaktın Hicran. Pişman edeceğim seni, deyip arabanın gazına öyle bir basarak yoluna gitmek için arabasını çalıştırdı ki âdeta yüreği ağzına geldi Hicran'ın. Koşar adımlarla, nefes nefes ve içi çıkacak gibi ağlayarak geri döndü Vildan'ın tedavi gördüğü hastaneye. Hastane kapısından girdiği gibi hastanenin bahçesinde Emre ile top oynadığını görünce koşarak yanına gidip boynuna atladı Vildan'ın. Şok olmuştu Vildan! Hicran'ı ilk kez bu denli güçsüz, çaresiz görmüştü çünkü. Arkadaşının bu haline çok üzülmüştü ama soğukkanlı olmaya çalışarak ona sarılıp;

— Kuzum, kuzum benim. Dur, sakın! dedikten sonra hemen sağ taraflarında bulunan bankı göstererek "gel canım oturalım şöyle, önce rahat bir nefes alalım," deyip banka oturdular. Coşkulu bir şekilde ağlayan Hicran, bir süre sonra sakinleşmeye başlayınca Hicran'a üzüntülü gözlerle bakan Emre, Vildan'a bakıp göz işaretiyle ben gidiyorum diyerek hızlıca uzaklaştı yanlarından. Tekrar bir süre hiç konuşmadan öylece durdu Hicran. Sadece arada bir iç çekişleri yüreğini acıtırıyordu Vildan'ın. Kendini toparlamaya gayret göstererek Vildan'ın verdiği peçeteyle tekrar gözünü, yüzünü sildi ve az da olsa toparlayıp derin bir nefes aldıktan sonra;

— Çok özür dilerim canım, üzdüm sizi de, diyen Hicran'a kaşlarını çatarak bozulduğunu ifade eden Vildan;

— Aşk olsun Hicran ne demek bu şimdi? Ben seni aylardır her gün

üzdüm. Ya ben ne yapayım, deyip kollarını birbirine bağlayarak küsmüş gibi yapıp astı suratını ve Hicran’a döndü arkasını. Hiç kırılmamıştı aslında, maksadı Hicran’ı toparlamaktı sadece. Bunu gören Hicran, arkasını dönen Vildan’ın sırtını sıvazlayıp;

— Canım benim öyle demek istemedim. Emre ile mutlu mutlu top oynarken korkuttum sizi de. Yani bu yüzden, deyince Hicran’ı daha fazla üzme istemeyen Vildan, Hicran’a dönüp gözlerinin içine bakarak;

— Güzel gözlüm, canım dostum benim, elleriyle Hicran’ın yüzünü okşadıktan sonra; “Niye bu kadar korktun? Neden?” diye üsteleince, Hicran; başına gelen olayları özetle yavaş yavaş anlatmaya başladı. Büyük bir şaşkınlıkla dinleyen Vildan’a çok ilginç, çok ürkütücü gelmişti bu durum. “Bir insan, bir insana zoraki bir şey nasıl yaptırabilir?” diye geçirdi içinden. Sonra elini Hicran’ın kalbinin üzerine koyarak;

— Bu yüreğe bu korku hiç yakışmıyor. Hepsi geçecek, sen hiç merak etme canım benim. Aklınca korkutacağını sanıyor. Kişiliksiz erkek müsveddesi işte. Ne olacak, dedikten sonra yanlarına yaklaşan Emre Vildan’a bakarak “Ne var ne yok?” gibisinden göz kırptıktan sonra Hicran’a bakıp;

— İyi misin Hicran? Benim yapabileceğim bir şey var mı?

— Yok Emre sağ ol. Ayrıca üzdüm sizi de kusura bakmayın.

— Estağfurullah Hicran ya öyle şey olur mu? Gereken bir şey olursa her zaman yanında olduğumuzu sakın unutma, dedikten sonra iş çıkışı vakti geldiği için hastaneden evine gitmek üzere “Hoşça kalın,” temennisiyle ayrıldı yanlarından. Bir kaç adım ilerledikten sonra tekrar Hicran’ın ve Vildan’ın yanına dönen Emre “İstedığınız bir şey var mı? İstersen eve ben bırakayım seni Hicran ne dersin?”

— Sağ ol Emre karar verdim burada kalacağım bugün. Hava da kardı zaten. Vildan’a bakarak “Annem merak etmiştir Vildan, hemen arayıp haber vermem lazım,” deyip oturdukları yerden hızlıca kalktılar. Hastanenin içine girdikten sonra koridorda telefonun bulunduğu bölü-

me doğru ilerlemeye başladılar. Telefonun yanına gelince bir dakika kadar durdu öylece. Belli ki çok büyük bir sıkıntısı vardı Hicran'ın içinde. Sadece "El Fettah, El Fettah" diyordu içinden. Daha sonra telefon ahizesini eline aldı ve evinin telefon numarasını çevirmek üzere işaret parmağıyla rakamları tuşlamaya başladı. Hicran'ın telefonun düğmelerine basarken hala titreyen ellerinden dolayı yanlış çevirip tekrar tekrar başa döndüğünü gören Vildan;

— Canımm istersen biraz daha sonra ara.

— Yok yok şimdi arayayım merak ederler şimdi, diyerek tekrar bastı telefonun rakamlarına. Mutfakta akşam yemeği telaşında olan Ferhunde, kapı ziline çalmasını beklerken telefonun sesini duyunca, Hicran'ın olabileceğini hissederek, mutfaktan odaya doğru telaşlanarak koşar adımlarla gitti. Telefon ahizesini kulağına dayayıp "Efendim," diye yanıt verdiğinde Hicran'ın "Anne" demesiyle sesinden bir tuhaflik olduğunu sezen Ferhunde;

— Kızım neredesin? İyi misin? Çok merak ettim seni.

— İyiyim anneciğim, merak etme diye aradım. Bugün Vildan'la kalsam diyorum, deyince daha çok meraklanan Ferhunde;

— Hicran bir şey mi var? Sesin de bir tuhaf? Hastanede Vildan'ı görüp hemen gelecektin hani? Kızım söyle çatlatma insanı, diye Ferhunde'nin arka arkaya sorduğu sorulara nasıl cevap vereceğini toparlayamayan Hicran;

— Anne merak etme çok şükür bir şey yok. Evet biraz moralim bozuldu ama şu an iyiyim. Gelecektim ama hava karardı iyice.

— Kızım istersen babana söyleyeyim o gelsin seni almaya?

— Hayır, anne gerek yok. Şimdi telaşlandırma adamı da. Yarın görüşürüz inşallah. Babama da selam söyle, öpüyorum sizi, deyip kapattı telefonu. Endişelenmişti Ferhunde. Önemli bir şey olmuştu ama ne olmuştu? Merak sinyalleri beyinde yanıp sönmeye başlamıştı bile

Ferhunde'nin. Mutfakta bir yandan işleriyle ilgileniyor, bir yandan da yarına kadar saatlerin hesabını yapıyordu mutfağın duvarındaki saatine bakıp. Yaklaşık iki saat sonra yorgun bir şekilde işten gelen Sedat, Hicran'ı akşam vakti göremeyince ilk olarak Hicran'ı sordu Ferhunde'ye. Hastanede Vildan'ın yanında olduğunu duyunca şaşırmadı Sedat. Çünkü Hicran daha öncede bir kaç kez kalmıştı Vildan'ın yanında. Geceyi uyumadan aralarında sohbet ederek, bir ara teheccüt vaktinde teheccüt namazı kıldıktan sonra yarım saat kadar da Kur'an okuyarak geçiren Hicran ve Vildan, okunan sabah ezanıyla birlikte gecenin bu kadar çabuk geçtiğini anlamayınca sabah namazını kıldıktan yaklaşık bir saat kadar sonra, hastanenin kafeteryasına indiler kahvaltı etmek için. Kafeteryada daha masaya oturdukları gibi yanlarına sevinçle yaklaşan Emre;

— Kızlaarr günaydıınn. Elindeki poşeti masanın üzerine bırakarak “Bakınn kahvaltılık ne getirdim size?”

Hicran'ın karma karışık olan kafası, sıkıntılı olan yüreği her ne kadar yüzüne yansıyor ise de yansıtmamaya gayret gösteriyor, gülerek Vildan'la birlikte “Günaydın hoş geldin,” diye yanıt verdiler Emre'ye. Ve Vildan poşetin ağzını açarak;

— Hııımm ne getirdin bakalım Emre bey, dedi esprili bir tavırla ve poşetin ağzını açınca karşısında mis gibi ev yapımı pırasa böreğini görünce “Ooo süpersin Emre” dedikten sonra “Gerçi asıl süper kayınvallide. Sağ olsun ellerine sağlık” deyip Hicran'a bakarak “Şimdiye kadar hiç Arnavut böreği yedin mi canım?”

— Hayır hiç yemedim ama çok güzel görünüyor.

— Hııımm hem de pırasalı. Yemen lazım ama parmaklara dikkat, dedi gülerek ve ayakta duran Emre'ye de sandalyeyi gösterip “Canım sen de gel otur böyle.”

— Size afiyet olsun ben tokum ama bir çay içerim, diyerek oturdu sandalyeye. Ve karşıdan garsona eliyle işaret ederek yanlarına çağırıp kahvaltılık bir şeyler daha getirmesini söyleyen Emre'ye; bir

şey istemediklerini, b reğ n yanında  ay n yeterli olduğunu söyler söylemez aklına birden zeytin geldi Vildan' n. Ama kendisi için değil. Hicran' n çok sevdiği ve her gün muhakkak yedi tane yediğini bildiği içindi sebebi. Emre'nin kulağına eğilerek alçak bir ses tonuyla kafeteryan n kantin bölümünü gösterip;

— İçeride zeytin var mıdır acaba, diye sorduğunu duyan Hicran;

— Hayır canım gerek yok istemiyorum. Ayy Vildan nereden aklına geldi Şimdi? Hem zeytin ne aras n burada?

— Niye canım içeride vardır belki. Değil mi Emre?

— Ben bir bakayım, deyip kantine bakmak için oturdukları masadan kalktı Emre hızlıca. Bozulmuştu Hicran Vildan' n bu yaptığına. Evet sünnetlere itina gösterdiği için her gün mutlaka yedi zeytin yedi ama bugün yemese de olurdu. Niye böyle telaşa soktuğu için ters ters baktı Vildan'a. Güldü Vildan;

— Bende istiyorum canım, Allah Allaahh, derken Emre'nin elinde bir tabak zeytinle masaya doğru yaklaştığını gördüler. Tebessüm etti Hicran;

— Ah be Vildan yapt n yine yapacağını, dedikten sonra elinde bir tabak zeytinle masaya oturan Emre;

— Aslında iyi oldu Hicran bayağıdır yememiŐtim özlemiŐim ben de zeytini. Hem öğreneceğim bir Şey varmış. Sünnet demek. Peki neden yedi?

— Nedenini tam olarak bilmiyorum ama Allah' n Peygamber Efendimizin uyardığı Şeylerde muhakkak insan sağlığına faydaları var. Duyduğuma göre yedi olmasının sebebi yedi tane zeytinin içinde bir insanın günlük vitaminini karŐılayacak önemli bir besin değeri varmış.

— Hııı demek  yle. Vildan'a bakıp “O zaman sen de her gün yedi tane zeytin yiyorsun. Tamam mı Vildan Hanım?”

— Ben zaten yiyorum. Darısı senin başına Emre bey, dedi kelimelerinin üstüne basa basa gülümseyip. Hicran;

— Madem sünnetlerden konu açıldı (Vildan’a bakarak) daha bir kaç gün önce hacamat yapan birisiyle görüştüm Vildancığım.

— Hacamatta neymiş, diye sordu Vildan merakla.

— Hacamat, hastalıklardan kurtulma veya sağlığı koruma amacı ile atık maddelerin yoğun olarak toplandığı belli noktalardaki tıkanıklığı açma, kılcal damar ve ince damarlardan kirli kanı alma işlemine denir. Kan fazlalığının vücutta meydana getirdiği rahatsızlıkları gidermek için kullanılan bir tedavi yöntemidir. Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v) “Miraç gecesinde meleklerden hangi bir topluluğa uğradıysam, bana şöyle tavsiye ediyorlardı: ‘Ya Muhammed! Size, tedavi maksadıyla kan aldırmanızı tavsiye ederiz. Ümmetine de kan aldırmalarını tavsiye ediniz!’ buyurmuştur.” Emre;

— Peki sen daha önce yaptırdın mı Hicran?

— Çok şükür nasip etti Rabbim. Vildan’a bakarak “Geçen gün aklıma geldi Vildan aldığın ilaçlardan, geçirdiğin sıkıntılı dönemlerden dolayı kim bilir vücudunda ne kadar artık oluştu. Temizlenmeye ne dersin?” dedi tebessüm ederek.

— Valla ne diyeyim Hicran. Sana güvenim sonsuz. Esprili bir tavır takınıp, gülerken; “Hastanenin balkonundan atla desen herhalde hiç tereddüt etmeden bildiği bir şey vardır elbette deyip atlarım inan ki,” deyince güldü Hicran;

— Sağ ol canım benim. Güvenini bu derece kazandıysam ne mutlu. Ama gerçekten asıl fayda Allah’ın Peygamberimizin uyarısını öğrenip uygulamakta var. Emre;

— Hicran peki nasıl oluyor bu hacamat?

— Vücuttaki uygun olan noktalar vakumlanıyor. Bir kaç dakika öyle

bekletiliyor ki toksinler o bölgeye biriksin diye. Sonra o bölgeye aralıklı olarak çok hafif bir şekilde jiletle çizik atılıyor. Sonra tekrar kupa kapatılıyor ve vücutta biriken toksin, pıhtı, kirli kan dışarı atılıyor. Böylece kılcal damarlardaki tıkanıklıkların açılmasını ve kirli kanın temizlenmesini sağlıyor. Ayrıca Peygamberimizin hacamatla alakalı o kadar çok hadisi var ki. Bu sırada Vildan Hicran'ın kolunu sıvazlayıp, gurur veren bir duruşla Emre'ye bakarak;

— Ben sana benim kardeşimin yanında profesör halt etmiş dememiş miydim?

— Canım benim ya estağfurullah. Ama maalesef bilmediğimiz o kadar çok şey var ki. Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v) 14 asır öncesinden hacamatı (kan aldirmayı) tavsiye ediyor ümmetine “Hacamat, bütün hastalıklara şifadır. Aman hacamat olun! Tedavi olduğunuz şeylerin en hayırlısı hacamattır! Kafa hacamatı hayat kurtarır.” gibi bir sürü hadisleri var.

O sırada birdenbire korkuyla gözlerini açtı Vildan;

— Neee? dedi sesini yükselterek “Kafaya da mı yapıyormuş bu hacivat mı neyse?

— Eveeett, dedi gülümseyerek Hicran “Hem o hacamat canım hacivat değil,” ve ekledi “Hiiiiç kaçışın yok Vildancığım! Bir haftaya kadar düşünüyorsun önüme,” derken karşıdan merdivenlerden yukarı Vildan'ın yattığı odaya doğru hızlı adımlarla çıkmak üzere olan Ferhunde'yi gören Hicran ayağa kalkıp seslendi;

— Annee! Kalabalık olduğu için sesin ne taraftan geldiğini tam olarak kestiremeyen Ferhunde sağa, sola, arkaya doğru bakınmaya başladı. Sağ tarafında kafeteryada olan Hicran'ı göremeyince tekrar seslenerek Ferhunde'ye doğru ilerlemeye başladı Hicran. Hicran'ı karşıdan kendisine doğru geldiğini gören Ferhunde beklediğinden de sıkın görmüştü Hicran'ı. Ferhunde'nin gördüğünü gören Hicran olduğu yerde durarak bekledi Ferhunde'yi öylece. Yanına geldiğinde birbirleriyle sevgi dolu kucaklaştıktan sonra Ferhunde Hicran'ın gözünün içine bakarak;

— Ahh be kızım sabahı nasıl sabah ettim bilemedim. Sakin görünmeye çalışarak “Hicran iyi misin yavrum neler oldu?”

— İyiyim annem, sen nasılsın, dedi tebessüm ederek ve yanında boş olan masayı gösterip “Gel anne şöyle oturalım.” Masaya oturur oturmaz; “Önce sıcak bir çay, derken tam arkasına dönüp garsondan çay isteyeceği sırada, elinde iki tane çayla Emre’nin ve yanında Vildan’ın masalarına doğru geldiğini görünce mutlu oldu Hicran ve Ferhunde’ye bakıp mutlu çehresiyle “İşte benim kardeşlerim,” deyip çayları masaya doğru bırakan Emre’ye ve Vildan’a teşekkür ederek onları da masaya davet etti Ferhunde’yle birlikte. Vildan ile Emre masaya oturmadan ayaküstü Ferhunde’ye hal hatır sorduktan sonra anne, kızı baş başa bırakarak ayrıldılar yanlarından. Ferhunde merak içinde Hicran’a bakarak;

— Eeee kızım dinliyorum seni?

Önce derin bir nefes aldı Hicran. Sonra tedirgin bir duruşla ama sakın görünmeye uğraştığı bir ses tonuyla başına gelen, bir gün önce yaşadığı talihsiz hadiseleri anlattı bir bir. Olayları büyük bir şaşkınlıkla ve Hicran’a karşı yüreğine çöken kahırla birlikte dinledikten sonra;

— Yok yok anneciğim bu böyle olmaz. Durumu babana anlatalım artık.

— Anne çok korkuyorum. Bu çocuk normal olamaz. Sevgi falan değil bununki, ne bileyim? Bir tutku, bir saplantı gibi bir şey. Tövbe ya Rabbim bazen diyorum o gün nereden denk geldi? Nereden ayağım kırıldı?

— Deme öyle kızım. Allah’ın hikmetinden sorgu sual olunmaz. Dua edeceğiz muhakkak vardır bildiği bir şey.

— Amenna ve Soddakna. Ne diyelim? Rabbim hayır göstereyin inşallah, dedi. Dedi ama içinde hissettiği korku, endişe, üzüntü azalmıyor günden güne artıyordu Hicran’ın. Nasıl anlatacaklardı engebeli olan bu durumu Sedat’a? Ya daha büyük bir bela olursa ya daha büyük bir çıkmaza girerseler ne yapacaklardı bu sefer? Büyük bir çaresizlik içinde

kıvranmaya başladılar ikisi de. Kafalarında binbir düşünceyle aralarında hiç konuşmadan, hastaneden evlerine döndüler anne kız. Eve geldikleri gibi üzerlerindeki kışkırtıcı evde rahat olan kıyafetlerini giydiler. Biraz dinlendikten sonra yapacakları ev işlerine, temizliğe girişen Ferhunde ve Hicran bir yandan temizlik yapıyor bir yandan da gözlerini saatten alamıyorlardı. Sedat’la konuşacakları şeyleri düşünürken işlerin nasıl bittiğini anlamadılar bile.

— Anne ben çok fena oldum. Bir iki saat babam gelene kadar yatacağım biraz.

— Amman kızım sıkma canını topla kendini. Avuçlarının içine Hicran’ın yüzünü alarak “Güzel kızım benim. Hepsi geçecek Allah’ın izniyle tamam mı?” diyerek öptü Hicran’ın yanaklarından.

— İyiyim iyiyim anne, sen hiç merak etme. Dün sabaha kadar hiç uyumadık Vildan’la o yüzden de çok fenayım, deyip Ferhunde’yi öptükten sonra durgun bir şekilde sakın adımlarla gitti odasına. Daha yatağına uzanır uzanmaz dış kapının anahtar sesiyle birlikte Sedat’ın “Ben geldiiiiimm” sesini duyunca birden yatağından fırlayan Hicran, odasından çıkmak için oda kapısını açacağı sırada tekrar geri dönerek, dolabının üzerindeki aynasına baktı yüzü gözü ne halde diye. Suratını biraz solgun gören Hicran gözlerine siyah kalem çektikten sonra saçlarını da atkuyruğu toplayarak azda olsa çeki düzen verdi kendisine. Üzerinde olan pijamalarını üşendi değiştirmeye. Odasının kapısını açıp dışarıya çıkmak için yaklaştığında Ferhunde ve Sedat’ın ayaküstü portmantonun önünde konuşmalarını duyunca dışarı çıkmadan dinlemeye başladı aralarında geçen muhabbetlerini. İşinin erken bitmesinden dolayı bir buçuk saat kadar erken paydos eden Sedat’ın sesini duyunca, yemek yapmak için girdiği mutfaktan hole doğru panikle öyle bir çıkış yaptı ki Ferhunde. Bunu gören Sedat

— Ne o hanım korkuttum galiba?

— Yooo korkmadım. Erkencisin bugün, dedi ve Sedat’ın üzerindeki ceketini alarak “Bu arada hoş geldin canım. Nasılsın yoruldu mu?”

— Çok şükür hanım iyiyim. Siz nasılsınız? Hicran geldi mi?

— Geldi geldi! Vildan’la sabaha kadar uyumamışlar keyfi yok biraz. Demin odasına girdi biraz yatayım dinleneyim dedi.

Ferhunde keyfi yok deyince Hicran’ı merak eden Sedat, Hicran’ın oda kapısına doğru ilerlemeye başladı. Sedat’tan önce davranarak kapıyı açıp odasından gülerken çıkan Hicran;

— Kim demiş keyfim yok diye. Hoş geldin babaların en yakışıklısı, diyerek sarılıp öptü Sedat’ı yanaklarından. Birden Hicran’ın yüzüne bakan Sedat;

— Kızım neyin var senin? Yüzün çok solgun. Ferhunde’ye dönüp bakarak “Hanım senin de bir şeyin var?” Sonra bir Hicrana bir Ferhunde’ye bakıp “Sizde bir şeyler var?” dedikten sonra espriyle mutfakta duran masayı göstererek “Hadi bakalım buyurun toplantıya. Dökülün. Ne dertleri varmış benim güzellerimin bir dinleyelim bakalım?” deyince Ferhunde ve Hicran birbirlerine baktıktan sonra mutfığa girip masaya oturdular heyecanlı bir şekilde. Aslında Sedat’ın eve erken gelişinin sebebi işlerinin erken bitmesi değildi sadece içine gelen bir sıkıntı, kötü bir his işlerini hızlı hızlı halledip eve gelmesine mahal vermişti. Masaya oturduktan sonra Sedat, Ferhunde ve Hicran öylece birbirlerinin yüzlerine baktılar bir süre. Baktı ki kimseden ses çıkmıyor birden sesini yükselten Sedat,

— Eee sizi dinliyorum? Konuşun, çatlatmayın adamı, dedi Ferhunde’nin yüzüne bakıp sinirli bir şekilde.

— Dur Sedat sakın ol. Sen böyle yaparsan nasıl anlatacağız? Nerden başlayacağımı bilmiyorum, dedikten sonra duraklaya duraklaya durumu en başından en sonuna kadar tek tek anlattı Ferhunde. Dinlerken renkten renge giren Sedat, gözleri dolu dolu bir şekilde karşısında hiç sesi çıkmadan duran Hicran’a bakarak;

— Kızım niçin anlatmadın bana?

Direkt olarak Ferhunde'nin yüzüne bakıp, kafasını önüne doğru eğen Hicran;

— Başın belaya girmesin diye.

— Peki şimdi girmeyecek mi, deyince ağlamaya başladı Hicran. Ağlayınca hemen Hicran'a sarılan Ferhunde, korkulu bir şekilde Sedat'a bakarak;

— Allah korusun!

— Sen hele hiç konuşma Ferhunde yazıklar olsun sana. Bir, bir buçuk seneden beri şu yavruyu korkular içinde bırakmaya ne hakkın var?

— Aa aaa suçlu ben mi oldum yine, dedi şaşkın ve tedirgin bir vaziyette.

— Sensin tabi! Böyle ciddi bir mevzuyu nasıl bana söylemezsin yaa! (Elleriyle kafasını sıkarak) Aklım almıyor yaa! Nasıl bir mantık? Nasıl bir düşünce bu, deyip bir hışımla dışarıya attı kendini. Çok sinirlenmişti Sedat. Sinirden tir tir titriyordu. Öyle hızlı bir çıkış yaptı ki evden montunu bile almadı üzerine. Arabasının anahtarı montunun cebinde olduğu için binemedi arabasına. Dış kapıyı çektiği için montunu almaya tekrar geri de dönemedi eve. Kapısının önünde bir iki dolandıktan sonra direkt olarak hızlı hızlı adımlarıyla Hüseyin'in evine doğru gitmeye başladı. Yol boyu “Ya sabır, Ya sabır!” çekerek ilerletti adımlarını. Hüseyin'in evinin kapısının önüne geldiği zaman sadece “La havle vela kuvvete, la havle vela kuvvete” diye tekrarlayarak bir iki dakika durdu öylece. Sonra başladı kapıyı çalmaya. Kapıyı açması için bir yandan “Hüseyin, Hüseyin” diye sesleniyor, bir yandan da hızlı hızlı kapıya vuruyordu. Kim diye perdenin arkasından bakan Hüseyin, kapının önünde Sedat'ın sinirli bir şekilde olduğunu görünce ne için geldiğini tahmin ederek, kapıyı açmaya doğru ilerledi hızlı adımlarla. Hüseyin kapıyı açınca;

— Selâmün aleyküm Hüseyin!

— Ve alayna ve aleyküm selâm Sedat. Buyurun, buyurun içeri.

— Rahatsızlık vermeyim müsait mi içerisi?

— Estağfurullah buyurun buyurun, dedikten sonra içeriye girdiler ikisi birlikte. Odaya girdikten sonra Hüseyin’in işinden dolayı ortalığın karışık olmasından ötürü mahcubiyetini belli etti ve; “Kusura bakma ortalık dağınık biraz. Eee ne yaparsın kadınsız ev bu kadar olur işte,” deyip eğilerek hızlı hızlı yerde olan malzemeleri toplamaya başlayınca;

— Hüseyin bırak Allah’ını seversen, bırak. Asıl sen kusura bakma, böyle birden geldim ama çok önemli konuşacaklarım var seninle.

— Estağfurullah, deyip yerde olan dağınıklığı olduğu gibi bıraktı ve Sedat’ın yanına kanepeye oturdu usulca. Ne diyeceğini azda olsa tahmin ederek “Hayırdır kardeşim?” deyip yüzüne baktı ciddi bir şekilde.

— Haberin var mı bilmiyorum? Ben de az önce bir şeyler duydum ama çok moralim bozuldu Hüseyin anlatamam. Sebebini öğrenince eminim hak vereceksin sen de bana. Ne diyeceğini bilemeyen Hüseyin, bir süre durdu ve Sedat’ın yüzüne baktı öylece. Daha sonra hızlıca yerinden kalkarak;

— Sen gelmeden az önce çay demlemiştim. Demlerken kendi kendime diyordum ki bakalım bana kim arkadaşlık edecek? Demek ki nasipte sen varmışsın, deyip tebessüm ederek hızlıca çıktı mutfığa. Hemen Hüseyin’in peşinden mutfığa doğru giden Sedat;

— Sağ ol da hiç zahmet etme be kardeşim!

— Ne zahmeti ya çaysız olur mu, deyip mutfakta hazırladığı bardaklara çayları doldurarak odaya girdiler ve Hüseyin kanepeye oturan Sedat’ın karşısına kendisinin oturması için sandalyeyi alıp ortalarını da sehpayı koyarak yerini aldıktan sonra;

— Seni dinliyorum Sedat.

— Valla Hüseyin nereden başlayım bilemedim, diyen Sedat'ın sinirden çene kaslarının iyice gerildiğini ve kelimelerini toparlamakta zorluk çektiğini gören Hüseyin, muhabbeti başlatmak babında çayından bir yudum alarak;

— Sanırım moraller sıfır.

— Kardeşim ne sıfırı ya katil olma derecesindeyim şu an.

— Allah korusun. Ortamı yumuşatmak ve neden bahsettiğini tam olarak anlamak amacıyla “Beni öldürmeye mi geldin yoksa?” diyerek ciddi bir şekilde baktı Sedat'ın yüzüne.

— Yeğeninden bahsediyorum, deyip Hicran'a musallat olan Bekir'in yaptığı ahlaksızlıkları bir bir anlattı. Çok şaşırmıştı Hüseyin çünkü bu kadarını o da bilmiyordu. Son olarak Bekir ile konuştuktan sonra, olayları düzelttiğini zannettiğini ima ederek;

— Sen sakın ol kardeşim. Hiç merak etme yarın ilk işim Bekir'le tekrar konuşmak olacak. Kolundaki saate bakıp daha erken olduğunu görünce “Hatta şimdi görüşeyim,” deyip Bekir'i telefonla aramak için hızlıca fırladı yerinden. Telefonu açan Bekir'e hemen görüşmek istediğini söyleyerek telefonu kapayan Hüseyin'e;

— Müsaadenle ben kalkayım hemen, şu çocuğu görürsem elimden bir kaza çıkar yoksa, diye söylerken bile sinirden titreyen sesiyle yerinden hızlıca kalkan Sedat'a Hüseyin

— Müsaade senin kardeşim ama Bekir gelmeyecek, ben gideceğim onlara. Durum çok ciddi bir vaziyet almış. Ne olursa olsun abimle konuşmam gerekiyor. Sanırım bu durumdan haberi yok. Onunda öğrenmesi lazım ki daha tehlikeli boyutlara girilmeden şu çocuğun önüne geçilsin artık.

Ayaküstü konuşurlarken Hüseyin eliyle Sedat'ın omuzunu sıkarak;

— Sen rahat ol her şey düzelecek inşallah, deyip biraz da olsa

sözleriyle Sedat'ın yüreğine su serpen Hüseyin ceketini üzerine alıp Sedat'la birlikte evden çıktıktan sonra Hüseyin Bekirlere doğru, Sedat kendi evine doğru ters istikamet üzere ayırdılar yollarını. Hüseyin yolda hem ilerliyor, hem de kara kara düşünerek söyleniyordu içinden. “Ahh Kadriye ahh Bekir'in geçmişini bile bile nasıl bu durumlara kalkışırsın sen? Bekir'in sabıkalı, akıldan raporlu olduğunu bilse haklı olarak Sedat katil olur valla,” diye içinden kendi kendine konuşurken dehşet dolu düşünceleri daha da çoğalıyordu beyninde. Çünkü olayları en başından beri bilseydi eğer, durumların bu raddeye gelmesine asla izin vermezdi Hüseyin.

Bekirlerin evine gelen Hüseyin evin kapısında olan zili çalmak için elini kaldırdığı sırada, birden kapıyı açan Bekir;

— Hoş geldin amca, içeri geç sen bende şimdi bakkaldan sigara alıp geleceğim.

— Sigaranı sonra alırsın. Acele konuşacağım şeyler var sizinle, diyecek ciddi bir şekilde Bekir'le birlikte girdiler içeriye. Öyle pis bir ortam vardı ki odada sırf sigara dumanı olan odanın bir kanepesinde ayaklarını üst üste koyup uzanan Hamdi Abisi önünde çayı ve sigarasıyla birlikte keyif yapıyor diğer kanepede de grip olan yengesi uzanmış yatıyordu. “Selâmün aleyküm” diyen Hüseyin “Aleyküm selâm” cevabını aldıktan sonra hasta yatağından telaşla doğrulmaya çalışan yengesine “Yat, yat yenge hiç rahatsız olma,” abisine dönerek “Abi yengem yatsın. Biz diğer odada konuşalım mı?” deyince birden kanepeden kalkan yengesi;

— Gel gel Hüseyin, ben de kalkıyordum şimdi zaten karşı komşuya gidiyordum. Hadi bana allahaismarladık,” diyerek çıktı evden. Yengesi odadan çıktıktan sonra, sigaradan rahatsız olan Hüseyin öncelikle odanın hava alması için pencereyi araladıktan sonra aynı kanepede oturan abisinin ve Bekir'in karşısına, araladığı pencerenin önünde duran divanın kenarına oturarak;

— Bak abi önemli bir mevzu konuşacağım ama Allah aşkına hır gürc çıkartmadan beni önce dinlemeni istiyorum ki konuşma sonunda uzlaşalım.

Olayın ciddiyetini iyice kavrayan Hamdi, Hüseyin'in karşısında, tedirgin bakışlarla, konuşmasını pür dikkat dinlemeye başladı. Konuşmanın nereye doğru gittiğini anlayan Bekir korkudan renkten renge giriyordu. Çünkü ne olursa olsun babası ve amcası Hüseyin'den çok çekiniyordu. Hüseyin konuşmasının ortalarına geldiğinde, sinirleri iyice gerilmeye başlayan Hamdi, yanında başını önüne eğmiş bir şekilde oturan oğlu Bekir'e, birdenbire bir tokat attı ve attığı bu tokadın şiddetliyle Bekir'in burnundan kanlar boşalması bir oldu. Bunun üzerine hemen yerinden fırlayan Hüseyin duruma müdahale ederek;

— Bak abi bu şekilde yaparsak hiçbir sonuca ulaşamayız. Bekir'in yüzüne bakıp “Bak oğlum bu böyle olmaz. Sana zorla bir şey yaptır-salar hoşuna gider mi? Aklını başına topla! Kocaman adam oldun artık” Bekir'i Hicran'dan vazgeçirmek ve moral vermek amacıyla güle-rek Bekir'in koluna vurup “Koç gibi delikanlısın be yeğenim sanki kız mı yok sana?” dedikten sonra tekrar ciddiyete bürünüp “Sakin ama sakın bir daha bu mevzu gündeme gelmeyecek! Tamam mı?” Hiç ses çıkartmayan Bekir'e, sesini yükselterek “Tamam mı dediimm?” diye bağırınca suratını asıp “Tamam,” cevabını veren Bekir'e sarılan Hüseyin “Anlaştık. Şimdi sigaranı almaya gidebilirsin,” diyerek Bekir'in dışarıya çıkmasını sağladı. Çünkü abisine söyleyeceği bir kaç nasihat-i vardı daha. Bekir'in dışarı çıktığından emin olmak için bir süre perdenin arkasından bakıp Bekir'in uzaklaşmasını bekleyen Hüseyin açık olan pencereyi kapatıp abisine dönerek;

— Bak abi en başta bu çocuk normal değil diye düşünürsek her şey çok daha kolay olur. Döversen, söversen inat eder, çevresindekilere daha çok zarar verir. Sonra bizde çok büyük günah, çok büyük vebal alırız üzerimize. Ayıptır ya milletin karısına kızına zorla göz mü konulur-muş? Gül gibi kızı korkular içinde bırakmaya ne hakkımız var? Bak abi tekrar söylüyorum sözle veya fiziksel uygulanan şiddet insanı daha çok girdaba sürükler, dedikten sonra kendi evine gitmek üzere oturduğu yerden kalkıp abisine sarılarak “Daha yarına yetiştireceğim işlerim var. Hadi bana eyvallah abim,” diyerek hızlıca çıktı evden.

Sedat öfkeyle evden çıktıktan sonra, Sedat'ın eve geri dönmesini çaresiz bir şekilde bekleyen Ferhunde ve Hicran içlerine giren büyük

bir sancıyla kıvranıyorlardı âdeta. Ne olacaktı acaba? Yoksa Sedat o öfkeyle öldürmüş müydü Bekir'i? Bundan sonra ömrünü yıllarca hapislerde mi geçirecekti acaba? Ya da bu yaşananlardan sonra Sedat'ın güveni kalacak mıydı acaba Ferhunde ve Hicran'a? Nasıl saklamışlardı bu güne kadar bu durumu Sedat'tan? Sedat boşanır mıydı acaba Ferhunde'den? Bu dünyada cennet hayatı yaşadıkları huzur, mutluluk içinde geçirdikleri bu yaşantı yoksa dağılacak mıydı artık? Demek buraya kadarmış diye beyinlerini kemiren bu düşünceler, karamsar duruşlar ve ağlamaklı gözlerle yerlerinde kımıldamadan, hiç konuşmadan oturan Ferhunde ve Hicran çalan zille birlikte birden irkildiler. Kapıyı açmak için birden yerinden fırlayan Hicran'ın arkasından kalkan Ferhunde kimin geldiğini meraklı gözlerle bakarken kapıyı açtı Hicran. Gelen kişinin Sedat olduğunu görünce nedense birdenbire içlerinde umut dolu bir ışık yandı sanki. Sadece gülen gözlerle Hicran'a bakarak sarıldı Sedat. Sonra hiçbir şey söylemeden odasına girip yattı yatağına. Kahrolmuştu Ferhunde. Çünkü Sedat yüzüne bile bakmamıştı. Ferhunde'nin bu üzgün durumuna şahit olan Hicran, Ferhunde'ye sevinç dolu gözlerle bakarak;

— Hiç üzülme anne. Çok şükür ki geldi ve hiçbir şey olmamış. Bu durumda olması çok normal. Bu kadar uzun zamandır yaşananları yeni duydu daha. Ne kadar darıldı bize kim bilir? Ferhunde'nin avucunun içini öpüp “Cennet kokulu annem benim. Ne dersin? Anne kız koyun koyuna uyuyalım mı bugün?”

— Uyuyalım annem uyuyalım, diyerek Hicran'ın odasına girdiler sessizce.

6. BÖLÜM

Koyun koyuna uyuyarak geçen bir gecenin sabahına merhaba diyen Ferhunde ve Hicran için gün başlamıştı. Sabah ezanıyla namazlarını kılmak için kalktıkları anda ilk olarak akıllarına gelen Sedat'ın kalkıp kalkmadığıydı. Bunu düşünürken dış kapının kapanma sesini duyunca anlamışlardı ki Sedat camiye gidiyordu. Mutlu olmuş bir şekilde gülen gözlerle birbirlerine bakıp şükür ettiler ve abdest almak üzere odadan çıkarak lavaboya yöneldiler. Odaya girip namazlarını kıldıktan sonra güneşin doğmasını beklediler Allah'ı zikir ederek. Daha sonra tekrar ya-tağa girip birbirlerine sımsıkı sarılıp uykuya daldılar anne, kız. Bir süre sonra uykudan kalktığı anda saatin on olduğunu gören Ferhunde, derin uykuda olan Hicran'ın usulcacık alnından pererek yavaşcacık yanından kalkıp sessiz adımlarla çıktı odadan. Hicran da yarım saat kadar sonra uyandı. Kahvaltı masası başında annesini dalgın, düşünceli görünce yüzünde gller açmış bir ifadeyle mutfağa girip karşısındaki sandalyeye oturduktan sonra Ferhunde'nin elini tutarak;

— Biliyor musun sen dünyanın en düşünceli, en tatlı, en akıllı, en güzel annesisin.

— yle mi dersin ya da şuna bir çuval inciri berbat eden kadın desek daha mı doğru olur acaba?

— Oooofff anne yaa saçmalama lütfen. Ne alakası var şimdi? Düşününce doğru olanı yaptın sen. Bu durum zaten hemen sylenilemezdi. Ne yani ortalığı hemen mi alevlendirecektik?

Hicran ne söylerse söylesin, Ferhunde ikna olamıyor kendini suçlamaktan alamıyordu. Ferhunde'yi zgn ve düşünceli gören Hicran annesinin yanına giderek arkasından sarılıp yanağını yanağına yaslayarak "Allah'ın izniyle her şey çok güzel olacak! Tamam mı annelerin eeennn güzeli?" deyip onu öptü koklayarak.

— min kızım min inşallah, derken yol tarafında olan oda tarafındaki pencereyi birisinin heyecanla arka arkaya tıklattığını duyunca ikisi birden odaya koştular panik içerisinde. Pencereyi açtıklarında Ferhunde'nin ve Hicran'ın korkulu yüz ifadelerini gören Zehra;

— Ne o kız korkuttum mu? Çok mu vurdum cama?

— Yok Zehra abla sorun bizde sanırım sende değil. Bu arada hayırdır?

— Hayır hayır, dedi gülümseyerek ve devam etti konuşmasına; Şimdi Vildan aradı yarın taburcu oluyormuş. Ben de şimdi biraz markete uğrayacağım az sonra da Vildan'ın yanına gideceğim onu haber vereyim dedim. Hicran sen de gelecek misin?

— Bugün hiç keyfim yok Zehra teyze. Hiç dışarı çıkacak gibi değilim ama çok sevindim. Yarın inşallah hep birlikte almaya gideriz Vildan'ı.

— İnşallah kızım.

— Çok selam söyle Zehra teyze.

— Benden de selam söyle Zehra abla.

— Aleyküm selâm, Aleyküm selâm kızlar. Hadi ben kaçtım, diyerek acele olan market alışverişine doğru gitti hızlı adımlarla.

Sedat'ın işten gelmesine saatler kalmıştı. Ferhunde ve Hicran, Sedat'ın en çok sevdiği yemeği yapma çalışmalarına başlamışlardı bile. Anne kız hevesle yaptıkları su böreğini fırına atmış bekliyorlardı. Bu sırada dış kapının anahtar sesi duyuldu. Sesi duydukları gibi kapıya fırlayarak mutlu bir şekilde karşıladılar Sedat'ı. Ancak Sedat'ın bir karış suratla, hiç konuşmadan, hızlı hızlı yatak odasına geçmesi kahretmişti ikisininide. Sedat'ın vermiş olduğu tepkiyle portmantonun önünde birbirlerine bakakalan anne kız ayaküstü bir süre durdular öylece. Ferhunde'yi yıkılmış bir vaziyette gören Hicran'a öz güven gelmişti birdenbire! Sedat'ın girip kapısını kapattığı yatak odasına arkasından gidip kapıyı bir kez tıklatıp içeriye girerek;

— Baba ne oluyor? Bu durumu ne kadar sürdürmeyi düşünüyorsun? Biz senin için hevesle en sevdiğin yemeği hazırladık. Senin ise verdiğin tepkiye bak.

— Ne o kızım. Daha ne bekliyordunuz ki? Neşeli neşeli girip boynuna atlamamı mı? Yoksa canım karıcığım bugüne kadar benden sakladığın şeyler için çok teşekkür ederim dememi mi?

Sedat'ın sinirinin geçmediğini gören Hicran, Sedat'ın oturduğu yatağın ucuna oturup yüzüne bakarak;

— Baba bu davranışının benim içimde yaraların açtığını bilmeni isterim. Annem adına ve kendi adıma çok özür dilerim senden, dedi dudaklarını büküp kafasını öne eğerek. Hiç kıyamazdı Sedat Hicran'a. Söylediği bu söz ile hareketi Sedat'ın yüreğini sızım sızım sızlatmıştı âdeta. Sinirden yanan beyni anında sönmüştü sanki.

— Ne alakası var kızım? Bu mesele annenle benim aramda.

— İyice düşün baba. Bu meselenin başrolü benim, diyerek ağlamaklı gözlerle hızlıca çıktı odadan dışarıya.

Hicran'ın söylediği bu sözler derinden etkilemişti Sedat'ı. İki saat kadar yalnız kalmayı tercih edip odadan çıkmayan Sedat, iyice tedirginliğe sürüklemişti Ferhunde ve Hicran'ı. Derken Sedat odasından çıkıp yavaş adımlarla mutfığa girdiğinde Ferhunde ve Hicran'ı masada oturmuş yemeğe başlamak için kendisini beklediklerini görünce

— Selâmün aleyküm. Afiyet olsun. Daha başlamadınız mı?

Ferhunde ve Hicran bir ağızdan “Aleyküm selâm” yanıtını verdikten sonra Ferhunde heyecanlı bir şekilde;

— Yok başlamadık. Seni bekliyorduk, derken Ferhunde'nin çok fazla gergin olduğunu gören Sedat, rahatlatmak amacıyla yumuşadığını belli eden bir üslupla masaya oturdu ve;

— Hııımm çok güzel görünüyor. Çok da acıkmışım ellerinize sağlıklık. Hadi bakalım Bismillâhirrahmanirrahim, diyerek başladılar yemeye. Ferhunde ve Hicran yine bir ağızdan “Afiyet olsun” yanıtını verdikten sonra bir daha bir kelime bile konuşmadan bitirdiler akşam

yemeklerini. Sedat karnını doyurup “Elhamdülillah” dedikten sonra masadan tam kalkacağı sırada ciddiyetini bozmadan ve sadece önünde duran boş tabağa gözleriyle odaklanarak “Bakın bir daha asla benden bir şey gizlenmeyecek tamam mı?” dedi.

— Tamam babacığım. Söz bu son olacak.

Sedat’ın yüzüne bile bakmadan utandığını ifade eden Ferhunde hiç konuşmadan sadece kafasını aşağı yukarı ‘tamam’ der gibi hareket ettirerek yanıt verdi. Sedat ellerini çalkalayıp mutfaktan tam çıkacağı sırada arkası dönük bir şekilde “Hı bu arada hakkınızı helal edin, yemek için sizi de geçe bıraktım. İyi geceler,” dedikten sonra yatmak için odasına doğru gitti hızlı adımlarla.

Vildan’ın hastaneden taburcu olacağının sevinciyle yeni bir gün başlamıştı. Vildan’ın odasındaki değişikliğe gerekli olan bir şey var mı diye odanın kapısından sevinç içinde son bir kez bakarken Zehra;

— Bugün hava bir başka güzel değil mi Bülent?

Vildan’ın odasının dekorunu çok lüks bir biçimde A’dan Z’ye değiştiren Bülent;

— Benim kızım her şeyin en güzeline layık. O yeter ki bir şey istesin babası anında istediği her şeyi önüne serer, dedi kendisinden emin bir ifadeyle. “Senin gibi baba olmaz olsun,” diyordu Zehra içinden sinirlenerek. Çünkü Zehra’nın asıl mutluluğu, kızının artık hastaneden çıkacağı ve yeni bir hayata merhaba diyeceği içindi. Bülent’in yaptırdığı bu şaşalı oda için değildi. Bülent’in bir insanın mutluluğunu hemen maddiyata bağlamasından nefret ediyordu Zehra. Az bile nefret ediyordu. Vildan’ın bir buçuk yıla yakın hastanedeki tedavi sürecinde sadece iki kez ziyaretine gitmişti Bülent. Gitmesinin sebebi de sadece hastanedekilere gösteriş yapmak içindi ne yazık ki.

— Hadi Bülent çıkalım artık, dediğinde ağzında bir şeyler geveleyen Bülent;

— Zehra ben gelmiyorum. Şimdi aklıma geldi yapılması gereken çok önemli bir işim var. Gitmem lazım, deyip alalacele merdivenlerden inerek çıktı evden. “Zaten gelseydin şaşardım” diye içinden geçiren Zehra Bülent’in bu yaptığına hiç mi hiç şaşırmamıştı. Çünkü her zamanki gibi bir mazeretti Bülent’in yaptığı bu davranış. “Kibirli insan müsveddesi işte. Soğuk nevale ne olacak?” diye kendi kendine söylendikten sonra Hicran’ı çağırmak için hastaneye gitmek üzere çıktı evden. Tam kapıdan çıkmıştı ki karşıdan Hicran’ın geldiğini gören Zehra;

— Ferhunde gelmiyor mu Hicran?

— Geliyor geliyor Zehra teyze ayakkabılarını giyiyor. Bülent amcam gelmiyor mu?

— Gelir mi o? Yine her zamanki gibi bir şey bulup çıktı aceleyle. İhtiyaç anında bile buldu bir mazeret. Eşyalar için, gelirken taksi tutarız artık.

— Tutarız tutarız Zehra teyze. Sen sıkma canını, dedikten sonra arkasına dönüp Ferhunde’nin gelip gelmediğine baktı. Kapıdan çıkmadığını görünce de meraklanıp eve yöneldi ve portmantonun önünde de göremeyince tedirgin bakışlarla; “Anneeee, anneeee, diye bağırmaya başladı ve Ferhunde’nin derinden gelen sesiyle irkildi birden. Lavabodan seslenmeye çalışan Ferhunde’nin konuşurken zorlandığını duyunca, hızlıca ayakkabılarını çıkartıp lavaboya doğru koştu. Lavabonun kapısına vardığında gördüğü manzara karşısında üzüntüsünü gizleyemeyerek ve panikle yaklaştı Ferhunde’nin yanına. Tuvalet ihtiyacından dolayı karnına sancı girdiğini zannedip, ayakkabılarını aceleyle çıkartıp lavaboya girmek için geri döndüğünde karnına giren sancının düşük sancısı olduğunu nereden bilebilirdi ki Ferhunde? Hicran’ın gördüğü manzara içini parçalamıştı âdeta. Ferhunde hafif baygın bir halde, kanlar içinde yıkıldığı yerde öğürüyordu. Çaresiz bir şekilde dış kapılarına doğru koşan Hicran; “Zehra teyzeee koooşş, diyerek içeriye geri döndü telaşla. Alalacele korkuyla Hicran’ın arkasından koşan Zehra, lavaboda Ferhunde’yi o halde görünce ister istemez o da panikleyerek;

— Hicran kızım sen hemen babanı ara, dedikten sonra yavaş yavaş

Ferhunde'yi doğrultup, başını da dizine yasladı. Bu arada Sedat'ı korkuyla çağıran Hicran telefonu kapattıktan sonra Ferhunde'nin üzerini değiştirmek için dolabından bir kaç kıyafet almak üzere odalarına yöneldi. Aldığı kıyafetleri onu fazla sarsmadan çarçabuk değiştirebilmişti Zehra ile Hicran. Ferhunde'yi hazır ettikten sonra oldukları yerden hiç kımıldamadan beklemeye başladılar Sedat'ı. Hicran'ın panik içinde arayışı karşısında çok telaşlanan ve aceleyle iş yerini kapatarak eve gelen Sedat, Ferhunde'yi kucakladığı gibi hastaneye yetiştirdi. Acil bölümüne götürdükten sonra beklenen tahlil sonuçları hepsini çok üzse de Ferhunde'nin iyi olup, bir iki saat sonrasında doktorun istirahat etmesi için eve göndermesi mutlu etmişti hepsini. Ama içten içe çok da sarsılmışlardı. Hele Hicran kahrolmuştu âdeta. Çok istediği erkek kardeşi isteğini her ne kadar Müezza'yla gidermiş olsa da bu durum bambaşka bir histi onun için. Daha doğmamış iki buçuk aylık bir can bu dünyalık değildi. Melek olmuştu artık ama kız mıydı, erkek miydi acaba? Üzülüyorlardı fakat teselli veriyorlardı birbirlerine. Belki de bu dünyaya gelseydi kendileri için de, o melek için de hayırlı olmayacaktı. Tabii ki Allah'ın bildiği bir şey vardı. Üstelik anne ve babasına şefaatçi olma hakkı vardı o masumun. Melekti o artık; ebedî olan hayatta sevdiklerinin zamanı gelince geleceğini bekleyen bir Melek.

Vildan'ı hastaneden almaya gideceklerken, birdenbire gelişen bu beklenmedik durumun kendilerini hastanelik etmesi plan dışı bir olaydı. Hastaneden taburcu olacağı için yavaş yavaş toparlanmaya başlayan Vildan, beklediklerinin gelmediklerini görünce merak edip telefonla kendi evini ve Hicranları arayınca telefonlara cevap verilmemesi daha da meraklandırmıştı onu. Endişeli bir şekilde Emre'nin yanına gidip;

— Emre, bizimkilerde önemli bir şey var sanırım. Beni almaya bir iki saat önce geleceklerdi, daha ortada yoklar. Telefonla aradım cevap veren de yok.

— Tamam, panik yapma, biz gideriz şimdi. Nasılsa taburcu oldun artık, dedi gülerek. Tedirginliği geçmeyen Vildan;

— Sorun orda zaten Emre. Daha taburcu olmadım. Bizimkilerin imzası gerekiyor. İşlemler olmadan nasıl çıkacağım, dedikten sonra Emre

Vildan’a göz kırpıp kendisinden emin bir şekilde elini göğsüne vurarak;

— Ben ne güne duruyorum? Merak etme hallederim ben. Doktorunla konuşurum şimdi. Biz çıkarız. İmzalar içinde bir ara müsait olunca gelir sizinkiler.

— Ayy ne güzel oluuurr, sevinçli bir şekilde ekleyerek “Hadi hemen çıkalım o zaman.”

— İstersen sen de benimle gel. Hem vedalaşırsın görevli doktorlarla, dedikten sonra Emre’yle birlikte Vildan doktorun odasına gidip durumları izah ettiler ve doktor, hemşire, görevli, hastalarla vedalaşarak hastane anılarını orda bırakıp, yeni bir döneme başlamak üzere özgürlük sevinciyle çıktılar hastaneden. Çok mutlu olmanın yanı sıra bir o kadar da stresliydi Vildan. O kadar özlemişti ki evini. Evine yaklaştıkça kalbi yerinden çıkacak gibi oluyordu heyecandan. Nihayet evine geldiler. Araba evlerinin kapısının önünde durduğu gibi heyecanla inip zile bastığını pencereden, perde altından gören Hicran hemen pencereye gülerken sevinçle çıkarak;

— Vildaann hoş geldin canım benim. Hicran’ın Vildan’la konuştuğunu duyan Zehra da şaşkınlık içinde oturduğu yerden fırladığı gibi cama çıkarak;

— Kızım hoş geldin, annem benim. Bir şey olmadığını görünce mutlu olmuştu Vildan ama bu kadar rahat oluşlarına anlam veremeyip sinir de olmuştu. Pencereye doğru dönüp şaşkın bir şekilde yanlarına yaklaşarak;

— Aşk olsun valla, özgür olduğum gün meraktan öldürmeye mi niyetlendiniz beni?

— Yok be annem şimdi hastaneden geldik. Bir bilsen neler oldu?

— Neden ki? Kim hasta? Neler oldu? Telaşla arka arkaya sorunca;

— Hemmenn içeri gelin anlatırız, der demez kapıyı açmaya gitti bir

hışımıla Hicran. Kapıyı açtıktan sonra Vildan tekrar kimin hasta olduğunu sorunca durumu baştan sona kapıda ayaküstü anlattı. Emre;

— Çok geçmiş olsun Hicran, deyip Vildan’a dönerek “Vildan görüşürüz canım ben gideyim artık.” Hicran;

— Emre gelseydin bir kahve ikram ederdim.

— Sağ ol Hicran, içmiş kadar oldum ama hemen hastaneye dönmem lazım. Ferhunde ablama da geçmiş olsun dileklerimi iletin olur mu, deyince Vildan Emre’nin kulağına doğru uzanarak;

— Yarım saatten bir şey olmaz. Kendin gir gör bence, dedikten sonra çekinerek de olsa içeriye girmeyi kabul etti Emre. Odaya girecekleri sıra dışarı çıkmak için oturdukları odanın kapısını açan Zehra, Vildan’a sarılarak;

— Hoş geldin annem benim, hoş geldin. Emre’ye dönüp elini uzatarak “Sen de hoş geldin oğlum,” dedikten sonra Zehra’nın uzattığı eli öptü Emre ve odaya girdiğinde “Selâmün aleyküm” demesiyle ayağa kalkan Sedat;

— Aleyküm selâaaamm. Hoş geldin oğlum, diyerek tokalaşıp candan sarıldı Emre’ye. Daha sonra Ferhunde’ye dönen Emre elini uzatmadan karşıdan hal hatır sorduktan sonra Sedat’ın yanındaki koltuğa oturdu. Ferhunde’ye elini uzatmamasının sebebi bir Müslümanın erkek ve kadın arasındaki münasebette caiz olmayan davranış hususunda hassas davrandıklarını bilip saygı duydukları içindi. Vildan da Emre’nin yaptığı davranışın aynısını yaptı. Sedat’la karşıdan halini hatırını sorup Ferhunde’nin elini ve yanaklarını öptükten sonra Ferhunde’nin yattığı kanepenin ucuna oturarak mutlu gördüğü tablonun sevinciyle rahat bir nefes aldı. Bir kaç dakika öncesine kadar korku, endişe, stresten dolayı kalbi yerinden çıkacakmış gibi olan Vildan’ın şimdi Emre’yle birlikte Ferhunde’nin ziyaretine gelmeleri bambaşka bir ayrıcalık olmuştu hepisi için. Emre’yle Vildan odaya girdikten sonra hemen mutfağa kahve yapmaya giren Hicran’ın ayaklarında dolanan Müezza’nın derdini hemen anlayan Hicran;

— Müezza tamam canım hemen vereceğim mamamı, dedikten sonra tüpten aldığı cezvedeki kahveyi fincanlara boşaltırken, mutfığa gelen Vildan Müezza'yı Hicran'ın ayaklarının dibinde miyavlayıp yüzüne bakarak bir şey ister vaziyette görünce;

— Âmanda aman acıkmış mı bu paşa?

— Sorma yaa kaç saattir aç hayvancağız. Siz gelmeden bir kaç dakika önce geldik bizde hastaneden.

— O zaman kahveleri içeri ben götürüyüm, sen hemen paşaya bir şeyler ver, dedikten sonra hemen hazır olan kahveleri tepsiyle alıp içeriye götürdü Vildan. Müezza'ya sevdiği maması olan sütün içine ekmek doğrarken Müezza'nın yemek için iyice sabırsızlandığını gören Hicran;

— Canım benim kıyamam sana ben, çok acıktın değil mi Müezza, deyip bir de üstüne Müezza'yı öptükten sonra hızlı hızlı yaptığı mamasını yemesi için önüne vererek "Hadi bakalım Bismillâhırrahmanırrahim şimdilik ye bunu sonra da yumurtaaa," dedi Müezza'ya bakıp gülerek. Yumurta'yı çok seven Müezza sevincini kuyruğunu hızlı hızlı sallayarak ifade ediyordu Hicran'ın yüzüne bakarak. Kısa bir süre sonra tekrar mutfığa gelen Vildan;

— Doydu mu bu paşa? Emre gidiyor, dedim gitmeden bunu da bir görsün.

— Elhamdülillah doyduk ablası, deyince Vildan Müezza'yı kucağına alarak Hicran'la birlikte çıktılar mutfaktan. Tam oturma odasına gireceklerken, gitmek için ayaklanan Emre'yle kapıda çakiştılar. Vildan'ın kucağında boncuk gibi gözlerle Emre'ye bakan Müezza'yı gören Emre;

— Yakışıklı naber, deyince Emre'yi tanıdığını belli eden Müezza âdeta bir bebek gibi Emre'ye gitmek istediğini yaptığı hareketlerle ifade etmeye çalışıyordu. Vildan hastanede kaldığı sürece Hicran Müezza'yı çok sık hastaneye götürüyordu. Bu sebepten dolayı Emre ve Müezza çok alışmışlardı birbirlerine. Müezza'yı bir süre sevdikten sonra işe gitmek üzere hoşça kal temennileriyle evden çıkan Emre, arabaya

binmeden yaklaşık on beş, yirmi dakika ayaküstü Vildan’la konuştuktan sonra arabaya binerek gitti yoluna. İçeriye girerken mutluluğu yüzünden okunuyordu Vildan’ın. İçeri girip dış kapıyı kapatırken mutfaktan çıkan Hicran sevinç içinde bir kez daha Vildan’a sarılarak;

— Tekrar hoş geldin canım benim. Rabbim bugünden sonra her gününü hayırlı bir şekilde, mutlu bir şekilde geçirmeni nasip etsin.

— Âmin canım benim, âmin.

Daha sonra tek kaşını kaldırıp diğerini çatan Hicran esprili bir tavırla;

— Bu arada gözümünden kaçmadı maşallah ağzımız kulaklarda. Ne konuştunuz o kadar? İfademi sonra alacağım ona göre, dedikten sonra daha da çok güldü Vildan. Belli ki Emre’nin söylediği şeyler çok mutlu etmişti onu. Hicran’ın elini tutarak;

— Hadi gel, içerde herkesin yanında vereyim ifademi.

Odaya girdiklerinde Vildan’la Hicran’ın yüzlerine bakan Ferhunde ve Zehra “Bir şey olmuş ama ne?” der gibi bakışları devam ederken heyecanla söze başlayan Vildan;

— Valla daha taburcu olduğum gün ani olacak belki ama Emre bizim için uygun olursa eğer önümüzdeki pazar günü ailesiyle istemeye geleceklerini söyledi. Daha sözü biter bitmez bir duygu yoğunluğu kapladı ortamı. Zehra başta olmak üzere gözler dolu dolu olup sus pus olmuştu herkes. Ne diyeceklerini bilemediler bir anda. Hakikaten ani olmuştu bu durum.

— Kızım ne diyeyim bilemedim ki. Daha bugün taburcu oldun.

— Çok mutlu oldum Vildan Allah tamamına erdirsin inşallah.

— Hayırlı olsun kızım. Çok mutlu ol inşallah.

Vildan;

— Öncelikle hepinize çok teşekkür ederim, deyip Zehra'ya dönerek “Anne zaten bugün olan bir şey değil ki bu. Emre hastanede bir kaç ay önce taburcu olduğun gibi hızlı hızlı düğün hazırlıklarına başlayalım hemen diyordu ama bu kadar hızı ben bile beklemiyordum desem yalan olmaz,” dedi tebessüm ederek.

— Ne bileyim. Daha çok yeni. Aceleye de gerek yok be kızım. Odanı da daha yeni dekore ettik. Bekârlığının biraz tadını çıkartsaydın.

Zehra da haklıydı aslında. Onun için evlilik çileden başka bir şey değildi ne yazık ki.

— Öyle deme be Zehra abla Emre çok iyi bir çocuk. Evlenince, Vildan'ı bekârlığından daha çok mutlu edeceğine eminim ben. Tabii, Vildan da onu çok mutlu edecek; her şey çok güzel olacak Allah'ın izniyle. Tebessümle Vildan'ın gözlerinin içine bakarak “Tekrar hayırlı olsun kızım.”

— Sağ ol Ferhunde teyze. Âmin. Zehra'ya dönerek “Ay bak merak ettim şimdi anne. Odamı mı yenilediniz?”

Hicran;

— Aa bitti mi? Bak ben de merak ettim şimdi.

Zehra;

— Bitti bitti. Beklediğimiz pano da geldi dün.

Vildan;

— Bak iyice sabırsızlandım şimdi. Hadi Hicran gelsene hemen gidip bakalım, dedikten sonra göreceği şeyleri az da olsa tahmin ederek Hicran'la birlikte odasına bakmaya gittiler merakla. Evin içine girince çok duygulanmıştı Vildan. İlk olarak evin yardımcısı olan Mümine'yle sarılıp ayaküstü bir iki laf konuştuktan sonra merdivenlerden yukarı odasına doğru çıkmaya başladı duygu dolu ve düşünceli adımlarla.

Basamakları çıkarken bir buçuk yıl önce hastane öncesi ve bu arada yaşadıkları gözünün önünden bir şerit gibi geçerken ve bugün yaşadığı günlerin şaşkınlığını yaşıyordu resmen. Ne kadar da çabuk geçmişti bu zor dönem. Nasıl bir dünyaydı ki bu dün ölümü deli gibi istediğini ve bugün yaşama deli gibi tutunduğunu düşünerek yavaş yavaş basamaklardan çıkıyordu odasına doğru. İçinden “Evet Hicran’ın da her gün benim beynime işlediği söz gibi her şey bizim için. Bu dünya sadece sınavdan ibaret. Her şey gelir ve geçer. Güçlü olmamız ve kazanmamız için bize düşen sabır, şükür, tevekkül sadece.” Hicran’ın yüzüne hiç konuşmadan sevgiyle bakarak “Allah’ım ne güzel bir dost verdin bana. Sana şükürler olsun.”

Aklıdan bu düşünceleri geçirirken odasının kapısının önüne geldiler ikisi birlikte. Kapısını açtığında şaşkınlığı bir o kadar artmıştı Vildan’ın. Kapı açıldığı gibi odasının dik karşı duvarına deniz manzaralı boydan boya bir resim çizilmişti. Ama öyle bir usta ressam yapmıştı ki bu manzarayı hayran kalmamak mümkün değildi. Görenin içinde kaybolacağı gerçek bir manzara gibiydi bu muhteşem resim. Diğer duvarında ise bebekliğinden şimdiye kadar bir kaç tane sıralanmış çerçeveler vardı. Resimli duvarın önünde duran papatya desenli nevresimli yatağı harika gözüküyordu. Yatağının karşı tarafındaki eskiden bahçeye bakan küçük pencere ise büyütülmüş, küçük pencerenin olduğu duvar boydan boya cam olmuştu. Bu koca cam evin bahçesine doğru baktığı için perdeye gerek görmemişlerdi. Sadece görsel olarak camın kenarına model yapıp koydukları tül şık bir görünüm veriyordu odaya. Bahçedeki çiçeklerle kaplı manzara muhteşem görünüyordu. Pencerenin önüne sarı döşemeli tek bir koltuk yerleştirilmişti. Kapının olduğu duvarın önüne beyaz bir gardırop, dolap ve kitaplık koyulmuştu. Dolabın üzerinde ise küçük bir televizyon duruyordu. Gördükleri karşısında o kadar sevinmişti ki Vildan;

— Ay inanmıyorum ya tahmin ettiğimden de güzel olmuş burası. Gülererek “Hakikaten annemin dediği gibi evlenmeyip ömrümü bu odada mı geçirsem acaba?”

Tebessüm eden Hicran;

— Gerçekten de çok ama çok güzel olmuş ya, Maşallah sanki cennet gibi, deyip Vildan’a sarılarak “Güle güle otur canım benim. Ama unutma Allah ömür verdikçe bu oda senin. Evlensen de bir ayağın burada zaten.”

Vildan;

— Şimdi şu manzaraya karşı bir kahveye ne dersin?

Güldü Hicran.

— Hangisine denize mi bahçeye mi?

— Senin gülüşünü yerim ben hepsi bizim. Sen gel şu koltuğa otur, deyip ayakta duran Hicran’ı elinden tutarak koltuğa oturtttuktan sonra odasının kapısından mutfaklarında yemek hazırlayan yardımcılara “Mümine abla iki tane kahve yapar mısın?” diye seslendi ve Hicran’ın karşısında duran yatağının ucuna oturdu kendisi de. Bir süre hiç konuşmadan derinliklere dalıp manzaranın içinde kaybolan Hicran ve Vildan mest olmuş vaziyette oturdular öylece. Daha sonra Vildan “Sahi Hicran şu hastanedeki çocuğun adı neydi? İııı Tuncay mıydı neydi? Her neyse işte aradın mı onu?

— Tuncer. Hayır aramadım daha. Fırsat kolluyorum aslında bir türlü fırsat bulamadım.

— Arasana şimdi buradan.

— Numarası ezberimde değil ki.

— Git hemen al evden numaray. Çok merak ediyorum ben de bakalım ne derdi varmış?

— Boş ver ya şimdi değil sonra evden ararım.

— Ya şimdi ara Hicran. Şimdi Ferhunde teyzenin de durumu malum gelen giden fırsat bulamazsın yine.

— Tamam ararız. Şimdi kahvelerimizi sıcak sıcak içelim sonra gider alırım numaray, derken kahvenin mis gibi kokusuyla içeri giren Mümine’yi gören Hicran “Oohh bee mis miss! Teşekkürler Mümine abla,” dedi tebessüm ederek ve ekledi “Bunu biliyor muydunuz? Kahve kokusuna melekler de bayılmış. Hatta içtikten sonra yarım saat kadar su içilmezse insana manevî anlamda faydalı olacağını uyarıyor âlimler. Çünkü kahvenin kokusu gidene kadar, melekler kişinin etrafında döneüp, ona dua ederlermiş.

Mümine;

— Aaaa bilmiyordum valla. Kız maşallah sana. Vildan’a dönerek “Ay ben bu kızdan çok şey öğreneceğim inan ki!” dedikten sonra Vildan’ın yanına oturup meraklı gözlerle Hicran’ı dinlemeye başladı. Mümine’nin o şaşkın, dikkatli hali komiğine gitmişti Vildan’ın. Hicran’a bakıp göz kırparak;

— Benim arkadaşım kütüphane gibidir Mümine abla.

— Belli belli, dedi Mümine.

Güldü Hicran;

— Estağfurullah ya Vildan abartma istersen, dedi gözleriyle işaret ederek. “Bak kahvenin vücuda olan faydalarını da anlatacaktım ama böyle deyince utanıp, heyecanlandım şimdi.”

Daha da ciddileşen Mümine komik şaşkın surat mimikleriyle;

— Kız asıl ben heyecanlandım şimdi. Anlat anlat, dedikten sonra pür dikkat dinlemeye başladı Hicran’ı.

— Ben de geçen gün okudum. Günde bir iki fincan kahve içmenin vücuda o kadar çok faydası varmış ki saymakla bitmez ama aklımda kalanları söyleyeyim, tam bir antioksidan deposu. Konsantrasyon yeteneğini artırıyor. Ömrü uzatıyor. Alzheimer hastalığını önüyor. Şeker hastalığı riskini azaltıyor. Vücutta yağ yakımını uyarıyor. Siroz hastalığı-

na iyi geliyor. Enerji veriyor. Yani kalbe tam bir dost.

— Ay kız Hicran sağ olasıñ valla ne çok şey biliyormuşsun sen. Ay kız bak altta kalmak istemem sana karşı. Ben çok güzel fal bakarım, kapa-sana bakayım sana da.

Kahkahayla güldü Vildan;

— Sen bana bak Mümine abla. Hicran sevmez öyle şeyleri.

— Aa kız fal sevilmez miymiş?

— Mümine Abla sana bir kaç soru sorabilir miyim? Birden daha da heyecanlanıp panikledi Mümine. Vildan kıs kıs gülüyordu Mümine’nin yanında ama güldüğü anlaşılmasın diye yüzüne saklıyordu Mümine’den.

— Valla sor da ben öyle soru falan bilemem, dedi Mümine. Hicran’da kahkahayla gülmemek için kendini zor tutuyordu.

— Yok abla, ben sana bilmediğin sorular sormayacağım, dedi tebes-süm ederek ve ekledi “Abla sen kaç yaşından beri örtülüsün?”

— Valla on bir, on iki. Öyle.

— Peki neden?

— Aa o soru da ne? Kız öyle olur. İnsan büyüyünce örtünür. Böyle gördük yani. Bak sana bir şey anlatayım ben. Bir keresinde daha on üç yaşlarında falanken cama açık saçla çıkmıştım. Babam bir gördüüü Allaaahhh!

Vildan;

— Eee Mümine abla ne yaptı?

— Annem zor aldı elinden. Öldürecekti inan ki. O gün bu gün ba-bamın zoruyla hep kolladım kendimi. E sonra zorla kocaya. Sıkıysa ses

et bakalım. Yoksa bir ton sopa. Baba dedik ata dedik sustuk. Öyle işte.

Yazık dedi Hicran içinden. Cehalet böyle bir şey maalesef. Anne baba da olsa bilinçsiz oldu mu böyle oluyor işte. Tatlı dille öğreterek bir şeyler yapabilmek değil de şiddet uygulayarak bir yerlere varılır mı ya? Yazık yazık çok yazık sonra sonuç bu işte, diye kendi kendine düşü-nürken silkelenip;

— Hıhh demek istediğim tam da bu işte. İlk önce şunu söyleyeyim önemli olan zorla değil bilgilendirerek doğruyu yaptırmaktır. Babanı onaylamıyorum tabii ki ama doğru bildiği için zorlamış seni. Hâlbuki anlatsa çok daha güzel olurdu. Şimdi sen babadır, atadır dedin ya oradan mevzuya gireceğim. Biliyor musun? Seni böyle güzel biçimde yaratan Allah biz kullarını Kur'an'da nasıl uyarmış? “Fal okları ancak şeytan işi birer pisliktir. Bunlardan sakının ki kurtuluşa eresiniz (Maide – 90)” diye buyuruyor.

— Uuyyy valla bilmiyordum, dedi Mümine telaşla dizine vurarak.

— Peki Peygamberimiz bir hadisinde biz ümmetini nasıl uyarıyor biliyor musun?

— Nasıl?

—“Fala inanarak bakan, baktıran beni inkâr etmiştir. İnanmayıp baktıranın ise kırk günlük ibadeti kabul olmaz,” diye buyuruyor.

Ağlamaya başladı Mümine;

— Ayyy gitti mi şimdi benim namazlar?

— Dur ablacım ağlama. Gitmedi inşallah, çünkü şimdiye kadar bilmiyordun. Allah pişman olup tövbe edeni affedeceğini söylüyor. O merhametlilerin en merhametlisi, dedi Mümine'ye sarılarak.

Vildan;

— İşte Hicran bak ne güzel dedin. O merhametlilerin en merhametlisi. Yani yapsak bile tövbe ederiz.

— Ama başka bir ayette de şöyle uyarıyor “*Sakın dünya hayatı sizi aldatmasın, o çok hilekâr, şeytan da Allah’ın kerem ve merhametini ileri sürerek sizi aldatmasın* (Fatır suresi – 5).” Bu kadar açık ve net bir ayet. Tabii ki Rabbimin merhameti çok ama biz kullarına uyardığı buyruklarını dinlemeyerek, rahmetini beklememiz aklımızı kullanmadığımızın kanıtı olmuyor mu? Geleceği sadece Allah bilir. Bunlar uydurma şeyler.

Vildan;

— Ama eskiden kâhinler varmış. Her şeyi biliyorlarmış.

— Evet, kâhinler biliyorlardı ama bu İslam’dan önceydi. Cinlerle insanların arasında her hususta alışveriş serbestti. Ticaret konusunda, bilgi konusunda, haberleşme konusunda, hatta bunu Kur’an-ı Kerim’de bazı ayetlerde Hz. Süleyman ve cinler arasındaki münasebet net bir şekilde anlatılıyor, dedikten sonra ayeti tam olarak toparlayamayan Hicran Mümine’ye “Mümine abla Kur’an-ı Kerim meali var mı?”

— Var var, yani olması lazım. Dur bir bakayım, deyip bakmak için fırladı yerinden. Bir süre sonra odaya gelen Mümine Türkçe mealinin olmadığını söyleyince Hicran;

— Ben bir koşu evden alıp geleyim, deyip hızlıca kalktı yerinden;

— Numarayı da unutma, deyince Hicran oda kapısından çıkacağı sırada Vildan’a dönerek gözlerini yumup tebessüm etti sadece. İki-üç dakika sonra gelen Hicran ilk olarak Kur’an’ın tefsirinden Sebe suresinin 12. ayetini okumaya başladı: “*Süleyman’ın emrine de sabahleyin bir aylık, akşamleyin bir aylık yol almakta olan rüzgârı verdik. Onun için bakır madenini eritip akıttık. Cinlerden de rabbinin izniyle onun maiyetinde çalışanlar vardı. Onlardan kim buyruğumuzdan sapsa, ona yakıcı ateşin azabını tattırırız.*” Ne zaman ki insan ve cin arasında yalanlar, vesveseler, zararlar çoğalıp, tehlikeli boyutlara yer bırakıyor o zaman yasak edi-

liyor. Şüphesiz Allah her şeyin en iyisini bilendir. Kur'an-ı Kerim'de Cin suresinde de bu durum çok güzel, net bir şekilde noktalanıyor. Sonra Cin suresini açtı ve "(1-2) De ki: Cinlerden bir topluluğun (Kur'an'ı) dinleyip şöyle söyledikleri bana vahyolundu: *"Biz, doğru yolu gösteren harika bir okuma dinledik ve ona iman ettik. Artık kesinlikle rabbimize kimseyi ortak koşmayacağız.* (3) *Şu muhakkak ki rabbimizin şanı çok yücedir; O, ne bir eş edinmiştir ne de çocuk...* (4) *Demek aramızdaki beyinsiz, Allah hakkında ipe sapa gelmez şeyler söylüyormuş* (5) *Oysa biz, insanların ve cinlerin Allah hakkında asla yalan söylemeyeceklerini sanırdık.* (6) *İnsanlardan bazı adamlar cinlerden bazı kişilere sığınır-lardı, onlar da bunları daha sapkın hale getirirlerdi.* (7) *Onlar da sizin zannettiğiniz gibi, Allah'ın hiç kimseyi tekrar diriltmeyeceğini zanne-derlerdi.* (8) *Hakikaten biz (cinler) göğü yokladık, onu güçlü muhafız-lar ve alev toplarıyla doldurulmuş bulduk.* (9) *Halbuki biz (daha önce, göğü) dinlemek için onun oturulabilecek yerlerinde otururduk; fakat şimdi kim dinlemek isterse kendisini gözetleyen bir alev topuyla karşıla-şıyor."* Yani kızlar şunu anlıyoruz ki bilmediklerimizi öğrenmek için çaba göstermedikçe, aklımızı terbiye etmeyerek, kendimizi boş boş şeylerle avutup, cehennem ateşini kendimiz hazırlıyoruz çok yazık. Hiç düşün-dük mü acaba o müthiş çalıştığını sandığımız zekâmızın, uyduğumuz nefsimizin şeytanın verdiği vesveselerden olup aklımızı hasta ettiğini? Bugünkü sohbetimizde inşallah hayra vesile olup, imanımızı sık sık ye-nilememize ve günahlı yollardan kaçınmamıza sebep olur. *"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla; Size de Allah'ı bırakıp taptığınız şeylere de yazıklar olsun! Siz aklınızı kullanmaz mısınız? (Enbiya – 67)" "Hiç ya-ratan Allah, yaratmayan (putlar) gibi olur mu? Siz hâlâ düşünmeyecek misiniz? (Nahl – 17)"*

Ayeti kerimeyi dinlerken âdeta hüngür hüngür ağlayan Mümine;

— Ay Hicraaann Allah senden razı olsun kızım. Bir daha mı fal Allah korusun tövbeee! Yalanla dolanla hiiiç işim olmaz, diyerek mutfağa işinin başına döndü. Çok mutlu olmuştu Hicran bir kişiyi daha doğruyu görmesine vesile olduğu için şükür etti Allah'a. Vildan;

— Ay Hicran gerçekten Allah razı olsun senden. Ben neymişim ki

senin gibi bir insanı tanıdım. Ben de bir daha asla baktırmam. Tövbe,” dedi geçmişte yaptığı cehaletin farkına vararak. Daha sonra Hicran içinde oluşan büyük bir sevinçle Vildan’a sarılarak;

— Canım benim asıl ben sizi tanıdığım için çok mutluyum. Eee! Vildan; canım sana bir şey daha söylemek istiyorum ben.

— Söyle canımm benim.

Bu esnada oturduğu yerden duvarda duran fotoğraflara işaret eden Hicran;

— Canım odan çok güzel, her şey çok güzel ama şu duvardaki resimleri diyorum tam kibleye doğru. Namaz kılarken üzerini ört olur mu?

— Tamam canım tekrar sağ ol ama sebebini merak ettim şimdi? Neden peki?

— Allah seni huzuruna çağırıyor ya sadece O’nun önünde eğil diye. Sadece kendisiyle baş başa kal diye. Hem başka bir şeyin konsantrasyonunu bozmasına izin verme. Putlaştırmış olursun kendi resmini. Hem resim olan yere melekler girmezmiş.

— Aaaa öyle mi, dedi ve birden oturduğu yerden kalkarak duvardaki resimleri indirmeye başladı. Vildan’ın birdenbire yaptığı bu hareketten o kadar etkilendi ki Hicran; göğsü kabarmış, tüyleri diken diken olmuştu. Duygulu gözlerle ve tebessümle;

— Canım benim senden de bunu beklerdim. Helal olsun sana helaaaall, deyip alkış tutmaya başladı ve ekledi “Duvarında dört tane çivi var Vildan, oraları doldurmak benden,” dedikten sonra babasının dükkânında gördüğü çok beğendiği Esmâül Hüsnâ yazılı, Kâbe resmi ve iki tanede manzara resimli panolar geçti aklından.

— Tamamdır, dedi esprili bir tavırla Vildan ve “E hadi şu çocuğu ara artık.”

Hicran da aynı şekilde “Tamamdır,” diyerek karşılık verdi ve Vildan’ın odasında bulunan paralel olan telefonda aradı Tuncer’i. Bir kaç kez çaldıktan sonra “Alo,” diye karşı taraftan yanıt gelince;

7. BÖLÜM

— Selâmün aleyküm. Tuncer Bey’le mi görüşüyorum?

Hicran’ın sesini birden duyunca heyecanlanmıştı Tuncer. Hafif titreyen bir ses tonuyla;

— Aleyküm selâm Hicran Hanım. Evet benim, ben de sizden telefon bekliyordum.

— Ben de çok yoğunum bu aralar. Aramak için bir türlü denk gelmedi. Şimdi ancak bir fırsat bulabildim. Buyurun sizi dinliyorum anlatınca sizi rahatlatacak olan konu ne acaba?

Bir süre duraksadı Tuncer çünkü konuşmaya nereden başlayacağını bilemedi bir an. Tekrar “Evet Tuncer Bey sizi dinliyorum?” dedi ciddi bir ses tonuyla Hicran. Daha da heyecanlanan Tuncer;

— Valla Hicran Hanım nereden nasıl başlayacağımı bilemedim doğrusu. İıı şöyle başlayayım. Ben evliyim, dedikten sonra susup, karşı taraftan bir yanıt gelmesini bekledi Tuncer ama hiçbir şey söylemedi Hicran sadece Tuncer’in anlatacağı şeyleri bekliyordu sakın bir şekilde. Hicran’ın ses etmediğini gören Tuncer devam etti konuşmasına “Evet evliyim ama sanılan bir evlilik gibi değil bu. Yedi yıl kadar önce, ben askerdayken, tezkereme iki gün kala abim eşi ve iki yaşında çocuğu ile trafik kazası geçirmiş. Abim o anda ölmüş. Yengemle bebeği kurtulmuş. Ben tezkereyi alıp askerden gelince o acı haberi öğrendim. Yengem bir ay falan yoğun bakımda kaldı. Daha sonra yoğun bakımdan çıktı, çıktı ama yürüyemedi uzun bir süre. Yoğun bakımdan çıktığında kendini biraz toparladığı gibi törelerden dolayı yengemle zoraki evlendirdiler beni. Abimin oğlu şu an dokuz yaşında. Beni babası biliyor. Yengem geçen seneye kadar hiç yürüyemedi kazadan dolayı. Beş sene önce annemi, dört sene önce de babamı kaybettim. Benden büyük üç tane de ablam var hepsi ayrı ayrı şehirlerde evli. Bir kaç akrabam dışında kimsem yok bu şehirde. Sadece yengem ve oğlumla yaşıyorum. Maddiyat bakımından çok şükür çok iyi durumdayım. Buraya kadar Tuncer’in sözünü kesmeden dinleyen Hicran;

— İyi de Tuncer Bey, maksadınızı anlayamadım ben. Sadete gelir

misiniz lütfen, dedi tepkili bir şekilde. Telefon ahizesinin bir tarafından dinleyen Vildan da Tuncer'in anlattığı bu kadar şeye anlam veremediği gibi sinir de olmuştu biraz. “Ne diyor bu Allah aşkına?” der gibi göz işaretiyle hareket yaptıktan sonra, Hicran'ın Vildan'a “Bir dakika” diye yaptığı parmak işaretiyle Tuncer'in söyleyeceği şeyleri dinlemeye devam ettiler birlikte.

— Geçenlerde yengeme sizden bahsettim Hicran Hanım. Aslında size yengem diye ifade ediyorum ama her zaman abla derim kendisine. Akrabamız olduğu için önceden beri öz ablam gibi bildim onu. Yani diyeceğim o ki; belki böyle çok tuhaf olacak ama ciddiyetimi anlamanız için söylüyorum, derin bir nefes aldıktan sonra “Benimle evlenir misiniz?” dedi büyük bir heyecanla ve sustu. İki dakika kadar telefon ahizesi elinde şaşkın bir şekilde Vildan'la birbirine baka kalan Hicran kendisini topladıktan sonra;

— Tuncer Bey şimdi birden ne diyeceğimi şaşırdım. Şu anda size net bir şey söylesem çok yanlış olur. Hak verirsiniz ki bu gibi ciddi bir durumu ailemle konuşup düşünmek daha uygun olacak sanırım, deyince çok mutlu olmuştu Tuncer. Çünkü hayır deyip ters bir tepki vermemişti. Ciddiyetini anladığını hissettirmenin sevinciyle coşkulu, tutulmuş bir ses tonuyla;

— Çok çok haklısınız Hicran Hanım. Çokk teşekkür ederim. Ne kadar isterseniz beklerim. Tekrar çok çok teşekkür ederim, deyip daha fazla konuşup heyecandan saçmalamamak için “Kendinize iyi bakın hoşça kalın,” diyerek Hicran'ın telefonu kapatmasını bekledi büyük bir mutlulukla. “Hoşça kalın” diyerek telefonu kapatan Hicran'ın da çok ilgisini çekmişti bu durum. Vildan'a şaşkın bir vaziyette bakıp;

— Görüyor musun Vildan ne acı bir hayat. İnsanlar ne kadar zor sınavlardan geçiyor değil mi?

— Valla canım bakıyorum da senin de sınavın hiç kolay değil. Nereden seni bulur böyle insanlar?

— Bence de, dedi Hicran gülümseyerek ve ekledi “Ama imrendim

doğrusu, töre zoruyla da olsa ne kadar güzel ilgilenmiş yengesiyle. Ne mutlu sahip çıkmış o yetime,” deyince afalladı Vildan birdenbire. Çünkü Hicran’ın bu duruma olumlu baktığını anlamıştı gözlerinden ve sözlerinden.

— Hicraan, bir tanem, tabii doğrusunu sen daha iyi bilirsin ama olumlu baktın gibime geldi bu duruma öyle mi?

— Valla canım ne diyeyim? Şu an bir şey desem çok erken ama şöyle; durumu bugün babamla, annemle konuşacağım Allah’ın izniyle, deyip havanın iyice karardığını görünce evine gitmek için ayaklanan Hicran, getirdiği Kur’an-ı Kerim’i götürmek için tam eline alacağı sırada “Vildaann bu Kur’an meali burada kalsın canım olur mu? Hediye olsun istediğin zaman okursun tamam mı? Çok geç oldu ben kaçıyorum. Hadi canım Allah’a emanet ol,” dedikten sonra Vildan’ın yanaklarından öperek kendi evine geçmek üzere hızlıca çıktı Vildanların evinden. Hicran kendi evine geldikten sonra odaya girer girmez yerinden kalkan Zehra;

— Geldin mi Hicran? Ben de gideyim artık. Senin gelmeni bekliyordum kızım.

— Kusura bakma Zehra teyze muhabbete daldık.

— Yok be kızım ne kusuru. Anneni bırakamadım, dedim gel öyle kalkarım. Yoksa bir işim yok.

— Bu arada Vildan’ın odasına bayıldım o kadar güzel olmuş ki. Güle güle otursun inşallah.

— Sağ ol kızım, sağ ol. Hadi bana allahaismarladık, deyip Ferhunde’yle de görüştükten sonra Zehra’yı dış kapıya kadar düşünceli bir vaziyette geçirdi Hicran. Daha sonra içeri girip Ferhunde’nin karşısına koltuğa oturup Vildan’ın odasını anlattı yağlandır ballandır. Sonrasında Tuncer’le arasında geçen ciddi muhabbeti en başından en sonuna kadar bir kelime bile atlamadan anlatt. Nedense heyecanlanmıştı biraz Hicran. Tuncer öncesinde görsel olarak hiç etkilememişti

ama dürüst davranışlarıyla Hicran'ın kalbinde bir kıvılcım oluşmasına sebep olmuştu.

— Baban şimdi gelir bir de onunla konuşuruz, derken dış kapı açılıp içeriye girdi Sedat. Akşam yemeği yapılmamıştı o gün. Ferhunde'nin hali malumdu zaten. Hicran, Vildanlardan geldiği gibi içinde bulunduğu durumu hemen Ferhunde'ye anlattığı için daha mutfağa bile girmemişti. Mutfağın kapısının önünden geçerken yemek kokusunu duymayan Sedat, odaya girerken “Selâmün aleyküm” dedikten hemen sonra gülümseyerek;

— Anlaşılan bugün yemekte kahvaltı var, deyince. Ferhunde'de gülümsedi ve;

— Aleyküm selâm. Bugün öyle oldu maalesef kusura bakma canım. Hoş geldin bu arada, deyince Hicran ayağa kalkarak Sedat'ın selamına karşılık verip öptü babasının yanaklarından;

— Şimdi Hicran size güzeeeel bir kahvaltı hazırlar. Hadi Müezza gidelim, deyip eğilerek Müezza'ya doğru ellerini uzatınca Müezza hemen atladı Hicran'ın kucağına.

— Müezza'sız da iş yapmaz, dedi Ferhunde Sedat'a bakıp gülerek. Hicran mutfağa tam gireceği sırada kapı çalınınca, dış kapıya doğru kapıyı açmaya gitti. Kapıyı açınca bir de ne görsün Zehra'nın elinde bir tencere,

— Akşam yemeği, sıcacık çorba, dedi gülümseyerek.

— Ay Zehra teyze inanmıyorum şimdi onu konuşuyorduk. Kahvaltı yapacaktık. Ay çok teşekkür ederiz, dedi o gülen yüzüyle tencereyi alırken. İçeriye davet etti Zehra'yı Hicran fakat girmedi Zehra. Kapıyı kapattıktan sonra tencere elinde oda kapısını açan Hicran;

— Taratataammm yemeğimiz geldiii! Ay anne Allah razı olsun şu Zehra teyzeden nasıl güzel bir dost, nasıl güzel bir insan. Ferhunde;

— Hay Allah razı olsun valla ne makbule geçti. Sedat;

— Oh yaşa be Zehra, dedikten sonra yerinden kalkıp hevesli bir şekilde Hicran'ın elinde olan tencerenin kapağını açtı ve; "Ohh ohh miss miss!" Ferhunde'ye dönerek; "Hanım hadi mutfağa. İyisin değil mi, yoksa yatağına mı getirelim?"

— Yok yok geliyorum, deyip mutfağa gittiler birlikte. Masayı hazırladıktan sonra yemeğe oturdular üçü birden ve Hicran Tuncer'le olan mevzuyu en başından, tek tek Sedat'a anlatmaya başladı. Hem yemek yiyor, hem Hicran'ın anlattıklarını can kulağıyla dinliyordu Sedat. Çok memnun olmuştu bu duruma. Çünkü bu gibi ciddi bir durum hakkında ilk defa Sedat'la karşılıklı konuşuyordu Hicran.

— Valla kızım ne diyim? Çocuğun durumu ilginç, acılı bir yaşamdan geçmiş. Ama dürüst davranışları çok hoşuma gitti doğrusu. Bir süre hiç konuşmayıp, düşündükten sonra "İstersen davet et bir tanışalım," dedi ve derken Hicran'ın renginin attığını fark etti. "Heyecandan herhâlde" dedi kendi kendine. Hâlbuki heyecandan falan değildi. Durum ciddiye binince yüreğinde hissettiği isteksizlikti Hicran'ın yüzüne yansıyan. Masadan ağlayarak fırlayıp odasına gitti bir hışımla.

— Haydaaa şimdi ne oldu, dedi Sedat şaşkınlıkla Ferhunde'ye bakıp genesini kaşırken.

— Neyse biraz geçsin de ben bakarım. Düşünsün biraz ama sanırım bir zorunluluk hissediyor. Bir de bu Bekir olayı çok yıprattı onu.

— Zorunluluk falan yok Allah Allah yaa! Söyle benim güzel kızıma o nasıl isterse öyle olacak. Neyi, nasıl, nerede davranacağını çok iyi bilen, çok şükür ki bizden daha akıllı kızımız var, deyince sevinmişti Hicran. Çünkü bütün söylenenleri annesiyle babasının konuşmalarını dinlemek için kulağını dayadığı odasının kapısından duymuştu net bir şekilde. Rahat bir nefes aldıktan sonra yatağına geçip ertesi gün için Tuncer'e söyleyeceği şeyleri düşünerek mışıl mışıl uyudu yanında Müezza'sıyla birlikte.

Yeni, telaşlı bir dönem bekliyordu yine hepsini. Vildan'ı Emre'ye istedikleri gün aralarında nişan yapıp kınayı, nikâhı, düğünü kararlaştırıp hepsini bir ayın içine sığdırmışlardı. Çok mutluydu Vildan. Sevdiği adamla bir ömür saadet içinde yaşayacakları yuvalarını düzenlemeye uğraşıyorlardı düğüne günler kalan bu zarfta. Yeni daire almamışlardı Vildan ve Emre çünkü sekiz ay kadar önce Emre'nin babası yeni büyük bir ev almıştı eşi, oğlu ve geliniyle birlikte oturmaları için. Vildan'ın bekârken yaşadığı ev kadar büyük olmasa da kendilerine ait tek katlı lüks bir daireydi bu ev de. Yani Vildan Emre'nin tek çocuk olup, annesi ve babasıyla bir arada yaşama isteğinden dolayı kayınvalidesi ve kayınpederiyle bir arada yaşamayı seve seve kabul etmişti. Emre'nin anne ve babasını çok seviyordu Vildan. Kendi annesinden ayırmıyordu kayınvalidesini. Hele kayınpederinde kendi babasında görmediği babalık şefkatini görüyordu.

Davetiyeler basılmış düğün günü bekleniyordu artık. Gerekli bir kaç ihtiyacı için çarşı alışverişinden geldikten sonra Vildan ve Hicran Vildan'ın odasına çıkarak düğün için yapılacak olan plan projeyi konuşup tekrar gözden geçiriyorlardı. Hicran son ana kadar her hususta yanındaydı Vildan'ın. Fakat en yakın dostu gördüğü Hicran, Vildan'ın düğününde bulunmayacaktı. Çünkü bir Müslümana asla caiz değildi düğün.

— Bari kınamda bulun ne olur Hicran, diye adeta yalvarıyordu Vildan.

— Canımm lütfen böyle yapma. Ben hep yanındayım yine. Bir iki saat kadar salona girmeyeceğim o kadar. Hem daha iyi ben sana evden nazar için sureler, dualar falan okurum, dedi Vildan'a sarılarak. O sırada elinde tepsile içeri giren Mümine;

— Çaylar geldi. Tam çıkıyordum ama biraz boğazınız ıslansın diye çay getirdim size. Çaylarınızı alın hadi bana allahaismarladık, derken zil çaldı. Mümine; “Ben bakarım. Hadi görüşürüz kızlar,” deyip çıktı odadan.

Merdivenlerden aşağıya doğru hızlı hızlı inmeye başladı kapıyı açmak için. O sırada Zehra alt katta olan salonlarında oturuyor televizyon izliyordu. Zil çalınca kapıya bakmak için yerinden kalkınca, Mümine;

— Ben bakıyom hanımım sen hiç rahatsız olma. Hem gidiyom. Hadi bana allahaısmarladık, deyip kapıyı açtı. Kapıyı açınca kapıda gülerken duran delikanlıyı hemen tanıyamadığı için dik dik baktı bir süre yüzüne. Kim olduğunu çıkarınca öyle bir çılgılık attı ki ayakta olan Zehra iki üç adım atıp Mümine’yi bu kadar heyecanlandıran kişiyi merak edip kapıya yaklaştıktan sonra şaşkınlıkla birlikte “Anneemm” diye bağırdı. Aşağıda olan bu gürültüye yukarıda çay içen Vildan ve Hicran şaşkın bir vaziyette birbirlerine baktıktan sonra Vildan;

— Annem, annem mi dedi?

Çayını elinden bıraktığı gibi yerinden fırlayıp “Aa abim mi geldi yoksa?” deyip merdivenlerden aşağıya doğru indi bir hışımla. Evet on bir yıl aradan sonra Nihat gelmişti Vildan’ın düğünü için. Sevinçten ev çınılıyordu âdeta. Nasıl da hiç belli etmemiştii geleceğini. Her bir ağızdan ayrı bir ses çıkıyordu Nihat’a karşı. Bir süre kapının ağzında birbirlerine olan hasretlerini giderdikten sonra bir kolunu Zehra’nın, diğerini de Vildan’ın omuzuna atan Nihat;

— Hadi içeri geçelim artık. Ayakta tuttum sizi de, dedikten sonra Mümine’ye dönerek “Bu arada sen nasılsın Mümine abla?”

— İyiyim iyiyim şükür. Seni gördüm daha iyi oldum. Valla Nihat Bey maşallah resimlerde görüyorduk ama böyle canlı bir bambaşkaymış. İlk kapıda görünce kim bu sinema artisti dedim kendi kendime. O boy, o bos tü tü maşallah maşallah, deyince güldü Nihat;

— Teşekkür ederim Mümine abla da, bak ben de merak ettim şimdi kime benzettin bari?

— Valla ayyynı Cüneyt Arkin, dedi Mümine hayran kalmış bir ifadeyle. Sonra “Ben de tam eve gidiyodum ama size bir çay koyayım önce sonra giderim. Hadi buyurun, buyurun içeri,” diyerek kendisi mut-

fağa, diğer üçü salona oturmaya geçerek sohbet etmeye başlayacakları sırada Vildan'ın aklına Hicran geldi ve hemen yerinden kalkıp;

— Aa ben unuttuuum Hicran yukarıdaydı, diyerek hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Üst kata doğru uzanan merdivenlerin başına gelince “Hicraaaaann! Hicraaaaann!” diye seslendi. Yukarıda duran Hicran, aşağıdaki telaşın ne olduğunu anlayınca yerinden kımıldamadan odada oturup kalmıştı öylece. Ne olmuştu öyle Hicran’a? Kendisinin dahi anlam veremediği bir heyecan, farklı bir duygu yoğunluğu kaplamıştı içini birdenbire. Kalbi yerinden çıkacak gibi pır pır atmaya başladı. Vildan'ın kendisine seslendiğini duyunca ilk önce yanıt veremedi nedense. Sonrasında “Geliyoruuuum” diye bağırarak merdivenlerden inmeye başladı yavaş yavaş. Nihat;

— Hicran mı burada? dedi sevinçli bir şekilde Zehra'ya bakıp kirli sakalina dokunurken.

— Hıı yukarıdaydı Vildan'la. Bitmiyor ki dünya telaşı. Yarım saat bir şey oldu biz çarşıdan geleli, deyip yerinden kalkıp Nihat'a doğru ilerleyerek yanına gitti ve dolu dolu gözleriyle tekrardan candan kucaklayarak “Anneemm, güzel oğlum benim! Bir bilsen nasıl özledim seni, deyip sonrasında Nihat'ın ellerini tutarak oturdu yanına. Hasretle hiç konuşmadan gözlerinin içine bakıyordu oğlunun. Nihat'ta aynı şekilde hasretle gözlerinin içine bakıyordu annesinin ama Hicran'ın orda olduğunu duyunca Hicran'ın yukarda hissettiklerinin aynısını Nihat'ta hissetmeye başlamıştı o anda. Ve yavaş adımlarla karşıdan Hicran'ı gören Nihat'ın vücudu öyle bir olmuştu ki bütün azaları salınmıştı âdetâ. Bir meleğin gökten inmiş olabileceği düşüncesiyle Zehra'nın tutmuş olduğu elleri bırakarak ayağa kalktı afallamış bir vaziyette. Karşıdan gelen Hicran da aynı şekilde olmuş Nihat'a karşı kelimelerini ağzından nasıl çıkarabileceğini düşünüyordu o anda. Ayağa kalkan Nihat'la aralarında dört metre kadar mesafe olan Hicran yutkunduktan sonra hafif tebesüm ederek girdiği ortama selam verdi önce. Hep bir ağızdan “Aleyküm selâm” diye yanıt verdikten sonra Hicran'ın gözleri yere bakar bir vaziyette Nihat'ın yüzüne bile bakmadan;

— Merhaba Nihat hoş geldin.

— Merhaba Hicran hoş buldum, dedi ve öylece kaldı. Ortam buz gibi olmuştu âdetâ. Zehra ve Vildan ortamda oluşan bu enerjiyi az da olsa hissederek Nihat ve Hicran’a bakakalmışlardı öylece. Daha sonra Hicran bir Zehra’ya bir Vildan’a bakarak;

— Gözün aydın Zehra teyze, gözün aydın Vildan, dedikten sonra daha fazla ne diyeceğini bilemeyince “Ben gideyim artık tekrar gözünüz aydın.” deyip Zehra’nın elini öpmek için yanına gideceği sırada, elindeki dört bardak çayla içeriye giren Mümine;

— Çayını sıcak sıcak iç sonra gidersin Hicran.

— Mümine abla teşekkür ederim de hiç zahmet etmeseydin.

— Buyurun buyurun hiç zahmet falan değil, dedikten sonra hepsine tek tek bakarak “Hadi size afiyet olsun, Allah birliğinizi, beraberliğinizi bozmasın. Hadi bana allahaismarladık.” Hep bir ağızdan “Âmiinn” diyerek Mümine’nin uzattığı çayları aldılar tek tek. Zehra;

— Mümine sen de kendine doldursaydın ya bir çay.

— Yok hanımım evdekiler merak eder gideyim artık, dedikten sonra Nihat’a dönerek; “Yakışıklı mühendis yarın görüşürüz” dedi esprili bir tavırla. Mümine’nin yaptığı mimiklerine ve söyleyiş tarzına hepsini alan gülümsemeyle birlikte Nihat;

— Sağ ol Mümine abla. Oturduğu yerden el sallayarak “Güle güle. Görüşürüz,” dedi ve Mümine gittikten sonra verdiği çayları içtiler hep birlikte. O buz gibi olan ortamı içilen sıcak çaylar yerine daha çok Zehra’nın ve Vildan’ın muhabbeti ısıtmıştı. Edilen sohbete arada bir de olsa katıldı Nihat, fakat Hicran sohbet anında hafif tebessüm dışında ve yaptığı bir kaç mimik dışında bir kelime bile konuşmadan çayı biter bitmez yerinden kalkarak;

— Bana müsaade. Vildan;

— Otur Hicran bir çay daha doldurayım. Acelen ne ki?

— Yok canım gideyim babam gelir şimdi. Size afiyet olsun. Hayırlı sohbetler. Zehra;

— O zaman müsaade senin kızım. Annene çok selam söyle olur mu, dedikten sonra hepsi ayağa kalkarak “Güle güle, hoşça kal” temennileriyle yavaş adımlarla kapıya kadar uğurladılar.

— Aleyküm selâm Zehra teyze. Herkese hayırlı akşamlar, diyerek yaşadığı tuhaf duygularla döndü evine Hicran. Eve girince mutfakta yemek yapan Ferhunde’nin yanağından öptü önce;

— Selâmün aleyküm anneciğim kolay gelsin, diyerek mutfakta bulunan sandalyelerden birine oturdu usulcacık ve “Zehra teyze çok selam söyledi anne.”

— Aleyküm selâm kızım. Nasıl iyiler mi?

— Hı hıh iyiler hele şimdi çok çok daha iyi oldular.

Arkası Hicran’a dönük olan Ferhunde birden Hicran’a dönerek;

— Hayırdır kızım şimdi derken bir şey mi oldu?

— Zehra teyze ve Vildan adına hem de çok güzel bir şey oldu, dedi ve gülümseyerek devam etti sözlerine “Bülent amca içinde diyeceğim ama o ne kadar umursar bilemem. O sırada yemek yapımını bitiren Ferhunde tencerenin kapağını açık bırakıp, tüpü hafif kıstıktan sonra Hicran’ın karşısındaki sandalyeye oturarak;

— Valla anlayamadım kızım, deyip kuşkuyla Hicran’ın yüzüne baktıktan sonra “Yavrum çatlatma insanı ne oldu?” deyince kahkahayla güldü Hicran. Hicran’ın bu kahkaha atış ses tonuna hayran olan Ferhunde;

— Senin o güzel gülüşünü severim ben annemm benim, deyip eliyle Hicran’ın yanağını okşadı sevgiyle.

— Yaaa sevme anne. Biliyorsun kahkahayla gülmek şeytandan. Bir bebek gibi kaşlarını çatıp, dudaklarını bükerek “Ben bu gülüşümü hiç sevmiyorum anne tövbe!”

Güldü Ferhunde;

— Allah affetsin inşallah yavrum ama ben çok seviyoruuuumm, deyip Hicran’ın çenesini sıkı eliyle ve “Eee evet dinliyorum ne oldu?”

Hicran bir süre hiç konuşmadan tebessüm ederek Ferhunde’nin yüzüne bakıp Ferhunde’yi iyice meraklandırdıktan sonra;

— Nihat geldi!!!!!! dedi yüksek bir ses tonuyla ve sevinç içinde.

Ferhunde de şaşkın bir ifadeyle elini ağzına götürüp heyecana kapılarak;

— Aaaaa, dedi ve öylece kaldı bir süre. Hiç beklenmedik bir sürprizle Londra’dan on bir yıldan sonra gelen Nihat amacına ulaşmış hepsini şaşırtmayı başarmıştı. Bir tek Bülent istisnaydı. Onun da Nihat’a karşı o donuk tavrı kendilerini hiç şaşırtmamıştı. Evini bir otel gibi kullanan ve evine çok nadir uğrayan Bülent’e, Nihat’ın geldiği haberini iş yerini arayarak vermek isteyen Zehra’ya sekreteriyle toplantısı olduğunu söyledirerek cevap vermeye bile tenezzül etmeyişine Nihat espiyle;

— Neyse düğünde görüşsek bari, diye yanıt verince Zehra ve Vildan’ı güldürdü. Sonra hevesli bir şekilde “Ferhunde teyzeye gidelim mi?” deyince ikiside bir ağızdan sevinçle “Hadi gidelim” dedikten sonra Vildan;

— Ama abi kırılma diye baştan söylüyorum. Şakayla karışık “Biliyorsun abi artık büyüdük biz. Hicran’ı gördüğün gibi Ferhunde teyze de erkeklerle mesafeli ona göre.”

— Ee gitmeyelim mi o zaman?

— Yok canım gidelim ama bilgin olsun diye dedim. El falan uzatmaz-

sın, dedikten sonra Nihat;

— Tamam canım saygı duyarım, dedikten sonra üçü birden yerlerinden kalktılar. Evden çıktıktan sonra arabayla biraz ilerideki pastaneye giderek bir kutu tatlı yaptırarak Hicranların evlerine doğru yol aldılar ve giderken her ne kadar belli etmemeye gayret etse de Nihat'ın direksiyonu tutan elleri heyecandan titriyordu resmen. Bunu fark eden Vildan;

— Ne o abi bu heyecan Ferhunde teyze için mi yoksa Hicran için mi? Anlatalım yani, dedi gülümseyerek.

— Valla ne deyim Vildan? Sanırım ikisi için de.

— Oğlum hayırdır on bir yıl gelmedin gelmedin, Hicran'ı alıp mı gideceksin yoksa?

— Hicran da isterse neden olmasın, dedi gülümseyerek ve ekledi “Ben hayatım boyunca yaşamadığım bir duygu yaşadım Hicran’a karşı. Sanırım aşık oldum ona.”

— Yalnız abi söyleyeyim Hicran çok seçici kendini kaptırma derim ben.

— Ne o görümce adayı kıskandın mı?

— Yok be abi ne kıskanması keşke olsa, inan adına o kadar çok sevinirim ki.

— Benim adıma sevinirsin onun adına sevinmez misin yani?

— Yeter ki mutlu olun ikiniz adına da çok sevinirim ama Hicran benim için çok değerli. Onun gibi bir insan dünyada yoktur desem yeri var. Nasıl desem? Narin bir çiçek gibi. Çok kırılgan. Çok naif. Ayrıca en önemlisi dinine çok bağlı, en ince ayrıntısına kadar dinini yaşamaya gayret eden, aşırı ince düşünen bir insan. Yani seninle olur mu bilmem?

— Ooo ooo kızım sen de amma yaptın haa! Müslümanız Elhamdülillah o kabul etsin yeter ki ne var yani kafamı secdeden bile kaldırmam, dedi ciddi bir şekilde. Nihat'ın bu söyleyiş tarzı güldürdü Zehra ve Vildan'ı. “Hayırlısı olsun oğlum” dedi Zehra eliyle Nihat'ın omzuna dokunarak ve derken kapılarının önüne gelince indiler arabadan yavaş yavaş. İlk önce evin camına tıklatarak ilerlediler kapıya doğru. Yemekten sonra oturma odasında çay içerlerken camı duyunca birbirlerine baktıktan sonra Hicran;

— Ben bakarım Vildan'ın cama vuruşu bu, diyerek fırladı yerinden hızlıca ve çalan zille birlikte kapıyı tam açacağı sırada içinden bir ses Nihat'ın da geldiğini söyleyince birdenbire yine heyecanlanan Hicran kapıyı açmadan önce “Kim oo?” diye seslendikten sonra “Biziiizz,” diye Vildan'ın sesinden cevap duyar duymaz hızlı bir şekilde sağ tarafında olan portmantodan feracesini alıp giydi üzerine ve arkadan bağlı olan siyahlı mavili renklerindeki yemenisini önden bağlayarak usulcacık açtı kapıyı. Karşısında tebessüm ederek bakan Zehra'yı, Vildan'ı ve yanlarında Nihat'ı görünce rengi attı ister istemez. Çünkü Hicran da Nihat'a karşı aşırı bir duygu yoğunluğuna kapılmıştı. Nihat ve Hicran'ın küçük-lükten birbirlerine olan masumca sevgileri, yıllar sonra birbirlerini görür görmez aşka dönüşmüştü.

— Buyruuuunn, dedi utangaç bir ses tonuyla Hicran. Kimin geldiğini merak edip Hicran'ın arkasından odadan çıkan Ferhunde portmantonun önünde ayakkabısını çıkarmak üzere olan Nihat'ı görünce ağlamaya başladı hemen ve “Yavruuumm hoş geldinn” deyip koşarak sarıldı Nihat'a. Ferhunde'nin Nihat'a karşı verdiği bu tepkiye şaşırıp kaldı diğerleri. Çünkü yasaklarını o anlık çiğnemişti Ferhunde. Hâlbuki öyle olmuştu ki sanki karşısında öz oğlu duruyor gibi hissettiğini hissettirmişti hepsine. Çünkü Ferhunde kendi öz evladı olan Hicran'dan ayırmazdı Nihat ve Vildan'ı. Daha sonra içeri odaya girdiklerinde kanepeye oturan Sedat elindeki çayını bırakıp hızlıca fırladı yerinden ve dolu gözlerle Nihat'a sarılıp sırtını sıvazlayarak;

— Hoş geldin oğlum, dedi on bir yılın vermiş olduğu hasretle ve bir baba şefkatiyle. Ya Müezza'ya ne demeli? Vildan'ı görür görmez kucağına atlayıp ilk kez gördüğü Nihat'ı yabancıladığını belli ederek Nihat'a

olan bakışlarıyla hepsini güldürüp farklı bir atmosfer kattı yine ortama. Zehra'nın yanına Nihat, Nihat'ın yanına Vildan bir kanepede oturmuşlardı. Kanepenin aynı hizasında olan sandalyede Hicran oturuyordu. Diğer koltuğun birinde Sedat, diğerinde ise Ferhunde oturmuştu. Sonra Hicran Vildan'a dönerek;

— Vildan sen karşı kanepeye geçsene, hem sıkışmayın, hem de yüzünü göreyim, deyince kucağında Müezza'yla birlikte oturduğu yerden kalkarak Hicran'ın karşısındaki kanepeye geçti Vildan. Ve o sırada çok ilginç bir şey gerçekleşmişti. Vildan'ın kucağında olan Müezza birden atlayıp odanın ortasına kurularak sanki bir şeyler malum olmuşçasına bir Nihat'ın yüzüne bir Hicran'ın yüzüne bakıyordu. Müezza'nın yaptığı bu hareket hiçbirisinin gözünden kaçmamış şaşkınlıkla birlikte gülme almıştı hepsini. Bu durumu daha fazla sürdürmemesi için olaya müdahale eden Hicran;

— Müezza ne yapıyorsun oğlum? Hemen yanıma gelir misin lütfen, deyip uzattı ellerini. Hicran'ın bir sözünü ikilemeyen Müezza hemen yanına koşup kucağına atladı sevgiyle ve meşhur olan hareketiyle başını Hicran'ın göğsüne doğru yasladı usulca. Yirmi dakika kadar muhabbet faslından sonra mutfağa bir şeyler hazırlamak için ayaklanan Hicran'ın arkasından giden Vildan;

— Hicran çay falan sakın yapma. Tika basa doluyuz.

— Olur mu canım annem gündüz pasta kek falan yapmış, deyip raftan tabakları indirmeye başladı.

— Canımm çok ciddiym inanın ki çok doluyuz. Şimdi çaydır bilmem nedir bir şeyler yiyip çıktık. Yiyemeyiz o yüzden ama illa da bir şey yapacaksan kahve yap o zaman

— Tamam o zaman, deyip bu sefer kahve fincanlarını indirmeye başladı raftan. Hicran'ın tepkisinin ne olacağına bakmak için Vildan esprili bir tavırla;

— Hicraan abimin kahvesine tuz atalım mı, deyince Vildan'ın yüzü-

ne bakıp gülen Hicran;

— Kızım iyi misin ne alaka?

— Ne bileyim birden içimden geldi, deyip omuz kıldı Vildan.

— Allah'ım ya Rabbim yaaa, diye yanıt veren Hicran tüpe koyduğu kahveyi karıştırmaya başladı yüzünde devam eden gülümsemesiyle birlikte. Kahveleri yapıp, fincanları tertipli bir şekilde tepsiye sıraladıktan sonra içeriye girerek kahveleri tek tek servis eden Hicran'a Nihat'ın gözünü ayırmadan olan bakışları Ferhunde'nin gözünden kaçmamıştı. Kahveleri içtikten bir süre sonra, misafirlere bu sefer meyve servisinde bulundu Hicran. Meyveleri yedikten bir saat kadar sonra neşeli geçen muhabbetin sonunda saatin iyice geç olduğunu gören Nihat yanında oturan Zehra'ya dönerek;

— Anne artık müsaade isteyelim mi? Çok geç oldu.

Saatin on ikiye doğru geldiğini gören Zehra;

— Hakikaten çok geç olmuş.

Sedat Nihat'a bakarak;

— Geç olsun be evlat. Yıllardan sonra ilk kez g r şm ş z zaten.

— Yine görüşürüz Sedat amca. Yılların verdiği hasretten herhâlde ben de zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım, derken kafasını sa  tarafına Hicran'a doğru çevirip baktı ve sonra hemen kafasını önüne çevirip yerinden ayağa kalktı hızlıca. Daha sonra hepsi birden gitmek için ayaklanınca ev sahipleri de misafirlerle birlikte kalktılar. Ardından Nihat Sedat'a sarıldı sımsıkı. Sedat'ta aynı şekilde karşılık verdi;

— Sahi evlat ne kadarlı ına geldin?

— Valla Sedat amca aslında bir hafta falan kalırım dedim ama bakalım nasip artık, deyip konuşarak yavaş yavaş çıktılar evden. Misafirleri

geçirdikten sonra bir kaç parça bulaşığı toplamak için hemen mutfak-
ğa geçen Ferhunde ve Hicran'ın arkasından giden Sedat mutfak kapısı-
nın önünde durarak;

— Hanım ben çok yorgunum yatıyorum artık size iyi geceler.

— Tamam canım iyi geceler. Biz de biraz buraları toparlayıp hemen
yatacağız inşallah.

— Allah rahatlık versin babacığım, diyerek Sedat'ın yanına gidip
öptü yanaklarından. Sedat'ta Hicran'ın burnunun üzerine bir buse kon-
durdurdu usulca ve gitti odasına sakın adımlarla.

— Maşallah ne kadar güzel delikanlı olmuş benim oğlum, derken
bile gözleri dolan Ferhunde'nin halini gören Hicran;

— Yalnız hareketin beni şoke etti anne. Bir erkeğe bu kadar yakın
davrandığını ilk kez görüyorum ben.

— Valla kızım ben bile kendimle şoke oldum desem yeridir ama öyle
bir oldum ki kendi öz evladım gibi bir his kapladı içimi birdenbire, dedi
ve sustu bir süre. Sonra ekledi “Yalnız kızım onu bunu boş ver de Ni-
hat'ın sana olan bakışları çok anormal, kaç kez yakaladım. Büyük bir
aşk, büyük bir hayranlık bakışı bu.”

Ferhunde'den bu cümlelerini duyan Hicran'ın yüzü birdenbire kıp-
kırmızı olmuştu. Çünkü kendi içinde yaşadığı duyguların Nihat'ta da
olabileceğini düşünmesine vesile olmuştu Ferhunde'nin bu sözleri.

— Yaaa ben hiç fark etmedim, dedi Hicran utanarak. Kızaran yüzü-
nü Ferhunde'nin görmemesi için saklamaya çalışıyordu bu sırada. Son-
ra kendini toparlayarak “Ah annem öyle olsa bile bu durum imkânsız
biraz.”

— Kızım imkânsız diye bir şey yok. Bu işler nasiptir. Allah yazdıysa
kim engel olabilir ki?

— Amenna ve Saddekna ama şöyle anne çok uzak. Çok zor bir durum yani. Taa Londra bu. Ben istesem bile siz razı gelir misiniz, dedi ve derken birden akan göz yaşlarını tutamadı Hicran. Musluk başında bulaşıkları sabunlayan Ferhunde yanında bulaşıkları durulayan Hicran'ın duygulanıp, ağladığını görünce ister istemez kendisi de duygulanmıştı ama hiç anlamamış gibi yaptı ve bulaşıkları bırakarak başka bir şeyle ilgilenmeye başladı. Hicran'a arkası dönük olan Ferhunde hem buzdolabını düzeltiyor hem derin düşüncelere girmekten kendini alıkoyamıyordu. Çünkü şaşırmıştı Hicran'ın bu tepkisine. Birdenbire bu düşüncelere kapılmasının sebebi neydi ki? Yoksa Hicran da mı aşık olmuştu Nihat'a? Kendisini toparladıktan sonra tekrar Hicran'ın yanına bulaşıkların başına geçen Ferhunde;

— Güzel kızım benim her şeyin hayırlısı inşallah. Allah sizi birbirinize yazmışsa eğer, her şeyi kararmıştır zaten merak etme sen. Hem duymadın mı ilerde hepten gelme ihtimali de varmış.

— Evet öyle dedi ama zor biraz anne. Meslek sahibi olmuş. Koca fabrika sahibi. Alışılmış bir çevresi var. Ooo var da var. Evini, yerini, onca işçisini ortada mı bırakacak?

— İyi de güzel kızım şimdiden bu kadar şeyi takma kafana. Unutma ne diyor Allah (c.c.): (Fe inne meal usri yusra) *“Elbette zorluğun yanında bir kolaylık vardır,”* deyince tebessüm ederek Ferhunde'nin yanından öpen Hicran;

— Annelerin en güzelisin sen, deyip yapılacak işi bittikten sonra arkasında olan sandalyeye oturdu yavaşça ve “Anne sana bir şey söylemek istiyorum.” Hicran'ın söylemek istediği şeyin ne olduğunu iyice merak eden Ferhunde tam musluk tezgâhını silmek üzereyken işini orada bırakıp Hicran'ın karşısındaki sandalyeye oturarak;

— Söyle güzel kızım dinliyorum.

— Anne neden bilmiyorum ama en mutlu anımda bile içimde anlam veremediğim bir hüznün var benim. Ben senden rica ediyorum yüreğimdeki olan bu hüznü Allah'ın bana inşirah ferahlığı vermesi için çok

dua et olur mu anneciğim?

Hicran'ın bu sözleri o kadar duygulandırmıştı ki Ferhunde'yi, o anda gözyaşları bir sicim gibi aktı gözlerinden ve oturduğu yerden kalkarak sarıldı kızına. Daha sonra yanağından öperek;

— Yavrum benim her daim dualarım zaten seninle ama bu günden sonra özellikle yüreğindeki hüzne inşirah ferahlığı için dua edeceğim, dedikten sonra eliyle Hicran'ın yanağına dokunarak “Hadi annem yat artık sen, çok geç oldu. Şu bir kaç şeyi halledeyim ben de yatacağım.”

— Tamam anneciğim gidiyorum, Allah rahatlık versin inşallah, deyip Ferhunde'yi öptükten sonra o mamur bakan gözleriyle önce lavaboya, sonra odasına girip sepetinde mışıl mışıl derin uykularda olan Müezza'yı görünce usulcacık kafasından öperek kendisini de yatağına attı Hicran.

8. BÖLÜM

Ertesi günü kınası olan Vildan, Zehra ve Nihat'la birlikte kahvaltı yaparken aklına gelen bir fikirden dolayı birdenbire heyecana kapılıp;

— Aaa anne aklıma çok güzel bir fikir geldi, dedi telaşla gözlerini açarak.

— Hayırdır kızım ne geldi yine, diye yanıt veren Zehra Nihat'a bakıp yüzünde yaptığı mimikle birlikte Vildan'ı işaret ederek gülümse-di. Çünkü Vildan öyle bir olmuştu ki düğüne sayılı günler kala her an heyecanı daha da artıyor, düşünüp düşünüp aklına gelen yeni yeni bazen etrafındakileri bunaltır derecesinde fikirler üretiyordu.

— Kaç gündür düşünüyorum Hicran kınamda da, düğünümde de olmayacak. Diyorum ki onunla bir anım olsun. Düğünümde kalan onun-la da anlatacağım bir şeylerim olsun.

— Eeee?

— Gelin hamamı diyorum anne. Hıh! ne dersin, dedi sevinçli bir şekilde.

— Valla kızım çok geç oldu yarın akşam kınan olacak. Hangi araya sıkıştıracaksın ki bu hamam işini?

— Kalabalık yapmam zaten. Bir Ferhunde teyze, Hicran, sen, ben, derken o sırada mutfağa girip konuşmalara kulak misafiri olan Mümine;

— Aşk olsun Vildan, e beeenn? Hiç mi hatırım, hiç mi hakkım yok, dedi dudaklarını büküp kırılmış bir vaziyette.

— Asıl sana aşk olsun Mümine abla nasıl böyle söyleyebilirsin? Senin hakkını nasıl öderim ben, dedikten sonra kahvaltı yaptıkları masadan kalkıp sarıldı Mümine'ye. “Tabii ki sen de geliyorsun,” Nihat'a dönerek “Abi hemen bu akşam için bir hamam ayarlamam gerekiyor. Benim bildiğim bir kaç tane hamam var. Gidip bakalım mı birlikte? Bir gecelik ayarlayalım.”

— Tamam hemen çıkalım istersen. Bir anda girilen telaşı gören Zehra;

— Kızım Ferhunde teyzenlere müsaitler mi diye önce bir sor istersen?

— Tamam anne sorarım şimdi, deyip Nihat’a bakarak “Hadi abi çıkalım mı?” dediği anda zil çalınca “Bak bu terzi olabilir bugün son provam olacaktı.” deyip kapıya doğru ilerlemeye başladı. Vildan’dan önce davranıp kapıyı açan Mümine’yle birlikte terzinin geldiğini gören Vildan;

— Hııı Sibel abla salona geçin ben şimdi geliyorum, deyip Nihat’ın yanına giderek “Abi işimiz çok az. En fazla yarım saat sürer. Sonra çıkarız oldu mu?” dedikten sonra kendisi de salona geçerek abiyesinde son olarak yapılacak olan rötuşları kontrol etmeye başladılar terzisiyle birlikte. En son provası bir hafta önce olmasına rağmen, elbisesini üzerine giydikten sonra üzerine çok hafif bol geldiğini görmesi hiç şaşırtmamıştı Vildan’ı. Çünkü son zamanlarda verdiği kiloların haddi hesabı yoktu. Bir buçuk yıl kadar önce yetmiş iki kiloda olan Vildan hastane yatış süreci içerisinde kendi isteğiyle elli dört kiloya kadar düşmüştü ve son bir ayda düğün stresinden dolayı beş kilo daha vererek o güzel istediği narin vücuda kavuşmuştu en sonunda.

— Bu kilo verme durumum iyi güzel ama şu son günler biraz sorun oldu sanırım değil mi Sibel abla.

— Galiba bir kilo daha gitmiş Vildancığım ama şu bel kısmındaki potluğu düzeltmemiz yeterli olacak. Gülerек ekledi Sibel “Ama yarına kadar sakın yarım kilo bile verme ona göre.”

— Tamamm, diye gülerек yanıt veren Vildan elbisesini üzerinden tam çıkartacağı sırada “Ay Sibel abla iki dakika müsaade eder misin? Üzerimdeyken çıkartmadan abime de göstereyim elbisemi.” Diğer odada oturup muhabbet eden Zehra ve Nihat’ın yanına gidip; “Taratataaaaamm, diyerek kapıdan içeri girdi ve olduğu yerde dönen Vildan’ı görünce birdenbire gözleri dolan Zehra;

— Ayy kızımımm maşallah pek güzel oldun!

— Oooo Vildan Hanım bu ne güzellik yaa, dedi tebessüm ederek ve ekledi “Çok ağır bir elbise, çok güzel ama fazla açık değil mi?”

Nihat’ın gösterdiği bu tepkiye güldü Vildan.

— Ne o Nihat Bey kıskandınız mı?

Nihat tebessüm etmeye gayret gösteriyordu fakat bozulduğunu da mimikleri ele veriyordu ister istemez.

— Valla ne yalan söyleyeyim Vildan kıskandım inan ki. Kıskandığı kadar da vardı ama. Saks mavisi renginde, boydan boya swarovski taşlarıyla işlenmiş olan elbise göz kamaştırıyordu âdeta. Dar olduğu için vücut hatları ortadaydı tamamen. Açıklığa gelince; haksız sayılmazdı Nihat, straplez olan elbisenin sırt kısmı bele kadar açıktı neredeyse. Vildan’ın boyu kısa olduğu için, verdiği kilolar bile çok zayıf yapmamıştı onu. Narin bir fiziğe sahip olmuştu. Bir de kahverengi olan saç rengini daha koyu renk istediği için siyaha boyatarak hoş bir görünüm elde etmişti. Nihat’ın renkten renge girdiğini gören Vildan, Zehra’ya bakarak;

— Anne görüyor musun oğlunu bana karşı hiç değişmemiş.

— Sana karşı değil. Hiçbir kadına haddini aşmayı yakıştırmıyorum ben.

Nihat’ın söylediği bu son söz sinirlendirmişti Vildan’ı ama abisinin sayılı gün geldiği için sinirine hâkim olarak alttan almayı tercih etti ve;

— Abiciğim sadece kadınlar arasında giyeceğim kıyafet bu. Yoksa Emre de bu kadarına razı değil. Şimdi müsaadenizle, diyerek hızlıca çıktı odadan. Salon tarafına çıktıktan sonra üzerindeki elbisesini çıkartıp terziye uzatarak;

— Teşekkür ederim Sibel abla çok güzel oldu. Yarına yetişir değil mi?

— Rica ederim Vildan Hanım bir kaç saat sonra potlukları halledip akşamüzeri getiririm merak etmeyin.

— Büyük ihtimalle bu akşam yokuz. Yarın sabah getirirsen daha garanti olur aslında.

— Tamam yarın sabah bırakırım o zaman, deyip malzemelerini topladıktan sonra yavaş yavaş çıktı evden. Terzi gittikten hemen sonra odada oturan Nihat'ın yanına giden Vildan;

— Abi çikalım mı artık, deyince yerinden hemen kalktı.

— Çikalım çikalım ben hazırım, dedikten sonra Zehra'ya “Allahaismarladık” diyerek evden çıkmak için dış kapıya doğru ilerleyip holde duran portmantodan ceketini aldıktan sonra üzerine giyen Nihat, az önce yaşadıkları olaydan dolayı sözleriyle Vildan'ı incittiğini düşünerek;

— Demin söylediklerim için özür dilerim Vildan. Nihat daha söyleyeceklerine devam ederken;

— Önemli değil abi.

— Sözüümü kesme. Tabii ki önemli sana karşı birden kabalık yaptım ama içimde uhde kalmış bir durum var ve ne olduğunu duyunca eminin hak vereceksin sende bana,” dedi ve cebinden hızlıca çıkarttığı bir dal sigarayı ateşleyerek devam etti sözlerine “Biliyorsun yıllardır gâvur ülkesinde yaşıyorum. Bir ezan sesine hasretim. Oradaki kadınların hayâsız davranışlarından bezdim artık. Kaç tane kadınla birlikte oldum, sırf bu kıyafet saçmalığından dolayı çıkan kargaşalar, kavgalar yüzünden ayrıldım hepsinden. Bilmiyorum gâvurların içinde kalmamdan dolayı mıdır, nedir ama kadınların erkeklere karşı davranışlarından, kılık kıyafetlerine yönelik çok takıntım var içimde. Kadına Allah'ın emrettiği tesettürün incelikleri üzerine çok kitap okudum. Bu yüzden hazmedemeyip hemen agresifleşebiliyorum. Tekrar özür dilerim.

— Dedim ya abi sorun yok, takma kafana. Evlerinden çıktıktan sonra, arabanın kapısını açıp tam arabaya binecekleri sırada “Abi sahi

müsaitler mi diye önce bir sorayım Hicran’a. Biraz bekler misin beni,” deyince Hicran’ın ismini duyar duymaz suratının rengi değişen Nihat elini kolunu nereye koyacağını şaşırılmış bir vaziyette elinde olan sigarasını yere atıp topuğuyla söndürdükten sonra;

— Tamam tamam bekliyorum, deyip arabaya bindi ve karşı tarafa geçip Hicranların camına vuran Vildan’ı izlemeye başladı heyecanlı bir şekilde. Cama çıkan Hicran’ı görünce içinde yaşadığı duygulara kendisi bile hayret ediyordu. Yüzünü görür görmez eli ayağı salınıyordu resmen. Nasıl bir duygu yoğunluğuydu bu? Büyülenmişti sanki. Hicran’ın hal ve hareketlerini büyük bir hayranlıkla izlerken, o esnada Hicran’ın da kendisini gördüğünü ve birden göz göze gelince Hicran’ın da renk değiştirdiğini fark etti. Bu durum Hicran’ın da kendisine karşı hislerinin boş olmadığını hissettirdi bir anda. Vildan Hicran’la bir süre konuştuktan sonra arabaya doğru geldi ve arabaya bindi usulca. Emniyet kemeri takarken;

— Ah Hicran, aahh, dedi tebessüm ederek.

— Hayırdır ne oldu, diye sordu Nihat merakla.

— Klasik Hicran işte bayağı bir düşündü.

— Allah Allah niye düşündü ki?

— Hamam caiz değilmiş aslında. Dedim o yine neden? Kadın kadına bile bazı yerleri görülmesi harammış.

— Eee kabul etmedi mi?

— Biraz mırın kırın etti ama biz bizyiz, eğer uygun olursa bu akşamık sırf seninle geçireceğim, ileride anacağım bir anım olsun diye bu gecelik özel kapattıracağım falan filan diye üsteleyince ikna oldu biraz.

— Gidiyoruz yani, diyerek çalıştırdı arabayı Nihat. Gittikleri ilk hamamın akşamı dolu olduğu için ayarlayamadılar fakat ikinciye gittikleri hamam fiyat bakımından çok yüksek olmasına rağmen bir takım şeyleri

konusarak anlaştılar hamam sahibiyle. Çok mutlu olmuştu Vildan “Hamam organizasyonu da hazır!” dedi sevinçle Nihat’a bakıp gülerek. Nihat’ta güldü.

— Bende mi gelsem acaba, dedi esprili bir tavırla. Nihat’ın yaptığı şakaya çok güldü Vildan ve;

— Bir peruk takarız kafana tamamdır, deyip şakayla karşılık verdi ve ekledi; “Hicran da hemen yutar ya.”

— Yutar yutar tanımaz beni. Bir kere bile yüzüme bakmadı ki.

— Hııı sen öyle san. Abi-kardeş yolda geçirdikleri şakalı, hoş sohbetten sonra, kendi kapılarının önüne geldikleri gibi heyecanla arabadan inen Vildan koşarak Hicranların camına vurdu müjdeli haberi verme sevinciyle. Cama çıkan Hicran Vildan’ın sevinçli yüz ifadesini görünce;

— Hadi hayırlı olsun bakalım. Halletmişsin yüzünden belli.

— Eeeeeett, dedi sesini yükselterek.

— Canım aslında hiç gereği yoktu bu telaşın içinde yarın kınan var.

— Bugün de hamamım vaaarr, deyip omuzlarını kıvırtıp sevincini belli eden Vildan’ın hareketine meşhur olan kahkahasıyla yanıt verdi Hicran ve istemeden birdenbire çıkan kahkahasını Nihat’ın arabadan gördüğünü, duyduğunu anlayınca utanarak içeri girip pencereyi kapattı hızlıca. Odada kanepede uzanan Ferhunde, Hicran’ın gülerken birdenbire içeri giren, panik halini görünce;

— Kızım ne oldu? Ne diyor Vildan?

Hâlâ gülüyordu Hicran “Deli bu kız yaa” diye yanıt verdi utangaç ve duygularını yansıtmak istemediği bir ifadeyle.

— Niye, ne dedi, diye tekrar sordu Ferhunde.

— Hamamı ayarlamış da sevinçten kıvırtıyor sokakta. Benimde sevmediğim o iğrenç kahkaham çıktı birden.

Ferhunde de güldü ve;

— Hakikaten komik.

— Komik ama gülüşümü Nihat gördü ve duydu, dedi dudaklarını büküp kendine sinir olduğunu ifade ederek.

— He sen ondan utandııııııııııı, dedi Ferhunde imalı bir tavırla te-bessüm ederek. Ferhunde böyle söyleyince daha da utanmıştı Hicran. Çünkü Ferhunde ilk kez bu tür bir davranış sergilemişti Hicran’a karşı. “Yoksa Nihat’a aşık olduğumu anladı mı annem,” diye içinden geçirirken ne diyeceğini bilemeden baka kalan Hicran’ın utangaç halini gören Ferhunde, yattığı yerden kalkıp oturduktan sonra ayakta duran Hicran’ı yanına kanepeye usulcacık vurarak oturmaya çağırdığını ima etti eliyle. Utangaç hali devam eden Hicran başını önüne eğmiş bir vaziyette Ferhunde’nin yanına oturdu;

— Bak güzel kızım, deyip Hicran’ın elini tutarak devam etti sözleri-ne; “Sevgi, aşk bunlar insanlığa verilen en kutsal duygulardır. Sevmek-ten, aşık olmaktan utanma. Haddini aşmaktan utan ki bu gibi şeyle-rin kıymetini sen benden daha iyi biliyorsun yavrum. Yani demem o ki yüreğine, kendi kendine sıkıntı olacak üzüntüleri yükleme.” Başını önüne eğmiş olan Hicran’ın yüzünü eliyle kendisine çeviren Ferhun-de “Arkanda her şeyini dinleyecek ve sana sonuna kadar güveni olan bir annen, bir baban olduğunu sakın ama sakın unutma güzel kızım,” deyince yüreğine su serpmişti sanki Hicran’ın. Tam ağzını açıp bir şey daha söyleyecekti ki;

— Akşam hamam için çantamı hazırlayayım ben, deyip aceleyle ye-rinden kalkıp kendi odasına giderek gerekli olan eşyalarını hazırlamaya başladı.

Geçen saatlerin sonunda çok güzel geçen bir hamam sefasının so-nuna gelmişlerdi yine. Zehra’yi, Vildan’ı, Ferhunde’yi, Hicran’ı ve Mü-

mine'yi arabasıyla hamamın önüne kadar bırakan Nihat, karşı tarafta olan bir kafeteryada kadınların çıkmalarını beklerken, geçen bir buçuk saat kadar sonra Vildan'ın eliyle işaret edip seslendiğini görünce oturduğu masadan hızlıca kalktı. Hesabı ödedikten sonra kafeden çıkıp koşar adımlarla arabasının yanına geçti. Arabanın ön koltuğuna Vildan, arkaya diğer dördü sıkışarakta olsa oturuverdi.

— Öncelikle herkese sıhhatler olsun, diyen Nihat'a hep bir ağızdan "Teşekkürler" yanıtını verirken arabanın dikiz aynasından arka koltukta orta kısımda oturan Hicran'a baktı. Hicran'ın ağzını bile oynatmayıp başını önüne eğmiş çekingen halini görünce "Allah'ım bu kızı bana nasip et ne olur, yoksa aklımı başımdan alacak" diye yüreğinden dua etti. Hicran'ın ahlakının verdiği hal ve hareketleri, her haliyle gördüğü ilk andan itibaren Nihat'ın beynine kazınmıştı âdeti. Evlerine gelene kadar çoğunlukla Mümine'nin konuşup, diğerlerinin dinlediği komik olan muhabbetlerin sonunda Mümine'yi evinin kapısının önüne kadar götürüp bıraktıktan sonra arabadan inince hızlı hızlı Nihat'ın yanına yaklaşıp yanağına vurarak;

— Ablasının yakışıklısı Allah razı olsun senden, Allah gönlünün muradını versin inşallah diyen Mümine'ye "Amiiiiinn" diyerek yüreктen bir yanıt veren Nihat kendi mahallelerine doğru ilerlemeye başladı arabasıyla ve sokaklarına girince köşedeki bakkallarının önünde durduktan sonra hiç konuşmadan arabadan inip bakkala girdi. Bir süre sonra elinde bir poşet dolusu kuru yemiş vs. alıp tekrar arabaya bindi.

— Şimdi bize geliyorsunuz ya çerez falan bir şeyler aldım, deyince Ferhunde ve Hicran birbirlerine baktıktan sonra Ferhunde;

— Oğlum sağ ol zahmet etmişsin ama çok geç oldu Sedat amcan evde bekler. Ben gelemem de Hicran isterse kendisi bilir, deyince tebessüm etti Hicran ve parmaklarıyla alnına dokunduktan sonra;

— Teşekkür ederim de şuan ben de gelecek durumda değilim, demesiyle arabanın önünde oturan Vildan arkaya dönüp Hicran'ın yüzüne bakarak;

— Yaa Hicran yaaa lütfeeenn. Evimde geçireceğim son gecem olacak bugün ne oluuur.

— Lütfen Vildan yapma böyle. İnan ki çok yorgunum, duracak gibi değilim hem kim demiş bu son gecen diye; Allah'ın izniyle daha çoookk gecelerimiz olur, derken kapılarının önlerine geldiler. Gözlerini ayırmadan aynadan Hicran'a bakan Nihat arabayı durdurduktan sonra;

— Az önceki davetim emri vaki gibi oldu sanırım. O yüzden mi gelmiyorsun Hicran?

— Estağfurullah kesinlikle o yüzden değil. Sen emri vaki mi yaptın ki? Esprili bir şekilde davet ettin bizi. Sadece çok yorgunum o yüzden. Neyse; her şey için tekrar çok teşekkür ederim hepinize. Hayırlı akşamlar,” deyip arabadan indi ve hızlı adımlarla yürüdü evine doğru. Daha sonra Nihat, Ferhunde'ye dönerek;

— Ferhunde teyze bunları alın o zaman hepsi bize çok gelir, diyerek aldığı kuru yemişlerin bir kaç paketini başka bir poşete koyarak uzattı Ferhunde'ye doğru.

— Hiç gerek yok be oğlum mahcup ediyorsun bizi.

— Ne demek Ferhunde teyze afiyet olsun. Sedat amcaya selamlar.

— Aleyküm selâm yavrum, dedikten sonra yanında oturan Zehra'ya bakıp ve önde oturan Vildan'ın omuzuna dokunarak “her şey için çok sağ olun. İyi geceleerr,” deyip Nihat'ın uzattığı poşeti alarak indi arabadan. Arabadan indikten sonra bagajda olan bir kaç eşyasını almak için ayaküstü beklemeye başladı arabanın kenarında. Daha sonra Nihat'ta arabadan inip bagajdan çıkarttığı eşya dolu çantayı almak için elini uzatan Ferhunde'ye çantayı vermeyerek evlerinin kapısının önüne kadar götürdü ve çantayı yere bıraktıktan sonra;

— İyi geceler Ferhunde teyze yine görüşürüz, diyerek Ferhunde'ye el sallayıp kendi evine doğru ilerlemeye başladı. Eve içeriye girdikten sonra üst kata çıkmak üzere merdivenlere doğru ilerleyen Vildan,

yorgun gözlerle Zehra ve Nihat’a dönerek;

— Ben yukarı odama çıkıyorum size iyi geceler. Tam bu esnada Nihat, Vildan’ın yanına gidip kulağına eğilerek usulcacık;

— Çok merak ettim Hicran ne giymiş hamamda, deyince bir yandan komiğine gitmiş, bir yandan da şaşkın bir ifadeyle Nihat’ın yüzüne bakan Vildan;

— Allahım ya Rabbim ya erkek milleti işte, deyip yüzünde oluşturduğu mimikten sonra bir süre ses etmeden durdu ve “Hamamda durduğu sürece hep peştamalla dolaştı. Tamam mı? Rahatladın mı? Kız çok haklıymış yani; üzerine peştamal sarmasa iç çamaşırı senin bütün gece aklına düşecekmiş. Daha sonra Nihat’la Vildan’ın küçükken birbirlerini sinir etmek için yaptıkları bir hareketle dönerek “Avucunu yalaaaaa” deyip gülümsedikten sonra hızlı bir şekilde merdivenlerden koşmaya başladı üst kata odasına doğru. Vildan’ın arkasından bakıp tebessüm eden Nihat da yorulmuş bir vaziyette Zehra’ya dönüp;

— Annem ben de yatıyorum. Hadi iyi geceler sana, diyerek elini kaldırıp görüşürüz dedi ve evin alt katında olan bir odaya girip kendini yatağa attı efkârlı bir şekilde. Evet efkârlıydı Nihat. Hicran’a sırlıslıkla aşık olmuştu çünkü. Bunun yanı sıra Hicran’la geleceğe dair hayatını birleştirmeyi düşünüyordu ama hayatında yaşadığı bazı yanlışları sineye çekip geleceğe dair Nihat’la bir ömür sürdürmeyi kabul edecek miydi acaba Hicran? Ya kabul etmezse ne yapacaktı o zaman? Nasıl kurtulacaktı bu aşkın girdabından? Evet girdapta hissediyordu kendisini. Çünkü bugüne kadar neyi elde etmek istediye ona sahip olmuştu ama bu yaşına kadar şiddetle istediği bu durum bambaşka bir şeye dönüşmüştü; daha önce yaşamadığı bir şeye. Onun için evet, hemen açılması gerekiyordu Hicran’a. Bu düşünceleri daha fazla devam ederse düştüğü bu girdaptan asla çıkamayacak gibi hissediyordu.

Vildan’ın büyük bir heyecanla beklediği kına macerası da istediği gibi olup bitmiş, düğün gününün salona gitmeden önce öğlen saatlerinde gerçekleşen gelin geçirme merasimi başlamıştı bile. Arabaların gelmesini beklerken içinde yaşadığı stresi her ne kadar dışına

yansıtmamaya gayret etse de, gelini almaya gelen arabaların korna seslerini duyar duymaz vücudunun buz gibi kesilmesiyle stresi daha da artmıştı Vildan'ın. Yeni bir hayata başlamak üzere orada olan yakınlarıyla tek tek vedalaşan Vildan en sonunda Hicran'la birbirlerine sarılırken dayanamayıp birdenbire gelen baygınlık, içinde yaşadığı sıkıntıyı göstermeye yetmişti. Hicran'ın ve oradakilerin korkuyla birlikte büyük bir telaşa girmelerine sebep olmuştu bu durum. Kapının önünde gelenleri karşılayan Nihat içeride olan telaşı duyar duymaz bir hışımla içeri girip yarı baygın şekilde bembeyaz gelinliği içinde yerde yatan Vildan'ı görünce hemen kucaklayarak sakın bir odaya götürüp kanepeye düz bir şekilde yatırdıktan sonra yanında üzüntü ve panik içinde duran Zehra'ya dönerek;

— Anne kolonya var mı, derken o sırada aceleyle elinde sirke içinde şişeyle içeri giren Hicran, şişeden avucuna birazcık sirke dökerek ellerini birbirine sürtüştürüp Vildan'ın yüzüne dağıttıktan sonra yavaş yavaş kendine gelen Vildan'ı sarılıp öptü ve;

— Canım benim, güzeller güzelim. Eliyle Vildan'ın yüzünü okşayarak “İyi misin canım?”

— İyiyim iyiyim, dedi Vildan yüzünü ekşiterek. “Şu keskin kokuyla iyi olmazsam pes” dedi hafif tebessüm ederek.

Güldü Hicran. Daha sonra birden ciddileşerek;

— Hem nazar da oldu sana Vildan baksana Maşallah sana melekler gibi oldun. Merak etme bu sirke Allah'ın izniyle bütün nazarlarını alır gider şimdi, dedikten sonra arkasında duran Mümine'ye dönerek “Mümine abla nişasta var mı?”

— Var var.

— Nişastayla suyu karıştırıp getirir misin? Vildan'a dönerek “Canım bu da şifa, şimdi içince yüreğini bastıracak,” dedi tebessüm ederek.

— Vildan amma şanslısın valla böyle dost kolay kolay kimseye denk

gelmez. Doktor, hoca, danışman ne dersen de?

Vildan’a bu sözü söylerken bile Hicran’a gözlerini ayırmadan bakıyordu Nihat. Nihat’ın söylediği söze ve söylerken ki bakışlarından rahatsız olup utanan Hicran “Estağfurullah” diyerek hızlıca yerinden kalkıp çıktı odadan.

Hicran’ın davranış tarzlarına mest olan Nihat artık sabrı kalmamış bir şekilde yanında duran Zehra’ya dönerek;

— Şuna bak ya yüzüme bile bakmıyor. İnan ki tahammülüm kalmadı artık. Sonra kanepede uzanan Vildan’a bakıp “Vildan şu düşünüyü atlatalım ne yapın yapın Hicran’a onunla evlenmek istediğimi söyleyin tamam mı?” Kanepede uzanan Vildan şaşırılmış bir vaziyette yattığı yerden birden kalkıp oturarak;

— Oooo abi bakıyorum da çok hızlısın. Dur biraz dün bir, bugün iki.

Her dakika içinde durmadan büyüyen aşkın stresiyle kıvranan Nihat;

— Vildan farkındaysan bir haftalığına geldim ben buraya. Kaybedecek vaktim yok. Kabul ederse eder, etmezse ben de uzaklaşıp bakarım işime.

Zehra, Nihat’ın Hicran’a karşı hissettiği derin duyguları ve içtenliğini o an için derinden hissedip dolan gözleriyle Nihat’a sarılarak;

— Annemm benim, oğluuumm güzel oğlum üzme sen kendini. Nâsip bu işler. Bugünü atlatalım bir Allah’ın izniyle yarın gider açarım konuyu tamam mı oğlum, diyerek öptü Nihat’ın yanağından. Zehra’nın bu içten davranışıyla iyice hassaslaşan Nihat duygulanarak odadan çıktı dışarıya hemen. Odada yalnız kalan Zehra ve Vildan bir süre birbirlerine baktıktan sonra;

— Anne durum çok vahim galiba, dedi dudaklarını ısırarak;

— Ayıp değil, günah değil niyeti ciddi şükür. Açarız konuyu, Allah'ın emriyle isteriz olursa olur olmazsa olmaz. Nihat'ın da dediği gibi uzatmaya gerek yok, dedikten sonra eliyle Vildan'ın yanağını okşayarak “Güzel kızım benim toparladın mı sen? Hadi artık yavaş yavaş kalk da insanları bekletmeyelim,” derken ağlamaya başlayan Zehra sarılıp öptü Vildan'ı. Aynı şekilde ağlayarak Zehra'ya sarılan Vildan;

— Annemm benim hakkını helal et.

— Helaall olsun. Yavrum benim sen de hakkını helal et, dedikten sonra Vildan'ın gelinliğinin kuyruğunu tutarak Vildan önden, Zehra arkadan olmak üzere yavaş yavaş kapıya doğru yürümeğe başladılar. Dış kapıya gelince Bülent ve Nihat'la için için ağlayarak vedalaşan Vildan, bir daha bekârlık günlerine hiçbir zaman dönemeyeceğini bilerek gelin arabasına bindi durdurmaya gücünün yetmediği hıçkırıklarıyla. Gelin arabasını kullanan kayınpederi ve yanındaki koltukta oturan kayıinvalidesi öncelikle Vildan'a hal hatır sorduktan ve bir kaç motive edici sözle Vildan'ı rahatlattıktan sonra çaldıkları kornalarla birlikte yaklaşık yirmi dakika kadar mesafesi olan evlerine doğru yol aldılar gelin almanın mutluluğuyla. Adetlerden dolayı damat gelin almaya gitmemiş kendi evlerinde oturup merakla Vildan'ı beklemeye başlamıştı. O sırada arabaların korna seslerini duyan Emre oturduğu yerden heyecanla kalkıp dışarıya kapılarının önüne çıktı hızlıca. Emre'nin mutluluktan gözleri parlıyordu âdeta. Gelin arabasının yanına giderek arabanın kapısını açan Emre gelinlik duvağı yüzünde kapalı olan Vildan'a bir süre gözünü bile kırpmadan baktı öylece. Daha sonra derin bir iç çekip Vildan'a doğru elini uzattı ve;

— “Hoş geldin bir tanem, hoş geldin evimize” deyip Vildan'ın arabadan inmesine yardımcı oldu ve yavaş adımlarla evlerine doğru girdiler heyecanlı bir şekilde. Salon kısmına gelince Vildan'la birlikte kanepeye oturan Emre öncelikle Vildan'ın duvağını açarak anlından öptü ve Vildan'ın karşısındaki koltuğa oturdu. Hiç konuşmadan durdular bir süre. Daha sonra Emre'den bir bardak su istedi Vildan. Emre'nin heyecanını Emre'den istediği suyu getirirken titreyen ellerinden farkına varan Vildan, yudum yudum suyu içtikten sonra Emre'nin titreyen ellerini öptü ve kendisinin de çok tuhaf duygular içinde olduğunu, evde yaşadığı

şeyleri özetle anlattı Emre'ye. Vildan'a sarılan Emre;

— Bir tanem benim şimdi daha iyisin değil mi?

— İyiyim canım, iyiyim. Şimdi daha iyiyim.

— Seni salona gitmeden önce hava almaya deniz kenarına götüreyim mi ne dersin?

— Valla aslında iyi olur derim, dedi tebessüm ederek. Oturdıkları yerden hemen kalkıp, hava almaya gitmek üzere evden çıkacakları sırada, kapının önündeki su isteyen misafirlere su doldurmak için elinde sürahiyle mutfığa gidecek olan Emre'nin annesine denk geldiler. Bir Emre'ye bir Vildan'a bakan Hatice;

— Benim güzel oğlumla güzel gelinim nereye gidiyorlarmış bakalım?

— Biraz hava alalım dedik anne.

— İyi yapmışsınız oğlum. Vildan'ın çenesini tutarak “Güzel kızım benim. Amman dikkat edin kendinize” dedi tebessüm ederek ve ekledi “Niye arka kapıdan çıkmıyorsunuz ki? Burası tıklım tikiş. Şimdi bin tane soruyla muhatap olmayın” göz işaretiyle arka kapıya doğru işaret ettikten sonra uzun olan holden Vildan'ın gelinliğini tutarak sakın adımlarla arka kapıdan çıkmalarını sağladı. Emre'nin arabası gelin arabası olup, diğer tarafta olduğu için Hatice eşinin garajda olan arabasının anahtarını vererek arabaya binmelerini bekledi ve araba çalışınca elindeki sürahide kalan azıcık suyu arkalarından atarak uğurladı sevinç içinde. Hatice'nin yaptığı bu harekete sesle gülen Emre arabanın camını hızlıca açarak;

— Balayına gitmiyoruz anne. Bir iki saate salonda görüşeceğiz tekrar. Daha sonra elini kaldırıp “Hadi allahaısmarladık” diyerek yaklaşık kırk beş dakika mesafesi olan denize doğru yol aldılar Emre'nin arabada açtığı hafif çalan müzik eşliğinde.

Deniz taraflarına gelince arabadan indiler ve karşılarına çıkan bir kafeteryada geçen hoş sohbetle birlikte bir şeyler yiyip içerek düğün salonuna geri döndüler. Salona gelince öncelikle salonun kuaför bölümüne giren Vildan, saç ve makyajı yeniden düzeltildikten sonra beklediği heyecanlı dakikalara başlamak üzere yavaş adımlarla piste doğru ilerlemeye başladı Emre'yle birlikte. Eskiden boyunun uzun görünmesi için ayakkabı seçiminde her zaman yüksek topuğu tercih eden Vildan, Emre'yi tanıdığından beri boyunu geçmemesi için modeli düz olan ayakkabılar tercih ettiği için boy uyumlarıyla gelinlik ve damatlık içinde muhteşem görünüyordular ikisi de.

Eğlence başladığından itibaren aklında, fikrinde, zihninde, tüm benliğinde Hicran olan Nihat'ın gözleri her yerde onu arıyordu. Düşünmeye başladı! Niçin gelmemiştii ki düğüne? Bu kadarı da saçmalık değil miydi? Sanki düğünde bulunanlar Müslüman değildi. Peki din konusunda bu kadar hassas düşünen Hicran için acaba doğru kişi miydi? Acaba sonları nasıl olacaktı? Nasıl karşılayacaktı acaba ciddiyetini? Kabul mü, ret mi edecekti acaba? Acaba, acaba acaba? Baktı ki düşüncelerinin içinde boğuluyor kendini hızlıca düğün salonundan dışarıya attı. Salondan çıkınca yarım kilometre kadar ilerleyen Nihat bir cami önünden geçerken duvarında asılı bir levhada yazılı olan bir ayeti kerime gözüne çarptı ve okumak için yaklaştı levhaya *“Biz gökleri, yeri ve ikisi arasındakileri bir oyun ve eğlence olsun diye yaratmadık. (Duhan suresi – 38)”* Tüyleri ürperdi bir anda. Nasıl bir tevafuktu bu Ya Rabbi? Az önce düğün salonunda eğlence üzerine düşündüğü şeyin cevabıydı bu resmen. Dehşet, korku, panik gibi duyguların olduğu düşüncelerin içinde ellerini yüzüne, kafasına sürterek olduğu yerden uzaklaşmaya başladı hızlı adımlarla. Biraz daha ilerledikten sonra karşısına bir meyhane çıktı. Bir süre meyhane kapısının önünde durup girip girmeme konusunda nefsiyle mücadele eden Nihat en sonunda nefsi-ne yenik düşerek girdi ve bir masaya oturarak biraz ötede olan garsona eliyle işaret edip yanına çağırdı. Yanına gelen garsona içki getirmesini rica etti. Evet çok efkârlanmıştı Nihat. Efkârını içkide dindirmeyi tercih edip, adam gibi içtikten sonra bir sorun olmayacağına inanan bir zihniyete sahipti ne yazık ki. Ama bırakması lazımdı artık, tövbe etmesi lazımdı. Bu gece son olmalıydı. Hani Hicran'ı gördüğü anda içmemeye

karar vermişti? Hadi içkiyi tövbe edip bırakacaktı peki yurt dışında birlikte yaşadığı kızı ne yapacaktı? Fakat sevmiyordu ki onu zaten. Üstelik bir hafta kadar önce ayrılmak istediğini de söylemişti kız arkadaşına. Düşünüyordu, düşünüyordu ve düşüncelerinin içinde boğuldukça daha da fazla içiyordu. Düşünüp, içerken zamanın nasıl geçtiğini anlamayan Nihat, panik içinde kolundaki saate baktı birden. Saatin çok geç olduğunu görünce daha fazla panikleyerek masanın üzerine bir miktar para bıraktıktan sonra hızlıca kalktı yerinden. Düğün salonuna doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladı çünkü salondan meyhaneye kadar yürüyerek gelmişti. Hadi salona kadar yolu bulabilirdi bir şekilde fakat meyhaneden direkt olarak evi bulamazdı. Zaten arabası da salonun garajındaydı. Salona hemen yetişmeliydi. Derken düğün salonuna doğru gelen Nihat karşıdan salon kapısının dışında bekleyen Bülent ve Zehra'yı gördü. O sırada Zehra da karşıdan kendilerine doğru gelen Nihat'ın halini görünce üzüntü, telaş içinde hızlı adımlarla yanına yaklaştı ve;

— Ah be oğlum ne bu halin, dedi kahırlı gözlerle. Daha sonra Nihat'ın yanına yaklaşan Bülent eliyle Nihat'ın omuzuna vurarak duruma hemen müdahale etti ve;

— Ne varmış halinde? Erkek adam bu, deyip hiçbir şey olmamış gibi umursamaz tavırlarla üç metre kadar ilerde olan arabalarına doğru ilerlemeye başladı. Zehra yine sinirlenmişti Bülent'in bu haline. Çünkü Nihat'ın yaklaşık iki saattir salondan kayıp olduğunu fark etmemişti bile. Bülent yanlarından uzaklaşıp arabasına bindikten sonra Nihat o bitkin haliyle Zehra'ya dönerek;

— Anne ne kadardır bekliyorsunuz?

— Daha şimdi millet dağıldı. Anca Vildan'ı da evine uğurladık. Gözlerim seni ararken çok şükür ki köşeden sen çıktın. Vildan da çok merak etti seni be annemm. Kolunu okşayarak “Sen iyi misin oğlum?” deyince ne diyeceğini bilemeyen Nihat, Zehra'nın yüzüne bakmaya çekinen mahcup gözlerle hiç cevap vermeden Bülent'in kullanacağı arabaya doğru ilerlemeye başladı çok hafif sendeleyerek adımlarıyla. Nihat'ın arkasından arabaya doğru Zehra da yürüdükten sonra arabanın arka kol-

tuğuna Nihat, ön koltuğuna da Zehra binerek evlerine doğru yol aldılar. Aralarında bir kelime dahi konuşmadan geldikten sonra tam kapı önlerinde duran Bülent öncelikle arabadan inen Zehra ve Nihat evlerine doğru ilerlemeye başladığını görünce camını açarak;

— Zehra benim gitmem gerekiyor, deyip Zehra’yla Nihat’a bir allahısarlaladık bile demeden tekrardan arabasını çalıştırarak gitti yoluna. Bülent’in bu hareketine ‘yazıkkk’ der gibi sadece kafasını sağa sola oynatan Zehra yanında olan Nihat’a bakarak;

— Görüyor musun oğlum ne kadar talihsiz, garip bir annen var. Tam sırası olduğunu düşünerek nasihat vermeye başladı. “Bak oğlum iyi dinle beni. Gerçi yarın bu söylediklerimi hatırlar mısın, hatırlatmaz mısın bilmiyorum ama ben yine de söyleyeyim. İnsanın en büyük düşmanı şeytandır. Nefse güvenilmez. Çünkü şeytanı dinlediğinden kendi hatalarını görmek istemez. Teselli aramak istersen aç ellerini Allah’a sığın, O’nun yasak ettiğı şeylerde teselli aradığın zaman düşüncelerinin içinde boğulacağını asla unutma,” diyen Zehra’nın bu sözlerine kendini tutamayıp sesli ağlamaya başlayan Nihat’a sarılarak tam evin kapısından içeriye girecekleri sırada “Hadi annem önce mutfağı gel bir kahve yapayım sana, sonra banyoya girip bir duş alırsın. Ondan sonra yat uyu, bir güzel dinlen yarına da merak etme ben uygun bir dille Ferhunde’yle Hicran’a durumu anlatacağım,” dedikten sonra zorlu geçen bir günün sonunda yeni, heyecanlı bir güne merhaba demek üzere yatlılar yataklarına.

9. BÖLÜM

Sabah olduğuunda Nihat, Zehra'nın yüksek sesi ve şiddetli bir şekilde omzunu dürtmesi ile uyanmış, annesinin yüksek sesinden korkup yattığı yerden birdenbire fırlamıştı;

— Oğlum korkuttun beni deminden beri sesleniyorum ama sesimi duyuramıyorum. Alnına dokunarak ateşini kontrol ettikten sonra “İyi misin oğlum saat üç buçuk oldu.”

— İyiyim iyiyim anne, diyerek yatağından hızlıca kalktıktan sonra odada olan lavaboya doğru ilerlemeye başladı. Girdikten sonra arkasından kalkıp lavabonun kapısına doğru giden Zehra, önünde durarak sevinçli bir ses tonuyla;

— Oğlum müjdeli haberlerim var sana. Çay hazır mutfakta bekliyorum seni, diyerek mutfağa gitmek üzere çıktı odadan hızlı adımlarla.

Zehra'nın söylediklerini duyunca adeta mutluluktan havalara uçan Nihat lavaboda iki dakika bile kalmayarak mutfağa doğru gitti koşar adımlarla. Daha mutfak kapısından adım atar atmaz;

— Anne çabuk anlat ne oldu, diyerek sandalyeye oturduktan sonra meraklı gözlerle dinlemeye başladı Zehra'yı. Akşam için masanın üzerinde yaprak sarması saran Zehra;

— Bugün Mümine'nin işi çıkmış. Çayı koyup az önce çıktı. Ben de kendi kendime dedim ki oğlumun en sevdiği yemeği yapayım, ellerimle sarayım şimdi, dedi tebessüm ederek. Birden yerinden kalkıp Zehra'ya sarılıp öpen Nihat;

— Annemm benim çok yaşa sen, diyerek tekrar sandalyesine dönüp oturduktan sonra Zehra'nın gözünün içine bakıp “Eeee” dedi ne anlatacağını heyecanla bekleyen bir yüz ifadesiyle;

— Öncelikle hayır olsun diyeyim ama olumlu gözüküyor, deyince mutluluktan âdeta ağzı kulaklarına vardı Nihat'ın. Sabırsızlıkla kendisini dinleyen oğlunun bu halini gören Zehra devam etti konuşmasına. Konuya daha girdiği gibi Hicran'ın yüzü kızarıp “Ben odama gidiyorum

görüşürüz Zehra Teyze” dediği gibi hemen çıktı odadan. Ferhunde’de haklı olarak Zehra abla müsaade edersen bugün Sedat ve Hicran’la iyice bir konuşalım. Allah’ın izniyle sonra haber veririz,” deyip o kadarını anlattıktan sonra Zehra’nın sustuğunu gören Nihat;

— Eee anne doğru düzgün anlatsana şunu. Sen ne dedin, nasıl girdin mevzuya?

— Valla oğlum ne yalan söyleyeyim ilk başta çekindim biraz. Konuya nasıl başlayacağım diye düşünürken Ferhunde sağ olsun halimden anladı. Zehra abla hayırdır bir sıkıntın mı var deyince “Hayır hayır inşallah, çok çekiniyorum Ferhunde ama Nihat, Hicran’ı gördüğünden beri aklını fena taktı ona. Ben de dedim, oğlum ayıp değil günah değil, niyetin de ciddi. Anlayışla karşılayacağınızdan da eminim” deyince sağ olsun o da hiç uzatmadı. “Sıkılanacak bir şey yok Zehra abla. Tabii ki hayır olsun. Bu işler nasip, takdir” deyip konuşup haber vereceğini söyledi o kadar.

Hiç ses etmeden sevinçle masadan kalkan Nihat, Zehra’yla kendine birer bardak çay doldurduktan sonra, buzdolabından kahvaltılık bir şeyler çıkartıp masanın üzerine koyarak oturdu sandalyeye. Ve yaprak sarmasıyla meşgul olan Zehra’nın yanağına dokunarak;

— Annelerin enn güzeli, deyip olumlu haber gelmesi için içinden dua etmeye başladı Allah’a. Kahvaltısını yaparken bir yandan dua ediyor, bir yandan da düşünüyordu. Nihat’ın bu heyecanlı halini gören Zehra konuyu değiştirerek;

— Sahi sabah Vildan aradı. Çok selam söyledi sana.

— Aleyküm selâm. Nasılmış, iyi mi?

— şükür iyiymiş. Seni çok merak etmiş. Balayına gidiyorlarmış “Allahaismarladık” dedi fazla da konuşamadık zaten, dedikten sonra heyecandan yerinde duramayan Nihat masadan birden kalkarak;

— Güle güle gidip dönsünler bakalım, dedikten sonra “Anne ben

biraz dışarı çıkacağım,” deyip Zehra’nın yanaklarından öperek hızlıca çıktı evden. Çok heyecanlı, çok tedirgindi Nihat. “Haber gelene kadar yüreğim ağzıma gelmesene bari” diye aklından geçirirken arabasını bir camiye doğru gitmek üzere çalıştırdı ve birkaç kilometre sonra gördüğü ilk caminin önünde durup bir süre arabasından camiye baktıktan sonra arabadan inerek heyecanla etrafına bakına bakına caminin kapısından girdi yavaş adımlarla. Kendi kendine “Sanırım yeni yapıldı bu cami, ben küçükken yoktu” diye içinden geçirirken caminin bahçesindeki yeni ekilmiş çiçeklerin önünde içini çeke çeke ağlayan bir çocuk gördü. Merakla yanına yaklaşıp çocuğun yanına çömelerek;

— Yakışıklı bir şey mi oldu. Niye ağlıyorsun?

O kapkara, buğulu gözleriyle Nihat’a doğru dönüp bakan çocuk;

— Üç ay kadar önce annem öldü. Tam annemin mezarlığına gidiyordum, caminin önünden geçerken bu çiçekleri gördüm. Dedim koparıp anneme götüreyim, ama baksana abi be çok güzeller. Kıyamadım koparmaya! Hem düşündüm bunlar da bir aile. Biz de üç ay öncesine kadar çok güzel, çok mutlu bir aileydik, annem neşeli neşeli sofrayı hazırlarken gözümüzün önünde birdenbire düşüp öldü,” dedikten sonra ağlaması coşan çocuğa dolan gözleriyle sarılan Nihat;

— Senin ismin ne?

— Yiğit, diye elleriyle gözyaşlarını silen çocuğun hafifçe koluna vurduran Nihat;

— Vaavv Yiğit ha. Biliyor musun Yiğit aslında seni görür görmez isminin Yiğit olduğunu anlamıştım ben.

— Yaa nerden anladın abi? Tanıyor musun beni, dedi şaşkın, kapkara gözleriyle bakarak.

— Hayır tanımıyorum ama karşıdan görünce kendi kendime dedim bu Yiğit görünümü çocuk da kim acaba?

Nihat'ın söylediği söz o kadar hoşuna gitti ki Yiğit'in sesli güldükten sonra;

— Ay abi sen çok yaşa emi güldürdün beni valla. Allah'ta seni güldürsün, sevdiğin kıza en yakında kavuş emi.

— Amiinn, dedi Nihat ama şaşırmıştı da Yiğit'in ettiği bu duaya. Tebessüm etti ve

— Bak şimdi sen nereden biliyorsun ki benim sevdiğime kavuşmak istediğimi?

— Bilmem içimden öyle geldi ama abi bence o da seni seviyor.

— Hadi ya bunu nereden anladın ki?

— E abi valla seni sevmeyen ölsün. Şu yakışıklılığa bak, dedi büyük adam gibi ciddi bir tavırla. Yiğit'in söyleyiş tarzına güleceği çıkan Nihat Yiğit'in başını okşayarak çömeldiği yerden ayağa fırlayıp;

— Yiğit sen kaç yaşındasın bakalım?

— On bir. Dört ay sonra on iki olacağım.

— Ooo sen delikanlı adam olmuşsun yaa Yiğit. Peki kardeşin var mı?

— Var iki tane. Bir kız bir erkek, dedikten sonra cebinden bir miktar para çıkartıp Yiğit'e uzatan Nihat “Delikanlı şimdi sen annenin yanına gideceksin ya güzel bir çiçek al annene. Mezarına ek. Daha iyi olur, hem sürekli açar. Sonra git en çok neyi seviyorsanız kendine, kardeşlerine ondan al. Sonra kalan parayı babana ver, sana kardeşlerine birer kıyafet alsın, dedikten sonra Yiğit'in burnunu hafifçe sıkırtıp göz kırparak “Tamam mı yakışıklı?”

Sevinci gözlerinden okunuyor fakat Nihat'ın uzattığı parayı almıyordu Yiğit. Nihat'ın biraz ettiği ısrarından sonra parayı alan Yiğit, başını önüne eğip utangaç haliyle teşekkür ederek hızlı hızlı, koşarak

uzaklaştı oradan. Nihat'ın yaşadığı bu duygusal anlardan sonra caminin bahçesinde etrafına bakınıp dolaşırken biraz ilerde gördüğü şadırvana doğru ilerlemeye başladı. Şadırvanın yanına gelince suya elini uzatıp yüzüne sürdürdükten sonra çeşmesinden şükür ederek, dua ederek, abdest aldı. Daha sonra caminin içine girdi ve kapının kenarında duran seccadelerden birisini alıp kibleye serdikten sonra en sevgilinin huzuruna durdu. Âdeti titreyen bedeniyle sanki ilk kez Allah'ın huzuruna çıkmışçasına bir mutluluk vardı içinde. Anlaşılan dün gece Zehra'nın söylediği nasihatler bayağı bir etkilemişti ki teselli aramak için ilk aklına gelen yer cami olmuştu. Bu anı yaşamasına vesile olduğu için çok dua etti Zehra'ya da. Saatler geçtikçe Nihat'ın yüreğinde artan ferahlamayla birlikte, bir kaç saat içinde yaşadığı şeyler büyüdüğünü de hissetmesine sebep olmuştu bir anda. Camiye girdiği andan itibaren mutlu ve çabuk geçen saatlerin ardından karnının acıktığını hissederek yemek yemek için bir lokantaya gitmeyi planlarken Zehra'nın akşam yemeği için yaprak sarması yaptığı aklına gelince eve gitmek üzere yön değiştirdi arabasıyla.

Heyecan konusunda Hicran'ın da Nihat'tan altta kalır bir yanı yoktu. Zehra, Ferhunde'ye Nihat'ın Hicran'a olan duygularını daha anlatmaya başlarken utanıp alelacele odasına giden Hicran, o dakikadan sonra Ferhunde'yle yüz yüze gelip konuşmak için oturmamışlardı bile. Çünkü Ferhunde Hicran'ın nasıl olduğuna bakmak için ne zaman odasına girse, Hicran ya namaz kılıyor ya da Kur'an okuyordu. En sonunda Sedat'ın işten geleceğine yakın Hicran'ın odasına giden Ferhunde;

— Kızım şimdi baban gelecek. Daha okuyacak mısın? dedikten sonra okuduğu Kur'an sayfasının son satırını okuduktan sonra "Sadakallahül azim" diyerek Kur'anı'nı kapatan Hicran, Ferhunde'nin yüzüne tebesümle baktı;

— Bitti anne, diyen Hicran'ın yanına giderek eğilip anlından öpen Ferhunde;

— Annesinin dünyalar güzeli. Bir tanecik güzel gözlü kızım benim. Başını okşayarak "İyi misin annem?"

— İyiyim anne iyiyim şükür. Dedi demesine ama korkmuştu Ferhunde, çünkü Hicran'ın ateşi vardı. Yanakları al al olmuş, o koyu mavi gözler daha da baygınlaşmıştı sanki.

— Ama yavrum senin ateşin var, dedi Ferhunde şüpheli bakan gözlerle.

— Yok iyiyim anne merak etme. Sanırım biraz stres heyecan yaptım, dedi utanan gözlerle Ferhunde'ye bakıp elleriyle yüzünü gözünü ovuştururken.

— Kızım geçen gün ne konuştuk biz? Neden kendini bu kadar sıkıyorsun ki? Bunlar normal şeyler.

— Evet anne, normal şeyler amaa birdenbire gelişen bir durum ya sarstı işte beni, dedikten sonra söylemek istediği şeyi söyleyip söylememe konusunda biraz düşündükten sonra, “duygularım karma karışık. Tamam Nihat'tan çok etkilendim gerçekten ama, deyip sustu. Çünkü içinde olan, anlatmak istediği duygularını tarif edemeyeceğini anlamıştı o anda. Tebessüm etti Ferhunde ve sarıldı Hicran'a. Öptü yanaklarından.

— Yavrumm benim! Evett, çok zor şeyler bunlar anlıyorum seni ama emin ol anneciğim bu tür şeyleri düşündükçe daha çok çıkmaza giriyor insan. Sonra Hicran'ın daha rahat olmasını sağlamak amacıyla neşeli bir şekilde Hicran'ın elini tutarak “Şöyle yapalım Hicran yarın için olabilir, öbür gün için olabilir. Yani kendini ne zaman hazır hissedersen, haber veririm Nihat'la karşılıklı konuşursunuz. Böylelikle kendini daha iyi hissedersin. Hıhh, ne dersin güzel kızım?”

— Evet anne doğru söylüyorsun, derken dış kapının açıldığını ve babasının geldiğini anlayınca birden telaşa kapılan Hicran; “Anne sen çık odadan ne olur. Ben çok utaniyorum babamdan. Babama da durumu sen anlat beni yanınıza sakın çağırmayın. Tamam mı anne?

Ferhunde Hicran'ın kolunu okşadı ve;

— Tamam kızım tamam, dedikten sonra kendini gülmemek için zor tutan bir ifadeyle çıktı odadan. Tam odadan çıkarken odaya doğru gelen Sedat'ı görünce, göz işaretiyle mutfağa girmesini söyledi. Ferhunde'nin bir şeyler anlatmak istediğini anlayan Sedat usulcacık mutfağa doğru yönlendirdi adımlarını. Mutfaktaki masaya oturduktan sonra Ferhunde'nin gözünün içine bakarak, ne diyeceğini sabırsızlıkla beklediğini belli eden bir üslupla;

— Hayırdır hanım ne oldu? deyince işaret parmağıyla Sedat'a sus işareti yaparak öncelikle yavaşcacık mutfağın kapısını kapatan Ferhunde, Sedat'ın karşısındaki sandalyeye oturduktan sonra en başından sonuna kadar anlattı bütün olup biteni. O anda aşırı duygu yoğunluğuna kapılan Sedat gözyaşlarını tutamayıp ağlamaya başladı. Sedat'ın o halini görüp dayanamayan Ferhunde de gözyaşlarıyla;

— Sedat beni de ağlattın ya ne oldu şimdi? dedi. Dedi ama birkaç gündür içinde olan bu duruma şaşkın, tedirgin, düşünceli olup, yalnız kaldığı her anda bir duygu yoğunluğuna kapılıp için için ağlıyordu. Hiç kolay değildi tabii ki. Birdenbire Hicran'ın girdiği bu aşk karmaşasına Ferhunde de yakın şahitti çünkü. Gözlerinden sakındıkları yavruları uzaklaşacaktı artık evden. Hem de öyle böyle değil çok uzaklara gidecekti. Kendi isteğiyle olacaktı fakat mutlu olacak mıydı acaba? Aşk sandığı duygu; ya içinde hissettiği boşluksa? Yani bu düşünceler akıllarını kemirmelerine yetiyordu. Bu sırada tedirgin bir durumda görünen Sedat'ın kafa karıştırıcı şeyler söyleyeceğini hisseden Ferhunde bir şeyler söylemeye yeltenen Sedat'ın susması için ağzını kapatarak;

— Ne olur bir şey söyleme Sedat. Her şey olacağına varır her şey nasip kısmet. Kararı kızımıza bırakalım tamam mı? Bu söylediğine Sedat'ın hiç ses etmediğini gören Ferhunde gözünün içine bakıp başını aşağı yukarı hareket ettirerek; “Anlaştık Sedat değil mi?” Hiç cevap vermeden sadece gözlerini kırıştıtırıp onay verdiğini ifade etti. Bu ciddi mevzu konuşulduktan sonra Ferhunde düşünceler içinde olan Sedat'ın çenesini tutup kendisine çevirdikten sonra “Sedatımm canım benim, şimdi güçlü olma zamanı tamam mı? Şimdi Hicran'ı yemeğe çağıracağım ona karşı sıkıntı verecek hiçbir şey hissettirmeyeceğiz. Hic-

ran'ın ne kadar hassas olduğunu çok iyi biliyorsun. Tamam mı canım?" diye tembihlerini arka arkaya sıraladıktan sonra başındaki örtüsünü düzeltip, kendine çeki düzen veren Ferhunde, Hicran'ın odasına tebesümle girdi.

— Kızım hadi yemek yemeye, yakınına yaklaşarak alçalttığı ses tonuyla "Bütün her şeyi anlattım babana."

— Yaaaa, dedi heyecan içinde Hicran ve merakla devam etti sözlerine "Eee nasıl karşıladı babam? Ne dedi? Benim de aşık olduğumu söyledin mi" diyecekti ki sözünü yarıda kesip, elini ağzına kapatarak Ferhunde'den utanan Hicran, sorduklarının cevabını bile beklemeden direkt olarak banyoya doğru fırladı yerinden. Banyoya girince kapıyı kapatıp içerden kilitleyerek, karşı tarafta banyo dolabının üzerindeki aynada yansımalarına baktı ve sıkıntıdan damla damla ter olan alnını ve al al olmuş yanaklarını görünce yüzünü yıkadı hızlıca. Sonra havluyla kuruladı yüzünü nazikçe. Daha sonra örtüsünü hızlıca başından çekerek, örgü olan saçlarını açıp, tepeden atkuyruğu topladı. Sonra üzerindeki namaz elbisesini çıkartıp kapının arkasında olan askıya astı ve içinde taytı olduğu için üzerine kalçalarını örtecek, diz üstüne kadar gelen tuniğini giymek düşüncesiyle derin bir nefes aldıktan sonra odasına gitmek üzere banyo kapısını açmak için attı adımını. Çıkmak için panikle aşağı yukarı oynatarak açmaya çalışıyor fakat yine açılmıyordu kapı. Öyle bir olmuştu ki Hicran, kendisinin kapıyı kilitlediğinin farkında bile değildi. İki eliyle yüzünü kapatarak "Allah'ım ne oluyor bana? Ne yapıyorum ben? Ne saçmalıyorum? Bu panik de ne? Sen bana yardım et Ya Rabbim!" Kendi kendine söylenip Allah'a sığınınca az da olsa yüreğinde bir ferahlık hissettikten sonra unutup kilitlediği kapıyı açarak odasına doğru ilerledi üzerine tuniğini giymek için. Lacivert olan taytının üzerine giydiği kırmızı renginde tuniğiyle harika görünüyordu. Üzerini giyindikten sonra mutfığa doğru yürümeye başladı sakın adımlarıyla. Mutfığa girince masada arkası dönük olarak oturan Sedat'ın yanına gidip yanağından öperek;

— Selâmün aleyküm.

— Aleyküm selâm güzel kızım benim. Nasılmış benim fıstığım?

— İyiyim babacığım sen nasılsın?

— Çok şükür kızım, deyip önünde olan çorbaya odaklanarak içmeye devam eden Sedat'ın yanına oturdu. Karşısında oturan Ferhunde masadan kalkıp Hicran'a bir tabak çorba doldurduktan sonra;

— Eee Hicran iyi misin annem? Allah kabul etsin ibadetlerini.

— Âmin anneciğim sağ ol, tebessüm ederek, iyiyim, iyiyim şükür.

Sedat yanında olan Hicran'ın yanağından öptü.

— Bir şeyin mi var kızım?

— Yok baba şükür iyiyim. Demin biraz başım ağrıdı o kadar, dedi Sedat'ın yüzüne hiç bakmadan. Sedat'ın bir şey sorup sormayacağını, utandığını fark edip fark etmediğini merak ve şüphe içerisinde çorbasını içmeye devam etti.

— Kızım hayırlı olsun bu arada. Bakıyorum da Nihat bayağı bir hızlı çıktı, deyince daha da ezilip büzüldü Hicran.

— Âmin baba hakkımızda hayır neyse o olsun inşallah.

— Âmin kızım âmin, diyerek Hicran'ın sırtını sıvazlayıp kalktı masadan.

— Dur Sedat tatlı var daha.

— Yok hanım çok doydum Elhamdülillah. Gündüz de fazla kaçır-dım herhâlde midem ağrıyor. Size afiyet olsun, dedikten sonra yavaş adımlarla çıktı mutfaktan. Sedat mutfaktan çıkar çıkmaz çok stresli olan Hicran birdenbire;

— Anne karar verdim.

— Yaa! Eee ne düşündün peki?

— Yarın için karşılıklı görüşsek desem sence uygun mu anne?

— Valla kızım sen nasıl istersen, nasıl uygun görürsen öyle davran. Yalnız yavrum şunu soracağım sana? dedikten sonra Hicran hiç ses etmeden, sadece Ferhunde'nin ne soracağını can kulağıyla dinlediğini ifade eden bir bakışla karşısında dikkatlice durdu. Hicran'ın bakışları karşısında yerinden kalkıp Hicran'a sarılan Ferhunde "Senin duruşunu yerim ben" deyip Hicran'ın başını okşayıp öptükten sonra devam etti konuşmasına "Ben seni çok stresli görüyorum yavrum. Ve senin bu davranışın beni şaşırtmıyor desem abartmış olmam. Çünkü kızım sen her zaman daha olgun, daha sakın, ne bileyimmm acele kararlar veren bir kişiliğin yok. Merak ettiğim konu Nihat'a karşı duyduğun aşk mı? Yoksa Bekir'e karşı duyduğun korku mu? Bu soru karşısında ne diyeceğini şaşırmıştı Hicran. Çünkü kendi kendine tedirgin olduğu en önemli konulardan biri de buydu. Evet aşık olmuştu Nihat'a fakat Bekir'e olan korkusu Nihat'a olan aşkıdan daha baskın geliyordu maalesef.

— Evet anne aslında beni en çok yoran düşüncelerden birisi de bu biliyor musun? Allah'a sığınıyorum. Elbette her şeyin en iyisini şüphesiz Rabbim bilir. Bu şekilde denk gelmesinin muhakkak vardır bir sebebi diyorum kendi kendime. Onun için daha fazla düşünüp kafamı yormak istemiyorum anne. Çünkü bu son zamanlar çok çok yorulduğumu hissediyorum.

Çok haklıydı Hicran, öyle çetrefilli bir durumun içindeydi ki davranışlarının bu şekilde olması gayet normaldi. Bir yandan her önüne gelen kısmetini tepmesi. Bir yandan beklediği aşkın bir anda karşısına çıkması. Bir yandan en önemlisi olan belalı Bekir'in verdiği büyük korku ve üzüntü... Tamam Bekir konusu kapanmıştı artık ama içinde hissettiği sıkıntılar, endişeler hiç geçmemişti maalesef.

— Tamam yavrum o zaman ben hemen Zehra ablaya haber vereyim. Çünkü onlar da haber bekliyor. Bekletmeyelim günah; da sen ne düşündün? Nerede görüşeceksin?

— Ben evde diye düşündüm ama uygun mu sence anne?

— En iyisini düşünmüşsün kızım. Baban da az önce görüşüp konuşmaya karar verirse eğer evde görüşsün daha uygun olur dedi.

— Aaa o zaman tamam anne yarın olsun, dedi sakın bir şekilde. Net kararını verince daha rahatladığını hissetmişti sanki. Hicran’da gördüğü bu rahatlığı fark eden Ferhunde de rahat bir nefes aldıktan sonra güldü.

— Ohh be Hicran inan ki yavrum seni böyle sakın görünce ben rahatladım şükür. Kaç gündür o stresli halin bana yansıdıkça, ben de stres yaptım. Neyse hayırlı olsun yavrum. Şimdi arayıp söyleyeyim ben, deyip odaya telefona doğru ilerledi haberi verme heyecanıyla. Telefon çaldığı gibi telefonu açan Zehra Ferhunde’nin sesini duyar duymaz heyecan yapmıştı birdenbire. Yıllardır kardeşten öte olan dostluklarının verdiği hissiyattan dolayı birbirlerine hal hatır sorarken birbirlerinin heyecanlarını ses tonlarından anladıktan sonra Zehra kendini belli ederek;

— Ay Ferhunde kız inan çok heyecanlandım bu dostluğun sonunda dünür mü oluyoruz yoksa?

— Allah’ın yazgısından öteye geçilmiyor Zehra abla. Hayır olsun inşallah, dedikten sonra Hicran’ın kararını açıkladı. Âdeta sevinçten uçan Zehra’nın yanında olan Nihat, Zehra’nın sevincinden ve konuşmalarından durumu anlayınca kalp atışları çoğalmış, birden ter basan yüzünü yıkamak için lavaboya gitmek üzere oturduğu yerden fırladı hızlıca. Lavabodan çıkıp odaya geldikten sonra Zehra’nın telefon görüşmesinin bittiğini gören Nihat, Zehra’nın oturduğu kanepenin karşısına ciddi bir ifadeyle oturup;

— Eee anne hayırdır?

— Hayır hayır, dedi sevinç içinde ve gülümseyerek. Hicran yarın için görüşmek istediğini söylemiş.

— Yarın mı? diye şaşkınlığını belli eden bir vaziyette gözlerini kocaman açtı Nihat. Şaşırmak da çok haklıydı aslında. Çünkü bu kadarını hiç

beklemiyordu o da. “Demek ki hissettiklerim doğruymuş. O da benim ona aşık olduğum gibi aşık olmuş bana” diyordu içinden yüreği bir kuş gibi çarparak “Ne zaman? Nerede?” diye merak içinde soran Nihat’a “Kendi evlerinde karar vermişler” cevabını verdi Zehra. İnanamıyordu Nihat hayatında olan bu gelişmeye. Gelişinin daha dördüncü günü çocukken masumca sevdiği kızla büyüdükten sonra karşılıklı büyük bir aşka düşmeleri ve bu aşkın ciddi boyutlara ulaşması çok mu çok ilginçti gerçekten. Üstelik çok çabuk gerçekleşen bir durumdu bu.

Hicran da kendi evinde Nihat gibi şaşkıındı “Demek ki nasip gelince her şey hızlı hızlı gelişebiliyormuş. Dur demek mümkün olmuyormuş Rabbimin yazdığına,” diye Nihat gibi bir kuş gibi çarpan yüreğiyle birlikte bu düşünceleri geçiriyordu içinden.

Yarına görüşme sevinciyle heyecan ve binbir düşünceyle birlikte uykuya dalan Nihat ve Hicran sabah saatlerinde ikisi ayrı evlerde fakat sözleşmiş gibi aynı anda ezan sesiyle birlikte kalktılar yataklarından. Yıllardır hasret kaldığı ezan sesinden yaşadığı büyük duygu yoğunluğuyla birlikte odasından sokağa bakan pencereye doğru ilerlemeye başladı Nihat. Ezan sesini daha net duyabilmek için pencereyi açıp dirseklerini mermere dayadıktan sonra, devam eden duygu yoğunluğuyla birlikte derin nefes alarak devam etti ezanı dinlemeye. Garip bir şey daha oldu o anda. Hicran lavaboda abdest aldıktan sonra namaz kılmak için tam odasına gireceği sırada adımları diğer oturma odalarına doğru sürüklemeye başladı onu. Tevafuk bu ya sokağa bakan pencereye doğru ilerleyip camı açtı ve açtığına karşı camda Nihat’ı görünce bir dakikaya yakın birbirlerine bakakaldılar öylece. Bir süre şaşkın bir şekilde birbirlerine baktıktan sonra kendini toparlayarak hızlıca camı kapatıp içeriye girdi Hicran. Birkaç saat sonra görüşüp, konuşacakları şeyleri düşünerek heyecanlı bir şekilde ikisi de durdular sabah namazına. Hâlbuki Nihat’ın namazla hiç arası yoktu. Hicran’a duyduğu aşk imanını yenilemesine vesile olup, hayata tertemiz bir sayfa açmasına sebep olmuştu.

Öğleden sonra saat iki sıralarında çalan kapıyı duyunca odasında hazırlanmaya devam eden Hicran’ın kalp atışları iyice hızlanmıştı. Aynanın karşısında örtüsünü takarken çalan kapıyla birlikte eli ayağına

dolaşan Hicran tam odasından çıkacağı sırada Ferhunde'nin mutfaktan çıkıp kapıyı açmaya gittiğini görünce, gerisi geriye aynanın karşısına geçti örtüsünü düzeltmek için. En az Hicran kadar heyecanlı olan Ferhunde kapıyı açınca, elinde bir buket çiçekle karşısında duran Nihat ve yanında Zehra'yı görünce sakın görünmeye gayret etti.

— Hoş geldiniz, deyip içeri oturma odasına doğru geçmeleri için yolu gösterdi tebessüm ederek. Nihat elinde olan buketi Ferhunde'ye verdikten sonra odaya geçtiler hep birlikte. Nihat ve Zehra kapıdan girince direkt olarak karşıda olan kanepeye yan yana oturduktan sonra birbirlerine sordukları hal hatır bir nebze olsun rahatlatmış her iki tarafı da.

Evet heyecan doruktaydı o anda, içerde oturan Nihat ve odaya girmek üzere olan Hicran'ın hayatlarında aldıkları en önemli kararlarının ilk gününde bu raddede olmaları çok normaldi zaten. Bir süre içinden dua ederek kapı ağzında duran Hicran, besmele çekip derin bir nefes aldıktan sonra yavaşca kapının koluna aşağıya indirdi. O sırada hayatının en heyecanlı anlarını yaşayan Nihat ve Hicran'ın için zaman donmuştu sanki. O edalı haliyle içeri giren Hicran'ı gören Nihat'ın gözleri kamaşmıştı âdetâ. "Allah'ım bu nuru, bu güzelliği bana bahşettiğin için şükürler olsun" diyordu içinden Nihat. İlk olarak Zehra'nın elini öpen Hicran ona halini hatırlı sorduktan sonra Nihat'a dönüp;

— Hoş geldin Nihat. Sen nasılsın? dedi heyecandan hafif titreyen sesiyle. Bütün duyguların bir arada yer aldığı bir ses tonuyla Hicran'ın bakmaya kıyamadığı, ay parçası diye adlandırdığı yüzüne bakarak cevap verdi Nihat. Daha sonra Hicran mutfığa çıktı kahve yapmak düşüncesiyle. Hicran'ın hemen arkasından gitmek üzere ayağa kalkan Zehra, Ferhunde'ye göz işareti yaparak dışarıya doğru ilerlemeye başladı. Daha sonra Ferhunde de Zehra'nın arkasından kalkarak ilerlemeye başladı peşinden. Mutfığa Hicran'ın yanına giden Zehra Hicran'ı kahve yapmaya hazırlanırken görünce;

— Yavrum kahveye falan hiç gerek yok. Şimdi sen gir içeri. Ne isterseniz konuşup, görüşün daha sonra çok kahveler içeriz, dedi gülümseyip bir Ferhunde'ye bir Hicran'a bakarak.

— Ay şimdi çok tuhaf oldum ben ya. Ne konuşacağım ki?

Güldü Ferhunde. Eliyle Hicran'ın alınından yanağına doğru okşayarak;

— Annem benim sen gir, konu konuyu açar elbet. Daha sonra da gidişata bakılır neyse karar o verilir. Tamam mı yavrum?

Gözlerini tamam der gibi kırıştırarak tekrar girdi odaya Hicran. Nihat'ın oturduğu kanepenin hafif çaprazında mesafesi dört metre kadar olan uzaklıktaki koltuğa oturdu. Bakamıyordu Nihat'ın yüzüne. Nihat ise gözlerini ayırmıyordu Hicran'dan. Bir süre hiç konuşmadan durdular öylece. Daha sonra ortamdaki sessizliği bozan Nihat;

— Biliyor musun Hicran hem çok heyecanlıyım hem de çok şaşkınlım. Ne diyeceğimi, nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Sadece “Ben de” deyip bir defa yüzüne baktığı gibi tekrar başını önüne eğdi Hicran. “Hiç değişmemişsin Hicran” deyip gözünü ayırmadan baktığı bakışlarıyla devam etti Nihat. “Hiç unutmadığım o deniz gözlerin. Eşsiz olan yüz hatların. Nihat'ın yaptığı bu iltifat karşısında çok utanan ve bir o kadar da şaşırان Hicran Nihat'ın yüzüne bakarak;

— Namazlarını kılıyor musun Nihat? dedi alçalttığı ses tonuyla. Şoke olmuştu Nihat. Bu soruyu hiç mi hiç beklemiyordu çünkü.

— En başta şunu söyleyeyim yalanı hiç sevmem. Oralarda pek mümkün olmuyor namaz ama şöyle söyleyeyim, orada da bir kaç tane Müslüman arkadaşım var. Arada bir cuma günleri toplanıp cemaat yapıyoruz o kadar.

— Bu saatten sonra bütün vakitlerini kılmanı isterim desem nasıl karşılırsın?

— Valla Hicran ben seni gördüğüm andan beri namaza başladım desem.

Nihat'tan almayı hiç beklemediği bu cevap Hicran'a dünyaları vermişti âdeti. Mutluluğunu, tebessümle belli etti. Tam ikinci sorusunu soracaktı ki Nihat'ın verdiği ilk cevap ikinci soruyu sormasına engel oldu. Daha doğrusu çekinmişti sanki. Kendi kendine "İslam'ın şartı olan ibadeti yapmasına vesile olduysam, başka kötü alışkanlıkları varsa eğer nefsi zaten temizler Allah'ın izniyle" diye sevinçle geçirdi içinden ve konuyu değiştirerek;

— Peki Nihat geçen gün buraya tamamen dönmeyi düşündüğünü söylemiştin ama tam olarak ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?

— Aslında net bir zamanı yoktu, ama anlaşılan oradaki işlerimi çabuk çabuk toparlayıp buraya hemen gelmem gerekiyor, deyince Hicran'ın az önceki tebessümü yerini gülümsemeye bıraktı. Nihat bunu görünce; "Sen hep gül Hicran" dedi Hicran'a hayran hayran bakan gözlerle. Hicran'ın pembe olan yanakları bu sefer al al olmuştu. Hicran'ın ne kadar naif bir kişiliğe sahip olduğunu o sırada iyice anlamıştı. Nihat'ın bu sözü karşısında ne yapacağını bilemeyen Hicran da oturduğu yerden birden kalktıktan sonra yan tarafta sehpanın üzerindeki kolonyayı alıp Nihat'a ikram etti;

— İster misin? diyerek kolonyayı eline döktü ve tekrar sehpanın üzerine bıraktıktan sonra yerine oturup Nihat'ın yüzüne baktı, "Eee Nihat senin sormak istediğin bir şey yok mu?" dediği gibi;

— Evet var. Ben uzamasını istemiyorum. Düğünün yani. Hemen olmasını istiyorum. Sen ne düşünürsün Hicran?"

Birden ne cevap vereceğini bilemedi Hicran. Yurt dışından tamamen buraya gelince olsa diye düşündü ama o esnada bile aklına direkt olarak Bekir geldi.

— Aslında ben de pek uzatma taraftarı değilim, diyen Hicran'ın bu cevabı da çok mutlu etti Nihat'ı.

— Sen de benim gibi düşünüyorsun yani, dedi sevinçle gülümseyerek. Nihat'ın bu sözüne hiç cevap vermeyen Hicran oturduğu yer-

den başını öne eğmiş bir şekilde kalktıktan sonra sakın adımlarla çıktı odadan. Mutfağa giden Hicran'ın karşısında hiç konuşmadan merakla yüzüne bakan Ferhunde'yle Zehra'ya bakan Hicran;

— Bu kadar yeterli sanırım, dedi tebessüm ederek. Zehra'yla Ferhunde birbirlerine baktıktan sonra Zehra;

— O zaman artık kalkalım biz, derken odada yalnız kalan Nihat da oda kapısından Zehra'ya seslendi;

— Efendim oğlum?

— Anne müsaade isteyelim mi?

— Tamam oğlum isteyelim, deyince Zehra'nın arkasından çıkan Ferhunde tebessümle Nihat'ın yüzüne bakıp;

— Müsaade sizin oğlum ama önce bir kahve içseydiniz.

— Yok gidelim artık. Kahveyi de bir dahaki sefere içeriz, deyince mutfaktan Nihat'ın sesini duyan Hicran, kendi kendine gülümseyerek “Âmin inşallah. Hayır göster Rabbim” diye dua edip ellerini yüzüne sürdü çok değişik duygular içinde.

Bu sırada Zehra'yla Nihat'ı geçiren Ferhunde dış kapıyı kapattıktan sonra direkt olarak mutfağa girdi ve Hicran'ı sandalyede oturuyor görünce bir bardak su alıp karşısına oturarak suyunu içti önce. Sonra Hicran'ın anlayacağı tarzda yüzüne bakarak bir şeyler anlatmasını bekledi hiç konuşmadan.

10. BÖLÜM

Nihat ise bambaşka duygular içindeydi. Bir hafta kadar seyahat planıyla yurt dışından gelip hayatında bu denli hızlı olan değişiklikler kendisini ve çevresindekilerini hayretler içinde bırakıyordu âdetâ. Hicran'la görüştüğü günün akşamı, saatin on olduğu vakitlerde Zehra'yla karşılıklı olarak konuşuyorlardı konuyu. Çok mutluydu Nihat.

— Anne Vildan balayından ne zaman gelir acaba?

— Bu sabah görüştüğümüzde dört gün sonra geleceklerini söyledi. Neden?

— Hicran'ı istemek için Vildan'ı beklemek gerekir değil mi?

— Tabii bekleriz. Daha uygun olur. Bugün görüşeceğinizi duyunca kız şoke oldu zaten. “Bu ne hız keşke beni bekleseydiniz,” falan dedi. İstemek için beklemesek bizi topa tutar valla, dedi gülerек ve derken telefon çaldı o anda. Cevap vermek için yerinden kalktı Zehra. Karşı tarafın panikli sesinden ürken Zehra soğukkanlı olmaya çalışsa da yüzü ürpermiş olduğunu gösteren bir ifadeyle “Oğlum seni istiyorlar,” dedi telefon ahizesini Nihat'a uzatarak. Zehra'nın korkulu yüz ifadesinden dolayı tedirgin olan Nihat, yerinden kalkıp telefona yanıt verince karşı tarafın söylediği bir kaç kelimedden sonra sapsarı olmuş bir vaziyette “Ben hemen ilk uçakla geliyorum o zaman,” deyince iyice panikleyen Zehra “Ne olmuş oğlum?”

Telefon ahizesi elinde elleri tir tir titreyen Nihat, Zehra'nın sorusuna cevap bile vermeden alelacele hava yollarını arayıp sıradaki ilk uçaktan biletini yarım saat sonraya ayarlayınca telefonu kapattı ve Zehra'ya dönerek konuştu.

— Anne benim hemen havaalanına yetişmem lazım.

— Aaaa ne olmuş oğlum? dedi tekrar büyük bir şaşkınlıkla.

— Fabrikamda yangın çıkmış, deyip evden apar topar çıktı ve arabasına atladığı gibi havaalanına gitmek üzere yola koyuldu. Zehra ise olan biten karşısında şoke olmuş bir şekilde sokak kapılarının önünde

Nihat'ın çalıştırdığı arabasının arkasından bakakalmış duruyordu öylece. Bir süre öyle kaldıktan sonra Hicranların evlerine doğru ilerlemeye başladı. O sırada bakkala gitmek üzere olan Sedat, sokak kapılarını açtı ve evlerine doğru gelen Zehra'yı görünce;

— Hayırdır Zehra bir şey mi oldu? diye sordu Zehra'nın yüzünde gördüğü ifadeye bakarak. Zehra, hâlâ devam eden şaşkınlığıyla birlikte durumu bir bir anlattı Sedat'a. "Allah Allah önemli bir şey yoktur inşallah," deyip Zehra'yı içeriye davet ettikten sonra kendisi de bakkala doğru ilerlemeye başladı hızlı adımlarla. Zehra içeriye girip odanın kapısını açınca odada oturan Ferhunde birden telaşlanarak ayağa kalktı ve Zehra'nın yüzünde gördüğü tuhaflığa bakıp sordu.

— Ay Zehra abla hoş geldin hiç duymadım geldiğini, dedi tedirgin bir şekilde. Hayırdır bir şey mi var Zehra abla?

— Sorma Ferhunde, sorma, inan çok şaşkınım. Nihat gitti.

Tam odaya girmek üzere olan Hicran, Zehra'nın söylediği şeyi duyunca kulaklarına inanamadı ve hızlıca odaya girip ne diyeceğini bilemediği için şoke olmuş bir vaziyette Zehra'nın yüzüne baktı sadece.

— Nasıl yani? Nereye gitti? dedi Ferhunde.

— Londra'dan aradılar. Fabrikasında yangın çıkmış. Uçağa yetişmek için apar topar çıktı gitti.

Hicran'ın içinde bir şeyler kopmuştu âdeta. "Ey Allah'ım sen her şeyin en iyisini bilirsin," dedi kendi kendine hüzün dolu bir kalple. Hiç konuşmadan hemen arkasına dönüp odasına doğru yürümeye başladı sakın adımlarla.

Şaşkınlığının yanı sıra bir o kadar da üzülen Ferhunde, Zehra'nın kolunu sıvazlayıp kanepeyi işaret etti.

— Gel Zehra abla otur şöyle. Önemli bir şey yoktur inşallah.

— İnşallah, inşallah âmin, diye tekrar ettikten sonra başının ağrısından dolayı daha fazla duramayan Zehra yerinden kalkarak gitmek için müsaade isteyip karmakarışık olan düşünceleriyle gitti evine.

Zehra'yı geçiren Ferhunde dış kapıyı kapattıktan sonra direkt olarak Hicran'ın yanına gittiğinde Hicran'ı yatağına yatmış, arkası dönük görünce usulcacık yanına yaklaştı uyuyor mu, uyumuyor mu diye. Uyumuş olduğunu gören Zehra, Hicran'ın saçlarını usulcacık okşadıktan sonra çıktı odadan yavaşıca.

İki gün hiç haber gelmemişti Nihat'tan. Zehra telefonla Nihat'ı arıyor fakat fabrikada yaşanan hasarlardan dolayı hatlarda oluşan problemler Nihat'a ulaşmasına engel oluyordu. Her an haber gelmesini bekleyen Zehra evden bir an olsun ayrılmak istemiyor telefon her çaldığında Nihat'ın olduğunu umarak heyecanla cevap veriyordu. İki günün sonunda, akşamın dokuzuna yaklaşan saatlerde saate bakıp kara kara neler olduğunu düşünürken telefonun çalmasıyla hızlıca yerinden fırlayıp ahizeyi kulağına dayatan Zehra, Nihat'ın sesini duyar duymaz panikledi.

— Oğlum nasılsın? İyi misin? Ne olmuş ölen, yaralanan var mı? diye arka arkaya sıralayınca Zehra'nın merakının hat safhada olduğunu gören Nihat hemen cevapladı.

— Yok anne bir şey yok. Sakin ol! Ölen, yaralanan yok çok şükür. Maddi anlamda biraz hasar var o kadar.

— Oh çok şükür Allahım! Diyerek sevincini ifade eden Zehra'nın rahatladığını duyunca Nihat konuşmasına devam etti: “Anne iki ay kadar burada kalıp bir şeyleri toparlamam lazım ama bu arada Hicran'ı siz isterseniz. Ben uzak olsam da söz, nişan ne gerekirse ayarlayın siz. İki ay falan sonra ben gelince düğünü yaparız. Benim fikrim bu. Tabii onların düşüncesi de önemli,” deyince sevinci daha da arttı Zehra'nın.

— Tamam oğlum sen merak etme her şeyi ayarlarız biz. Sık sık arar görüşürüz haberleri veririm ben sana.

— Tamam anne görüşürüz. Benden çok selam söyle herkese, dedik-

ten sonra tekrar “Anneee bana ulaşabileceğiniz yeni bir telefon vereyim sana. Hicran’a da verir misin müsait olunca beni arasın veya ben onu arayayım nasıl uygun olursa.

— Olur oğlum söylerim. Hem de hemen şimdi gidip söyleyeyim çünkü onlar da merak içinde haber bekliyorlar, dedikten sonra birbirleriyle bir kaç kelime daha konuşup kapattılar telefonu büyük bir mutluluk içinde. Zehra telefonu kapattığı gibi koşarak Hicranlara gitti ve evlerinin kapısına gelince büyük bir heyecanla hem kapıya vuruyor hem de yüksek sesle bir Ferhunde bir Hicran diye sesleniyordu mutlu haberleri vermenin sevinciyle. Zehra’nın sesinden mutlu haberler getirdiğini sezen Ferhunde ve Hicran oturdukları yerden fırladıkları gibi kapıyı açmaları bir oldu. Kapıyı açan Hicran ve Hicran’ın arkasında duran Ferhunde sadece Zehra’nın ne diyeceğini sabırsızlıkla beklediklerini ifade eden bir bakışla bakıyorlardı Zehra’nın gözünün içine.

Ayaküstü aldıkları bu güzel haberlere ne kadar sevindiklerini yüzlerindeki gülücüklerle belli ettiler.

— Ay Zehra abla çok şükür öyle mutlu oldum ki kötü bir şey yok diye. Sağlık olsun, maddiyata bağlı olan diğer hasarlar yavaş yavaş onarılır, hepsi olur Allah’ın izniyle.

— Zehra teyze gözün aydın ama ayakta kaldın. Hadi buyur içeri. Bu arada çay da hazır hemen hazırlıyorum, diyerek mutfığa doğru yürümeye başladı Hicran. Yürürken mutluluğun verdiği gülümsemeyle birlikte “Herhâlde kanatlarım olsaydı uçardım şimdi. Sana çok şükür güzel Rabbim,” diye içinden geçirirken çay bardaklarını hazırlamaya başladı aradığı aşkın yarım kalmayacağını hissederek. Çayları hazırlarken bir sürpriz daha gerçekleşti. Çayları tam bardaklara dolduracaktı ki kapının zili çalınca “Hayırdır inşallah,” deyip çaydanlığı elinden tüpe bırakarak kapıya bakmaya gitti. Kapıyı açacağı sırada odadan çıkan Ferhunde, Ferhunde’nin arkasından kalkan Zehra kimin geldiğini merak ederek dış kapıya doğru odaklandılar dikkatli bir şekilde. Kapı açılınca bir de kimi görsünler? Karşılarında tebessüm ederek duran Vildan ve Emre “Sürpriiiiiizz” diye bağırarak sevinçlerini ifade edip, bir kaç gün ayrı kalmanın verdiği özlemle, hasretle ve duygulu gözlerle karşılıklı bakıştılar

birbirleriyle bir süre. İlk önce Hicran’la sarılan Vildan, Hicran’ın yanaklarını öptü.

— Güzeller güzeli gelinimiz bizim, dedikten sonra Zehra’ya dönerek “Anneemm” deyip özlem dolu bir kucaklamayla kucaklaştılar.

— Hakikaten büyük bir sürpriz oldu erkencisiniizz, dedi Vildan’ın yanaklarını öperek Zehra. Sonra Emre’ye dönüp “Hoş geldin oğlum” deyip birbirlerine hâl hatır sordular ana oğul sevgisini gösteren bir üslupla.

— Üç saat falan oluyor geleli aslında. E biraz annemlerle oturduk, sonra hemen buraya geldik ama Zehra Hanım’ı ara ki bulasın. Zili çaall çal yokk, dedi annesine bakıp esprili bir şekilde gülümseyerek.

— Kız ben de az önce geldim inan ki mutlu haberi vermek için.

Hiçbir şeyden haberi olmayan Vildan birden ciddileşerek orada bulunan herkese tek tek baktı.

— Ne oluyor? Mutlu haber falan ne oldu?

Bu sırada dış kapının anahtar sesini duyup hepsi birden kapıya doğru baktılar kim geldi diye. Elinde bir poşetle içeri giren Sedat’ı görünce “Hoş geldiiiiinn” dediler hep bir ağızdan neşeyle. Daha sonra Sedat’ın elindeki çerez dolu poşeti aldı Hicran.

— Hadi bakalım herkes içeriye. Çayları da şimdi getiriyorum, diyerek mutfğa doğru gitti ziyafeti hazırlamak için. Neler olup bittiğini iyice merak eden Vildan odaya girerken Zehra’nın kolunu dürttü.

— Anneee ne oldu? diye tekrar sorunca, odaya girip kanepeye oturan Zehra, Nihat’ı ve fabrikasındaki olup biteni bildiği kadarıyla anlattı. Bu ansızın gelişen olayları büyük bir heyecanla dinleyen Vildan hemen mutfakta olan Hicran’ın yanına gitti.

— Vay be demek kaderde gelin görümce de olmak varmış. Canım

benim, deyip ayakta tepsileri hazırlayan Hicran’a sarıldı candan bir şekilde. Ve sonra Hicran’ın hazırladığı yiyecekleri odaya götürdü. Hep birlikte, muhteşem muhabbetle geçen, unutulmayacak bir geceye daha imza attılar böylece.

Zehra’dan Nihat’ın telefon numarasını alan Hicran bir gün sonra hâlini hatırını sormak için aradı. Heyecan içinde Hicran’dan telefon bekleyen Nihat telefonda içine bambaşka duygular veren o sesi duyunca bütün sevincini belli etti. Sonra, Hicran’ın ne cevap vereceğini merak ederek Zehra’ya söylediklerini ona da anlattı.

— Evet, tamam, söz ve nişan olsun fakat nikâhı diyorum sen buraya tamamen gelince yapsak daha uygun olmaz mı Nihat? Benim fikrim bu.

Hicran’ın kararını duyunca birden ses tonu coşkulu bir hâl alıp, değişen Nihat;

— Aman Hicran ne yapıyorsun ben iki ay nasıl tahammül edeceğim diyorum, sen neden bahsediyorsun?

Nihat’ın bu sözü Hicran’ın hem hoşuna gitmiş hem de utandırmıştı. Bir süre hiç cevap vermeden durduktan sonra utandığını belli eden alçalttığı bir ses tonuyla;

— Neyse, daha sonra tekrar görüşürüz inşallah. Kendine iyi bak. Rabbime emanetsin, deyip telefonu kapattı hemen.

Her şerde bir hayır, her hayırdan bir şer olduğunu bir kez daha görmüştü Nihat. Yangından sonra maddiyat bakımından büyük bir sarsıntı yaşaması, birlikte yaşadığı kız arkadaşının Nihat’ı terk etmesiyle sonuçlanmıştı. Çünkü çok büyük bir hasar meydana gelmişti fabrikasında. Nihat’ın son zamanlarda borçlarıyla ilgili yaşadığı sıkıntılar, fabrikasında yangın çıkmasından sonra toparlaması daha da zor bir hâle gelmişti çünkü. Uzun süredir; “Artık seni sevmiyorum. Birlikte olmak istemiyorum,” diye durmadan dile getirdiği kız arkadaşının ısrarla “Senden asla ayrılmam,” demesi iyice girdaba sürüklüyordu Nihat’ı. Ama bu son yangın olayı Nihat’ı zora sokan bu ilişki meselesinin

kendiliğinden çözülmesine sebep olmuştu. Hicran’a olan aşkı maddiyattan ötürü yaşadığı bu büyük sıkıntılardan daha baskın çıkmış, rahat bir nefes almasına sebep olmuştu aslında. Bu duruma şükrediyordu fakat bu olayın kötü bir yanı baş göstermişti. Nihat’ın yurt dışından dönme planları yatmıştı ama bundan, konusu açıldığı halde Hicran’a hiç bahsetmemişti.

Bu arada Nihat ile Hicran’ın aralarındaki münasebet kız isteme günü aileler arasında yapılan nişanla birlikte ciddi boyuta taşınmış, nikâh hazırlıklarına başlanmıştı bile. Londra’dan gelmesine on beş gün kadar kalan Nihat ise işlerini gece gündüz demeden toparlamaya çalışıyor ve verdiği bu mücadelesiyle de istediği karşılığı alıyordu. Diğer yandan günler geçmiyor, günler geçse de Hicran’a özlemi ve heyecanı da aynı şekilde artıyordu. İlk telefon görüşmelerinden sonra bir kaç kez daha telefonda görüşen Nihat ve Hicran’ın arasında nikâh mevzusu hiç açılmamıştı bir daha çünkü Hicran bu konudaki fikrini ilk telefon görüşmelerinde beyan etmişti. Bu yüzden tekrar açmıyordu konuyu Nihat. Eğer konuyu tekrar açarsa Hicran’ın bu konudaki fikrinin değişmeyeceğini hissediyordu. Tek gayesi on gün sonra Hicran’ın yanına gidip nikâh kıyıp, Hicran’ı helali olarak alıp bir ömür boyu birlikte geçirecekleri günleri Londra’da devam ettirmektir sadece. Hicran’ın ise fikri daha da netleşmişti bu arada. Nihat yurt dışından tamamen dönmeden gelin olarak Londra’ya asla gitmeyeceğini sürekli dile getiriyordu Ferhunde ve Sedat’a. Ta ki Nihat’ın gelmesine iki gün kala yalnız başına gittiği markette Bekir’i görünceye kadar. Gerekli olan bir kaç parça alışverişini yapıp marketten tam çıkacağı sırada kötü bir tesadüfle Bekir’e denk gelmesi altüst etmeye yetmişti Hicran’ı. Durumun ilginç olan yanı da şuydu, hiç bir yere yalnız çıkmamaya gayret eden Hicran’ın uzun zamandır ilk olarak yalnız çıktığı o gün yaşadığı bu kötü tevafuk ne kadar talihsiz olduğunu ispatlıyordu. Birdenbire Hicran’ın karşısında belirdi Bekir.

— Duyduğuma göre nişanlanmışsın Hicran. Düğün ne zaman? dediğinde korkudan ne cevap vereceğini bilemedi Hicran.

— Belli değil daha, deyip hızlı adımlarla Bekir’in olduğu yerden uzaklaşmaya başladı. Etraf kalabalık olduğu için fazla bir şey söyleye-

medi Bekir. Sadece Hicran “Belli değil daha” deyip hızlı hızlı yanından uzaklaşmaya başladığında, Bekir’den son olarak duyduğu söz felaket sarsmıştı Hicran’ı. Hicran’ın yine dünyası kararmıştı bir anda. Eve geldiğinde morali sıfır olmuş bir vaziyette mutfığa doğru girdi ve masada ispanak doğrayan Ferhunde’nin karşısına oturdu hiç konuşmadan. Hicran’ın bu normal olmayan hâline ürken Ferhunde, Hicran’a “Ne oldu,” diye sormaya çekiniyordu âdeti. Çünkü Ferhunde’nin de içinde hissettiği duygular Hicran’la aynıydı. Hiç konuşmadan elindeki ispanakları doğramaya devam eden Ferhunde Hicran’ın ne diyeceğini bekliyordu sadece.

Bir süre öylece durduktan sonra konuştu Hicran.

— Anne çok üzgünüm. Yine Bekir’i gördüm.

Korktuğu başına gelen Ferhunde soğukkanlı görünmeye gayret etti.

— Kızım göreceksin elbette dünya küçük.

— Tek görsem bir şey değil anne. Bana dedi ki “Duyduğuma göre nişanlanmışsın, ama seni mutlu bırakacağımı düşünmüyorsun herhâlde” ve Bekir’in ahlak dışı söylemiş olduğu bu cümleyi Ferhunde’ye söylerken hüngür hüngür ağlamaya başladı Hicran. Ağlarken devam etti konuşmasına “Anne ben buralarda duramam artık sizin hasretinizle yansam da Nihat geldiği gibi evlenip gideceğim buralardan,” deyince elinden ispanağı, bıçağı masaya bırakan Ferhunde yerinden kalkıp ellerini yıkadıktan sonra Hicran’ın yanına gitti. Sarıldı Hicran’a. O sırada yüreğini açıp içine alsa Hicran’ı doymazdı herhâlde. Sonra yanında duran tabureyi alıp Hicran’ın tam karşısına koyup oturan Ferhunde, Hicran’ın gözündeki yaşı eliyle sildi.

— Bak anneciğim üzülme, ağlama da. Her şey düzelecek Allah’ın izniyle. Yalnız bu sefer hemen babana anlatacağız durumu... Ferhunde daha cümlesini bitirir bitirmez hıçkırıklarla ağlaması devam eden Hicran;

— Asslaa! Asla anne bu sefer ben rica ediyorum asla söylemeyece-

ğiz babama bu durumu.

— Kızım yapma böyle geçen sefer neler oldu çok iyi biliyorsun.

— İyi de anne geçen seferle bu sefer aynı mı? Nişanlıyım ben. Bir kaç güne kadar Nihat geliyor. Evlenip giderim Allah'ın izniyle. Zaten gü-rültülü düğün falan yapmayacağım. Nikâhıma da sayılı insan çağırınız olur biter.

Ferhunde tam bir şey söyleyecekti ki Ferhunde'ye fırsat vermeden konuşmasına devam etti Hicran. “İşte şimdi babam duyarsa asıl kötü oluuur. Anneee lütfeeenn,” dedi boynunu büküp, şıpır şıpır akan göz-yaşlarını silerek.

— Hicran yapma böyle yavrum biliyorsun söz verdik babana.

— Evet, söz verdik ama bu başka bir şey. Söylemezsek babam için de daha iyi.

En sonunda dayanamayıp hüngür hüngür ağlamaya başladı Ferhunde.

— Ey Allahım nasıl bir sınavdan geçiyoruz Ya Rabbim.

— Evet anneciğim zor ama biliyorsun her zorluğun yanında bir kolaylık var. Ne yapalım, deyip sarıldılar anne kız birbirlerine.

İki yanının uçurum olduğunu hisseden Hicran, son verdiği kararlar daha doğru yaptığını düşünüyordu. Kendince çok haklıydı da. İmkânı vardı çünkü. Gidecekti buralardan. Kurtaracaktı bu beladan ailesini ve kendisini. Özellikle de canından çok sevdiği babası kendisinden daha önce geliyordu. “Evet, evet Bekir'in ruhu bile duymadan gitmeliyim buralardan” diyordu kendi kendine Hicran. Ama nereden bilebilirlerdi ki yan taraflarındaki eve taşınan dul kadının Bekir tarafından tutulduğunu. İyi komşu sandıkları kişinin bir düşman olduğunu nereden bilebilirlerdi ki? Ferhunde kadının garip bir insan olduğunu düşünse de arada sırada ona yardım ediyor ve bunun mutluluğunu yaşıyordu

kendince. Hicran'ın attığı her adımı Bekir'e haber veren kadın ise bu yaptığı kötülüğün, dünyasını da ahiretini de karartacağını bilmiyordu. Çünkü para ve diğer dünyevi zevkler çok tatlı geliyordu kadına maalesef. Bekir'in metresi olan kadın, Hicran ve Bekir'in arasındaki durumun içeriğini bile bilmiyor, hayatın her anından lezzet çıkartmaya bakan şeytani bir ruha sahip bir insan müsveddesi gibi yaşıyordu.

Bir hafta kadar işlerinde aksilik çıkan Nihat, Hicran'a ettiği telefonda uçak biletini ayarladığını, kavuşmanın hayaliyle dakikaları saydığını ifade ederek, geleceği günün müjdesini verdi büyük bir heyecanla. Üzülsün mü, sevin sin mi bilemeyen Hicran yaşamın neler getireceğini merak ederek dua ediyordu Allah'a sadece. Nihat'ın geleceği gün güzel bir akşam yemeği hazırlayan Zehra, Sedat'ı, Ferhunde'yi ve Hicran'ı akşam yemeğine davet ederek büyük bir aile olmanın sevincini kutlayacaklardı hep birlikte. Ferhunde ve Zehra'nın çocukluktan başlayan güzel dostlukları dünür olmanın mutluluğuyla devam edecekti artık. Akşam saati geldiğinde Zehra'ya ilk olarak teşrif eden kişiler Vildan ve Emre oldu. Düğün gününden beri Vildan'ı göremeyen Mümine, Vildan'ı görünce özlem dolu bir kucaklamayla birlikte gözyaşlarını tutamayarak arka arkaya sorduğu sorularla güldürdü.

— Yavaş gel Mümine abla, deyip Emre'ye göz kırparak Mümine'ye espiyle yanıt veren Vildan'ın söylediği söze gülüşürlerken zilin çalmasıyla Mümine kapıya koştu. Gelen Ferhunde ve Hicran'dı. Mümine, keyifli bir akşamsefasına başlamak üzere herkesi salona buyur etti. Kimisi kanep e, kimisi koltuğa oturarak yerlerini aldılar yavaş yavaş. Daha sonra gelen Sedat ve Sedat'tan hemen sonra gelen Bülent'le birlikte de akşam için toplanma sebebi olan Nihat'ı beklemeye başladılar büyük bir heyecan içerisinde. Bu arada sohbet, muhabbet gırla giderken çalan zille birlikte hep birlikte ayağa kalkıp kapıya doğru yönelmeleri Nihat'ın gelmesini sabırsızlıkla beklediklerinin açık bir göstergesiydi. Evet gelen kişi Nihat'tı. Kapı açıldığı gibi gözleri Hicran'ı arayan Nihat, ona olan özlemini bakışlarıyla belli ediyordu. Hicran ise bulunduğu bu zor durumun içinde kıvranıyor, etrafındakilere belli etmeme gayreti içerisinde hislerini gizlemeye çalışıyordu. Ama şu kısacık an içinde çok büyük bir sıkıntısı olsa da Nihat'ı gördüğü gibi ona duyduğu aşkın samimiyetini

anlamış, düşüncelerini ve verdiği kararların doğruluğundan iyice emin olmuştu. Bu duygularını da, Ferhunde'ye dönüp samimi bir gülümsemeyle ifade etmişti. Hoş geldin, hoş bulduk muhabbetinden sonra tekrar yerlerine oturan ev halkı özlem dolu muhabbetlerine devam ederken başlayıp biten yemek ziyafetinden sonra gecenin sonuna ertesi günler için görüşülüp karar verileceğini bildirerek dağıldılar evlerine. Tedirgindi Nihat. Ta Londra'dan geleceğe yaptığı planlarıyla gelmişti ama Hicran ne düşünüyordu acaba? Hicran'la yaşayacağı bir ömür için yerini bile hazırlamıştı Nihat. Hicran'ın on altı yaşlarında rüyasında gördüğü villaydı Nihat'ın günlerce hazırlamaya uğraştığı ev. İçini, dışını öyle bir döşemişti ki görünce hayran kalacaktı Hicran. İş dolasıyla yurt dışından yalnızca üç günlüğüne gelen Nihat'ın kafasındaki plan projeden kimsenin haberi yoktu. "Sabah ola hayrola" diyerek yorgun vücudunu dinlendirmek için başını yastığa koyar koymaz derin bir uykuya daldı.

Sabah kalktığı gibi Zehra'nın salonda oturduğunu görünce yanına giderek ne kadarlığına geldiğini, niyetini bir bir anlattı Zehra'ya.

— Çok aceleymiş be oğlum; üç gün bu. Bir süre düşünceli bir şekilde durduktan sonra devam etti konuşmasına Zehra. Bakalım nasıl karşılayacaklar bu durumu? diyerek karşılıklı sohbet edip kahvaltılarını yaptıktan sonra durumu konuşup bir sonuca varmak için Hicranlara gittiler ikisi birlikte. Zehra ve Nihat'ı samimi bir şekilde karşılayan Hicran ve Ferhunde verdikleri kararlarıyla yine çok şaşırtmışlardı Nihat'ı. Olaylar tahmininden çok daha rast gidiyordu çünkü. Nihat'ın durumunu anlayışla karşılayıp gerekli olan neyse hızlı hızlı toparlanılmasından yana olduklarını belirtti Ferhunde ve Hicran. Nihat için inanılmazdı bu gelişme ama bir tek nikâh günü bulmak kalmıştı geriye.

— O zaman uygunsa şimdi nikâh için gün almaya gidelim mi?

Hicran'ın yüzüne baktı Ferhunde.

— Gidelim mi kızım ne dersin?

— Tamam olur, dedi Hicran karmaşık duygular içerisinde.

— O zaman müsaadenizle hemen Sedat'ı arayıp haber vereyim ben, diyerek telefona doğru hızlıca kalktı yerinden. İşleri yoğun olan Sedat telefonda Ferhunde'yi duyunca, az sonra aramasını söyledi. Bunun üzerine Ferhunde Sedat'a özetle Nihat'ın durumunu ve nikâh günü almaya gideceklerini söyleyince mevzunun ciddiyetini kavradı.

— Hanım biliyorsun bizim için önemli olan kızımızın düşünceleri. O ne diyor bu duruma?

— Canım seninle iki gün önce konuştuğumuz gibi her şey, dedi Ferhunde. İki gün önce de konuşulan konu Hicran'ın Nihat'a duyduğu aşk, sevgi, samimiyet gibi konulardı. Bu durumdan haberdar olan Sedat Ferhunde'nin bu sözünün üstüne daha fazla üstelemeyip işlerini olduğu gibi bıraktı.

— O zaman geçerken beni de alın hanım. Ben de yanınızda olmak istiyorum, diyerek kapattı telefonu. Çok düşünceliydi Sedat. Hicran'ın bu kadar acele verdiği kararların arkasında önemli sebeplerin olabileceğini hissediyordu fakat Hicran'ın Nihat'a duyduğu aşkından, isteğinden haberdar olduğu için de fazla bir şey söylemek istemiyor dua ediyordu sadece.

Zehra, Ferhunde ve Hicran'la birlikte nikâh günü almak için yola çıkan Nihat, yol üzerinden iş yerinden çıkan Sedat'ı da alarak yollarına devam ettiler. Sedat'ın tanıdığı aracılığıyla nikâhı en yakın güne, iki gün sonrasına alarak netleştirdikten sonra Sedat'ın işi dolayısıyla gideceği yere arabayla bıraktılar ve Hicran'a gelinlik almak için yola çıktılar. Heyecan doruktaydı. Hicran hayallerinde olan aşkı bulmuştu bu dünyada. Peki hayallerinde olan gelinliğini giyip o saadete bu dünyada kavuşacak mıydı acaba?

Zehra'nın bildiği bir gelinlik mağazasına doğru arabayı çalıştırdı Nihat. Gelinlik seçiminde Nihat'a sürpriz olmasını isteyen Hicran mağazaya doğru giderken;

— Nihat senin için bir mahsuru yoksa gelinliğimin sana sürpriz olmasını istiyorum.

Utana sıkıla bu sözü söyleyen Hicran daha lafını bitirmeden;

— Tamam olur sen nasıl istersen. Sabredeceğiz başka çare yokkk. Arabada bekleyeyim ben sizi o zaman, dedi arka koltukta oturan Hicran’a dikiz aynasından hayran hayran bakarak.

Mağazaya indikten sonra türbanlı olan gelinliklere bakan Hicran vitrinde gördüğü bir gelinliğe odaklandı bir süre. Hicran’ın yanında olan bayan tezgâhtar, Ferhunde ve Zehra birbirlerine bakıp tebessüm ettiler.

Bayan tezgâhtar Hicran’a bakıp gülümsedi.

— Eminim bu güne kadar gördüğüm en güzel gelinlerden birisi olacaksınız. Denemek ister misiniz?

— Teşekkür ederim, deyip “Evet,” der gibi gözlerini kırıştırıp başıyla onaylayıp denemek istediğini ifade etti Hicran. Denediği ilk gelinlik öyle güzel oturmuştu ki üzerine provaya bile gerek kalmadan gelinliği alıp mutlu bir şekilde döndüler evlerine.

Büyük gün gelip çatmıştı artık. İnanamıyordu Nihat; Hicran’ı alıp gidecekti buralardan. Hicran’ın ise içi kan ağlıyordu âdeta. Odasında gözünde yaşı olan Hicran yanında Ferhunde, Zehra ve Vildan’ın yardımıyla hem gelinliğini giyiyor hem de “Demek ki kaderimde Hicran yaram bu beyazları giydiğim günde de olacaktı” diyordu içinden. Öyle bir yara, öyle bir his, öyle bir sıkıntı vardı ki Hicran’ın içinde, içinde olduğu konumu bir tek Allah biliyordu o anda. Kalbinden dua etmekten başka bir şey yoktu elinde. Canından çok sevdiği annesini, babasını, diğer bütün sevdiklerini ve bugüne kadar yaşadığı o güzel anılarını dönmemesine geride bırakacaktı bugün. Ferhunde ve Sedat’ın da Hicran’dan daha farklı kalır bir yanı yoktu. Kahırlı yürekleriyle, kahırlı bakan gözlerini birbirlerinden gizlemeye çalışıp, ne kadar güçlü görünmeye gayret göstetseler de ağlamamak için tutamıyorlardı kendilerini. Hepsinin gözyaşları sel olmuş, durdurulması mümkün olmayan bir aşamada yer alıyordu o dakikalar. Yaşadıkları sürece en ağır acıyla karşı karşıyaydılar. En garip olanı da günlerdir günlük güneşlik olan havanın o gün gök gürültülü yağmurla birlikte acılarına ortak oluyor olmasıydı.

O sırada tamamen hazır olan Hicran'ın beline bağlanacak olan kırmızı kurdelenin bağlanması için yatak odasında yalnız başına düşünceler içinde duran Sedat'ın yanına giden Ferhunde güçlü görünmeye gayret ederek elindeki kırmızı kurdeleyi Sedat'a uzattı. Ferhunde'nin kelimeleri boğazında düğüm düğüm olmuş bir şekilde zar zor Sedat'a seslendi;

— Canımm Hicran hazır! Odasında seni bekliyor, dediği gibi kendini yatak odasından dışarıya attı ve kendini biraz olsun toparlaması için lavaboya doğru girdi hızlı adımlarla. Çok tedirgindi Sedat; “Ne ağır bir imtihan bu ya Rabbim, sen şu garip kullarının yüreklerine inşirah ferahlığı ver Allah'ım,” diye dua ediyordu sadece çaresiz bir şekilde içinden. Daha sonra yerinden kalkıp elinde kurdelesıyla Hicran'ın odasına doğru ilerledi dua ve düşünceleriyle. Hicran'ın odasının kapısına geldiğinde kapının koluna doğru uzandı usul usul. O sırada Sedat'ın geldiğini hisseden Hicran, kapısını açmaya yeltendi için içine çektiği hıçkırıklarıyla. Kapısını açtığı gibi de hislerini gizlemek için tebessüm etmeye uğraşan Sedat'ın boynuna atladı birdenbire. O anda Sedat da yüreğine gelen ferahlamayla birlikte Hicran'a sarıldı.

— Aaaa benim güzel kızıma bu güzel gününde hiç yakışmıyor böyle karamsarlık. Daha sonra iki eliyle Hicran'ın yüzünü avuçlarının arasına alıp, Hicran'ın gözlerinin içine bakarak “Kızım topla kendini. Gelin gidiyorsun hem de sevdiğin, aşık olduğun adama. Tamam çok zor kabul ediyorum ama şöyle düşün. Yaşam bu demek yavrum. Takdir böyleymiş yapacak bir şey yokk.” Bir anda gözleri gülen Sedat devam etti konuşmasına. “Unutma daha dede yapacaksın beni, dünyalar güzeli kızım benim,” dedikten sonra elindeki kırmızı kurdeleyi Hicran'ın beline bağladı kendinden emin rahat bir tavırla. Sedat'ın bu sözleri Hicran'ın sıkıntılarına biraz olsun kalkan olmuştu sanki ama Hicran'ın içinde anlayamadığı başka bir sıkıntı daha vardı. Sedat'a bakmaya doyamıyordu âdeta.

— Bir tanecik babam benim, diyerek sarıldı Sedat'a. Öptü yanaklarından. Öptükçe doyamıyordu öpmeye sanki.

— Tamam kız bitireceksin beni, dedi şakayla karışık. Derin bir ne-

fes aldıktan sonra Hicran'ın anlından öptü ve "Hadi kızım hocayı daha fazla bekletmeyelim," deyip Hicran'ın gelinliğinin duvağını örttü yavaşça. Sonra koluna girmesi için kolunu Hicran'a doğru uzatarak "Hadi bakalım Bismillâhirrahmanirrahim" deyip ikisi birlikte oturma odasına doğru ilerlemeye başladılar sakın adımlarla. Sedat ve Hicran odanın kapısından içeriye girdiklerinde odada bulunan herkes birdenbire Hicran'a odaklandılar meraklı gözlerle. Sedat, Hicran ve Hicran'ın dibinden bir dakika bile ayrılmayan Müezza'yla birlikte on iki kişinin bulunduğu oda hüzün kokuyordu resmen ama bu kokuyu derin bir şekilde sadece Sedat, Ferhunde, Hicran, Müezza ve Hicran'ın babaannesi duyuyordu. Zehra, Vildan ve Mümine de sevinç, hüzün, şaşkınlık gibi duyguların yer aldığı farklı bir psikoloji içindeydiler. Emre ve imam nikâhını kıymak için Hicran'ı bekleyen hoca ise haliyle nötr kalıyordu bu durumda. Bir kaç ay önce Hicranların evlerinin yanındaki eve taşınan komşuları ise Hicranların evlerine sürekli olarak girip çıktığından beri kimsenin tahmin bile edemediği şeytani düşünceler içerisinde yüzünde gizlediği münafıklık perdesiyle kanepede oturmuş bakınıyordu etrafındakilere. Sürekli olarak Hicran'ın yanı başından ayrılmayan Müezza ise her ne kadar Hicran'dan ayrılmayacağını bilse bile bu güne kadar sergilemediği garip bir tavır içerisinde hasta gibi duruyordu. Nihat ise hayatı boyunca yaşadığı en büyük mutluluğu yaşıyordu o anda. Gelinlikler içinde kapıdan giren Hicran'ı görür görmez oturduğu yerden hızla ayağa kalkan Nihat, büyülenmişçesine Hicran'ın yanına doğru gitti yavaş adımlarla. Ne yapacağını şaşırان çocuk misali Hicran'ın önünde durmuş öylece Hicran'a bakıyordu büyük bir heyecan içinde. Bu sırada odada bulunan diğer kişiler de ayaklandılar bir anda. Önünde rahlesi üzerinde Kur'an-ı Kerim'le yerde oturan hoca, Hicran'a baktı.

— Hoş geldin kızım. Eliyle karşı tarafını işaret ederek "Gel otur bakalım," dedi tebessüm edip.

— Hoş buldum Hocam, dedikten sonra odada bulunan herkese tek tek bakan Hicran. "Cümleten Selâmün aleyküm. Siz de hoş geldiniz" dedi hafif titreyen alçak bir ses tonuyla. Odada bulunan herkes hep bir ağızdan "Hoş bulduk Aleyküm selâm" yanıtını verdikten sonra, Vildan ve Ferhunde Hicran'ın yanına yaklaşarak Hicran'ın gelinliğini tutup yer-

de oturan hocanın karşısına geçmesi için yardımcı oldular yere oturmasına. Hicran'ın yanına Nihat da oturdu hiç konuşmadan. Yanlarında şahit olarak Sedat, Ferhun'de, Vildan ve Emre'nin olduğu nikâh başlamıştı bile. İlk olarak Hoca Hicran'a bakıp;

— Güzel kızım mehir olarak ne istersin, ama şöyle sağlam bir şey iste bence, deyince ortamda bulunan herkes gülmeye başladı. Daha sonra Hicran bir kelime dahi söylemeden, birden ortaya atıldı Nihat.

— Hocam lafı gelmişken söyleyeyim şu an Londra'da Hicran'ın üzerine yaptırdığım villa ve bahçesinde yine Hicran'ın üzerine aldığım bir araba var. O esnada tebessüm ederek ceketinin cebinden imzalanacak olan evrakları çıkartıp Hicran'a doğru uzatan Nihat "Hicran imzalayabilirsin," dedi kendinden emin bir tavırla.

— Ya teşekkür ederim ama bu çok fazla! Mal mülk benim için önemli şeyler değil! Bunu sana daha önce de söylemiştim Nihat benim için önemli olan bu dünyada eşler arasında Müslümanlık konusunda bir şeyler yapıp ahirette de birlikte olabilmek, deyip başını önüne eğdi utanarak. Diğer evrakları asla imzalamayacağını ama mehirin illaki olmasını gerektiğini bildiği için bir bilezik istediğini dile getirdi başını önüne eğmiş bir vaziyette. Hicran'ın bu söylediklerini duyunca şoke olan hoca dolan gözleriyle;

— Maşallah Sübhanallah güzel kızım sana, sen nasıl bir meleksin böyle, diyerek birden Hz. Ömer'le alakalı bir kıssa anlatmaya başladı orada bulunanlara.

"Şam yolculuğunda, Hz. Ömer (r.a.) ile kölesi beraberlerindeki tek deveye nöbetleşe biniyorlardı. Şehre girişte, sıra köleye gelince, halife devesinden indi. Yerine kölesini bindirdi. Devenin yularından tuttu. Ayakkabılarını çıkarıp dereden geçti. Uzaktan bakan; deveye binmiş köleyi halife, devenin yularını çeken Hz. Ömer'i de köle zannediyordu.

Bunu gören ordu komutanı Ebû Ubeyde bin Cerrâh dedi ki 'Efendim, bütün Şamlılar, bilhassa Rumlar, Müslümanların halifesini görmek için toplandılar. Size bakıyorlar. Bu yaptığınızı nasıl izah edebilirsiniz? Sizi

köle zannedecekler, küçümseyecekler.’

Hız. Ömer buyurdu ki ‘Ey Ebû Ubeyde! Senin bu sözünü işitenler, insanın şerefini, vasıtaya binerek gitmekte ve süslü elbise giymekte sanacaklar. Biz daha önce zelil ve hakir bir kavimdik. Allah Teâlâ, bizleri Müslümanlıkla şereflendirdi. Bundan başka şeref ararsak, Allah Teâlâ bizi zelil eder, her şeyden aşağı eder,’ ve herkese tek tek bakarak devam etti konuşmasına; “Yani asıl şeref Müslüman olmanın değerini bilmekle başlar,” dedikten sonra Hicran ile Nihat’ın aralarındaki bağ imam nikâhıyla birlikte Allah’ın rızasıyla gerçekleşmiş oldu. Daha sonra Nihat, Hicran’a doğru dönüp duvağını açtı heyecandan tir tir titreyen elleriyle. Hicran’ın o nurani yüzü açılır açılmaz odaya ışık dolmuştu âdeta. O anda odada bulunan herkes “Maşallah, Maşallah” diye yüksek sesle söyleyerek yürekten olan duygularını ifade ettiler böylelikle. Bir tek komşuları hariç. Öyle ki o anda Hicran’a olan fesat bakışlarındaki enerji bir canlı devirecek kadar tesirliydi nerdeyse. Bu durumu Müezza hissetmiş olmalı ki yüksek sesle miyavladıktan sonra birdenbire Hicran’ın kucağına atlayıp, gösterdiği farklı tavırlarla orada bulunan herkesin ilgisini çekmeyi başarmıştı. Daha sonra Müezza’yı Hicran’ın kucağından “Seni yaramaz” diye alan Ferhunde o atmosferin devam etmesini sağladı etrafa bakıp tebessüm ederek. Nihat, Hicran’ın yüzünden, gözlerinden gözlerini ayırmıyordu! Öyle ki, Müezza’nın yaptığı hareket bile Nihat’ın o anki büyüsunü bozmayı başaramamıştı. Hicran’ın gözlerine derin bir bakışla bakarak şükür etti Allah’a yürekten ve dokunmaya kıyamayan korkak bir tavırla yavaşça öptü Hicran’ın alnından. Hicran da Nihat’ın gözlerine ilk defa bu kadar uzun süre bakmıştı ki o ana kadar Nihat’ın göz renginin ela olduğunu tam olarak fark etmemişti bile. Babasından sonra ilk kez bir erkeğin dokunması o kadar tuhaf gelmişti ki Hicran’a utançtan al al olmuştu yanakları. İmam nikâhı kıyılınca birbirlerini tebrik etmek için oturdukları yerden kalkıp tek tek görüştüler birbirleriyle. Sonra Ferhunde, Zehra, Vildan ve Mümine yemek için önceden hazırladıkları şeyleri servis yaptıktan ve yedikten bir süre sonra, resmi nikâh için yavaş yavaş ayaklandılar hep birlikte.

Nikâh dairesine giderken Müezza’yı komşularına bırakan Ferhunde koşar adımlarla Nihat’ın arabasına arka koltukta oturan Zehra ve Mü-

mine'nin yanına geçerek nikâh dairesine gitmek üzere stresli olan yola başladılar böylece. Sadece üç arabayla gidilen nikâh çok garipti aslında. Hicran'ın hayallerindeki kalabalık olmamıştı maalesef. Çok çok buruktu Hicran, nikâh dairesine yaklaştıkça yüreğindeki sıkıntı artıyordu nedense. Etrafındakilere belli etmemeye çalışıyor, dua ederek sabır, selamet, ferahlık istiyordu Allah'tan! Nihat'ın ise sevinçten yüzünde güller açıyordu. Bir buçuk saat kadar sonra kalkacak olan uçağa sadece Hicran'la bineceği hayaliyle kolundaki saati dakika dakika kontrol ediyordu heyecan içinde.

Arabanın aynasından Zehra'ya bakan Nihat;

— Anne babam yetişir inşallah. Hadi nikâhıma boş verdim de bir buçuk saat sonra uçağımız kalkacak görüşmek isterim doğrusu.

— Valla oğlum biliyorsun babanı. Güya gelecek de bakalım, dedi Zehra dudaklarını bükerek.

Muhabbet ederek Sedat'ın arabasını takip edip geldikleri nikâh dairesinin bahçesine arabasını park eden Nihat, ilk olarak Hicran'ın kapısını açmak için diğer kapıya doğru yürümeye başladı hızlı adımlarla. Kapıyı açınca elini tutması için Hicran'a doğru elini uzatan Nihat;

— Hoş geldin ömrüm, hoş geldin yüreğime, diyerek durdu bir süre öylece. İlk defa yabancı bir erkeğin elini tutacak olan Hicran, Nihat'ın uzattığı eli tuttu tedirgin bir şekilde ve tebessüm ederek arabadan indi yavaşça. Nikâh dairesine doğru ilerlemeye başladılar hep birlikte. Dokuz kişinin olduğu toplulukla birlikte dairenin kapısına geldiklerinde Hicran, yüreğinde oluşan büyük sıkıntının sebebini gördüğü manzara karşısında iyice anlamıştı ne yazık ki. Attığı adım karşısında dona kalan Hicran, karşısında duran Bekir'e bakakaldı öylece. Neyin ne olduğunu anlayamayan Nihat, bir Hicran'a bir Bekir'e bakarak Hicran'ın bembeyaz olan yüzünü görünce şaşkın bir vaziyette;

— Ne oluyor Hicran? deyince korkudan sözcükleri boğazında düğüm düğüm olan Hicran seri bir şekilde sık sık nefes alıyordu sadece.

— Ne o Hicran bakıyorum da dondun kaldın. İstersen sevgili eşine kim olduğumu söyleyeyim ben. Baksana, konuşamayacaksın sen, diyerek alaylı bir şekilde gülerek Hicran’a bakıyordu Bekir. Sonra Nihat’a bakıp; “Şöyle söyleyeyim,” işaret parmağıyla Hicran’ı göstererek “şu yanındaki kızı var ya ben senden daha çok seviyorum zengin züppesi ve benden başkasıyla mutlu olmasına asla müsaade etmeyeceğimi de söylemiştim kendisine” diyerek belindeki silahı Hicran’a doğru yöneltti birdenbire. Dairenin bahçesinde olan herkes çığlık çığlığa kaçışmaya başladılar o anda. Hicran’ın etrafında olan herkes birdenbire olan bitenin şokuyla tutulmuş, karşıdan izliyorlardı sadece. “Buraya kadarmış Hicran” diyerek tetiğe basan Bekir’in üzerine doğru atlayan Sedat, silahın yönünü değiştirerek boşa sıkmasını sağlayıp;

— Manyak mısın nesin sen ya? Bırak şu silahı, diyerek boğuşmaya başladı Bekir ile. Derken Bekir’in havaya kaldırdığı silahı almak için arkasından Nihat da atıldı. Fakat Bekir inatla silahı vermiyor sürekli olarak kurşun sıkmaya devam ediyordu havaya. O sırada öyle bir şey oldu ki; silahı vermemek için gayret eden Bekir kolunu indirip Hicran’a bir kurşun sıktı ama bu kurşun Hicran’a değil, ona engel olmaya çalışan Sedat’ın karnına isabet etti. O anda kanlar içinde yere düşen Sedat’ı gören Ferhunde ile Sedat’ın annesi oldukları yere yığıldılar. Nikâh dairesinden yüz elli metre kadar uzaklıkta olan karakoldan silah sesini duyan polisler hemen olay yerine geldiler. Tüm bunlar iki üç dakika içinde olup bitmiş, Bekir de elinde silahıyla oradan uzaklaşmayı başarmıştı bile. Olay yerine gelen polisler kanlar içinde yerde yatan Sedat’ı görünce hemen ilk yardımı yapıp ambulansı beklemeye başladılar. Orada bulunan diğer polis ise Zehra, Mümine, Emre, Vildan ve Nihat’la birlikte Sedat’ın annesini ve Ferhunde’yi polis arabasına bindirdikten sonra Zehra ve Mümine de polis arabasına binerek hastanenin yolunu tuttular hızlıca. Hicran ise o sırada kanlar içerisinde yerde yatan Sedat’ın başında gelinlikler içinde çömelmiş sessizce duruyordu sadece. Polis Hicran’a bir şeyler soruyor fakat Hicran hiç cevap vermeden duruyordu öylece.

11. BÖLÜM

Ferhunde'yi ve Hicran'ın babaannesini hastaneye gitmeleri için polis arabasına bindirmeye yardımcı olan Nihat, Vildan ve Emre daha sonra koşar adımlarla Hicran'ın yanına gittiler. Nihat hiç ses etmeden duran Hicran'ın şoka girmiş halini görünce Hicran'ı silkelemeye başladı korkuyla. Fakat kendine bir türlü gelmiyordu Hicran. Kanlar içinde yerde yatan Sedat'a doğru bakan o donuk hali hiç değişmiyordu maalesef. Bu sefer çaresiz tokat atmayı denedi Nihat. Tokat darbesiyle birden silkelenen Hicran ağlamaya başlayınca sıkı sıkı sarıldı ona. Fakat Hicran sakinleşmiyor, Sedat'a bakıp Nihat'ın kollarından kurtulup, Sedat'ın yanına gitmek için debelenip duruyordu olduğu yerde. Vildan'ın da Hicran'dan alt kalır bir yanı yoktu. O da şaşkın bir vaziyette bir Hicran'a bir Sedat'a bakarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu sadece. Vildan'ın ve Hicran'ın kendilerini toparlayıp daha soğukkanlı olmaları için sinirli bir şekilde sesini yükseltti Nihat.

— Vildan toparla kendini sen de artık! Hicran'ın sana ihtiyacı var. Hicran'ın kollarından tutup silkeleyerek “Yavrum sakın ol sen de baban yaşıyor. İlk müdahale için ambulans bekleniyor. Merak etme şimdi gelecek,” derken daire kapısından giren ambulansı gördüler. Ambulandan inen görevliler ilk olarak Sedat'ı yavaşça sedyeye bindirdikten sonra ambulansın kapısını kapattılar hızlıca. Sedat'ın yanına binmek için çırpınan Hicran'ı Nihat ve Vildan zapt etmeye uğraşırken Hicran'ın yüzünü elleriyle okşayan Nihat;

— Hicran'ım, canım benim, güzel yüzlüm sakın ooolll! Bak baban yaşıyor. İyi olacak. Ama ilk önce senin sakın olman gerekir tamam mı?

Nihat'ın bu sözleri öyle rahatlatmıştı ki Hicran'ı. Arka arkaya gelen yorgun hıçkırıklarıyla Nihat'ın gözlerinin içine bakıyordu sadece ve sakin olmaya gayret eden bir ses tonuyla konuşmasına devam etti Nihat “Hadi şimdi gel kendi arabamızla takip edelim babanı” deyip hızlı bir şekilde biraz ilerde olan arabalarına doğru ilerlediler ve arabalarına binerek çalışan ambulansın arkasına takıldılar hastaneye gitmek üzere.

Hastaneye vardıkları gibi Sedat'ı ameliyata aldılar hemen. Nihat ve Hicran ameliyathanenin önünde çaresizce beklemeye başladılar Sedat'ı. O kadar kahrılı, o kadar dağılmıştı ki Hicran, yanında olma-

yan Ferhunde'yi ve babaannesinin yokluklarını bile hissetmiyordu o anda. Üzerindeki gelinlik çok dikkat çekiyor, gelen geçen dönüp dönüp bakıyordu. Bu durumdan rahatsızlık duyan Hicran o sırada hastane koridorunun karşı tarafından gelen Vildan'ı görünce Vildan'a doğru bakarak yanına yaklaşmasını bekledi konuşmak için. Sonra kendisine doğru yaklaşan Vildan'a bitkin bir ses tonuyla;

— Vildan ben bu gelinlikler içerisinde çok rahatsızım. Sana zahmet bizim evden feracemle bir örtü getirir misin bana. Daha cümlesini bitirir bitirmez evlerinin anahtarının Ferhunde'nin çantasında olabileceği aklına gelince Ferhunde ve babaannesinin yokluğunu fark etti. O anda bir Nihat'a, bir Vildan'a telaşla bakan Hicran "Sahi annem, annem nerede? Babaannem nerede?"

Vildan sakın bir şekilde Hicran'ın yanına oturup elini tuttu.

— Sakin ol, panik yok! Şimdi onların yanından geliyorum. İyiler şükür, der demez yerinden fırladı Hicran.

— Nerde? Hemen beni de götür lütfen yanlarına, dedi ağlamaklı gözlerle

— Canım ne dedim ben sana şimdi sakin ol! Şimdi sakinleştirici verip uyutmuşlar ikisini de. Doktor sokmuyor yanlarına zaten. Sedat Amca ameliyattan çıkana kadar bekleyelim. Onlar da ancak uyanırlar bu arada. Hicran'ın yanağını okşayıp gülümseyerek "Sonra Sedat amcanın ameliyattan çıktığını, iyi olduğunu da hemen gider söyleriz hem sürpriz olur onlara da. Tamam mı canım? Sonra oturduğu yerden birden kalkan Vildan; "Emre dışarda bekliyor onunla gideyim size şimdi. Rahat bir şeyler alayım sana. Tamam mı canım?"

— Tamam, tamam ama anahtar. Annemin çantasında olması lazım evin anahtarı.

— Annenin çantası bizim arabada merak etme sen, diyerek Hicran'ın çenesine eliyle dokunduktan sonra "Hadi canım görüşmek üzere" diyerek dışarı çıkmak üzere hızlı adımlarla ilerlemeye başladı

hastane koridorunda. Ağlamamak için kendini zor tutan Vildan, hastane kapısından çıkar çıkmaz hüngür hüngür ağlayıp karşıdan gelen Emre'nin boynuna atladı nefes nefese.

— Bir tanem benim. Güçlü olduğumu biliyordum da bu kadarını tahmin etmiyordum doğrusu. İyi durabildin Hicran'ın yanında. Bak-sana bana, içeri giremedim valla. Ee durumu Nihat biliyor mu? dedi meraklı gözlerle. Çaresiz bir şekilde ağlayan Vildan kaşlarını, başını tepeye kaldırarak Nihat'ın henüz bilmediğini ifade etti ve arabayı işaret ederek arabaya doğru ilerlemeye başladı bitkin adımlarla. Arabaya bindikten sonra bir süre konuşmadan durdu öylece Vildan. Kendini biraz toparladıktan sonra hiç ses etmeden, arabaya niçin bindiklerini bilmeyen Emre'ye döndü.

— Canım Hicranlara gidiyoruz. Üzerine rahat bir şeyler istedi, der demez Hicranların evine gitmek üzere arabayı çalıştırdı Emre.

— Emre ne yapacağız biz? Nasıl söyleyeceğiz Hicran'a?

— Canım takdir! Yapacak bir şey yok. Allah verir gücünü kuvvetini merak etme sen, diyerek arabayı sürmeye devam etti. Çok karamsardı Vildan ama haksız da sayılmazdı. Nasıl kaldırıacaktı acaba Hicran bu durumu? Çok ağır bir imtihandan geçiyordu Hicran. Babaannesi oğlunun kanlar içindeki halini görünce birden kalp krizi geçirmiş, daha hastaneye varmadan yolda can vermişti. Ferhunde ise bir tanecik eşini o halde görür görmez gelen şokla inen inmeden dolayı hastaneye girer girmez acilen ameliyata alınmıştı. Yani Hicran'ın unutulmaz olan gününe çok acı unutulmazlar eklenmişti. Sedat ile Ferhunde nasıl çıkacaklardı acaba ameliyattan? Veya sağ salım çıkabilecekler miydi? Vildan arabada giderken bu olanları düşünmekten dolayı zonklayan başını iki eliyle sık-tırıyor, ne yapacağı konusunda çaresiz bir şekilde düşünmeye devam ediyordu. Yanında olan Emre bir şeyler söylüyor fakat Vildan Emre'yi duymuyordu bile. O esnada beklemedikleri, şaşkınlıklarına şaşkınlık eklenen bir olay daha olmuştu. Tam evlerinin sokağına girdikleri sırada sokaklarında büyük bir telaş vardı. Ne olmuştu acaba? Neydi o kalabalık? Kapılarının önünde polis arabaları, ambulans niçin gelmişti ki?

Sokağı boydan boya arabalar kapladığı için daha fazla ilerleyemeden arabasını sokağın girişine park etti Emre. Emre ve Vildan afallamış bir şekilde birbirlerine bakarak indiler arabadan. Büyük bir şaşkınlıkla o kalabalığın içinden ilerlediler Hicranların evlerine doğru. Hicranların evlerinin yan tarafındaki evdeydi büyük kargaşa. Eve doğru yaklaştılar fakat bahçe kapısının girişindeki polisler Emre ve Vildan'ı durdurarak içeri girmelerine müsaade etmedi.

— Komiser bey ne oluyor burada? dedi Emre meraklı gözlerle polise bakarak. O sırada içeriden sedyeyle, üstü beyaz çarşafı örtülü, örtünün üzeri hafif kanlı bir ceset çıkarttılar. Bu manzaraya dayanamayan Vildan, evin duvarına dönüp kusmaya başladı. Vildan'ın bu hali kahretmişti Emre'yi. "Allahh Allaaahh şaka gibi bir gün yaa" diyen Emre Vildan'ın sırtını sıvazlayarak "Canım sakın geçecek merak etme" derken polisin getirdiği sandalyeyi Vildan'ın oturması için duvara dönük bir şekilde koyan Emre "Canım otur buraya. Derin derin nefes al önce. İyi misin? Hastaneye gidelim mi?" diye arka arkaya soran Emre'ye cevap veremedi Vildan çünkü kendisiyle mücadele ediyordu o esnada. Sadece kafa salladı sağa sola hayır der gibi Emre'ye bakıp. "Kendimi toparlamam lazım. Güçlü olmam lazım. Hicran'ın yanında olmam lazım." diyordu kendi kendine içinden ve biraz olsun kendini toparladıktan sonra Emre'ye dönüp;

— Canım ben iyiyim. Yalnız sen polisten neler olduğunu iyice öğrenir misin? Ben duruyorum burada. Bir de bana bir bardak su getirir misin? derken elinde bir bardak suyla içerden bir polis yanlarına geldi. Polisin elinden suyu teşekkür ederek alan Vildan;

— Komiser bey tam olarak neler olmuş öğrenebilir miyim?

— Hanımefendi tam neyin ne olduğunu biz de bilmiyoruz şu anda ama cinayet var! Bir genç bir kadını öldürmüş, sonra kendini çekip vurmuş.

— O da ölmüş mü?

— Evet ölmüş.

Çok meraklanmıştı Vildan. Ayakta duran polise ve Emre'ye baktı.

— Allah Allah çok ilginç gerçekten. Mehtap abla bir kaç ay önce buraya taşınmıştı. Kadını çok iyi tanımıyorum ama Hicran kadının mazbut bir kadın olduğunu söylüyordu. Peki erkeğin ismi neymiş?

Elindeki nüfus cüzdanına bakan Polis;

— Bekir, Bekir Can.

Vildan Bekir'in ismini duyunca elini alnına götürerek;

— Allah'ım Sen aklıma mukayyet ol. İnanamıyorum! Bekir mi?

— Evet Bekir Can.

— Eğer o Bekir ise ki büyük ihtimal odur, bir kaç saat önce nikâh dairesinde kız arkadaşımın babasını vurdu. Babası şu an ameliyatta. Bekir'in vurduğu oğlunu o anda yerde kanlar içinde gören annesi kalp krizinden öldü. Eşi felç oldu şu an o da ameliyatta.

— Evet, dediğiniz Bekir o Bekir. Yazık. Kaç tane cinayet? Tehlikeli birisiymiş zaten. Daha öncede sabıkası varmış. Üstelik kafadan raporu da varmış.

Bunu duyan Vildan'ın dili tutulmuştu âdeta. Bu sefer elini ağzına götürerek içini çekti sadece ve bardağındaki yarım kalan suyu da içti titreyen elleriyle. Tam bu sırada içeriden elinde bir kutuyla çıkan diğer polis;

— Komiserim bu ufaklığı kanepenin arkasında bulduk, deyip elindeki kutuyu komisere doğru uzattı. Kutudaki ufaklığı merak eden Vildan, oturduğu yerden birden fırlayarak kutuya doğru uzattı kafasını. İnanamıyordu Vildan, büyük bir şaşkınlık içinde hiç ses etmeden kutunun içindeki ufaklığa bakıyordu öylece. Emre de Vildan'la birlikte aynı şaşkınlığı yaşıyordu o anda. Kutunun içindeki ufaklık Müezza'ydı. Kutunun içinde tir tir titriyordu zavallı. Vildan'ı görür görmez o boncuk gözlerini

açmış, tanıdığını ifade etme çabası içindeydi. Müezza'yı o korkulu halde gören Vildan ağlamaya başladı içi parçalanarak ve Müezza'yı almak için ellerini uzattı. O sırada kediye almaması için kutuyu çeken polis;

— Hanımefendi şimdilik dokunmayın. Kedide darp izleri tespit edildi. Önce hastanede muayene edilmesi şart, deyince ağlaması daha da coşmuştu Vildan'ın. O anda birden dönüp Emre'ye sarılan Vildan;

— Ne darbı yaa ne istemişler bu küçücük candan? Yazıklar olsun. Yazıklar olsun, dedi yükselttiği titrek bir sesle.

— Gerçekten yazıklar olsun. Nasıl bir vicdandır ki Allah'ın bu sessiz kullarına nasıl bir cesaretle el uzatırlar?

Hıçkırıklar içinde polise dönen Vildan;

— Peki iyi şimdi değil mi? Ölmeyecek değil mi?

— Hayır hayır ölümcül bir durumu yok. Çok korkmuş sadece. Sanırım kadın kediye tacizde bulunmaya çalışmış ama şimdilik tespite göre ufaklığın izin vermediği anlaşıyor. Çünkü kadının üzerinde kedinin tırnak izleri var. Anlaşıldığına göre bunun üstüne gelen Bekir o kızgınlıkla önce kadını sonra kendini vurmuş. Herhalde bu sırada kedi kanepenin arkasına kaçmayı başarmış.

Bu durum konuşulurken yanlarına yaklaşan ambulans görevlisi polisin elindeki kutuyu almak için elini uzattı.

— Alabilir miyim? Muayene etmek için veterinerine götürmemiz gerekiyor kediye.

Ambulans görevlisine bakan Vildan;

— Müezza, ismi Müezza, dedi tebessüm ederek ve ekledi “Muayene ne kadar sürer acaba?”

— Duruma bağlı. Yarım saat, belki bir saat.

— Veterinerin adresini alabilir miyim? Çünkü sonra almaya geliriz Müezza'yı. Aslında yanında olmayı çok isterdim ama şuan mümkün değil. Yani Müezza size emanet, diyerek Emre'ye dönüp; "Canım ben Hicran'ın üzerine bir şeyler almak için evine gidiyorum.

— Tamam canım ben burada bekliyorum seni, diyerek kapının önünde beklemeye başladı Emre. Hızlı adımlarla Hicranların evine doğru ilerleyen Vildan dış kapıyı açarak içeriye girdi önce. Sonra Hicran'ın odasına girerek dolabından iç çamaşırı, pijama takımı, ferace ve örtü alıp bir poşete koydu hızlıca ve Emre'nin yanına dışarıya çıktı gerisin geriye. Dışarıya çıkınca polislerin işlerinin hâlâ bitmediğini gören Vildan Emre'nin kulağına doğru yaklaşıp;

— Emre biz gidelim hemen. Hicran bekler. Yeterince geç kaldık zaten. Sonra üzgün, yorgun bir şekilde başını hafif yana doğru eğerek önünde duran polis ve ambulans görevlisine dönüp "Dediğim gibi Müezza size emanet. Biz bir saat kadar sonra veteriner almaya gideriz onu," dedikten sonra Emre ve Vildan orada duran görevlilere "İyi akşamlar" temennisiyle olay yerinden ayrılıp arabalarını park ettikleri yöne doğru ilerlediler hızlı adımlarla. Bu vahşete düşüren olaylardan sonra nihayetinde mutlu bir haber almıştı Vildan. Müezza'nın sağ salim, bir şey olmadan kurtuluşu çok sevindirmişti Vildan ve Emre'yi.

— "En azından Hicran'a mutlu bir haber vereceğim. Bir Bekir gibi bir pisliğin yok olduğunu, iki Müezza," dedi gülümseyerek. Sonra birden aklına gelen bir düşünceyle araba kullanan Emre'ye dönüp "Canım ne düşündüm biliyor musun?"

— Ne?

— Biz şimdi hastaneye gitmeyelim, veteriner gidelim. Abim Hicran'ın yanında yalnız değil yani. Annem de yanlarında zaten her ne kadar Hicran'ın yanına gidemese bile oralarda. Biz de Müezza'yı alıp gidelim yanlarına. Hicran Müezza'yı görünce ona büyük bir moral olur eminim. Hıhh, ne dersin?

Vildan bu sözleri söylerken arabayla bir kafeteryanın önünden geçi-

yorlardı o sırada. Bunu gören Emre arabayı durdurarak;

— O zaman ilk önce bir çay içelim şurada.

— Yok yok Müezza'nın yanına gidelim hemen. Hem canım hiçbir şey istemiyor.

— İyi de şimdi Müezza'nın yanına gitsek, biliyorsun elletmiyorlar bile. Vildan'ın patatesi çok sevdiğini bildiği için “Hadi hadi bir patates ye, bir çay iç. Kaç saattir bir şey boğazından geçmedi. Yemen lazım ki topla kendini. Hicran'ın yanında güçlü olman lazım.

— Ya Emre yaaa!

— Hadi hadi yürü. Yaa'mış, dedi tepkisini göstererek.

— İyi hadi inelim o zaman, dedi istemediğini ifade eden nazlı bir ses tonuyla ve arabadan inerken Emre'ye saatin kaç olduğunu sorarak kafeteryaya doğru ilerlemeye başladılar. Zoraki bir kaç tane patates kızartması yedikten ve bir tane çay içtikten sonra Hicran'ın da patatesi sevdiğini bildiği için bir porsiyon paket Hicran'a da yaptırıp hesabı ödeyerek çıktılar kafeteryadan. Daha sonra veterinerine gitmek üzere tekrar bindiler arabalarına. On beş dakika süren yol mesafesinden sonra veterinerine geldiklerinde Müezza için yapılan tetkiklerin sonuçları henüz çıkmamıştı fakat Müezza yalnız odanın bir köşesinde kıvrılmış, birilerinin onu alıp götürecekleri anı bekler gibiydi. Müezza'nın o garip halini gören Vildan'ın gözleri dolu dolu oldu birden. Odanın kapısında bir süre durup, Müezza'ya baktı öylece. Vildan'ın arkasında Emre de durmuş aynı şekilde bakıyordu Müezza'ya. Duygulu gözlerle kapıda durmuş bakan Emre'yi ve Vildan'ı gören Müezza, yattığı yerden öyle bir fırladı ki sevinçten kuyruğunu bir o yana bir bu yana sallayıp Vildan'a doğru koşarak önünde durduktan sonra o boncuk gözleriyle bir Vildan'a bir Emre'ye bakıyordu büyük bir aşkla. Sonra birden Vildan'ın kucağına atladı ve bir kaç dakika ona sevgi gösterdi. O sırada elinde Müezza'nın tahlil sonuçlarıyla içeri giren doktor, Emre ve Vildan'a verdiği bir kaç bilgidan sonra Müezza'yı teslim etti. Müezza'yı aldıktan sonra Hicran'ın yanına hastaneye gitmek üzere tekrar bindiler arabalarına.

Vildan arabanın ön koltuğuna oturup Müezza'yı da kucağına aldıktan sonra Müezza'nın kafasını öperek;

— Eeeeeett şimdi Hicran'a gidiyoruz.

Gözünde tüten Hicran'ın ismini ısıtır ısıtmez mutluluğu katlanan Müezza gülümsüyordu resmen.

Hastaneye geldiklerinde arabayı hastanenin bahçesine parkeden Emre, Müezza'yı Vildan'ın kucağından aldı.

— Biz arabada bekleyelim. Hem sen yukarıda ne var ne yok diye bir bak ona göre Hicran'ı alıp gelersin buraya.

— Tamam canım öyle yapalım, deyip arabanın bagajından Hicran için hazırladığı poşeti alarak yukarıya çıktı hızlıca. Vildan'ı daha karşıdan görür görmez birden oturduğu yerden kalkan Hicran yanına yaklaşarak;

— Vildan neredesin? Çok geç kaldınız. Altı üstü iki üç parça eşya, dedi Vildan'ın elindeki poşete ters bakarak. Belli ki gelinlikler içinde çok fazla rahatsız olmuştu Hicran. “Bunlar mı?” diye tepkisini belli ettiği bir ses tonuyla Vildan'ın elinden poşeti alarak lavaboya doğru ilerledi hızlıca. Hicran'ın hayatı boyunca ilk defa böyle ön yargılı bir tepkiyle karşılık vermesi çok da şaşırtmamıştı Vildan'ı aslında. Hicran'ın yanında lavaboya doğru ilerlerken;

— Canım benim çok özür dilerim. Trafik vardı çok. Ancak, dedikten sonra hiç ses etmeden Vildan'ın yardımıyla hızlı hızlı üzerini değiştiren Hicran biraz olsun rahatladıktan sonra, ağlamaya bile mecali kalmadığını sergileyen bir ifadeyle Vildan'a sarılarak;

— Vildan sağ ol, dedi tükenmiş bir ses tonuyla. Daha sonra çok üzüntülü haliyle Vildan'ın yüzüne bakarak “Babam hala çıkmadı ameliyattan,” dedi dudaklarını bükerek.

— Canım kolay değil. Ameliyat sonuçta. Bekleyen için hiç kolay

değil anlıyorum canım ama biraz daha sabır, dedikten sonra Hicran'ın koluna girerek "Hadi gel bahçeye çıkalım biraz."

— Hayır, hayır ayrılmamam lazım buradan. Hem Vildan annem ve babaannem de uyanmışlardır artık. Yalvarır derecesinde Vildan'ın kolunu tutan Hicran; "Lütfen Vildan, lütfen ne olursun götür beni artık."

— Canım tamam bahçeye çıkalım biraz. Hava alırsın hem azıcık moral olur sana da. Sonra Sedat amca da ameliyattan çıkar belki. Dediğim gibi o zaman sürprizle birlikte Ferhunde teyzenin yanına gideriz, dedi tebessüm ederek ve bahçeye çıkmak için zoraki de olsa Hicran'ı ikna etmeyi başardı. Lavabodan çıkıp, bahçeye inecekleri sırada biraz ilerde ameliyathanenin kapısının önünde ayakta duran Nihat'a dönen Hicran;

— Nihat biz biraz bahçeye iniyoruz. Önemli bir şey olursa hemen seslenirsin olur mu?

— Olur olur merak etme sen. Hemen, diyerek el işaretiyle rahat ol gibisinden hareket yapıp ameliyathanenin önünde duran sandalyeye oturdu. Bahçeye inmek üzere merdivenlerden inerken Hicran;

— Sahi Vildan, Zehra teyze nerede?

Ne diyeceğini şaşırmıştı Vildan. Hastanede dese kafası iyice karışacaktı Hicran'ın. Hâlbuki Zehra hastanenin diğer bölümünde Ferhunde'nin ameliyat olduğu ameliyathanenin kapısının önünde bekliyor, Hicran'ı Nihat'ı onların görmeyeceği bir şekilde gözetliyordu arada sırada.

— Eve gitti. Şimdi gelir, diyerek lafı geçirtirdi Vildan. Daha başka bir şey sormasın diye de "Biliyor musun? Bir sürprizim var sana," dedi Hicran'ın yüzüne bakıp gülümseyerek. Şaşırmıştı Hicran. "Bu sıkıntı arasında ne sürprizi olabilir acaba?" diye düşünürken Emre'nin kucağında Müezza'yla birlikte kendilerine doğru geldiğini gördü. O anda Hicran kol kola olduğu Vildan'ı bırakıp, âdeta uçar gibi koştu Müezza'ya doğru.

— Canım benim canım. Sen ne güzel bir sürprizsin böyleee, diyerek Emre'nin kucağından aldı Müezza'yı büyük bir mutlulukla. Gerçekten büyük bir sürpriz olmuştu Hicran'a. Müezza'yı kucağına aldığı anda pozitif enerjisi Hicran'ın olan yorgunluğunu almıştı sanki. Derin bir seviyele öpüşüp koklaştılar bir süre. Hicran'ın ve Müezza'nın birbirlerine olan özlem dolu yaklaşımları Vildan ve Emre'yi hayranlıkla ve duygulu gözlerle baktırıyordu kendilerine. Bu esnada Vildan ve Emre'ye duygulu ve mutlu gözlerle bakan Hicran;

— Çok, çok teşekkür ederim çocuklar bana nasıl moral oldu bu anlatamam. Allah razı olsun sizden ama şimdi hemen yukarıya çıkmam lazım, deyip Müezza'yı tekrar son kez öptükten sonra “Bu şeker şey önce Allah'a sonra size emanet. Müezza'yı Vildan'a doğru uzattıktan sonra yukarıya doğru ilerlemeye başladı hızlı adımlarla. Vildan Hicran'dan Müezza'yı alır almaz aceleyle Emre'ye uzatarak;

— Canım ben de burada kalıyorum, siz eve gidin şimdi. Çok geç oldu zaten. Bir gelişme olursa ararım seni merak etme.

— Tamam o zaman gidelim biz. Hadi görüşürüz canım, diyerek kucağında Müezza'yla birlikte ilerlemeye başladı arabasına doğru.

Müezza'yı görmesi az da olsa moral olmuştu Hicran'a. Ameliyathanenin kapısının önüne gelince Nihat'ı göremeyen Hicran sağına soluna bakındıktan sonra “Herhâlde lavaboya gitti” diye geçirdi aklından. Sonra bir sandalyeye oturup Yasin Suresi okumaya devam etti büyük bir hazla. Nihat lavaboya gitmemişti hâlbuki. Hicran bahçede Müezza'yla hasret giderdiği sırada, ne var ne yok diye uzaktan bir kenardan bakan Zehra'yı görünce Zehra'nın yanına gidip, Hicran'ın bahçede olduğunu söyledikten sonra, ameliyattan yeni çıkan ve hemen yoğun bakıma alınan Ferhunde'nin durumunu konuşmak üzere bir kenarda ayaküstü konuşmaya başlamıştı. Zehra gözyaşlarıyla anlatıyordu Nihat'a Ferhunde'nin durumunu. Nihat o sırada durduğu yerden Hicran'ın geldiğini görünce; “Anne sonra görüşürüz Hicran'ın yanına gitmem lazım” diyerek hemen ayrıldı Zehra'nın yanından. Hicran'ın yanına yaklaşan Nihat, Hicran'ın okuduğu şeyi bölmek için “Ben buradayım Hicran, sen okumaya devam et” deyip Hicran'ın karşı tarafında duran bankı

eliyle işaret ederek banka doğru ilerlemeye başladı. Nihat banka tam oturduğu sırada Vildan gelip Nihat'ın yanına oturdu hiç ses etmeden ve aradan geçen on dakikalık bir süreden sonra ameliyat esnasında beklenmedik bir gelişmeden dolayı doktorlarda bir panik gerçekleşince, elindeki kitabı göğsünün üzerine dayatan Hicran birden ayağa kalkarak;

— Ne oluyor? Bir şey mi olduuu? deyip telaş içinde ağlamaya başlayınca, Hicran'ın karşı tarafında oturan Nihat ve Vildan birden ayağa kalkıp aceleyle Hicran'ın yanına gittikten sonra sakin olması gerektiğini söyleyerek teselli vermeye uğraştılar fakat ne söylerse söylesinler Hicran duymuyor; “İnna lillahi ve inna ileyhi raciun” diyordu sadece ardı arkası kesilmeyen gözyaşlarıyla birlikte, çünkü içine geçmeyecek bir acı çökmüştü birden. Baygınlık derecesine gelen Hicran “Babaaamm” dedikten sonra Nihat'ın kollarında kala kaldı öylece.

— Abi durma hemen acil bölümüne gidelim, deyip hastane koridorunda ilerlemeye başladılar koşar adımlarla.

Hicran'ın yüreğine düşen o tarifsiz acıdan dolayı bayılmasının sebebi sebepsiz değildi ne yazık ki. Evet, Sedat'ın ameliyatı sırasında birdenbire gerçekleşen kalp yetmezliği hayatının sona ermesine sebep olmuştu. Ferhunde ise ameliyattan çıktığı gibi yoğun bakıma alınmıştı ve önünde olan yetmiş iki saat çok riskliydi. Hicran ise o esnada dünya hayatında yaşadığı mutlu bir yuvanın hazin sonunu görüyordu rüyasında. Çok mutlu başlamıştı rüyası. Etrafı hanımeli çiçekleriyle kaplı bir bahçede dolaşıyordu Hicran. Mis gibi kokan çiçekleri doyasıya içine çekip koklarken hemen yanında duran sarmaşığın üzerine konmuş iki renkli kuş dikkatini çekti bir anda. Birbirlerini öyle güzel öpüp kokluyordu ki kuşlar, hayranlıkla izledi bir süre onları. O güzel güneşli havanın verdiği mutluluğu birdenbire çıkan fırtına bozmuştu ne yazık ki. Fırtınada sarmaşıktaki duran kuşlardan bir tanesi ayaklarının dibine düştü Hicran'ın. Yere düşer düşmez kanlar akmaya başladı kuşun kalbinden. Kuşu panikle eğilip eline alacağı sırada, ağaçta olan diğer kuş, kanatsız ve de ayaksız bir şekilde yerde kanlar içinde yatan kuşun yanına düştü birdenbire ve yanındaki kuşa başını yaslayıp insan gibi hüngür hüngür ağlamaya başladı. O anda ne yapacağını şaşırان Hicran çaresiz kalmış bir şekilde ağlıyordu sadece. Sonra kanatsız, ayaksız olan kuşun

başını okşadı ve yanında kanlar içinde yatan kuşu eline aldı usulcacık ama maalesef ki elinde ölmüştü kuş. Kahrolmuş bir vaziyette yerde olan diğer kanadı, ayakları kopmuş olan kuşu da sol eline aldı! Yorgun hıçkırıklarla içini çeke çeke öptü kuşu. Daha sonra elinde ölen kuşu önündeki ağacın dibine gömmeye başladı gözünden akan gözyaşlarıyla birlikte. Devam eden fırtına yüzünden hareket etmekte zorlanıyordu Hicran ama ne olursa olsun kuşu gömmeye devam ediyordu. Kuşu gömdükten sonra toprağını severken gök yarılmışcasına yağmur yağmaya başladı birdenbire. Bitkin bir şekilde ayağa kalkarak hafif karanlığın çöktüğü havanın sessizliğinde elindeki kuşu öpüp okşayarak bilmediği yolda yavaş yavaş ilerlemeye başladı.

O sırada Vildan, rüyasında ağlayarak sayıklayan Hicran'ın alnındaki ve yüzündeki terleri gözlerinden dökülen yaşlarla birlikte siliyor, bir yandan da “Kadersiz dostum benim” diyerek Hicran'ın yüzünü gözünü öpüyordu içi acıyarak. Nihat ve Zehra ise Sedat'ın ölüm işlemleri için bir o yana bir bu yana koşuşturuyorlardı hastane koridorlarında. Vildan Hicran'ın başında ayıldığı zaman ne diyeceğini kara kara düşünürken o keder dolu gözlerini aralayıp Vildan'a bakan Hicran;

— Babam, babam öldü değil mi Vildan?

Kendini toparlamaya gayret eden bir ifadeyle Hicran'ın başını okşayan Vildan;

— Toparladın mı kuzum? “Toparladım” der gibi gözlerini kırpıştırarak kafa sallayan Hicran;

— Vildan, babam diyorum öldü mü?

Vildan bir süre Hicran'ın gözlerinin içine baktı dolmuş gözlerle ve öldü demeye dili varmayınca kafasını salladıktan sonra sımsıkı sarıldı Hicran'a. O anda yüreğini bir ateş çemberinin kapladığını hisseden Hicran sadece “Babamm” diyerek durmak bilmeyen gözyaşlarıyla birlikte üzerine doğru geldiğini hissettiği duvarları görmemek için gözlerini yumdu sımsıkı. O sırada odaya giren Zehra ile Nihat, Hicran'ın tükenmiş halini görünce olanlardan haberdar olduğunu anlayıp usul-

cacık yanına yaklaştılar. Nihat ve Zehra'nın geldiğini gören Vildan oturduğu sedyeden ayağa kalkıp Nihat'a oturması için eliyle ve gözleriyle işaret ederek yan tarafındaki sandalyeye oturdu yıkılmış bir vaziyette. Bu esnada hafif oturuyor biçimde yatan Hicran'ın sedyesinin ucuna oturan Nihat, Hicran'a sarılıp;

— Hepsi geçecek güzel gözlüm. Sadece biraz zaman. Eminim, şu an kim ne derse desin tatmin olmayacaksın ama hepimizden güçlü ve inançlı olduğunu bildiğim için kısa bir sürede alışacağına eminim, de-yip doğruldu ve Hicran'ın yüzündeki azalara tek tek baktı önce, derin bir i  çektikten sonra hala a amadığı gözlerinin üzerinden öptü usulca. Nihat'ın bu hareketiyle gözlerini aralayan Hicran, yorgun hıçkırıklarla Nihat'ın gözlerinin içine baktıktan sonra başını Nihat'ın göğsüne yas-layarak öylece durdu az bir zaman. Sonra Nihat'ın göğsüne yasladığı başını kaldırıp, bir Zehra'nın bir Vildan'ın yüzüne bakarak;

— Annem nerede? dedi çok alçak ve korkulu bir ses tonuyla. Zehra ve Vildan birbirlerine baktıktan sonra Vildan, Zehra'ya konuşamayacağını ifade etti kaşlarını kaldırarak ve arkasını döndü hızlıca. Bu sefer Zehra yaklaştı Hicran'ın yanına ve Hicran'ın ellerini tutup yüzüne ba-karak;

— Güzel kızım benim öncelikle şunu söyleyeyim annen iyi. Sana söylemedik stres yapma diye ama baban ameliyattayken annen de ameliyattaydı. şimdi  ıktı. Sağ çok şükür.

— Peki ama neden?

— Babanı o anda yerde kanlar içinde öyle görünce felç geçirdi.

Zehra'nın söylediği bu acı dolu itiraftan sonra etrafına boş boş baktı Hicran. “Nasıl kaldırım ben bu acıları Ya Rabbim” diye düşündükten sonra “La havle vela kuvvete illa billahil aliyyil azim” deyip oturur va-ziyette uzandığı sedyeden yavaşça ayağa kalktıktan sonra Nihat'a bakarak “Beni anneme götürür müsün Nihat?”

— Canım tabii ki götürürüm, dedi Nihat. Dedi ama pek razı değil-

di. Çünkü Hicran çok kötü görünüyordu. “Ama şimdi olmaz. Kötü görünüyorsun zaten. Gitsek bile göremezsin anneni çünkü şu an yoğun bakımda” deseydi daha çok etkilenecekti besbelli. Kendi kendine “Neyse” deyip, bitkin olan Hicran’ın beline sarılarak destek olduktan sonra Ferhunde’nin yanına gitmek üzere yavaş yavaş ilerlemeye başladılar koridorda. Zehra ve Vildan da arkalarından onları takip etti. O sırada yüreği cayır cayır kavrulan Hicran’ın adımları yere değil ateşe basıyordu sanki. İlerlerken babasının alt katta morgda, annesinin ise ölümle pençelediği düşüncesi daha fazla adım atamayıp, olduğu yerde yığılıp, tekrar bayılmasına sebep olmuştu. Hicran’ın birden yere yığılmasıyla Hicran’ı kucağına alan Nihat sinirlerine hâkim olamayarak;

— Olacağı bu işte. Ben sizi niye dinliyorum ki? deyip tekrar gerisin geriye acile doğru ilerlemeye başladı hızlı adımlarla. Hem gidiyor hem yüksek sesle kucağında olan Hicran’a bakarak söyleniyordu; “Hayret bir şey ya! Dünden beri kaçınıcı ölü! Bir de seni elimle koyayım toprağa! Sonra ver elini yurt dışı.”

— Öyle deme oğlum. Tövbe de.

— Ay abi Allah muhafaza, zaten moraller sıfır ne olur ağzını hayrı aç; diyerek üzüntüler içerisinde alelacele tekrar döndüler acile. Hemen doktorun müdahalesiyle kontrol altına alınan Hicran’ın ağır depresyon geçirdiği ve durumunun ciddi olduğu anlaşıldı. Doktorlar Hicran’ın bir süre uyutulması gerektiğini belirterek tedavi sürecini başlattılar.

Yirmi gün kadar sürekli uyutularak iyi bir tedavi gördü. Bu tedavi sonunda çabuk toparlayan Hicran’ın uyandığı zaman sorduğu ilk sorusu annesinin durumunun nasıl olduğu, babasının definin olup olmadığı, babaannesi ve Müezza’nın durumlarıydı. Hicran’ın sorduğu bu tüm sorulara yanında olan Nihat, Zehra ve Vildan tek tek yanıt verdiler sakince.

Hicran hastanede kendini bilmezken yirmi günlük süreç içinde babaannesinin ve babasının defni yapılmıştı. Annesi ise gözlerini açmış yoğun bakımdan çıkmıştı. Ferhunde’nin tedavisini Londra’da devam ettirmek için gerekli olan prosedürleri ayarlayan Nihat, biletleri alacağı

günü iple çekmiş, Hicran'ın bir an önce toparlaması için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Zehra, Vildan ve Emre de bir an olsun desteklerini bırakmayarak, bir oraya bir buraya koşturarak kendilerini paralamışlardı âdeta. Hicran hastaneden taburcu olur olmaz ilk yaptığı babasının ve babaannesinin ziyareti için kabristana gitmek olmuştu. Kabristandan dönerken arabada cebinden çıkardığı uçak biletlerini, gülmemek için kendini zor tuttuğu bir ifadeyle Hicran'a gösteren Nihat;

— Bir saat sonra uçağımız kalkacak hazır mısın yavrum? deyince önüne bakan Hicran, Nihat'tan 'yavrum' kelimesini duyunca afallayıp birden dönerek yüzüne baktı bir süre. İlk kez söylediği 'yavrum' hitabı Hicran'ı hem çok utandırmış hem çok şaşırtmış hem de çok hoşuna gitmesine sebep olmuştu. Hicran'ın bu hoşnutluğunu fark eden Nihat, arabasını kullanırken tebessüm ederek bir kez baktı Hicran'a ve sonra tekrar yola bakıp arabayı kullanmaya devam etti sakince. Tebessüm etti Hicran fakat kan ağlıyordu içi. Çekingen bir ses tonuyla;

— Hazırım inşallah ama bizimkiler?

— Bizimkilerle hava alanında buluşacağız şimdi, diyerek hava alanına doğru yol aldılar arabayla. Hava alanına geldiklerinde Zehra, Vildan ve Emre'nin vedalaşmak üzere orada beklediklerini gördüler. Ferhunde ise hastaneden ambulansla getirilerek, görevliler tarafından uçağa yerleştirildi dikkatlice. Yirmi dakika kadar bir zamanları kalmıştı. Bu arada kafe bölümünde birer bardak çay içtiler 'hicran' kokan o ortamda. Hiç konuşmadan geçen bu dakikalar sonunda gözyaşlarıyla birlikte vedalaştılar birbirleriyle. Kucağında Müezza'yla birlikte uçağa doğru ilerlerken arkasına bir kez bile dönüp bakmayan Hicran uçakta yerini aldı böylece.

12. BÖLÜM

Büyük acılarla yoğurulan Hicran uçağın camından gözü yaşlı bir şekilde dışarıya doğru bakarken “Eyy Güzel Allah’ım sen ki kuluna taşıyamayacağı yükü vermezsin ama bu çok ağır bir yük Rabbim! Tabii ki hikmetinden sorgu sual olunmaz tövbe, bunun bilincindeyim Elhamdülillah ama çok, çok yoruldum Allah’ım. Bana güç ver ne olur Ya Me-tin. Sabır ver Ya Sabır. Kuvvet ver Ya Kaviy. Aydınlat içimi dışımı Ya Nur,” diye içinden dua ederken içine çektiği hıçkırıkları duyan Nihat Hicran’ın elini tuttu hiç ses etmeden. Nihat’ın elini tutmasıyla birden irkilen Hicran, o boncuk gözlerine dolan gözyaşlarıyla birlikte ürkek bir şekilde hızlıca Nihat’a dönüp bakınca, Hicran’ın dalgın olduğunu anlayan Nihat Hicran’ın tuttuğu elini daha da sıkarak, “Yanımdayım rahat ol,” der gibi gözlerinin içine baktı. Daha sonra Hicran, kucığında uyuyan Müezza’yı eğilerek öptü usulcacık ve tekrar yanında oturan Nihat’a dönerek tebessüm etti hafiften. Bu şekilde hüznü, kırıntı, yorgun düşünceler içinde geçen dakikalardan sonra uçağın anonsuyla iniş vakitlerinin geldiğini duyunca hazırlanmaya başladılar yavaş yavaş. Çok durgundu Nihat ve Hicran. Bu yaşanan olaylar Nihat’ı da o kadar sarsmıştı ki hayatının yorgunluğunu yaşıyordu âdeti. Yepyeni umutlarla başlayacak olan hayatlarına bu şekilde başlamaları büyük bir sarsıntı olmuştu ikisi için. Acaba bu sarsıntı yaşamlarını nasıl etkileyecekti? Hicran’ın yaralarını sarmaya yetecek miydi acaba Nihat, ya da daha fazla mı kanatacaktı onu? “Bismillâhirrahmanirrahim” diyerek kucığında Müezza’nın olduğu sepetle birlikte oturduğu yerden kalkarken sarsılan Hicran’ı fark eden Nihat;

— Yavrum yavaş Müezza’yı bana ver, deyip Müezza’yı elinden aldıktan sonra kolunu sıvazlayarak uçaktan inmek üzere ilerlemeye başladılar yavaş yavaş. Bu arada ürkek adımlarla yürüyen Hicran’ın gözleri hiç kımıldamadan sedyede yatan Ferhunde’deydi hep. Görevliler tarafından uçaktan yavaşça indirilen Ferhunde’nin yanına yaklaştı. Eğilerek anlından öptü önce ve sonra eliyle Ferhunde’nin başını okşayıp içinde kopan kasırgalara rağmen güçlü görünmeye çalışarak;

— Allah’ın izniyle çok yakında toparlayacaksın annecim. Sen güçlü bir kadınsın anne bunu unutma. Bana hep; “Sabır; durup beklemek değil, mücadele etmektir,” derdin. “Şimdi bunu gösterme zamanı an-

neceim” derken hastaneye götürmek için bekleyen ambulansa Ferhunde’yi görevlilerle birlikte bindirdiler.

Daha sonra hava alanının diğer tarafında bekleyen Nihat’ın özel şoförünün yardımıyla bavulları, çantaları taşıdılar arabaya doğru yavaşça. Yorgun argın bir şekilde arabaya binen Hicran ve Nihat’a hal hatır soran şoföre Nihat’ın verdiği karşılık çok şaşırtmıştı Hicran’ı. Çünkü kibirli bir tavır görmüştü Nihat’ta. Hoşuna gitmese bile Nihat’ın yorgunluğuna verdi şoföre olan bu davranışını. Bu düşüncesinden kısa bir süre sonra yanında oturan Nihat’a dönen Hicran alçak bir ses tonuyla;

— Nihat annemin yanına gidiyoruz değil mi?

— Hayır yavrum evimize gidiyoruz.

— Evimize mi? dedi şaşkın yüz ifadesiyle, e anneemm?

— Yavrum rahat ol gerekli olan her şeyi ayarladım ben. Annen özel odada, doktorları, bakıcıları hep yanında olacaklar hiç merak etme sen, deyince şaşkınlığı daha da artmıştı Hicran’ın. Yoksa Nihat’ta babası Bülent gibi her şeyin maddiyatla çözüleceğini zanneden bir yapıya mı sahipti acaba? Tepkili bir şekilde birden sesini yükseltti ve;

— Nihat sen iyi misin? Nasıl rahat olayım Allah aşkına? Hiç bilmediğim bir şehirde hiç görmediğim bir ortamda annemi yalnız bırakacağım ve rahat olacağım. Bir de daha ilk günden. Nasıl bir mantık, nasıl bir düşünce bu söyler misin bana?

— Yavrum sakın ol! Şimdi annenin yanına gitmemiz hiçbir şey ifade etmez. Gitsek bile yanına almazlar ki. Yani tetkikler falan olacak daha vs. vs. bırakalım da doktorlar işlerini güzelce yapsınlar.

Çok sinirlenmişti Hicran. Nihat’ın yavrum diye hoşuna giden hitabı bile o anda sinirine sinir katmıştı âdetâ!

— Kusura bakma Nihat sakın olamayacağım. Ben annemin yanına gitmek istiyorum. Kaldığı ortamı görmek istiyorum. En azından göre-

mesem bile annem orda olduğumu hisseder. Titreyen sesi ve ardı ardına sıralanan gözyaşlarıyla birlikte devam etti sözlerine “Ne bileyim ona güç olur, güven olur!” dedi ve sustu Hicran.

— Yavrum bak ne olur ağlama artık çok yoruldun. Senin için daha iyi olur diye dedim. Tamam gidelim, yeter ki sen ağlama, deyip şoföre bakarak hastaneye doğru gitmesini söyledi resmî bir şekilde. Nihat’ın bu sözü gözünden akan yaşlarıyla birlikte ağlayan yüzünü gülümsemeye çevirmişti Hicran’ın. En ufak şeyden mutlu olan Hicran, arabanın yönünü değiştiren şoföre ve Nihat’a teşekkürünü esirgemeyerek arabanın camından dışarıya doğru bakıp az önce gördüğü Ferhunde’yi tekrar göreceğinin özlemi, hayali ve mutluluğuyla düşüncelere daldı tekrar.

Hastaneye vardıklarında Müezza’yı arabanın şoförüne emanet edip arabadan inen Nihat ve Hicran hastaneye doğru ilerlemeye başladılar hızlı adımlarla. Hastane kapısından içeriye girdiğinde ortamın yabancılığını hissetmemişti bile Hicran çünkü akli, fikri, düşünceleri Ferhunde’deydi o anda.

Görüntüde o kadar temiz, o kadar düzgün bir hastaneydi ki koridorda yürürken tebessüm ederek duygularını ifade etmekten geri kalmadı Nihat’a. Hicran’ın bu hoşnutluğuna mutlu olan Nihat, koridorda yürürken birden durup Hicran’ın gözlerinin içine bakarak;

— Yeter ki sen mutlu ol yavrum. O güzel gözlerin hep gülsün, ağlamasın artık, derken karşı taraftan Ferhunde’nin doktorunun geldiğini görünce “Hicran bak annenin doktoru,” deyip doktorun geldiği yöne doğru ilerlemeye başladılar doktora bakıp tebessüm ederek. Nihat’ın yakın arkadaşı olan doktor ve Nihat birbirlerine yaklaştıktan sonra birbirine sarılıp aralarında konuştular bir süre. Sonra doktor Hicran’ı işaret ederek Nihat’a bir şeyler söyledi. İçinde Ferhunde’nin isminin geçtiği konuşma iyice meraklandırmıştı Hicran’ı. Çünkü Nihat ve doktor aralarında İngilizce konuştukları için bir şey anlayamamıştı Hicran. Konuşulanları boş boş dinliyordu sadece. Konuşmaları bitince Nihat’la tokalaşan doktor Hicran’a bakarak tanıştığına memnun olduğunu söyleyip, görüşmek üzere der gibi başını öne doğru eğdikten sonra ayrıldı yanlarından. Doktorun söylediklerini aşırı bir şekilde me-

rak eden Hicran sabırsızlıkla neler anlattığını sorunca;

— Şimdi annenin yanından geliyormuş. Şu an bir şeyler söylemek için çok erken dedi. Önce annenin eski tetkiklerini inceleyecekmiş, sonra gereken ne varsa uygulayıp, gidişata ona göre karar verecekmiş. Hadi biz de annenin odasına gidelim, deyip Hicran'ın elinden tuttuktan sonra Ferhunde'nin odasına doğru ilerlediler sevinçle. Odanın kapısına geldiklerinde Nihat Hicran'a bakarak;

— Yavrum ben burada bekliyorum. Çünkü doktor sana bile bir kaç dakika müsaade etti ona göre, dedikten sonra odanın kapısını açarak Hicran'ın içeri girmesi için gözlerini kırptırıp destek verdi. Daha sonra duraksayarak attığı adımlarıyla kapıdan içeriye giren Hicran karşı tarafta kımıldamadan yatan Ferhunde'yi görünce dolan gözleriyle yanına koştu ve Ferhunde'nin kendisini görmesi için yanı başında bekledi bir süre. O anda birden Hicran'ı gören Ferhunde'nin gözünden yaşlar akmaya başlayınca, Ferhunde'nin gözyaşlarını silerek söylediği bir kaç motive edici sözden sonra daha fazla hastanın yanında kalınmaması gerektiğini söyleyen doktorun sözüyle beş dakika kadar görüşme sonunda odadan çıktı Hicran. Odadan çıkınca kapının önünde bekleyen Nihat'ı görür görmez sarılıp;

— Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim Nihat, deyip gözyaşlarıyla belli etti mutluluğunu. Hicran'ın bu hareketi karşısında ne yapacağını şaşırmış, tutulmuştu âdeta Nihat. Çünkü ilk kez bu derece yakın olmuştu Hicran kendisine. Şaşkın bir şekilde Nihat'ta Hicran'a sarıldı.

— Mutluluğuna mutluluk katmak için sabırsızlanıyorum inan. Hadi artık evimize gidelim yavrum, dedikten sonra çıkış kapısına doğru gidelim der gibi işaret etti eliyle. Yeni yaptırdığı villayı ve Hicran için aldığı son model arabayı Hicran'a göstermek için âdeta sabırsızlanıyordu Nihat. Hicran ise Ferhunde'nin yanından bir dakika dahi ayrılmak istemiyordu.

— Bak Nihat seni anlıyorum ama sen de beni anla lütfen. Tamam şimdi gidelim görelim ama annem burada yabancı insanların yanında-ken benim evim olmayacak bunu bil. Yani annem toparlayana kadar

burada annemin yanında kalmak istiyorum ben.

— Tamam yavrum sen de haklısın ama doktorun söylediklerini biliyorsun, yanında kalınmasına izin vermiyorlar.

— Daha önce de söylemiştim sana. Koridorda kalırım. Orada olduğumu bilsin yeter ki. Hem annem kendinde Nihat, konuşmasa, hareket etmese bile şuuru açık.

— Tamam yavrum, bak şu an sağlıklı düşünemiyorsun. Üstelik koridorda falan kalamazsın. İzin vermem buna. Bir ayağın burada olacak zaten merak etme. Bir süre durdu Hicran. Nihat'ın bu söylediklerine dikkat yapıp karşı gelmek de istemedi. Hiçbir şey söylemeden koridordan dışarıya doğru ilerlemeye başladı sakın adımlarla. Hicran'ın bu kayıtsız tavrına daha fazla bir şey eklemekten sadece onun yanında yürüyen Nihat, kapı önünde duran arabalarının arka koltuğuna oturdular yan yana. Ve Nihat'ın direktifiyle eve doğru çalıştırdı arabayı şoför. Hiç konuşmadan geçirdikleri yolun sonunda eve doğru yaklaştıkça Nihat'ın heyecanı ve mutluluğu bir o kadar artıyor, fakat bu durumunu üzgün ve düşünceli olan Hicran'dan gizlemeye gayret gösteriyordu. Haklıydı da. Hicran'ın yapısını, Hicran'ı mutlu eden şeylerin bu gibi şeylerin olmadığını biliyordu çünkü. Her şeye rağmen yine de tam anlamıyla gizleyemiyordu heyecanını. Evin bulunduğu sokağa girer girmez;

— Yavrum rica etsem gözlerini kapar mısın, dedi gülümseyerek.

Şaşkınlığı artıyordu Hicran'ın. “Sübhanelleahh! Hakikaten annem evlilik büyük sabır ister diye ne kadar doğru söylüyormuş. Bu ne şimdi? Sürpriz sırası mı? Çocukluktu bu,” diye düşündü ve düşünürken bir yandan da tövbe etti Allah'a ve Nihat'ı kırmamak adına yumdu gözlerini. Villanın bahçesine gelince bahçede çalışan görevli tarafından bahçe kapısı açıldı. Bahçeden içeri girince arabadan inen şoför önce Nihat'ın oturduğu yöne geçerek kapısını açtı usulcacık ve Nihat arabadan inerken Hicran'ın elini tutarak;

— Gel yavrum ama gözlerini ben aç demeden sakın açma.

Karşılık olarak hiç cevap vermeden arabadan inen Hicran, bahçede bulunan köpeğin üzerine doğru gelip havlamasıyla irkilerek o refleksle gözlerini açtı ister istemez. Hicran'ın gözleri o korkuyla direkt olarak Müezza'yı aradı o sırada. Müezza ise şoförün elinde olan sepetten kafasını çıkartmış, bir şeyler anlıyormuş gibi o eşsiz manzarası olan villaya ve bahçeye bakıyordu. Sonra Hicran karşısında duran sarı villayı görünce olduğu yerde büyük bir şaşkınlıkla kala kaldı öylece. Hicran'ın bu şaşkınlığı hoşuna gitmişti Nihat'ın. Çünkü Hicran'ın şaşkınlığının bahçedeki köpeğin, sarı villanın rüyasında gördüğünün tıpkısı olduğu için olduğunu bilmiyordu. Yaşadığı şaşkınlığın villayı çok beğendiği için olduğunu sanıyordu Nihat.

— Nasıl, beğendin mi? dedi sevincini belli eden bir tavırla.

Bir süre daha hiç ses etmeden duran Hicran, kafasını öne arkaya sallayarak ve tebessüm etmeye gayret ederek beğendiğini ifade etti. Birlikte eve doğru ilerlemeye başladılar. Âdeta rüyasını yaşayan Hicran, evin sarmaşık gülleriyle kaplı merdivenlerinden çıkarken rüyasında gördüğü zifiri karanlığın anlamını düşünmeye başladı. Basamaklardan yavaş yavaş hem çıkıyor bir yandan da kara kara düşünüyordu. Evin kapısına gelince elindeki anahtarı Hicran'a doğru uzatan Nihat;

— Evine hoş geldin yavrum. Buyur, senin açtığın kapıdan girmek istiyorum ben, dedikten sonra Hicran anahtarı almak için elini uzattı devam eden şaşkınlığıyla. Hicran'ın tuhaflığı Nihat'ın ilgisini çekmişti o esnada.

— Hicran neyin var? Bir şey mi oldu? diye sordu. Nihat'ın bu sorusuyla silkelenen Hicran;

— Yooooo. Bir şeyim yok. Çok beğendim, deyip kapıyı açmak için anahtarı sola doğru çevirdi hafif titreyen elleriyle. “Dış bu kadar et-kiledi, evin içini görünce ne yapacak bakalım” diye içinden geçirdi Nihat. Binbir düşünceyle içeri giren Hicran kapıdan girerken sağ ayağını atıp besmele çekti. İçeriye girdiği anda rüyasında gördüğü karanlığın aksine evde gördüğü o şaşalı aydınlık derin, rahat bir nefes almasına sebep olmuştu o an için. Tebessüm ederek etrafına baktı ilk önce. Spot

ışıklarıyla ışıklandırılan holün, girişin sol tarafındaki duvarı boydan boya oymalı aynayla süslenmişti. Girişin sağ tarafında ise mobilyası beyaz olan portmanto ile döşenmişti. Mutfak, salon, banyo gibi bölmelerin olduğu holün dik karşısında olan salona doğru hiç konuşmadan ilerledi Hicran. Salonun kapısı yoktu, kartonpiyerle ayrılmıştı bu bölüm. Hol-den salona doğru uzanan kabartmalı beyaz halılara hayran kalmıştı âdeta. Duvar rengini çok açık mavi seçimiyle sonuçlandırmıştı Nihat. Çünkü Hicran'ın mavi rengine düşkün olduğunu biliyor ve bu seçimle memnun kalacağını düşünüyordu. Kocaman olan salonda duran beyaz koltuk takımı Hicran'ın tam istediği gibi bir seçimle döşenmişti. Koltukların üzerindeki mavili, pembeli olan çiçek deseni duvar rengiyle mükemmel uyum sağlamıştı. Süslemeli beyaz mobilyalar, duvardaki panolar, etraftaki çiçekler büyülenmişti Hicran'ı âdeta. Kendisini cennette hissetti bir an için. Nihat'a dönüp tebessüm ederek;

— Çok, çok teşekkür ederim Nihat. Her şey o kadar güzel olmuş ki.

— Beğendiğine çok sevindim yavrum. Hem dur bu başlangıç daha. Ayrıca sen her şeyin en iyisine, en güzeline layıksın inan, dedi Hicran'a bakan aşklı gözlerle.

— Estağfurullah, dedikten sonra çok kırgın, çok üzgün olan Hicran şöyle tamamladı sözlerini “Evet, bu şaşa, bu muhteşem ötesi güzellik nefsimize çok hoş geliyor bir an için ama düşününce geçici sonuçta. Yani önemli olan ebedî olan hayata layık olmamız aslında.”

— Tabii ki önemli olan ebedî hayat ama bugünü de yaşamak lazım değil mi yavrum? deyip yavaş yavaş yaklaşarak yanağından öptü Hicran'ın. O anda çok utanıp ne yapacağını şaşırان Hicran;

— Mutfak, mutfağı da merak ediyorum çok, deyip salona girerken mutfağın nerede olduğunu gördüğü için hızlı hızlı mutfağın yönüne doğru ilerlemeye başladı. Gülümseyerek Hicran'ın peşinden giden Nihat;

— Ne o bakıyorum da evi benden daha iyi ezberlemişsin.

— Daha değil ama girerken mutfak renkleri gözüme çarpmıştı o yüzden, dedi utangaç bir ses tonuyla.

Mutfak da bambaşka bir dekorla döşenmişti. Mutfağa girince kırmızı olan mutfak dolapları ve beyaz fayanslar bambaşka bir atmosfer oluşturuyordu ortamda. Hele kıpkırmızı olan köşe takımı öyle güzel görünüyordu ki bir o kadar daha güzellik katıyordu mutfağa.

— Aslında ben daha farklı bir mobilya tarzı düşünmüştüm ama telefonla Vildan'ın verdiği tüyolar işime yaradı doğrusu.

— Hııı Vildan kendi evinin üzerinden bunun için bana sorular soruyordu demeeekk. “Yok böyle olsa daha mı güzel olurdu sence? Yok sen olsan hangi rengi tercih ederdin?” Ahh Vildan aaahh, deyip gülümseyerek mutfağın balkonuna doğru yürümeye başladı sakın adımlarla. Balkon ve balkonun etrafındaki manzara harika görünüyordu. Balkon-daki eşyalara verilen dizayna hayran kalmıştı Hicran.

— Bir balkon ancak bu kadar güzel düzenlenebilir, diyerek köşeden köşeye döşenen sedire koşarak oturdu Nihat’a bakıp utangaç gülümseyen yüz ifadesiyle. Evin dekorunu görünce âdeta bir çocuk gibi sevinen Hicran yanan barbeküde patatesleri ve önünde duran masanın üzerindeki dumanı tüten semavere bakıp “Bunları gene hangi ara hazırladın?”

— Görevlilere hazırlattırdım, diyerek Hicran'ın yanına oturduktan sonra son zamanlarda gülerken bile her an gözleri yaş dolu olan Hicran'ın ellerini tutup gözlerinin içine bakarak “Biliyor musun yavrum, senin bu mutlu yüz ifadeni görmek için günlerdir plan proje içindeyim ben” ve öylece bir süre kaldıktan sonra “Benim güzel gözlüm bu yaş dolu gözler bitecek artık tamam mı?” der demez Hicran'ın dolu olan gözlerinden yanaklarına doğru süzölmeye başladı yaşları. “Oooo sulu göz, coşman için söylemedim bu sözleri” dedikten sonra Hicran'ın süzülen yaşlarını eliyle silen Nihat'ın aklına direkt olarak küçüklük halleri gelince “Hicran hatırladın mı? Bir bayram günü Vildan seni kırmıştı hani. Sonra Vildan'ın sana davranışından dolayı tokat atmıştım ben ona. Sonra sen olanlardan dolayı ağlamıştın. Ben de yaşlarını silmiştim

aynı böyle. Birden o günü yaşadım sanki,” deyince, Nihat’ın yüzüne bakıp hatırladığını ifade etti Hicran başını öne eğip tebessüm ederek. Sonra Nihat Hicran’ın elini tutup birden ayağa kalkarak “Hadi gel bak bir de manzarayı buradan gör” dedikten sonra balkondan bahçeye doğru bakan manzarayı göstermek için balkonun duvarına doğru yaklaştılar ikisi birlikte. Hicran cennetten bir köşe gibi gördüğü bahçede olan eserlere tek tek baktı ilk önce. Sonra karşısında duran havuzu işaretleterek;

— Küçükken bir kaç kere denize gitmiştik. Babam yüzmeyi öğretmişti orada. Ama hemen kavramıştım. Hele sünnet olduğunu duyunca daha da heves etmişim.

— Ya bilmiyordum. Yüzmek sünnet mi?

— Evet sünnet. Peygamberimiz ilk olarak altı yaşında öğrenmiş yüzmeyi.

— Havalarda biraz ısınsın göreyim bakayım nasıl yüzüyormuşsun?

Güldü Hicran.

— Canım küçükken dedim. Şimdi unutmuşumdur herhâlde. Hem de burada girmem havuza uygun değil çünkü.

— Neden ki?

— Üstü açık utanırım, dedi utangaç bir tavır içinde.

— Yavrum burası sadece bizim. Utanacak bir şey yok.

— Tamam da, dedikten sonra etrafa bakıp “Evlere baksana, buralardan görülmemesi mümkün değil.”

Hicran’ın bu utangaç haline adeta eriyordu Nihat.

— Sen rahat ol yeter ki hiç sorun değil üzerini kapattırırız, dedi ve

derin derin Hicran’a baktıktan sonra “Eeee merak ettim şimdi. Bir şeye binmek de sünnet mi acaba?”

— Binicilik, atıcılık hep sünnet bunlar.

— Oooo bu süper işte. Gel bakalım şimdi benimle, deyip Hicran’ın elinden tuttuğu gibi koşar adımlarla evin garajına doğru ilerlemeye başladılar. Bu arada komikliklerine giden Müezza’ya bakıp gülmelerine hâkim olamadılar ikisi de. Çünkü Müezza Nihat ve Hicran’ın ayaklarının dibinden bir an olsun ayrılmıyor, telaşlı tavırlarıyla heyecanını belli ediyordu resmen. Garaj kapısına yaklaşıncı mahcupluğu artan Hicran;

— Ya Nihat ya ne sürprizin var yine? Balkonda çay içseydik ilk önce.

— Tamam arabanı bir gör ilk önce, der demez garajın kapısını açtı Nihat.

Karşısında kıpkırmızı, üstü açık son model arabayı görünce daha da mahcup olan Hicran yanakları al al olmuş bir şekilde;

— Teşekkür ederim Nihat gerçekten çok çok güzel amaa, deyip te-bessüm ederek sustu

— Evet, aması ne?

— Ne bileyimmm çok fazla, deyince parmağını Hicran’ın dudaklarına doğru götüren Nihat;

— Şiiışşt, deyip “Ben sana sen her şeyin en güzeline layıksın dedim mi?”

Tertemiz, saf, deneyimsiz kişiliği dolayısıyla Nihat’ın davranışlarından çok utanan Hicran, tavrıyla bunu belli ederek Müezza’yı kucağına kaptığı gibi gerisin geriye balkona doğru çıktı koşar adımlarla. Balkonda çay içmek için bardak, patatesleri koymak için tabak falan olmadığını görünce mutfağa geri dönerek dolapları kontrol etmeye başladı aradığı malzemeleri bulmak için. Bu sırada mutfağa giren Nihat, Hicran’ın

bir şeyler aradığını görünce hemen müdahale etti duruma. Öncelikle dolaptan tepsiyi çıkartan Nihat, gerekli olan şeyleri tepsiye koydu Hicran'la birlikte. Utancından Nihat'ın yüzüne bakamayan Hicran hazırladıkları tepsiyi alıp çıktı balkona hızlıca ve masanın başına geçip semaverde hazır olan çayı bardaklara doldururken, Nihat da Hicran'ın arkasından gelip barbeküde pişen patatesleri aldıktan sonra Hicran'ın tam karşısına masaya oturdu yüzüne bakıp tebessüm ederek. Bir yandan Hicran'ın yüzüne bakıyor, bir yandan da önündeki patatesleri soyuyordu Nihat. Daha sonra soyduğu patatesleri kesip özenle koydu tabaklara ve "Buyursunlaaaarr" diyerek Hicran'a doğru uzattı tabağı. Teşekkür etmek için dahi yanıt vermeyen Hicran kızarmış yanaklarıyla ses etmeden duruyordu sadece. Balkonda durdukları sürece aralarında hiç konuşmadan, göz göze gelmeden geçirdiler vakitlerini. Yediler, içtiler fakat Hicran kafasını kaldırıp bir kere bile yüzüne bakmadı Nihat'ın. En sonunda dayanamayıp bu sessizliği bozan Nihat;

— Üst katı da gezelim mi Hicran?

— Nihat çok yorulduğum aslında ben. Hemen yatmak istiyorum. Bir de, dedikten sonra başını önüne eğerek sustu.

— Eeeee bir de ne?

Çekiniyordu Hicran. Nihat'ın fazla üstüne varmak istemiyordu bu konuda çünkü ama yine de çekinerek de olsa başını kaldırıp Nihat'ın yüzüne bakarak;

— Yarın diyorum, kalktığımız gibi annemin yanına götürür müsün beni?

Hiçbir yanıt vermeyen Nihat'ı gören Hicran o an için olacak olan şeyleri hissetmişti sanki. Düşüncelerini Nihat'ın daha net anlaması için "Bir de diyecektim ki salondaki kanepe çok rahat görünüyor, o kadar yorgunum ki inan kafamı yastığa koyduğum gibi uyuyacağıma eminim," dedi Nihat'a bakıp tedirgin, utangaç bir yüz ifadesiyle tebessüm ederek.

— Hayret bir şeysin Hicran. Yukarıda sana ait pamuk gibi yatağın var sen neden bahsediyorsun? dedikten sonra Hicran'ın elinden tutup balkondan mutfağa, mutfaktan çıkınca dik karşılarında üst kata çıkmak için kullanılan merdivenlerden çıkmaya başladılar birbirlerinden saklamaya uğraştıkları stresleriyle birlikte. Merdivenlerden çıktıklarında sağ ve sol tarafa ayrılmak üzere iki tane oda kapısının sol yöne doğru olan kapısı iyice dikkatini çekmişti Hicran'ın. Dört metre kadar mesafesi olan odanın kapısına kadar gül yapraklarıyla süslenen yerlere bakan Hicran merdivenlerin başında düşünceler içinde bir süre durdu öylece devam eden utangaç yüz ifadesiyle. Daha sonra Nihat heyecan içinde Hicran'a bakıp, eliyle işaret ederek "Buyursunlarr" deyip, Hicran'ın o yöne doğru ilerlemesini ima etti alçak bir ses tonuyla. Çok stresliydi Hicran. Kapiya doğru yürümeye başladı yavaş adımlarla. Huzurla geçirdiği birkaç saatin sonunda o huzursuz anlarına geri dönmüştü. "İnşallah şu anda tahmin ettiğim anlayışsızlığı yapmazsın Nihat. Ne olursun Allah'ım yanılan olayım, ne olursun Rabbim," diye aklından geçiriyordu kapı kolunu yavaş yavaş aşağı doğru indirirken. Kapiyı açınca gördüğü manzara karşısında şoke olmuştu Hicran. Gözüne ilk çarpan şey duvarda ressam tarafından özenle çizilmiş olan resim olmuştu. Bir süre şaşkın bir vaziyette resme odaklandı öylece.

— Nihat bu ne Allah aşkına? dedi sinirlerine hâkim olup, sesinin dozunu ayarlamaya gayret göstererek.

— Yavrum burası bizim özelimiz.

— Saçmalama lütfen. Özel olunca böyle mi oluyor?

— Hicran büyütüyorsun altı üstü ikimizin olduğu bir resim.

Çok gerilmişti Hicran.

— Yaaa büyütüyorum demek. Peki ikimizin olduğu resim daha derli toplu olsa olmaz mıydı? Ben böyle bikiniyle mi giriyorum denize? Hadi tamam böyle istedin ve yaptırdın diyelim zan yapmak istemiyorum ama yapan kişi erkek değildir inşallah.

— Tabii ki değil. Kadın bir arkadaşıma çizdirdim. Senin bu halini benden başka bir erkeğin görmesine tahammül edebilir miyim sence? Üstelik bak sen de ne güzel diyorsun deniz burası, dedi Hicran'ın başındaki örtüsünü yavaş yavaş başından çekerek. "Hem sen ne kadar güzel sinirleniyormuşsun böyle," diyerek öpmek için yaklaştı Hicran'ın yüzüne doğru. Ne yapacağını şaşırmıştı Hicran. Nihat'ın başından çektiği örtüsünü tutmaya çalıştı elleriyle fakat tutamadı. Çok utanmıştı. Yerini dibine girdiğini hissetti o an.

— Dur Nihat! Lütfen! Çok utanıyorum. Üstelik uygun değilim şu an, harammm, diyerek derdini anlatmaya çalıştı tutamadığı gözyaşlarıyla birlikte fakat Hicran ne söylerse söylesin umurunda bile değildi Nihat'ın. Nefsani duyguları görmeye, duymaya engel oluyordu maa- lesef. Âdeta zorla sahip olmuştu Hicran'a. Hem bedenen hem kalben yorgun olan Hicran'ın acılarına bir yenisi daha eklenmişti eve girdiğı ilk günden. Rüyasında gördüğü evin içindeki zifiri karanlığın anlamını çözmüştü artık. Yatakta Nihat'a arkası dönük olan Hicran içine çektiğı hıçkırıkların duyulmaması için yastığa ağzına kapatıp saatlerce durdu öylece ve yavaş yavaş aydınlanan hava dikkatini çekince hızlıca doğruldu yatağında. Güneş doğmuştu fakat ezan sesini duymamıştı. Etrafına bakındı. Saati göremeyince yerinden kalkarak hemen yan tarafındaki pencereden baktı dışarıya doğru. Evet güneş doğmuştu. Ezan sesini artık duyamayacağı aklına gelince başından kaynar sular dökülmüştü sanki. "Allah'ım sen bana yardım et" diye dua ediyordu çaresiz gözyaşlarıyla. "Allahtan ben namazsızım hadi ama Nihat. Rabbim affet beni" diye içinden konuşuyordu Allah'la. Eşine yönelik sorumlulukları vardı çünkü artık. Nihat'ı kaldırması gerekirdi namaza ama namaz vakti geçmişti ne yazık ki. Ayakta düşünceler içinde bocalayan Hicran yatağında mışıl mışıl uyuyan Nihat'a baktı ilk önce. Daha sonra duş almak için karşısındaki açıkta olan küvete baktı şaşkınlıkla. Nihat'ı namaza kaldıramamanın üzüntüsünü yaşarken odada açıkta olan küvetin etrafını örtmek için ilerde duran gardiroytan bir çarşaf alıp küvete doğru yürümeye başladı yavaş adımlarla. Yatak odasını hiç mi hiç beğenmemişti Hicran. Nereye baksa kendisini görüyordu odada. Tavan komple, duvarın ise bazı kısımları aynalarla kaplıydı. Banyoya ise şaşırmıştı âdeta. Çünkü hayatında ilk kez odanın içinde açık bir küvete şahit olmuş-

tu. Gözyaşlarıyla birlikte elindeki çarşafı küvetin etrafını kapatmaya çalışırken “Allah’ım bu iğrenç, sapıkça döşenen odada ne yapacağım ben?” diye düşünürken adımını küvetin içine attı yavaşça. Şoke üstüne şoke yaşıyordu. Tam yıkanmak için suyu açtığı sırada çarşafı aralayan Nihat dik dik bakıyordu Hicran’a öylece. Sabrının sınıra geldiğini hissedilen Hicran;

— Nihat sen deli misin? Kapat çabuk şu çarşafı lütfen, dedi çıplak olan üzerini örtmeye çalışırken.

Zevkten dudak kıvrımları hareket ederken gülümseyip hemen çarşafı çeken Nihat;

— Tamamm, tamam sakın ol, bakmıyorum. Hem ne var ki izlesem seni?

Nihat’ın bir şey yapmamış gibi gülmesine dayanamayan Hicran;

— İnanamıyorum Nihat sana! Sen nasıl anlayışsız bir insanmışsın böyle? dedi sinir ve üzüntü dolu tir tir titreyen ağlamaklı bir ses tonuyla. Hicran’dan ilk kez böyle bir dobralık duyan Nihat’a çok ağır gelmişti bu söz nedense. Hiç konuşmadan aşağı mutfığa indi bir hışımla. Yaptığı hatanın farkına varacağı yerde kendisini haklı görmüş, morali bozulmuştu. Hicran’ın söylediği “Sen nasıl anlayışsız bir insanmışsın böyle?” dediği söz çınlıyordu kulaklarında durmadan. Düşünceler içinde cebinden sigara paketini çıkarttı ve içinden aldığı bir dal sigarayı hızlı bir şekilde ateşledikten sonra mutfak masasına oturdu sinirli bir şekilde . “Allah Allah ne kadar doğru. Ne yaparsan yap yaranamıyorsun bu insanlara. Bunca yaptıklarına karşılık nasıl bu sözü söyler ya kafayı yiyeceğim,” diye kendi kendine söylenirken, evin yardımcısı olan Kristina o sırada mutfığa girdi Nihat’ın mutfakta olduğunu bilmeden. Düşünceli bir şekilde masada oturmuş sigara içen Nihat’ı görünce İngilizce lisaniyla;

— Nihat Bey hoş geldiniz. Dün önemli bir işimden dolayı erken çıkmak zorunda kaldım yoksa Hicran Hanım’ı karşılamayı çok isterdim. Şimdi tanışırız artık, dedi tebessüm ederek ve ekledi “Ben şimdi gel-

dim. Hemen koyuyorum çayı,” dedikten sonra hazırlamaya başladı çayı. Kristina bu sözleri Nihat’ın yüzüne bakarak söylüyordu fakat Nihat Kristina’ya cevap vermeye bile tenezzül etmeden balkona doğru çıktı hızlı adımlarla. Nihat’ın bu tavrı şaşırtmamıştı Kristina’yı. Çünkü Nihat’ın diğer evde de hizmetini yaptığı için iyi tanıyordu onu. En ufak bir şeye sinirlenen, öfkesine hakim olamayıp her şeyde kendisini haklı gören, agresif, kibirli bir yapıya sahipti Nihat. Ama maalesef ki Hicran’a Nihat’ın bu yönlerini görmeyi, tanımayı nasip etmemişti kader. Çayı demleyen Kristina aklından “Dur bakalım şu Hicran nasıl birisiymiş. Gerçi al onu, vur buna” diye düşünürken balkonda oturan Nihat’ın yanına çıkarak;

— Nihat Bey eşiniz geldi değil mi? Şey için soruyorum kahvaltı, kahvaltınızı hazırlayım mı?

— Sen hazırla iner şimdi o da.

— Baş üstüne, deyip işinin başına geçti Kristina. Bu sırada Nihat balkondan içeri girip üst kata çıkmak üzere ilerlemeye başladı hızlı adımlarla. Yatak odasının kapısına gelince bir süre durdu ayakta ve bir kez kapıyı tıklattı. Kapının sesiyle irkilen Hicran gözünden akan yaşların ıslattığı yanaklarını sildi önce. Sonra aceleyle oturduğu yerden kalkarken içeriye girdi Nihat.

— Aşağı iniyor musun kahvaltıya? deyip bir karış suratıyla dönüp tekrar indi aşağıya. Şaşkıncı Hicran “Hem suçlu hem güçlü” diye düşünürken aşağı mutfağa doğru indi sakince. Mutfakın kapısına yaklaşan Hicran, Kristina’yı arkasını dönmüş ocakta bir şeyler pişirdiğini görünce yanına yaklaşıp eliyle sırtını sıvazlayarak; “Selâmün aleyküm” dedi. Hicran’ın güler yüzle söylediği bu söz çok şaşırtmıştı Kristina’yı! Birden dönüp Hicran’ın ne söylediğini anlayamadığı için gülerek, İngiliz lisanıyla karşılık verdi Hicran’a ve kafasını selamlar gibi eğdi öne doğru. O sırada masada oturan Nihat’a dönerek bir şeyler söyledi Kristina. Yine suratsız bir tavırla başını bir sefer öne eğip Kristina’nın söylediğine bu şekilde yanıt veren Nihat’a utangaç gözlerle bakan Hicran;

— Nihat kadın sana bir şey sordu. Neden cevap vermiyorsun?

— Neden cevap vereyim ki? Benim gibi anlayışsız bir adam ben-
ce sussa daha iyi olur değil mi? dedi ve hızlıca masadan kalkıp çıktı
mutfaktan dışarıya doğru. Nihat'ın yaptığı hareket karşısında şaşkın bir
şekilde dona kalan kalan Hicran, direkt olarak Kristina'nın yüzüne baktı
utangaç bir yüz ifadesiyle. Sonra kendisi de masadan kalkıp balkona
doğru çıktı hızlı adımlarla. "Ey güzel Rabbim evlilik bu muymuş?" diye
içinden konuşurken oturdu sedire derin bir nefes alarak ve annesinin
"Evlilik büyük sabır ister kızım" diye söylediği söz birden geldi aklına.
Sadece dua ediyordu tutamadığı gözyaşlarıyla birlikte. Hicran'ın du-
yulmasını istemediği hicırıklarının duyan Kristina, Hicran'ın arkasından
omuzuna dokunup oturdu karşısına. Hicran'ın haline içi acıyan Kristina
"Üzülmeeee! Ağlamaa!" diyordu. Fakat ne dediğini anlayamadığı için
gözyaşları arasında "Yokk, yok bir şey" diyen Hicran yaşadığı sıkıntıla-
rı belli etmeme çabası içinde bocalıyordu tebessüm etmeye çalışarak.
Türkçe söylenileni anlayan ve konuşmayı az da olsa becerebilen Kristi-
na;

— Ben çok sevdi seni, deyip konunun değişmesini sağlayarak "Sen
örtü çok güzel, elbise çok güzel," dedi Hicran'ın yüzüne elleriyle doku-
narak. Kristina'nın söylediği söz ve yaptığı hareket karşısında ağlaması
daha da coşan Hicran;

— Çokk, çok teşekkür ederim, diyerek birden sarıldı Kristina'ya.
Hicran'ın Kristina'ya yaptığı bu hareket bir kardeş yakınlığı hissi ver-
mişti Kristina'ya. Kristina otuz iki yaşında, evli, iki çocuk annesi, evi-
ni geçindirmeye çalışan iyi niyetli bir kadındı. Çok sevmişti Hicran'ı.
Bu kadar alçak gönüllü bir kızla karşılaşacağını hiç tahmin etmemişti
aslında Kristina. Hicran'ın üzerindeki kıyafetine hayran kalmıştı âdeta.
Evin içinde bu tür giyime hiç şahit olmamıştı bugüne kadar. Çünkü bu
tür kıyafetler dışlanırdı o kısımlarda. Fakat Kristina'ya o kadar yakın, o
kadar sıcak gelmişti ki Hicran'ın kıyafetleri kendisi de öyle giyinmeye
özenmişti o anda. Daha sonra derin derin Hicran'ın yüzüne bakan Kris-
tina, Hicran'ın çok yorgun olduğunu sezincedi;

— Gel şimdi çay, dedikten sonra Hicran'ın elinden tutarak oturduğu
yerden kaldırıp balkondan mutfığa doğru çekti. Hicran'a masayı işaret
eden Kristina; "Şimdi yemek, sonra sen uyu" diye dinlenmesi için uyar-

di hareketleriyle de işaret ederek. Sessiz bir şekilde sandalyeye oturdu Hicran. Kristina'nın bu yakınlığı biraz olsun ferahlık vermişti Hicran'ın yüreğine. Şükür etti Allah'a. Hicran da Kristina'ya karşı yüreğinde çok sıcak duygular hissetmişti çünkü. Hicran'a bir çay dolduran Kristina masada olan kahvaltılıkları Hicran'ın ön kısmına yaklaştırdıktan sonra mutfaktan çıkmak üzere yürümeye başladı sakın adımlarla. Mutfak kapısından tam çıkacağı sırada;

— Abla bana eşlik eder misin? diye arkasından seslenen Hicran'a ne diyeceğini şaşırmıştı Kristina. Çok fazla duygulanmıştı Hicran'ın söylediği bu söze. Hicran'ın çok fazla yalnızlık çektiğini, büyük bir desteğe ihtiyacı olduğunu iyice anlamıştı o anda. Birden gözleri dolan Kristina, Hicran'a dönüp yanına yaklaşarak sarıldı ilk önce ve anlatabildiği kadar, dışarda biraz işi olduğunu ve halledip geleceğini söyledi bir kaç kelime ve işaretlerle ve sonra çıktı mutfaktan hızlıca. Merdivenlerden üst kata doğru çıkmaya başladı ki merdivenlerden aşağıya doğru inen Müezza'yı görünce afalladı birden. Nereden girmişti ki bu kedi buraya. Çok da şeker bir şeydi bu. Boncuk boncuk bakıyordu Kristina'ya. "Amann Allahıımm" diye yüksek sesle İngilizce söylediği cümleyi duyan Hicran, Kristina'nın vermiş olduğu tepkinin Müezza'yı gördüğünden dolayı olduğunu anlamıştı hemen ve hızlıca masadan kalkarak çıktı mutfaktan gülererek. Mutfak kapısından çıktığında Kristina'yı yabancılardan Müezza'nın bakışlarını gören Hicran, Müezza'nın yanına gidip ona eğilerek;

— Kalktın mı sen? Küçük yaramazım benim, deyip Müezza'yı kucağına aldı ve koklayarak öptü sevgi ve bağlılığını belli ederek. Kucağında Müezza'yla birlikte Kristina'nın yanına yaklaşan Hicran Müezza'nın elinden tutup Kristina'ya doğru uzatarak "Hadi bakalıııımm ablaya merhaba diyelim Müezza efendi," deyip Kristina'ya baktı gülererek. Yarı yabancı yarı Türkçe konuşmasıyla tanıştığına çok memnun olduğunu ifade etmeye çalışan Kristina, Müezza'yı hemen kucağına alarak kedilere olan sevgisini göstermiş oldu böylece. Daha sonra Müezza'yı yere bırakan Kristina Hicran'a dönüp görüşürüz der gibi elini sallayıp merdivenlerden yukarıya doğru çıkmaya başladı hızlıca. Hicran'ın yatak odasını toparlamak için odaya giren Kristina odanın derli toplu olduğunu görünce içinden takdir ederek Hicran'ın küvete bastırmış oldu-

ğ u arşıfları çamaşır makinasına atmak için seleye koyduktan sonra çamaşır odasına gidip yapılacak işlerini halletti yarım saat içerisinde. Daha sonra Hicran'ın yanına gitmek için mutfağı yöneldi. Mutfaga girince masanın ve mutfak tezgâhının tertemiz toparlanmış olduğunu gören Kristina, Hicran'ı mutfakta göremeyince sağa sola bakınarak onu aramaya başladı meraklı gözlerle. Balkonda da Hicran'ı göremeyen Kristina salona doğru yürümeye başladı hızlı adımlarla. Hicran'ın salon-daki kanepede yanında Müezza'yla birlikte derin bir uykuya daldığını görünce de yanlarına yaklaşıp bir süre uzun uzun izledi ikisini. Müezza'nın ve Hicran'ın koyun koyuna uyurken ki güzelliiklerine hayran kalan Kristina açık olan üzerlerini örtmek için battaniye almaya çıktı üst kata. Elinde battaniyeyle aşağıya doğru inerken dış kapının açıldığını duyan Kristina, Nihat'ın geldiğini tahmin edince adımlarını daha hızlandırdı kimin geldiğine bakmak için. İndiğinde Nihat'ın salona doğru girdiğini gören Kristina;

— Nihat Bey hoş geldiniz, deyince arkası dönük olan Nihat Kristina'ya doğru döndü ve bir tane kahve yapmasını söyledi sert bir ses tonuyla. Daha sonra salona doğru yürümeye devam etti. Salona girdiği gibi kanepede uyuyan Hicran'ı görür görmez arkasını dönüp hızlı hızlı mutfağı doğru yönlendirdi adımlarını. Nihat'ın Hicran'a olan kızgınlığı hâlâ geçmemişti. Nihat'ın her zaman olduğu gibi bencil düşünceleri bütün benliğiyle kendini haklı görmesine sebep oluyordu ne yazık ki. Mutfaga giren Nihat mutfak masasına oturup sigarasını yaktı ilk önce. Sonra ocakta kahve hazırlayan Kristina'ya salondaki dolaptan iş için gerekli olan evraklarını getirmesini söyledi ters tavırlarıyla. Kahvesini yapıp Nihat'a verdiği gibi gerekli evrakları ayarlamak için salona giren Kristina, Hicran'ın kafasının dibinde olan dolabın kapağını açtığı gibi irkilen Hicran yattığı yerden telaşla doğrulduktan sonra Kristina'nın yüzüne bakarak;

— Ayy uyumuşuuumm. Saat kaç abla? Nihat, Nihat geldi mi?

Hicran'ın telaş içinde arka arkaya sorduğu sorulardan stres içinde olduğunu anlayan Kristina işaret parmağını dudağına götürerek Hicran'ın susması ve tekrar yatması için eliyle işaret edip evrakları aldıktan sonra mutfağı doğru Nihat'ın yanına gitti sakince ve eline uzattı

evrakları. Nihat evrakları aldığı gibi hiçbir şey söylemeden evden dışarı doğru çıktı hızlıca. Nihat'ın çıktığını gören Hicran, Kristina'nın yanına giderek ne için gelip gittiğini sordu tedirgin olan yüz ifadesiyle. Düzgün olmayan Türkçesiyle iş için gerekli olan şeyleri alıp gittiğini söyleyen Kristina, Hicran'ın anlatırsa rahatlayacağını düşünerek Nihat'ın kızgınlığının sebebini sordu çekinerek. Çok da doğru düşünmüştü. Çünkü bir şeyleri anlatıp içini dökmeye öyle çok ihtiyacı vardı ki Hicran'ın. Bir süre Kristina'nın yüzüne duygulu gözlerle baktıktan sonra Nihat'ın kızgınlık nedenini üstü kapalı bir şekilde ve hayatı boyunca yaşadığı güzelliklerle birlikte zorlu yaşadıklarını tek tek anlattı dakikalarca. Duydukları karşısında çok fazla etkilenen Kristina gözyaşlarına hâkim olamayarak dinledi Hicran'ın hayatta verdiği ağır sınavlarını. Yaşadıkları karşısında Hicran'ın inancına, metanetine ve sabrına ağzı açık kalan Kristina kendi yaşadığı ve çok büyük sıkıntılar olduğunu sandığı hadiselerin sorun edilmeyecek kadar ufak olduğunu anlamıştı o esnada. Daha sonra çok yorgun ve kırgın olan Hicran'a sarılıp her zaman yanında olduğunu ifade ederek istediği zaman hastanede olan Ferhunde'nin yanına gidebileceklerini söyledi. Kristina'nın bu ilgi ve alakası çok mutlu etmişti Hicran'ı. Bu mutluluğunu hem yüz ifadesiyle hem kelimeleriyle anlattıktan sonra Nihat'tan habersiz hareket etmemesi gerektiğini söyledi. Çok şaşırmıştı Kristina, "Neden?" der gibi Hicran'a bakınca, İslam gereği bir kadının eşine karşı taşıdığı yükümlülükleri anlattı sakince. Hicran'ın anlattıklarını ve anlatım üslubunu hayranlıkla dinleyen Kristina hüznünlü gözlerle Hicran'a bakarak içinden büyük bir üzüntü duydu o anda. Çünkü Hicran'ın Nihat'a hiç mi hiç layık olmadığını düşünmüştü kendi kendine. Kristina'nın kendisine derin bir duyguyla baktığını gören Hicran tebessüm ederek oturduğu yerden kalkıp;

— Kusura bakma ablacığım seni de sıktım. Hadi şimdi beraber birer kahve içelim ne dersin? dedikten sonra kahve yapmak için mutfak tezgâhına doğru yürümeye başladı. Hicran'ın bu tavrı karşısında mahcup bir şekilde birden yerinden fırlayan Kristina hızlıca Hicran'ın önüne geçerek mutfak dolabından cezveyi ve kahve fincanlarını indirmeye başladı. Bu müdahalesine birden tepki gösteren Hicran, Kristina'nın elinden cezveyi alarak;

— Abla lütfen kahveleri ben yapacağım, deyip kahve yapma hazırlıklarına başladı sakince. Daha sonra esprili bir tavırla “Hem test et bakalım beni. Kahvem nasıl olacak diye?” dedi Kristina’ya bakıp gülümseyerek. Ne diyeceğini şaşırmıştı Kristina. Ömrü hayatında ilk kez bu denli alçak gönüllü bir insana rastladığını düşündü Hicran’ın yüzüne bakıp tebessüm ederek. Kahvelerini balkonda içmeyi tercih eden Hicran ve Kristina havanın çöken karanlığıyla birlikte saatlerin bu kadar çabuk geçtiğini fark ettikten sonra eve gitme vaktinin geldiğini anlayan Kristina;

— Saat nasıl geçti anlamadı ben, dedikten sonra oturduğu yerden telaşla kalkarak mutfakta duvarda duran saate baktı merak içinde. Evine gitmeden uğraması gereken bir yeri olduğunu Hicran’a dönüp anlatmaya çalıştıktan sonra aceleyle çıktı evden.

Kristina gittikten sonra koca evde sadece Müezza’yla kalan Hicran, yalnızlığın sessizliğini Kristina’nın gidişiyle hissetmeye başlamıştı o dakikalardan sonra. Neredeydi ki Nihat? Çok geç olmuştu saat. Eve gelmeyecek miydi yoksa? Yoksa Nihat’ın bu yakınlığı bedenine sahip olana kadar mıydı? Hem bunları düşünüyor hem de tedirgin gözlerle etrafına bakınıyordu Müezza’yla birlikte oturduğu salonda. O şaşalı, ısıltılı salon zifiri bir karanlıktan farksız olmuştu Hicran için. İçine çöken korkuyla birlikte oturduğu kanepede Müezza’ya sarıldıktan sonra sağ tarafına doğru kıvrılıp cenin pozisyonunu alarak yattı olduğu yere. Dua ederken uykuya dalan Hicran bir kaç saat sonra Müezza’nın çıkarttığı miyavlama sesiyle gözlerini açtı birden. Yerinden doğrulup sağ tarafında sehpanın üzerinde duran saate baktı ve saatin kaç olduğunu görünce Müezza’nın miyavlayarak kaldırma sebebini iyice anlamıştı o anda. Sabah ezanı saatiydi çünkü. Müezza ezanı duymamıştı fakat namaz vakti olduğunu hissettiği için Hicran’ı kaldırma vazifesini gerçekleştirmişti. Müezza’yı sevgiyle öpen Hicran yerinden kalktı yavaşça ve lavaboya gitti ilk önce. Sonra gusül abdesti alması gerektiği için banyo yapması gerekiyordu. Alt kattaki banyoda alelacele abdestini alıp çıktı. Güneşin doğmasına az bir vakit kaldığını görünce hızlı hızlı üzerini giyindi ve tekrar salona geçerek sabah namazına durdu büyük bir huşuyla. Duygu yoğunluğu hat safhada olan Hicran namazını bitirip

selam verdikten sonra tespihini çekti gözlerinden şıpır şıpır dökülen gözyaşlarıyla birlikte. Tam anlamıyla isminin manasını taşıyan Hicran, kaderinde yaşadığı durumları düşünerek ellerini açıp dualar etmeye başladı yüce Yaradan’a. Bu sırada eve giren Kristina salondan gelen hıçkırıklara kulak verdi ilk önce. Sonra yavaşça salona doğru yürümeye başladı ve salonun girişindeki kartonpiyerli olan bölmede kala kaldı öylece. Çünkü öyle ilginç bir duruma şahit olmuştu ki o anda Kristina. Hicran’da hâsıl olan durumu görünce şoke olmuş bir vaziyette mutfığa girip, orada duran sandalyeye oturdu buz gibi kesen vücuduyla.

Bu arada namazını ve dualarını bitiren Hicran, seccadesini topladıktan sonra gelme vakti yaklaşan Kristina ile kahvaltı ederiz düşüncesiyle çayı demlemek üzere mutfığa doğru yöneldi. Mutfak kapısına gelince geldiğini duymadığı Kristina’yı masanın başında oturduğunu gördü ve;

— Geldin mi abla? Hiç duymadım inan ki, deyip Kristina’nın yüzüne baktı tebessüm ederek.

13. BÖLÜM

Şaşkınlığı devam eden Kristina;

— Şimdi geldi ben, dedi şokunu gizlemeye çalışıp Hicran'ın yüzüne bakarak. Kristina'nın normal olmayan bakışlarını fark eden Hicran, endişeli adımlarla Kristina'nın yanına yaklaştı ve ciddileşen yüz ifadesiyle;

— Abla bir şey mi oldu, suratın sararmış? deyince birden oturduğu yerden kalkan Kristina daha fazla Hicran'ı üzmemek adına hiçbir şey olmadığını ifade edip mutfağa yönelip çayı koymak için başladı hazırlıklarına ve konuyu değiştirmek için arkası Hicran'a dönük vaziyette Nihat'ın uykudan kalkıp kalkmadığını sordu alçak bir ses tonuyla. Üzgün bir şekilde Nihat'ın evden en son çıktığından beri eve hiç gelmediğini söyleyen Hicran yanında duran sandalyeye oturdu sessizce. Hicran'ın bu duruşuna kıyamayan Kristina hazırladığı çayı ocağa koyduktan sonra dolan gözleriyle yanına giderek sarıldı ve hiç konuşmadan yanındaki sandalyeye oturdu usulcacık. Bu sırada dış kapının açılmasıyla birlikte birbirlerine bakan Kristina ve Hicran, Nihat'ın geldiğini tahmin edince oturdukları yerden hızlıca kalkıp dış kapıya doğru ilerlediler kimin geldiğine bakmak için.

Evet gelen Nihat'tı. Geceyi diğer kız arkadaşının yanında geçirmişti. Daha ilk günden yaptığı ahlak dışı davranışının öz güveniyle birlikte girdi içeriye ve üzerindeki ceketini tam çıkartacağı sırada yanına yaklaşan Hicran müdahale ederek Nihat'ın ceketini çıkartmasına yardımcı oldu ve ceketini portmantoya astı.

— Hoş geldin Nihat. Çok korktum dün gece, hem de çok merak ettim seni. Neden gelmedin? diye soran Hicran'ın yüzüne ters ters bakan Nihat, hiç cevap vermeden mutfağa girdi ve bir sandalyeye oturup sigarasını yaktı hiçbir şey olmamış gibi. Yaptığı bu tavırla Hicran'ın sabır sınırlarını zorlamaya çalışan Nihat'ın arkasından giden Hicran;

— Nihat ne yapmaya çalışıyorsun? Bu sen misin? Neden böyle davrandığını bana açıklar mısın lütfen, deyince Hicran'ın bu tepkisinin karşısında bir tartışma çıkacağını anlayan Kristina alelacele üst kata çıkarak ortamdaki uzaklaşıp yapılacak işlerine koyuldu. Çünkü Nihat'ın ne yapıp edip üste çıkmayı başarabilen bir yapısı olduğunu çok iyi bi-

liyordu Kristina. Yavaş yavaş işlerini yapmaya başlayan Kristina sabah namazını kılariken Hicran’da gördüğü durum karşısında çok fazla etkilendiği için sürekli olarak o anı düşünüyor, gördüğü manzara bir saniye olsun gitmiyordu gözünün önünden. Etkilendiği kadar da vardı aslında. Hicran’ın namaz kılariken etrafında oluşan ışıklar da neydi öyle? Resmen bir lambadan çıkan ışık gibi etrafını aydınlatan Hicran nasıl bir insandı ki Kristina’nın bu şekilde görmesine vesile olmuştu? Belki de Allah Kristina’nın insanlığına karşılık yüreğine hidayet ışıklarını yakarak kalp gözüyle görmesini nasip etmişti o anda?

Bu arada Nihat Hicran’ın “Açıklar mısın lütfen?” sözüne çok sinirlenmişti. Hicran’ın yüzüne ters ters bakmaya devam ederken;

— Hicran asıl sen iyi misin gerçekten? Dün bana ne söylediğinin farkında değil misin yoksa?

— Ne demişim Nihat Bey? dedikten sonra susarak Nihat’ın karşısındaki sandalyeye oturup bir süre durdu düşünceli bir şekilde ve son olarak söylediği sözü aklına gelince; “Yoksa sen ne kadar düşüncesiz bir insanmışın dediğime mi takıldın?”

— Nihayet anlayabildin, dedi elleriyle alkış tutarak. Çok fazla şaşırان Hicran ağlamaklı gözleriyle;

— Beni çok fazla şaşırtıyorsun Nihat. Söylediğim bu doğru olan söze karşılık kendini ölçüp tartacağın yerde kendini haklı görüp bir de mağdur durumda bırakıyorsun beni. Sadece yazık diyorum sana, deyip masadan tam kalkacağı sırada;

— Sakın kalkma. Otur yerine, dedi kaba bir üslupla. Nihat’ın bu davranışları şaşırtmanın yanında o kadar kırıp yaralıyordu ki Hicran’ı, kalktığı yere tekrar oturduktan sonra başını önüne eğerek dinlemeye başladı üzgün olduğunu belli eden bir duruşla. Hicran’ın bu masum duruşunu bile umursamayan Nihat konuşmasına devam ederek “Söyle bakalım şimdi? Düşüncesizliğim senin önüne serdiğim bu güzellikler mi?” dedi etrafına eliyle işaret ederek. Nihat’ın söylediği bu söz Hicran’ı kahretmişti âdeta. Ne diyeceğini şaşırmış, şıpır şıpır boşalan gözyaşlarıyla bir-

likte Nihat'ın gözlerinin içine bakıyordu sadece. O andaki duygularını bağıra bağıra anlatmak istiyordu fakat Nihat'ın bu sözüne karşılık ne izah ederse etsin idrak kapasitesinin hiç olmadığını anlamıştı yıkılmış bir vaziyette. Bugüne kadar kendisini çok iyi anlayan, ahretlik bir aşkı bulduğunu ve bu insanla hayatını birleştirdiğini zannettiğini anlaması aldığı büyük darbelerin üstüne çok büyük bir darbe daha olmuştu Hicran için. Hüngür hüngür ağlayan Hicran “Ne olursun Allah'ım bu bir rüya olsun. Kâbus olsun ne olursun Rabbim” diyerek merdivenlerden üst kata doğru çıkmaya başladı koşar adımlarla. Ve üst kata çıktığı gibi merdivenin başında bekleyen Kristina birden candan bir tavırla sarıldı Hicran'a. Öyle bir sarılmaydı ki bu, o anda Hicran'ın yalnızlığını bastırmaya çalışan dostane bir sarılmaydı bu içten davranış. Ruhu çok farklı bir enerjiyle dolan Hicran yorgun görünen hıçkırıklarıyla;

— İyi ki varsın ablacığım. Allah senden kat ve kat razı olsun, dedi Kristina'nın sarıldığı gibi içten bir sarılmayla. Bir süre birbirlerine sarılıp ağlaştıktan sonra gözyaşlarıyla Hicran'ın yüzüne derin bir bakışla bakan Kristina “hadi” dedi titreyen sesiyle. Kristina'nın bakış tarzından ve söylediği ‘hadi’ kelimesiyle Kristina'nın çok heyecanlı olduğunu anlayan Hicran tedirgin gözlerle “abla anlamadım, ne hadi?” deyince, “namaz kılmak istiyor ben,” dedi Kristina devam eden heyecanıla birlikte.

Bir anda eli ayağı boşalan Hicran, Kristina'nın yüzüne bakakaldı öylece. Dili tutulmuştu âdeta. Tir tir titremeye başladı bütün vücudu. Az önce Nihat'la arasında geçen ve dünyasını karartan konu da silinip gitmişti bir an için zihninden. Çünkü karşısında Müslümanlığa özenen, hatta Müslüman olmak için can atan bir insan duruyordu. “Beni şu an hiçbir şey daha mutlu edemezdi abla,” deyip tekrar sarıldı Kristina'ya ve bir çocuk gibi sevinç içinde Kristina'nın elinden tutarak “gel benle” deyip alt katta olan banyoya gitmek üzere merdivenlerden inmeye başladılar hızlı adımlarla. O sırada Nihat'ın sinirli bir şekilde evden çıkması olağanüstü bir tevafuktı Hicran ve Kristina için. Çünkü o anda gözleri hiçbir şey görmüyor, ortamdaki mutlu, heyecan dolu atmosferle birlikte ikisi de uçuyorlardı. Banyo kapısının önüne geldikten sonra Hicran Kristina'nın yüzüne o ışıldayan gözleriyle bakıp, tek tek gusül abdestinin şartlarını anlatarak ilk önce boy abdesti alması gerektiğini

söyledi.

Çok önemli bir sınava girecekmiş gibi hisse kapılan Kristina bir çocuk misali heyecandan kalbi yerinden çıkarcasına çarpıntıyla girdi banyoya. Kristina ve Hicran'ın hat safhada olan heyecanlarına ortak olan Müezza olanları şaşkın gözlerle izliyordu sadece. Kristina banyodayken kendisinin henüz hiç giymediği bir elbisesinin olduğu aklına gelen Hicran, üst kata çıkıp daha gardırobuna yerleştiremediği bavulundan elbisesini çıkarttı ilk önce. Sonra hiç takmadığı bir eşarbını da ütüledi alelacele ve yine hiç giymediği iç çamaşırlarından seçip tekrar aşağıya inerek banyo kapısını çaldı sakın bir şekilde ve banyoya girdikten sonra;

— Abla bak giyecek kıyafetlerini hazırladım, dedikten sonra hazırladığı kıyafetleri duşa kabinin önünde duran dolabın üzerine bırakıp banyodan tam çıkacağı sırada;

— Ben çok teşekkür, diyen Kristina'nın sesine gülümseyerek dönen Hicran;

— Rica ederim ablacığım benim, diyerek tarif edilemez bir mutlulukla çıktı kapıdan ve salondaki kanepeye oturduğu gibi kucağına oturan Müezza'yla birlikte konuşup koklaşarak beklemeye başladılar Kristina'yı. Bir süre sonra açılan banyo kapısının sesini duyan Hicran Müezza'yı oturduğu kanepeye bıraktığı gibi yerinden fırlayarak banyo kapısına doğru koştu tek nefesle. Karşısında Kristina'yı o şekilde görünce çok mutlu olan Hicran gülümseyen ve gülümserken ışıldayan yüzüyle;

— Ablaaaa! Maşallah Sübhanallah ne kadar güzel olmuşsun, deyip sarıldı Kristina'ya. Kristina'nın boyu ve kilosu aşağı yukarı Hicran'la aynı olduğu için kıyafetlerde bir sorun çıkmamıştı. Hicran'ın beğenerek namaz kılmak için aldığı krem rengi, robadan, bol olan elbiseyi ve hafif krem rengi kırçillı olan pembe eşarbi Kristina'nın üzerinde daha da beğenen Hicran "Salona geçelim abla" dedikten sonra salona doğru yürümeye başladılar heyecan dolu adımlarla. Salona geçince Kristina'ya kible yönüne doğru yere oturması için eliyle işaret etti ve kendisi de Kristina'nın yanına oturdu usulcacık. O anda çok farklı duygular yaşa-

yan Kristina hiç konuşmadan Hicran'ın yüzüne bakıyor şimdi ne yapacaklarını merakla bekliyordu sadece. “Şimdi benim söyleyeceklerimi tekrar eder misin abla” diyen Hicran'ın gözlerinin içine bakan Kristina, kafasını öne arkaya salladı sadece. Gözlerinden yanaklarına dökülen yaşlarıyla birlikte Kelime-i Şahadeti üç kez arka arkaya kelime kelime vurgulayan Hicran; “Eş-hedü-En-laa-İlahe-İllallaahh-ve-Eş-hedü-en-ne-Muhammed'en-ab'dühü-ve-Rasul'ühü” dedikten sonra üç sefer salavat “Allahümme-Salli-Alâ-Seyyi-Dina-Muhammed 'in-ve-Alâ-Ali-Muhammed” getirip ellerini açarak dua etmeye başladı Allah'a.

— Eeyy yerleri gökleri yoktan var eden, istediğini istediğine veren, istediği vakit alma kudretine sahip olan ulu Allah'ım! Dereceleri yükselten, bu kâinatı yoktan var eden Malik'im! Sana hamdüşükürler olsun ki bizleri dini İslam üzerine yarattın. Bizleri bu nurlu doğru yoldan ayırma. Kalp pencerelerimizi kapatma. Kabirde sıkma, bunaltma. Ah ümmetim diyen Rasul'ünü ağlatma. Bizleri affeyle Yaa Rabbimm, bizleri bağışla Ya Rabbim. Bizleri hem dünyevî hem evveli saadetler ihsan eyle. Cümlemizi umduklarımıza nail eyle. Korktuklarımızdan emin eyle. Âmiinn! Âmiinn! Âmiinn! diye dua ettikten sonra Kristina'nın yüzüne baktı. Gözleri yaş dolu olan Kristina, üzerindeki elbisenin kolunu sıvazlayarak kolundaki tüylerinin nasıl diken diken olduğunu gösterdikten sonra çok tuhaf duygulara kapıldığını ifade eden yüz mimikleriyle tebessüm ederek öne doğru eğdi kafasını ve;

— Ben çok utanıyor, dedi Hicran'ın yüzüne mahcup bir şekilde bakarak. Bu mahcup bakışın sebebini azda olsa hisseden Hicran;

—Abla biliyor musun? Sen şu anda yeni doğmuş bir bebek gibi tertemiz günahsızsın.

— Ama ben hiç namaz kılmadım. Hiç bilmiyorum namaz ben.

— Canımm benim, diyerek elinden tuttu Kristina'nın ve devam etti konuşmasına “Sen ne güzel bir insansın ki kurban olduğum Rabbim bu düşünceleri verdi sana. Üstelik hiç merak etme ablacığım Allah Müslüman olmayan kullarına Müslüman olmayı nasip ettikten sonra öyle güzel bir şekilde mükâfatlandırıyor ki hiç borçsuz bir şekilde namaza

başlıyorsun. Fakat bundan sonra işlediğin her amel sağında ve solunda olmak üzere özel yaratılmış olan Kiramen Kâtibin isimlerindeki melekeler tarafından yazılacak” dedikten sonra yüzündeki ifade dehşete dönen Kristina;

— O zaman hemmen namaz!

Öyle ilginç olaylara şahit oluyordu ki Hicran “Ey güzel Mevla’m, sen ne büyük bir kudrete sahipsin ki daha şimdi Müslüman olan bir kulunun yüreğine namaz muhabbetini düşürdün. Kudretine hayranım Rabbim” diye kendini bulutların arasında hissedercesine gülücükle birlikte, henüz saatin öğlen vaktine daha yarım saat olduğunu gören Hicran’ın birden şükür namazı geldi aklına fakat güneş tam tepede olduğu için namaz kılmak mekruhtu. “Daha namaz vaktine yarım saat var abla” dedikten sonra “abla bundan sonra senin ismin Ayşe olsun mu? Ben çok seviyorum Ayşe ismini. Hem manası çok güzel hem Hz. Peygamberimizin (s.a.v) hanımının ismi” dedi tebessüm ederek. Güldü Kristina. Mutluluktan uçuyordu âdeta. Yeni doğmuş bir bebek misali hayata başlamanın hazzı bütün benliğini kaplamıştı resmen. “Ayşe; ben çok sevdi bu ismi,” dedi heyecan içinde. Sanki yüzüne bir o kadar nur gelen Kristina’ya bakan Hicran; “tamam o zaman Ayşe ablam” deyip sarıldı sımsıkı ve ekledi “hayatın boyunca ismin gibi her daim rahat ve huzurlu yaşa inşallah” dedikten sonra birden yerinden fırlayan Kristina;

— Şimdi Ayşe kahve, dedi Hicran’a bakıp gülümseyerek ve mutfığa gidip kahve yapma hazırlıklarına başladı böylece. Bu arada Hicran da Müezza’nın mamasını hazırlayıp mutfakta Müezza’nın önüne koyduktan sonra Kristina’nın yaptığı kahveleri oturdukları mutfak masasında içtiler yüreklerinde oluşan huzurla birlikte. Daha sonra saate bakan Hicran “Namaz vakti geldi Ayşe ablam!” dedi, dedi ama bu arada da Kristina’ya nasıl namaz kıldıracağını düşünüyordu kara kara. Düşünüyordu çünkü etraflarında ne bir cami ne de Kristina’ya namaz kıldırabilecek bir imam vardı. Kadından imam olmayacağını bildiği için kendisi de imamlık yapamayacağını bildiği için düşünüyordu.

— Neyse abla şöyle yapalım. Sana ben kıldırayım namazı, dedikten sonra yerlerinden kalkıp salona doğru geçtiler hâlâ süren heyecan-

larıyla birlikte. Kristina ve Hicran'dan önce salona geçen Müezza bir Kristina'nın bir Hicran'ın yüzüne o boncuk gözleriyle merakla bakıyordu sırayla, ne yapacaklar acaba der gibi. Müezza'nın bu bakışları Kristina ve Hicran'ın kahkahayla gülmelerine sebep olmuştu o anda. Bu sırada vücuduyla hafif eğilerek kollarını Müezza'ya doğru uzatan Hicran "sen gel bakalım bana," der demez kucağına atlayan Müezza kafasını Hicran'ın üstüne sürtmeye başladı sevinç miyavlamalarıyla birlikte. Daha sonra üçü birden salona geçtiklerinde Müezza'yı koltuğun üzerine bırakan Hicran, salonun dolabından bir seccade aldıktan sonra kible yönüne doğru sererek;

— Ayşe ablam bak şimdi ben ne söylersem sen tekrarlayacaksın oldu mu? Ama tekrar ederken tekrar ettiğini sadece kendi kulağın duysun. Yani sadece dilini oynatacaksın, dedi ve seccadenin secde edilen yerini gösterip; "Ayaktayken gözlerin sadece buraya odaklanacak. Rükû halindeyken ayakların üstüne bakacaksın. Otururken ise kendi dizlerine bakacaksın, başka tarafa gözlerini çevirmeyeceksin," deyip namazda yapılacak hareketleri pür dikkat dinleyen Kristina'ya tek tek gösterdikten sonra Müezza'yı bıraktığı koltuktan kucağına tekrar alıp kendisi de koltuğa oturdu sakince. Kristina'ya büyük bir hayranlıkla bakan Hicran; "Başlıyoruz abla. Hazır mısın?" dedi sevinç içinde. Hazır olduğunu kafasını sallayarak ifade eden Kristina hayatında yaşadığı en büyük heyecanıyla birlikte durdu Allah'ın huzurunda. Öncelikle üç kez "Tövbe Estağfurullah," dedikten sonra "Eüzü billahi mineş-şeytani'r-racim Bismillâhi'r-Rahmânir-Rahîm. Niyet ettim Allah rızası için öğlen namazımın ilk sünnetini kılmaya. Kiblem Kabe'ye Şerif Allahu Ekber," diyerek Sübhaneke duasını sonra Eüzü Besmele çekip Fatiha suresini ve sonrasında bir namaz suresi okuduktan sonra "Şimdi rükûya gidiyorsun abla, şimdi secdeye gidiyorsun abla," diye tarif ederek rükûda, secdede okunacak olan tespihleri üçer kez okuduktan sonra üçüncü rekâta Sübhaneke duasını okutturmadan aynı şekilde ama farklı namaz dualarını okutturarak devam ettirdi namaza ve son rekatta otururken tekrar Ettehiyyatü duasını, Salli, Barik ve Rabbena dualarını okuduktan sonra önce sağ omuzuna bakmasını söyleyerek Esselamu Aleyküm ve Rahmehmetullaahh, sonra sol omuzuna bakmasını söyleyerek Esselamu Aleyküm ve Rahmetullaahh, dedikten sonra çok mutlu gülen

gözleriyle oturduğu koltuktan kalkan Hicran, Kristina'nın yanına gidip sarıldı sıkı sıkı.

— Hadi bakalım ilk dört rekâtımız bitti, dedikten sonra “Ablacığım daha devam edeceğiz ama kısa da olsa duygularını alabilir miyim şimdi?” dedi meraklı gözlerle. Heyecandan Türkçe olarak bildiği bir kaç tane kelimeyi dahi unutmuştu o anda Kristina. Duygularını dile getirmediği halde Kristina'nın duygularını anlayabilen Hicran daha fazla beklemeden namazın dört rekât farz, iki rekâta son sünnet olmak üzere yaklaşık bir saat süren namazı sabırla kıldırdı Kristina'ya. Takriben on beş dakikada kılınan namazı itinalı bir şekilde kıldırıldığı için namaz uzun sürmüştü fakat o süreç bir o kadar kısa sürmüştü Kristina ve Hicran için. Ne diyeceğini tarif edemeyen Kristina hiç konuşmadan Hicran'ın yüzüne bakıyordu sadece. Bu arada Hicran “abla şimdi ben de kılayım namazımı” diyerek kendisi de geçti seccadenin başına ve “bu güzel duyguları bizlere yaşattığın için sana sonsuz şükürler olsun Rab-bim” diye içinden geçirdikten sonra kendisi de huşu içinde kılıp bitirdi namazını. Daha sonra mutfakta içtikleri kahvenin bulaşıklarını yıkayan Kristina'nın yanına yaklaşan Hicran coşkulu bir gülümsemeyle; “Canım benim. Ablacığım yaa üzerindeki kıyafetleri çıkartsana. Rahat rahat hareket edersin,” deyince arkası dönük olan Kristina gözlerindeki ışıltımayla Hicran'a doğru döndü üzerindeki kıyafeti bir çocuk gibi okşarken;

— Yoooo çok güzeeeell, dedi rahatlığını belli eden tavırla. Bugüne kadar hiç kimseden hiçbir şey istemeyen Kristina; “Ben çok sevdi bunlar benim olsun?” dedi boynunu büküp üzerindeki kıyafetleri çok istediğini belli eden bir ifadeyle. Kristina'nın bu duruşu çok hoşuna giden Hicran tebessüm ettikten sonra “Yerim ben seni ablaamm, zaten seni-iin,” dedi Kristina'nın kolunu sıvazlayıp, yanaklarından öperek. Daha sonra aklına takılan bir kaç sorusu olduğunu açıklamaya çalışan Kristina, Hicran'a bakan tedirgin gözleriyle devam etti konuşmasına; “Ben şimdi evde namaz, hiç bilmiyo beenn,” deyince Kristina'nın ne söylemeye çalıştığını hemen anlayan Hicran;

— Merak etme abla yavaş yavaş hepsini öğreneceksin inşallah. Ben şimdi sana namaz vakitlerini, namazda yapılacak hareketleri, hepsini yazdıracağım. Birlikte olduğumuz zaman ben kıldırırım yine. Evdeyken

de yapabildiğin kadar. Zaten kendin yalnızken kılabileceğin geriye bir tek sabah, bir de yatsı namazı kalıyor. Bugün mesela kendi evinde yatsı namazını kılarken niyet edip, sadece Bismillâhırahmanırahim diyerek bile kılabilirsin. Kendini hiç sıkma. Yavaş yavaş ezberledikçe hepsi olur inşallah. İlk konumuz namaz olsun yani. Zaten çok çabuk kavrayacağın-
dan ben eminim, diye açıklayan Hicran'ın söylediklerini gözünü kırpmadan dinleyen Kristina Hicran'ın anlattıkları ile rahatlamış görünüyordu.

— Çok çok teşekkür ben, diyerek tekrar sarıldı Hicran'a ve öptü yan-
nağından.

Kristina'nın mutluluğuna tanık olan Hicran;

— Asıl namazını kılarken okuduğun surelerin manasını öğrenince
gör sen! Hııııııı nasıll bir haz, nasıll bir şevk, derken duyduğu hazı
yüz mimikleri net bir şekilde ifade ediyordu. “Yaa anlatılmaz yaşanır
derler ya öyle işte” diye ballandıra ballandıra anlatımlarını can kulağıyla
dinleyen Kristina hiçbir şey demeden daha şimdiden yaşadığı haz-
zı ifade etmeye çalıştı bakışlarıyla. Tam bu sırada açılan dış kapıdan
Nihat'ın geldiğini anlayan Kristina ve Hicran birden telaşlanarak
Kristina balkona doğru, Hicran ise dış kapıya doğru çıktılar hızlı bir şe-
kilde. Nedense Kristina Nihat'ın kendisini üzerindeki kıyafetle görme-
sini istememişti bir an için. Doğru veya yanlış, düşüncesi bu yöndeydi
Kristina'nın. Mutfak kapısından çıktığı gibi Nihat'ın geldiğini gören Hic-
ran kalbine düşen acıyla birlikte “Hoş geldin” dedi Nihat'a olan kırgınlı-
ğını belli eden üzgün bir ses tonuyla. Bu sırada başını önüne eğmiş tam
ayakkabılarını çıkartmakta olan Nihat başını kaldırıp Hicran'ın gözleri-
nin içine baktı ilk önce. Sonra;

— Pek hoş bulmadım sanırım? diye imalı bir şekilde kelimeleri bas-
tırı bastıra söyleyen Nihat'ın sözüne karşılık hiç ses etmeden salona
girip bir koltuğa oturdu Hicran. Hicran'ın arkasından giden Nihat, Hic-
ran'ın oturduğu koltuğun karşısında olan kanepeye oturdu ilk önce.
Sonra kafasını kaldırıp yüzüne bile bakmayan Hicran'ı görünce;

— Bu mu yani, sana neler neler veren kocanı bu şekilde karşılayan
sence uygun mu Hicran Hanım?

Nihat'ın bu sözüne karşı büyük bir şaşkınlıkla birden başını kaldıran Hicran, hiç konuşmadan Nihat'ın yüzüne baktı sadece. Nihat ve Hicran birbirlerinin yüzüne bir kaç saniye kadar hiç konuşmadan imalı bir şekilde baktıktan sonra Nihat “Bir karış suratla,” diye devam etti hakaret dolu sözlerine. Fakat artık dayanamamıştı Hicran;

— Ne kadar bir şey söylemeyim diyorum. Konuşmamak için sabır gücümü göstereyim diyorum ama yok haklılığında ısrar edip patlatıyorsun beni Nihat.

Devamlı gözyaşlarıyla ağlayan Hicran bu sefer duygusallığına ödün vermeden sert bir ses tonuyla devam etti konuşmasına “Hep söyledim ve yine söylüyorum, hiçbir şeyini istemiyorum senin tamam mı?” dedikten sonra ses tonunu biraz daha yumuşatarak “Sadece anlayış istedim senden. Rızam olduğu gün senin kadının olmak istedim. Başka bir şey istemedim.” ve daha fazla dayanamayan Hicran gözlerinden pıtır pıtır boşalan gözyaşlarıyla birlikte “Babamın kırkı dolmadı daha. Annemin ise hali malum yaşayan bir ölüden farksız. Yüreğimdeki bu acıları bile bile,” dedikten sonra etrafındaki eşyaları eliyle işaret edip iğrenç der gibi gözüken yüz ifadesiyle “Dünyalık iki parçayla beni çok mutlu ettiğini düşündün. Hem de kibir üzerine kurulan dünyalık şeylerden haz duymadığımı her defasında söylediğim halde. Sonra üstüne basa basa o an için uygun olmadığını, haram olduğunu söylediğim halde zorla sahip oldun bana. Yüreğimdeki bu kırgınlık geçer mi sanıyorsun?” dedi için için çektiği hıçkırıklarıyla birlikte. Hicran'ın arka arkaya söylediği bu sözlerle karşı yüz ifadesi hiç değişmeyen Nihat, oturduğu yerden kalktı usulcacık ve yavaş yavaş Hicran'ın yanına yaklaşıp gözlerini hiç kırpmadan Hicran'ı baştan aşağı süzmeye başladı hafif tebessüm ederek. Nihat'ın dik bakışlarından rahatsız olan Hicran oturduğu yerden hızlıca kalkarak olduğu yeri terk etme çabasıındayken Hicran'ın kolundan tutup çıkmasına mani olan Nihat;

— Ahh Hicraan aah seni ne kadar sevdiğimi bir bilsen? dedikten ve kendince bir kaç güzel söz daha söyledikten sonra olduğu yerde tekrar sahip oldu Hicran'a. Hicran'ın ne söyledikleri ne düşündüğü umurunda bile değildi Nihat'ın. Sadece kendi egolarını tatmin etme çabasıındaydı o an için. Üç gün öncesine kadar Nihat'a duyduğu aşk kıvılcımları yerini

nefrete bırakmış, alev alev yanan yüreğine su serpmek için içinden Ya Sabır Ya Selam esmasını söylüyordu durmadan. Çaresi yoktu artık mec-buren boyun eğecekti kaderine. Çünkü acizdi. Çünkü yapacak başka hiçbir şeyi yoktu artık. Anlaşıldığı üzere Hicran Nihat'ın paçavra gibi kullandığı bir eşyası olacaktı bundan sonra. Evet çaresiz dolduracaktı artık bu azap içinde geçen günlerini.

Daha sonra Hicran hızlı bir şekilde banyoya, Nihat ise sigarasını yakıp balkona doğru ilerlemeye başladı sakın adımlarıyla. Hicran durmadan gözünden boşalan gözyaşlarıyla birlikte duşunu alıp çıktı banyodan. Üzerine giyecek iç çamaşırlarını yerleştirdiği banyo dolabından alıp giyindi hızlıca ve tekrar üzerine bornozunu giyerek üst katta olan kıyafetlerini giyinmeye çıktı usulcacık. Kıyafetlerinin olduğu çantayı göremeyince sağına soluna bakındı fakat göremiyordu çantayı. Bu sırada karşı tarafında hiç girmedığı oda kapısının hafif aralık olduğunu görünce, odaya doğru ilerlemeye başladı hızlı adımlarla ve başını oda kapısından içeriye doğru bakmak için uzatınca Kristina'nın ütölemiş olduğu kıyafetleri yerleştiriyor olduğunu gördü ve utancından Kristina'dan kaçırmaya çalıştığı bakışlarıyla birlikte;

— Abla burada mıydın sen? Kolay gelsin. Ben de üzerime giyeceğim kıyafetlerimi arıyordum, diyerek etrafına bakındı ilk önce. Odanın her tarafını dolaplarla kaplı olduğunu görünce tebessüm etmeye gayret göstererek; “Hıııı bu oda ütü, eşya odası demeeekk? Çok güzeell,” diyerek Kristina'nın dolaba koymak üzere olduğu elbisesini gördü ve “Ay abla onu arıyordum ben de, alabilir miyim?” dedi ellerini Kristina'ya doğru uzatıp. Hicran ve Nihat'ın arasındaki duruma tam anlamıyla şahit olan Kristina, hiçbir şeyden habersiz gibi davranarak;

— Şimdi namaz? diye sordu gülen yüzüyle Hicran'ın gözünün içine bakıp.

Kristina'nın bu sözü üzerine az önce yaşadığı mutsuzluğu unutup mutluluğu kaldığı yerden devam etmesine sebep olan Kristina'nın yüzüne yürekten bir gülümsemeyle bakan Hicran;

— Evet az önce ikinci vakti girdi. Hadi, dedi sevincini belli eden yüz

ifadesiyle. Daha sonra hızlı hızlı üzerine elbisesini giyen Hicran karşındaki dolabın boy aynasına bakarak başına örtüsünü taktı özenli bir şekilde. Bu sırada seccadeyi kible yönüne doğru seren Kristina namaz kılmaya hazır olmuş bir pozisyonda ayakta dururken yan tarafında örtüsünü takan Hicran’a hayranlıkla bakıyordu aynadan. Aynadan Kristina’nın kendisine doğru baktığını gören Hicran o bal akan sözcükleriyle Kristina’ya dönerek;

— Güzeller güzeli ablam hazırsın galiba? Ben de hazırım, dedikten sonra Kristina’nın arka kısmında yerde olan bir paspasın üzerine oturdu ve namaz kılmak için hazır kıta duran Kristina’ya tebessümle baktı ilk önce. Kristina için heyecan hat safhadaydı yine. Allah’ın huzuruna davet edilmişti Elhamdülillah. Kristina’nın heyecanına ortak olan Hicran yine itinalı bir şekilde Kristina’ya kıldırıldı namazını ve sonra kendisi de namazını kıldı huşu içinde. Namazlarını bitiren Kristina ve Hicran duygu yoğunluğu içerisinde birbirlerine bakarak “Kalpler ancak Allah’ı anmakla huzur bulur” ayetinin sıcaklığıyla birlikte huzur bulan kalplerini birbirlerine olan bakışlarıyla belli ettiler böylece. Sıra liste yapmaya gelmişti. Kristina hazırladığı kalemi ve kâğıdı eline aldıktan sonra Hicran’ın namaz için söylediği şeyleri kendisinin anlayacağı bir şekilde kâğıda yazdı önce. Sonra akşam yemeği için hazırlamak istediği menüyü Hicran’la konuştu ve aşağıda olan mutfağa inmek üzere kalktı yerinden. Yerinden kalkan Kristina’nın arkasından “Ayşe ablaa!” diye seslenen Hicran’a dönüp bakan Kristina’ya artık her bir işine Bismillâhirrahmanirrahim diyerek başlamasını tavsiye etti ve “Hadi bakalım ablam, sana kolay gelsin, az sonra ben de ineceğim inşallah,” dedi gülümseyerek. Hicran’ın bu sözüne karşılık “İnşallah” deyip aşağı indi Kristina. Hicran yaşadığı bu olaylar karşısında tarif edilemez duygularla uçuyordu âdeta. Uçtuğu kadar da vardı aslında. Çok büyük bir hikmetle Hristiyan olan bir insanın Müslüman olmasına vesile olmuş ve bu insanın yüreğinden söylediği sözlerine tanık oluyordu resmen.

Aşağı inen Kristina evde Nihat’ın yok olduğunu görünce daha rahat girişti işlerine. Çünkü üzerindeki kıyafetleri üzerinden çıkartmamaya kesin kararlıydı artık fakat düşünüyordu eve gidince eşine çocuklarına nasıl anlatacaktı bu durumu? Çok anlayışlı bir eşi vardı ama bu duru-

mun anlayışın ötesinde çok farklı bir durum olduğunu çok iyi biliyordu Kristina. Tepkiler nasıl olacaktı? Yaşadığı durum ve tercih ettiği yön nasıl karşılanacaktı acaba? Bir yandan yemek yapıyor bir yandan da dalmış bir vaziyette düşünüyordu. Bu sırada arkasından gelen Hicran bir kaç kez seslenmesine rağmen Kristina'nın duymadığını görünce;

— “Ne o abla çok dalgınsın beni duymuyorsun bile,” deyip birden arkasından sarıldı Kristina'nın. Öyle derinlere dalmıştı ki Kristina, Hicran'ın bu hareketiyle öyle bir sıçrayıp iç çekti ki, Kristina'nın bu tepkisini gören Hicran derin bir üzüntü duydu;

— Abla ya özür dilerim. Ne oldu? Çok korktun.

Bunun üzerine birden Hicran'a dönen Kristina Hicran'ın kahrılı yüz mimiklerini görünce;

— Yoooo yoo hiç korkmadı beenn, dedi gülümseyerek. Sonra, sararmış yüzüyle, kekeleyen kelimeleriyle ve hareketleriyle aklına takılan soruları anlatmaya çalıştı bir bir. Kristina'nın anlattıklarını dinleyip sonuna kadar hak veren Hicran;

— Çok haklısın abla. Çok iyi anlıyorum seni ve emin ol her an dua edeceğim senin için ama sakın kafanda büyütme çünkü inan o kadar güzel bir iş yaptın ki Allah nasıl yardım edecek sen bile şaşıracaksın bak, dedi tebessüm ederek ve devam etti konuşmasına “ama şöyle bu kıyafetleri çok sevdin tamam ama iş sadece kıyafetle bitmiyor. Her şeyin bir usulü var yaniii nasıl anlatayım?” diyerek düşünceli bir şekilde durdu bir süre öylece ve sonra devam etti yine “yanii yavaş yavaş bak göreceksin her şey nasıl yoluna girecek?” deyince hem mutlu hem tedirgin yani karma karışık duygular ifade eden bir pozisyona girdi Kristina.

— Yoooo örtü çıkartmam artık been.

Kristina'nın bu telaşlı hareketlerine ve söylediği şeylere sesli gülen Hicran;

— Abla tamam çıkartma ama eşinin karşısına birden böyle çıkma

diyorum. Hem bu elbiseyle dışarı çıkılmaz, uygun değil ama madem bir daha Allah'ın emrine göre giyinmeye karar verdin, dış kıyafeti olarak başka kıyafet ayarlayalım sana, deyip Kristina'nın elinden tutarak üst kattaki kıyafet odasına çıktılar yine. Hicran yine hiç giymediği bir dış kıyafetini büyük sevinçle verdi Kristina'ya. Çok mutluydu Kristina. Karardı da çıkartmayacaktı artık tesettürünü bir daha. "Hazır tertemiz, günahsız hayata başlamışken bir daha günaha girmekten beni koru Allah'ım" diye içinden geçirdiği yürekten bir duayla yöneldi Allah'a.

Akşam olmuş yemekler pişmişti artık. Fakat Nihat hâlâ yoktu ortalıkta. Çıkış saati gelen Kristina Nihat'ın gelmediğini görünce biraz düşündü ve eve gelmeyeceğini hissedince Hicran'ı yalnız bırakmamak için yanında kalmaya karar verdi kendi kendine. Çünkü eşi, işi dolayısıyla eve gitmeyecekti o gün. Çocuklarına gelince bir gün öncesinden arkadaşlarında kalacaklarını söylemişlerdi Kristina'ya. Çok güzel bir denkti Kristina için. Çünkü öyle farklı duygularla bağlanmıştı ki Hicran'a, bir an olsun yanından ayrılmak istemiyor, vaktinin her anını Hicran'la geçirmek istiyordu. Hicran için de aynı şey geçerliydi. Çok bağlanmıştı Kristina'ya. Bir kaç gün içerisinde birbirlerinin kalplerinde taht kurmuşlardı âdeta! Yıllardır birbirlerini tanıyorlarmış gibi hissediyorlardı. Kristina, evine gitme saatinin geldiğini hatırlatan Hicran'a;

— Ben evi istemiyo bugün, gitmeyecek, deyince çok büyük bir sevinç yaşayan Hicran, Kristina'ya sarıldıktan sonra;

— Yaşasının, deyip bir çocuk gibi zıplamaya başladı sevinç çılgınlığıyla. Çünkü Nihat'ın eve gelmeyeceğini hissetmişti o da. Yalnız kalma korkusuna bu haber çok iyi gelmişti doğrusu.

Havanın güzel olmasından dolayı hemfikir olarak balkonda yemek yeme kararı aldı ikisi de. Aralarında çok güzel geçen sohbet, muhabbetle birlikte gecenin nasıl geçtiğini anlamadılar bile. Birbirlerine bakınca mahmurlaşan gözleri uykularının geldiğini ispatlıyordu. Yatma kararı aldıktan sonra oturdukları yerden kalkıp mutfak kısmında olan köşe sedirde Hicran bir köşesinde, Kristina bir köşesinde yatarak sabah namaz vaktine kadar uyudular mışıl mışıl.

Sabah namazını kıldıktan sonra Kristina bir süre Hicran'ın yüzüne bir şey diyecekmiş gibi dalgın dalgın bakınca tebessümle birlikte 'ne oldu' der gibi başını salladı Hicran. O sırada Hastanede yatan Ferhunde'nin durumunu düşünüyordu Kristina.

— Bugün anne gidelim? diye birden söyleyen Kristina'ya hiç cevap vermeyen Hicran kendini hüngür hüngür ağlamamak için zor tuttuğu yüz ifadesiyle bir an durdu öylece. Fakat nasıl dayanabilirdi yüreğindeki o acıya? Gözlerinden damla damla süzülen yaşlarıyla birlikte;

— Çok özledim onu. Şimdi ne yapıyordur kim bilir? diyen Hicran'a iyice kıyamayan Kristina;

— Boş ver sen Nihat! Şimdi kahvaltı, sonra hemen anne.

— Ablâ gerçekten olmaz. Nihat gelsin benim de zaten söylemeye niyetim vardı ona. Götürür beni o, deyince daha fazla üstüne varmayan Kristina 'tamam' der gibi bir sefer başını eğdi öne doğru. Bunun üzerine Hicran'ın aklına bir şey geldi o anda ve heyecan içinde "Ablâ sen gider misin? Hıhh?" diye büktüğü boynuyla rica etti ve devam etti titreyen ses tonuyla "Biliyor musun ablâ? Ben hayatımda ilk kez bir kuş olmak istedim." Hicran'ın bu sözü Kristina'nın yüreğini dağlamıştı âdetâ. Titreyen çenesi ve gözlerinden boşalan gözyaşlarıyla birlikte sarıldı sınıksı ve sonra 'giderim' der gibi gözlerini kapatarak onay verdi Hicran'a bakarak. Çok mutlu olmuştu Hicran. O ağlayan hüzünlü gözlerin yerini gülen yüzü almıştı birden.

Mutfağa geçip önce kahvaltılarını yaptılar. Sonra Hicran, Ferhunde için hazırladığı gerekli olan bir kaç parça eşyanın bulunduğu çantayı salondan alıp mutfağa girdikten sonra Kristina'ya doğru uzatarak;

— Ablâ börek, çorba falan koyalım diyeceğim ama bir şey yemiyor ki annem. Boşuna ağırlık olmasın sana. İyi olsun da inşallah ne börekler yaparım ben ona, dedi devam eden sevinçli yüz ifadesiyle. Çok tedirgindi Hicran. Kristina bir kaç saat sonra Ferhunde hakkında ne haberler getirecekti kim bilir? Kristina'nın da Hicran'dan aşağıda kalır bir yanı yoktu aslında. Çok fazla tedirgindi. Çünkü değiştirdiği kıyafet tarzıyla

ilk kez çıkacaktı dışarıya. Üstelik o kıyafet hiç tasvip edilmezdi oralarda.

Hastaneye gitmek üzere yola çıkan Kristina, bindiği takside kafasındaki düşünceleriyle birlikte yoluna devam ederken, üzerindeki yeni kıyafetlerin yüreğine verdiği ferahlığı yaşıyordu o anda. Nasıl bir huzurdu bu ya Rabbi? Sanki kadınlık değerinin arttığını hissediyordu içinde. Evden çıkmadan önce duyduğu tedirginliğin eseri bile kalmamış, hatta hayatı boyunca hep Allah'ın emirlerine göre hareket ettiği hissi olmuştu yüreğinde. Kendi kendine "Hicran'ın sen şimdi yeni doğmuş bir bebek misali tertemiz, günahsızsın" dediği sözünü düşünerek "Herhâlde söylediği şey bu olsa gerek" diye geçirdi aklından. Bunları düşünürken hastane kapısında olduklarını fark edememişti bile. Taksi şoförü arka koltukta oturan Kristina'ya doğru dönerek geldiklerini söyledi ve Kristina tutan ücreti ödedikten sonra teşekkür ederek indi arabadan. Hastane kapısına geldiğinde çantasından Ferhunde'ye ait olan hasta raporlarını çıkartıp, hastane girişindeki görevlilerden odasını öğrendikten sonra hastane koridorunda heyecanlı ve düşünceli bir şekilde ilerlemeye başladı. Sapaşğlam bir kadının bir anda yatalak olması çok etkilemişti Kristina'yı. Neyle karşılaşacaktı acaba? Ferhunde'nin odasının kapısına gelince tereddütlü bir şekilde iki kez vurdu kapıya titreyen elleriyle ve yavaş yavaş açtı kapıyı. Gördüğü görüntü karşısında şoke olmuştu. Ferhunde'yle ilgilenen iki hemşire Ferhunde'nin koluna girmiş ayağa kaldırmaya uğraşıyorlardı. Gördükleri karşısında dili tutulmuştu Kristina'nın. Bir süre hiçbir şey söyleyemeden bakakaldı Ferhunde'ye. Ferhunde ise karşısında gördüğü Kristina'nın üzerindeki kıyafetleri tanıyınca gülümsedi bir anda. Çünkü o kıyafetleri Hicran'la birlikte çok beğenerek almışlardı Londra'ya gelmeden önce. Ferhunde'nin yanındaki hemşireler de Ferhunde'nin mutluluğunu fark ederek mutluluklarını hem sözleriyle hem gülümsemeleriyle belli ettikten sonra, Kristina'yla konuştular bir süre. Meğerse Ferhunde hastaneye yattığının daha ilk gecesi tepki vermiş, doktor ve hemşireleri şoke etmişti. Henüz konuşamıyordu Ferhunde ama çok hızlı bir şekilde iyileşiyordu. Kristina Ferhunde'nin sağlık durumu ile ilgili hemşirelerle uzun uzun konuştuktan sonra çok mutlu olmuş bir şekilde Ferhunde'ye dönerek yüzüne baktı gülerek ve hemşirelerle birlikte yatağını düzelttikten sonra onunla bir süre yalnız kalmak için ricada bulundu. Ferhunde aklında bin türlü

soruyla birlikte daha önce hiç görmediği Kristina'nın yüzüne bakıyordu sadece. Ferhunde'yi daha fazla merakta bırakmamak için tam olmayan lisanıyla konuya açıklık getirmek isteyen Kristina;

— Ben isim Ayşe. Hicran yardım. Hicran çok selam. Hicran çok güzel, çok iyiii, gibi Hicran'ın hakkında Ferhunde'nin motive olacağı bir kaç kelime daha söyledikten sonra, Hicran'a götüreceği inanılmaz haberlerin sevinciyle çıktı hastaneden. Yürürken Kristina'nın ayakları mutluluktan yere basmıyordu sanki.

Hicran ise saatler geçtikçe içinde büyüyen heyecanla birlikte evin balkonunda oturmuş Kur'an okuyordu. Koşar adımlarla eve gelen Kristina evin dış kapısını anahtarla açarken heyecandan kontrol edemediği ses tonuyla "Hicraaaaaann! Hicraaaaaann," diye bağıra bağıra girdi içeriye. Sesi duyan Hicran Kur'an-ı Kerim'i "Sadakallahül azim" diyerek kapattıktan sonra Kur'an'ı öpüp alnına koydu ve masanın üstüne bıraktığı gibi yerinden fırlayarak koşar adımlarla dış kapıya çıktı nefes nefese. Bu sırada da telaş içinde içeriye doğru giren Kristina, Hicran'a seslenmeye devam ederken Hicran'la mutfak kapısında karşılaştılar. Kristina'nın çok mutlu olan yüz ifadesini gören Hicran;

— Ablaaa hayırdır? Ne, ne olduuuu? Ne oldu ablaa? diye arka kaya sorduktan sonra heyecan ve meraklı gözlerle Kristina'nın yüzüne bakakaldı öylece. Kristina bildiği bir kaç kelimeyi dahi unutmuştu o esnada. Kekeleyerek;

— Senn. Annee. Güzel. İyi, diyordu çok mutlu görünen, etrafına gülücükler saçan bir yüz ifadesiyle. Kristina'nın bu halinden dolayı çok güzel haberler vermek istediğini anlayan Hicran;

— Abla sakiinn. Gel balkona oturalım. Dinlen biraz. Sonra yavaş yavaş anlatırsın. Tamam mı abla? Hadi, diyerek Kristina'nın üzerindeki feraceyi çıkartması için yardımcı olduktan sonra Kristina'nın sırt kısmına elini dayatarak balkona doğru ilerlemeye başladılar yavaş yavaş. Bir süre balkonda oturduktan sonra Kristina'nın art arda aldığı nefeslerin sakinleşmeye başladığını gören Hicran;

— Abla şimdi sana ben soru soracağım, sen evet veya hayır diyerek yorulmadan cevap vereceksin olur mu? deyip heyecanlı ve tedirgin bir şekilde başladı sormaya “Abla annem uyanık mıydı?” Kristina o gülün çehresiyle; “Evet” der gibi kafasını salladı. “Pekii annem seni görünce bir tepki verdi mi?” diye sorunca sevinci heyecanı daha fazla artan Kristina’nın az önce verdiği tepki katlandı birden. Kristina’nın bu tepkisi daha da panikletmişti Hicran’ı. Çok farklı gelişen bir durumun olduğunu iyice anlamıştı o anda. Devam eden heyecanlarıyla birlikte birbirlerinden ayırmadıkları gözleri bir o kadar açılmıştı sanki. Ses tonunu yükselten Hicran “Ablaaa annemdeki gelişme çok mu, çok mu büyük?” dedi coşkulu ve titreyen bir ses tonuyla. “Eveeeett” diye Hicran’dan daha fazla bağırarak cevap verdi Kristina. Mutluluğun hat safhada olduğu o anda mutluluk gözyaşlarıyla birlikte kucaklaştılar birbirleriyle. İki elini yüzüne kapatarak hıçkırarak ağlıyordu Hicran. Hem ağlıyor, hem konuşuyordu Allah’la. Derin bir ifadeyle şükür etti ilk önce. Sonra tez zamanda Ferhunde’nin yanına gitmesi nasip olsun diye yürekten dua etti Mevla’ya. Daha sonra Kristina’ya bakan Hicran;

— Abla Nihat’a ulaşabileceğim bir telefon var mı?

— Var, deyip aceleyle içeri giren Kristina salondaki dolaptan telefon rehberini çıkarttıktan sonra koşar adımlarla arkasından giden Hicran’a defteri açarak Nihat’ın iş yerine ait olan telefon numarasını gösterdi işaret parmağıyla. Daha sonra ilk önce kendisinin konuşması daha iyi olur düşüncesiyle telefon tuşlarına basmaya başladı hızlı hızlı. Kristina’nın yanında bekleyen Hicran yüreğinde hissettiği tedirginliği heyecandan dışarı çıkacakmış gibi gümbür gümbür çarpan kalbinden anlıyordu o sırada. Nihat’ın iş yerini arayan Kristina telefonu açan sekreterden Nihat’ı isteyince toplantıda olduğunu söyleyen sekretere toplantıdan çıktığı gibi çok acil evi araması gerektiğini rica ettikten sonra telefonu kapatıp saate baktı ve yan kısmında duran Hicran’a dönerrek;

— İki saat toplantı, sonra çık, deyince Kristina’nın ne demek istediğini hemen anlayan Hicran;

— E abla iki saat sonra zaten Nihat’ın işten çıkış saati, dedikten

sonra “Neyse yapacak bir şey yok sabırla bekleyeceğiz artık” diyerek balkona çıkmak üzere ilerlemeye başladı sakın adımlarıyla. Bu arada Hicran’ın arkasından kahve yapmak için mutfağa giren Kristina kahveleri hem hazırlıyor hem konuşuyordu kendi kendine çok alçak bir ses tonuyla “Acil dedim belki daha çok umursar hödük! Ahh Hicran aahh Nihat’ı hiç tanıımıyorsun daha? Allah’ım sen yardım et” diye.

Cezvede pişen kahveyi karıştırırken Hicran’ın tembihini beynine kazıyan Kristina diline doladığı besmeleyle devam ediyordu işine. Kahveleri yaptıktan sonra balkona çıkan Kristina tepsiyi masanın üzerine koydu ilk önce. Sonra eline aldığı fincanı Hicran’a uzattı Hicran’ın yüzüne bakıp gülümseyerek. Aralarında hiç konuşmadan karşılıklı birer kahve içtikten sonra kalan işlerini yapmak için oturduğu yerden kalkarak içeriye geçti Kristina. Balkonda oturmuş heyecan içinde Nihat’ın gelmesini bekleyen Hicran, yerde yatan Müezza’nın uyumadığını, keyif yaptığını görünce;

— Müezzamm beniiimm seveyim mi seni biraazz, ablaya gelir misin? deyip ellerini Müezza’ya doğru uzattığı gibi Hicran’ın kucığına atladı sevinçle. Hicran’ın çağırmasını zor bekleyen Müezza’nın bu denli sevilme arzusu güldürdü Hicran’ı. O pamuk gibi tüylerini okşadıkça Müezza mest oluyor, Hicran’ın kucığında daha da çok yayılarak göz süzüyordu memnun bir ifadeyle. Bir yandan seviyor bir yandan konuşuyordu Müezza’yla Hicran. Her şeyini Müezza’ya anlatan Hicran Müezza’nın kollarından tutup bir bebek pozisyonunda karşısına aldıktan sonra “Sen benim psikoloğum mu olduunn? Ablanın küçük adamısın sen küçük adamı” diyerek sevgiyle tam burnunun üzerinden öptü Müezza’yı. Saatler dakikalar geçmek bilmiyordu sanki. Müezza’yı sevdikten sonra tekrar yere bırakan Hicran balkon kapısından mutfakta duran saate baktı Nihat’ın gelmesine ne kadar vakit kaldı diye. Daha bir saat vardı gelmesine. Nasıl geçecekti bu vakit? Okumayı, yazmayı çok seven Hicran’ın aklına birden arada bir içini döktüğü defteri gelince salondaki dolapta olan defterini alıp tekrar balkona çıktı ve karmakarışık olan duygularıyla birlikte defterini açtıktan sonra başladı yazmaya. O anda aklından, yüreğinden geçen ne varsa döktü kâğıda. Sonra daha önceden yazdığı şeyleri duygu yoğunluğu içerisinde okumaya başladı.

Geçmişinde yazdığı yazıları okudukça gözyaşları o boncuk gözlerinden art arda süzülüyordu ister istemez. Bu sırada eve gitme vakti gelen Kristina balkona gelip Hicran'ı o vaziyette görünce eğilip Hicran'ın yüzüne duygulu gözlerle bakarak;

— Ben gidiyo Hicran. Bak saat, deyince Kristina'nın yüzüne bakan Hicran, önce gözyaşlarını elleriyle sildirdikten sonra tebessüm ederek başını 'tamam' der gibi salladı bir kaç sefer. Hicran'ın kederli, masum halini görünce içi titreyen Kristina Nihat'ın eve gelme vaktinin geçtiğini görünce sinirli bir şekilde içeriye girip Nihat'ın eski sevgilisinde olduğunu düşünerek aradı telefonla. Tahmininde haklıydı Kristina. Çünkü sevgilisindeydi Nihat. Toplantıdan çıktığı gibi sekreterinin evden arandığını ve acil diye söylemesini bile umursamadı. Durumu her ne kadar merak etse de gururu ve kibri eve gitmesine engel oluyordu maalesef.

Sinirli bir şekilde telefonun tuşlarına basan Kristina tedirgin bir bekleyiş içinde beklemeye başladı telefon açılacak mı diye. Nihat ve sevgilisi oturuyorlardı o esnada. Telefon bir kaç kez çaldıktan sonra, telefonu açan bayanın sesini tanıyan Kristina hal hatır sorduktan sonra Nihat'ı istedi telefona. Sevgilisinin Kristina'yla konuştuğunu anlayan Nihat telefon ahizesini elinden hemen alarak "Alo" dedikten sonra Kristina'nın söyleyeceklerini dinlemeye başladı. Hicran'ın söyleyecek çok önemli bir mazereti olduğunu ve hemen eve gelmesi gerektiğini söyleyen Kristina, Nihat'ın bir kelime dahi sormasına izin vermeden telefonu kapattı. Çok meraklanmıştı Nihat. Bu önemli mazeret de neydi acaba? Merak içinde sevgilisine bir şey söylemeden alelacele çıktı evden. Nihat'ın gelmek üzere olduğunu tahmin eden Kristina, Nihat'la denk gelmemek için aceleyle çok sessiz bir şekilde çıktı evden.

Balkonda yalnız başına oturan Hicran kararan havayla ve yavaş yavaş içine düşen korkuyla birlikte yerde mışıl mışıl uyuyan Müezza'ya baktı bir süre. Korkusu şiddetlenince bir kaç kez seslendi fakat öyle derinlerdeydi ki Müezza Hicran'ı duymuyordu bile. Bu esnada oturduğu yerden bahçe kapısının açıldığını gören Hicran içeriye girenin Nihat'ın arabasının olduğunu görünce yerinden fırlayarak dış kapıya doğru koştu heyecan içinde. Arabasını park ettikten sonra dış kapının ağzında Hicran'ın heyecanla beklediğini gören Nihat merdivenlerden çıkarken;

— Bir şey mi oldu Hicran neymiş o acele olan?

Ağlamaya başladı Hicran;

— Ne olursun Nihatt beni şimdi hemen annemin yanına götürür müsün? dedi yalvaran bir ifadeyle.

Şaşırmıştı Nihat.

— Tamam tamam ağlama gidelim hadi, deyince adeta havalara uçan Hicran'ın içeriye girip portmantoda asılı olan dış kıyafetlerini giymesi ile dışarı çıkması bir olmuştı. Merdivenlerden hızlı hızlı inip arabaya doğru ilerlemeye başlayan Hicran'ı gören Nihat "Allahh Allaahh bu ne telaş? Herhâlde rüyasında gördü" diye içinden geçirdikten sonra kendisi de Hicran'ın arkasından ilerledi ve arabanın önüne gelince arabaya binmek için arabanın kilitli olan kapısını Nihat'ın açmasını sabırsızlıkla bekleyen Hicran'ın yüzüne tebessüm ederek baktı bir süre. Nihat'ın bu haline bakıp "E hadi Nihaaatt" diye tepkili bir şekilde söyleyen Hicran'a kapıyı açan Nihat; "Buyursunlar bakalım" dedikten sonra kapıyı açtı ve bindiler arabaya. Hastane yolu boyunca ikisi de tek bir kelime bile etmedi. Hastanenin bahçesinde araba durur durmaz arabadan inen Hicran koşar adımlarla Ferhunde'nin odasına gitti. Kapısının önünde bir nefes aldıktan sonra kapıyı tıklattı bir kez. İçerden ses çıkmayınca kapıyı yavaşça açıp başını içeri soktu ne var ne yok diye. Ferhunde'yi yatağında masum bir şekilde uyuyor görünce gözlerinden süzülen yaşlarla birlikte yanına yaklaştı ve çok alçak bir ses tonuyla "Annemm be-niiimm" diyerek özlem dolu bir bakışla baktı bir süre yüzüne. Sonra kapıdan çıkıp kapıyı kapattı usulcacık. Upuzun olan hastane koridorunda sağına ve soluna bakındı. Etrafta kimseyi göremeyince bilgi almak için danışmanın olduğu yöne doğru ilerlemeye başladı hızlı adımlarla ama nasıl anlatacaktı, nasıl anlayacaktı ki söylenenleri? Bu sırada karşıdan Nihat'ın geldiğini gördü. Hızlı bir şekilde Nihat'ın yanına geldikten sonra telaşlı bir vaziyette;

— Nihat annem uyuyor, uyandırmaya kıyamadım. Görevlilerden bilgi alsak diyorum. Hıhh?

— Yaa insanoğlu birbirlerine hep muhtaç işte. Gel bakalım benimle, deyip yürümeye başladılar doktorların odasına doğru. Nihat'ın söylediği bu söze içinden sadece “Ahh Nihat aaahh” diyebilen Hicran, hızlı adımlarla yürümesine devam etti.

14. BÖLÜM

Doktorun odasının kapısına gelince kapıyı tıklatan Nihat odaya girdi Hicran'la birlikte. Üç doktorun bulunduğu odada Ferhunde'nin doktorunun olmadığını görünce nerede olduğunu soran Nihat'a doktorun izinde olduğunu söylediler. Bu sırada odaya Ferhunde'nin hemşirelerinden birisi girince orada bulunan doktor, Nihat ve Hicran'ı gösterip Ferhunde için geldiklerini, bilgi almak istediklerini söyledikten sonra Ferhunde'nin raporlarını eline alan hemşire, Ferhunde de olan ilginç gelişmeleri anlattı bir bir. Çok şaşırmıştı Nihat. Renkten renge giriyordu resmen. Nihat'ın bu halini gören Hicran, hemşirenin neler anlattığını öğrenmek için kıvranıyordu. Kıvranıyordu ama konuşmalarının bitmesini beklemekten başka çaresinin olmadığını da çok iyi biliyordu. Beş-on dakika kadar konuştuktan sonra Nihat ve hemşire tokalaşarak ayrıldılar birbirlerinden. Odadan çıktıkları gibi Nihat'ın önünde durmuş anlatacaklarını sabırsızlıkla bekleyen Hicran;

— Çok haklısın Nihat insan insana her zaman muhtaç, hele şu an benim muhtaçlığımı bir bilsen, dedikten sonra duygulu gözlerle 'Evet dinliyorum seni' diyerek dinlemeye başladı Nihat'ı.

— Çok şaşkınım yaa şu an, diyen Nihat elini alnına koyarak gözlerini yumdu bir süre. Sonra konuşmasına devam etti. "Çok ilginç şeyler olmuş. Daha yattığı ilk gece tepki vermiş. Ellerini ayaklarını oynatmaya başlamış. Fizik tedaviye başlamışlar. Yalnız şu daha ilginç gelmiş doktorlara. Dinlerken sevinçten yüzünde güller açan Hicran;

— Nee? dedi mutluluktan hâkim olamadığı gözyaşlarıyla birlikte.

— Vücudu tepki verince hemen terapiye de başlamışlar ama hâlâ konuşamıyormuş. Bu ilginç gelmiş çünkü artık konuşmaması için hiçbir sebep yokmuş.

Bu arada Hicran'ın akan gözyaşlarını silmesi için cebinden bir mendil çıkaran Nihat mendili Hicran'a uzattı. Nihat'ın uzattığı mendili alarak gözyaşlarını silen Hicran;

— Nihat desteklerin için çok, çok teşekkür ederimm, dedi derin bir ifadeyle Nihat'ın yüzüne bakarak. Hicran'ın bu sözü karşısında yüzü bo-

zularak lafını esirgemeyen Nihat;

— Düşüncesizliğin yanında arada bir destekte olmak lazım. Değil mi?

Davranışlarıyla her geçen gün Hicran'ı şaşırtmakta devam eden Nihat'a diyecek bir şey bulamıyordu Hicran. Nihat'ın içinde olan bu kinin şiddetli boyutlarda olduğunu görüyordu sadece. Nihat'ın söylediklerini umursamamaya gayret eden Hicran o anda Nihat'ın Ferhunde'yle ilgili anlatacaklarını pür dikkat dinlemeye devam ettiğini gösteriyor, yüzünü bozmamaya çalışıyordu.

— Eee dinliyorum başka ne dedi hemşire?

— Arzu ederseniz tedavi sürecini evde devam ettirebiliriz dedi.

İnanamıyordu Hicran. Devam eden şaşkınlığıyla birlikte gözlerini açtıkça açan Hicran, Nihat'a sarıldı sımsıkı. Sonra elini ağzına götürerek;

— İnanamıyorum yaa. Allah'ım Sana sonsuz şükürler olsun. Allah'ım sana sonsuz şükürler olsun, diyordu durmadan.

Düşünceler içinde olan Nihat;

— Ama ben tedaviye hastanede devam etme taraftarıyım, deyince birden tepki veren Hicran;

— Ne olursun Nihatt, ne olursun eve götürelimm. Madem imkân da varmışş, yalvarırimm sanaa, deyip ellerini öpmeye başladı Nihat'ın. Kibri bir o kadar daha artmıştı Nihat'ın. Çünkü birinin ona yalvarması bir o kadar daha büyütüyordu onu. Hele ki bu kişinin Hicran olması çok daha farklı bir durumdu Nihat için.

— Tamam öyle olsun, dedi kendinden emin bir tavırla ve devam etti konuşmasına “Ama şimdi olmaz. Yarın annenin doktoru burada olacakmış. İyice bir görüşürüz. Hasta işlemleri falan yapılır ona göre karar verilir.”

Nihat'ın söylediği bu son söze ekleyeceği bir şey yoktu Hicran'ın. Garip bir vaziyette boynunu bükerek "Peki sen nasıl istersen?" deyip tebessüm etmeye gayret gösteren bir yüz ifadesiyle yüzüne baktı Nihat'ın.

— Tamam o zaman şimdi evimize gidebiliriz artık, diyen Nihat elini Hicran'ın sırt kısmına atarak hastanenin çıkış kapısına doğru ilerlemeye başladılar. Egosu yükseldikçe yükselen Nihat yürürken içinden "Heh işte böyle adam ol" diyordu sadece. Hicran ise içinde sadece kendisinin ve Allah'ın bildiği duygularla dua ediyordu Allah'a. Fakat ne olursa olsun Ferhunde'yle alakalı olan gelişme mutluluğuna mani olamıyordu o anda. Arabada gelirken Hicran'ın kendi kendine gülümsemesi gözünden kaçmamıştı Nihat'ın.

— Çok mutlu oldun Hicran, deyip Hicran'ın yüzüne baktı tebessüm ederek. Nihat'ın bu sözü ve tepkisi karşısında gülümseyerek Nihat'ın yüzüne bakan Hicran;

— Şu anda yaşadığım duyguları anlatmaya kelimelerim kifayetsiz kalır Nihat. Çok, çok mutluyum inan.

— Sevindim, dedi Nihat Hicran'ın gözlerinin içine bakarak "o güzel gözler bir o kadar parladı biliyor musun?" diye devam etti sözlerine. Nihat'ın bu iltifatlı sözü karşısında Hicran'ın utangaç duruşunun yanında yüreğindeki kırgınlık da depresmişti o anda. Pembeleşen yanaklarıyla birlikte başını öne eğen Hicran, beş dakika kadar kalan yolda hiç konuşmadan sustu öylece.

O gecenin sabahı önce abdest alan Hicran, sabah namazı için yatağında derin uykularda olan Nihat'ın omuzuna usulcacık dokunarak tatlı bir dille namaz vaktinin geldiğini söyleyince şaşkın ve kızgın bir yüz ifadesiyle Hicran'a dönen Nihat 'delirdin mi?' der gibi yaptığı el işaretiyle birlikte;

— Sen iyi misin Hicran? Daha şimdi uyumuşum ölüyorum yorgunluktan zaten. Biraz anlayış ya. Allah Allah ya, dedikten sonra hiç umursamadan diğer tarafına dönüp yatması çok büyük yaralar daha açmıştı

Hicran'ın yüreğinde. “Meğerse bana söylediğin her şey yalanmış Nihat” diye içinden söylenen Hicran kan ağlayan yüreğiyle birlikte kalktı namazına. Namazını kıldıktan kırk dakika kadar sonra mutfığa inerek çayı demleyen Hicran dış kapının açılmasıyla geleninin Kristina olduğunu anlayınca mutfak kapısından kafasını uzatarak sevinçli yüz ifadesiyle;

— Hoş geldin ablaaa, dedi ve heyecanlı bir ifadeyle devam etti konuşmasına “abla sana ne haberlerim var bir bilsen?”

Üzerindekileri hızlı hızlı çıkartarak portmantoya asan Kristina merak içinde Hicran'ın yüzüne baka baka mutfığa girdikten sonra sandalyeye oturdu. Hicran'ın ne anlatacağını sabırsızlıkla bekleyen Kristina;

— Hadiii, deyince Kristina'nın karşısındaki sandalyeye oturan Hicran suratında heyecandan oluşan mimiklerle ve arada kesilen nefesiyle birlikte Ferhunde'yle ilgili durumları Kristina'ya anlattı arka arkaya. Ferhunde'de olan bu gelişme ortamı bambaşka bir motiveyle süslemişti resmen. Bu esnada oturduğu yerden birden kalkan Kristina;

— Hemen şimdi anne oda, diyerek Hicran'a üst kattaki boş odayı işaret edip, Ferhunde'ye hazırlamak için düşündüğünü ima ettikten sonra onun da ne diyeceğini beklemeye başladı heves içinde. Bir süre hiç cevap vermeden düşünen Hicran;

— Yok abla yok, üst katı ayarlamayalım bence. Şimdi önümüz yaz, günümüz burada geçiyor zaten, balkon falan düzayak, havadar daha iyi olur, deyince ‘tamam sen bilirsin’ der gibi başını salladı Kristina.

Aslında Kristina da haklıydı kendince. Üst katta Ferhunde'nin kafa dinlemesi açısından daha rahat edebileceği kanısındaydı. Doktor, hemşire zaten hep ilgilenecekti Ferhunde'yle. Üstelik tedavi süreci daha ne kadar sürecekti kim bilir? Hicran'ın düşüncesi ise Ferhunde eve gelir gelmez çok daha çabuk toparlayacaktı Allah'ın izniyle. Çünkü vuslat olacaktı. Çünkü sevgiyle, neşeyle oluşan ortamın güzelliği Ferhunde'nin beyninin daha çabuk toparlmasına sebep olacaktı.

— Sen, ben, Müezza ve annem çok mutlu olacağız inşallah, diyen

Hicran Kristina'nın yüzüne bakıp gülümseyince, Kristina da Hicran'a gülümseyerek bakıp "Âminnn" dedikten sonra kahvaltıyı hazırlamak üzere mutfak tezgâhına doğru ilerledi. Hem masayı hazırlıyor hem düşünüyordu bu esnada. Çok mutlu olacağız derken Nihat'ın adını ağzına bile almamıştı Hicran. Demek ki o kadar büyük bir kırılmayla kırılmıştı ki, tuz buz olan yüreğini Ferhunde, Müezza ve Kristina'yla birlikte toparlama düşüncesindeydi artık. Hicran'ın aşkla, evlilikle ilgili kurduğu bütün hayallerini yüreğine gömüp çaresiz boyun eğecekti kaderine bundan sonra.

Bu sırada neşeli bir şekilde mutfığa giren Nihat;

— Günaydın, diyerek masaya oturdu. Nihat'ın karşısında oturan Hicran, Nihat'ın günaydın sözüne tebessümle;

— Senin de hayırlı, aydınlık günlerin olsun inşallah, diyerek yanıt verdi ve devam etti konuşmasına "annemi almaya ne zaman gideceğiz Nihat?"

— Bugün işe gitmeyeceğim dışarda işlerim var biraz. İşimi hallederim oradan hastaneye gidip anneni alır gelirim ben.

Nihat'ın bu sözü karşısında ne diyeceğini şaşırmıştı Hicran. Çünkü kendisi de gitmek istiyordu hastaneye. Kaç gündür göremiyorlardı birbirlerini Ferhunde'yle. Birbirlerinin gözlerinde tütüyorlardı âdeta. Hadi görmek için bir kaç saat kadar sabır edecekti fakat ya eve gelirken ne yapacaktı Ferhunde? Yabancıların içinde hep Hicran'ı arayacaktı gözleri. Ama gerçi herkes yabancı değildi Nihat'ı tanıyordu Ferhunde. Kendi kendine bunları düşündükten sonra Nihat'ın yüzüne bakan Hicran;

— Tamam o zaman Nihat alır gelersin sen. Aslında eve gelirken annemin yanında olmayı ben de çok isterdim ama neyse. Hayırlısı olsun, dedikten sonra mutfak tezgâhına doğru arkası dönük olan Kristina'ya dönerek "abla demin merdivenlerden inerken çok kötü ayağımı burktum evde bildiğin bir merhem veya krem falan var mı?" deyince telaşlı gözlerle birden Hicran'a bakan Kristina buzdolabından bir krem çıkararak Hicran'ın yanına gidip incinen yeri elledikten sonra topuk kısmın-

da sorun olduğunu göstererek bir kremle ovmaya başladı hafif hafif. Az da olsa bu tür acil durum müdahalelerinden anlayan Kristina Hicran’a bakarak bir kaç kez yapılan masajın sonrasında hiçbir şeyinin kalmayacağını ifade edip ovmasını bitirdikten sonra işinin başına döndü usulcacak. Hicran’la Kristina’nın arasındaki iletişime şaşkın bir şekilde bakan Nihat İngiliz lisanıyla;

— Kristina şaşırttın beni doğrusu. Hicran’la arandaki bu samimiyet hangi ara oldu. Hadi onu geçtim diyelim bu üzerindeki kıyafetlerde ne? deyince birden Nihat’a dönen Kristina;

— Hicran’ın vesilesiyle Müslüman oldum Elhamdülillah Nihat bey, dedikten sonra daha fazla bir şey demeden dışarıda yapılacak işlerinden dolayı çıktı mutfaktan hızlıca.

Daha da fazla şaşırmıştı Nihat. “Allah Allah nasıl bir şeytan tüyü var bu kızda anlamadım,” diye içinden geçirirken Hicran’ın yüzüne dik dik bakıp son bir yudum kalan çayınıda içti ve; “Hadi bana müsaade, deyip kalktı masadan birden.

— Hadi bakalım Allah işlerini rast getirsin, diyerek Nihat’ın arkasından dış kapıya kadar çıkan Hicran tebessüm ederek uğurladı Nihat’ı.

Gülmeye gayret gösteriyordu fakat her geçen gün Nihat’ta gördüğü değişiklikler Hicran’ı yaralamaya devam ediyordu keskin bir bıçak misali. Ayağını burktuğunu söyleyince bile Nihat’ın ne sözleriyle ne de yüz ifadesiyle hiçbir tepki vermeyişi Hicran’ı çok sarsmıştı yine. Kendi kendine “Kaderin böyleymiş Hicran. Bekârken yüreğindeki hüzne istediğin inşirah ferahlığı için evlendikten sonrada dualarında devam ettirmek varmış demek ki” diye kan ağlayan yüreğiyle düşünürken,9 üst katta olan Kristina’ya seslenmek için merdivenlerin başına doğru dört beş adım attıktan sonra aşağıya çağırdı. Hızlıca aşağı inen Kristina, Hicran’la birlikte kahvaltı masasında karşılıklı birer çay içtikten sonra bir kaç saat içinde gelecek olan Ferhunde’nin hevesiyle yapılacak işlerini yaptılar yavaş yavaş.

Kristina’nın kendi evine gitme vakti iyice yaklaşmıştı. Fakat gelen gi-

den yoktu hâlâ. Balkonda oturan Hicran ve Kristina'nın birbirlerine olan endişeli bakışları hat safhadaydı ki bahçeye giren Nihat'ın arabasını görünce üzüntülü bakışların yerini heyecan dolu bakışlar almıştı. Çünkü arabanın içinde bir kaç kişi daha vardı. Hicran ve Kristina'nın nefesleri kesilmişti adeta. Dış kapıya doğru nasıl koştuklarını bilemediler ikisi de. Hicran koşarken ağrıyan ayağını bile unutmuş heyecan içinde arabaya doğru bakıyor, Ferhunde geldi mi gelmedi mi diye olduğu yerde kıvranıyordu resmen. İlk olarak arabadan inen şoför Nihat'ın kapısını açtı. Nihat ve Nihat'ın yanındaki hemşirenin yardımıyla Ferhunde'yi arabadan indirdiler incitmeden ve hemen tekerlekli sandalyeye oturttular. Sandalyeye oturan Ferhunde'nin yanına koşan Hicran'ın "Anneemm" diye yüksek sesle ağlaması Ferhunde'nin yüreğini dağlamıştı âdeta. Hiç konuşmayan Ferhunde, Hicran'ı görür görmez gözyaşlarıyla birlikte "Yavruuuuumm" diyerek ilk kelimesini etmiş, Hicran'ın yüzüne masum, özlem dolu bakarak herkesi ağlatmıştı. Bu acıklı buluşmadan sonra hep beraber içeriye geçtiler. Hemen salonda, Ferhunde için hazırladıkları bembeyaz işlemeli nevresim takımlı kanepeye oturttular usulcacık. Ferhunde Hicran'dan, Hicran Ferhunde'den gözlerini ayırmıyordu.

— Annecim istersen yatıralım seni ne dersin? diye soran Hicran'a gözlerini ve başını öne eğerek yatmak istediğini işaret etti. Çok yorgundu çünkü. Bedeniyle, beyniyle, yüreğiyle yorgunluğun en ağırını yaşıyordu o anda. Biraz uyusa iyi gelecekti belki de. "Tamam annecim kendini hiç yorma şimdi" diyen Hicran etrafındakilerin yardımıyla Ferhunde'yi dikkatlice yatırdıktan sonra "şimdi biz dışarı çıkıyoruz, sen dinlen rahat ol annecim" deyip başını okşadı ve koklayarak yüzünün her azasını öptü usulca. Sonra hep birlikte salondan çıkıp balkona geçerken Nihat bir işi dolayısıyla çıkması gerektiğini söyleyerek terk etti ortamı. İş dediği durum da sevgilisinin yanına gitmekti maalesef.

Hicran Kristina ve hemşire balkonda oturup konuşmaya başladılar. Daha doğrusu Hicran hiçbir şey anlamadan Kristina ve hemşireye bakıyordu sadece. Bu sırada Nihat'ın söylenenlere tercümanlık yapmak için bile yanında olmadığını düşünen Hicran aklından "Ah be yüreğim ne kadar dayanıklıymışsın acılara. Eşini buldun sandın ama bak yok," diye geçirdikten sonra kahve yapmak için mutfığa kalktı usulcacık.

Kahveleri yapmadan önce salonun girişinden sevgi dolu gözlerle yatağında uyuyan Ferhunde'yi izledi bir süre ve yine içinden "Sana sonsuz şükürler olsun Rabbim. Ne olursa olsun anneciğimi yanıma getirdin ya işte bu her şeye değer," diye düşündükten sonra kahveleri yapıp balkona çıktı gülümseyerek. Şahit olduğu manzara şaşırtmıştı hemşireyi. Hicran'ın yardımcısı olduğunu söyleyen Kristina oturuyor, evin hanımı ise servis yapıyordu. Daha sonra Kristina'nın yanına oturdu Hicran ve hemşirenin ismini sordu ikisinin yüzüne bakarak. İsmi söyleyen hemşire tebessüm edip memnun olduğunu söyledikten sonra Ferhunde'yle ilgilenmek üzere yirmi dört saat orda kalacağını söyledi Hicran'a bakıp. Ne dediğini anlamayan Hicran direkt olarak Kristina'nın yüzüne bakınca;

— Hep uyu burada, diyen Kristina hemşireyi işaret etti tebessüm ederek. Güldü Hicran ve "hoş geldiniz" dedi hemşireye bakıp. Bulunduğu ortamı sevmişti hemşire. Kalacağı sürece rahat edeceği düşünceyle başlamıştı ilk gününe fakat umduğu kadar uzun süre kalmamıştı sevdiği o ortamda. Çünkü kendini o kadar çabuk toparlamıştı ki Ferhunde, hemşire ve doktorun bakımına gerek bile kalmamıştı artık. Bir ay gibi kısa bir süre sonunda tamamen iyi olan Ferhunde, Hicran ve Kristina'yla birlikte muhabbete doyamadıkları dakikaların lezzetini çıkartmaya bakarak dolu dolu geçirmeye çalışıyorlardı günlerini. Bir de Müslüman olan Kristina'nın vesilesiyle eşinin ve çocuklarının da Müslüman olması çok daha farklı bir atmosferle süslüyordu bulundukları ortamı. Bu durum Nihat'ın gözüne iyice çarpmıştı. Çok kıskanıyordu Hicran'ı. Hicran'ın kendisinin yanındayken huzursuz oluşu, Ferhunde ve Kristina'yla birlikteyken ise bir o kadar mutlu oluşu içi içini yemesine sebep oluyordu. İşlerini tam toparlamaya başlamışken tekrar borç batağına giren Nihat'ın nerdeyse her gün eve içkili gelmesi haklı olarak Hicran'ın huzurunu kaçırmaya yetiyordu. Her işi yokuş aşağı giden Nihat'ın morali çok bozuktu. Sevgilisine dahi gitmiyordu artık. Hiçbir şeyden mutlu olamıyordu. Nefsine hoş gelen huylarının hayatına bir karaçalı gibi oturduğunun farkında olmasına rağmen, bulunduğu bu girdaptan çıkmasına gururu el vermiyordu ne yazık ki. Ferhunde de farkındaydı aslında bu durumun. Ne zaman Hicran'ın ağzını arasa gülümseyerek çok mutlu olduğunu söyleyip geçiştiriyordu durumu. İçin-

de bulunduğu sıkıntıyı sadece Allah’a arz etmeyi tercih eden Hicran, durmadan içindeki hüzne inşirah ferahlığı istiyor dünya ve ahiret saadeti için sabırla bir yerlere varacağına inanarak hayatını idame etmeye gayret gösteriyordu.

Nihat ve Hicran’ın dört yılı dolan evlilikleri bu şekilde sürerken bir gündüz vakti Nihat’ın eve içkili gelmesi ortamı karıştırmaya yetmişti. Yine havanın güzel olduğu bir gün balkonda oturan Ferhunde, Hicran ve Kristina aralarında yaptıkları hoş muhabbet esnasında ayyaş bir duruşla karşılarına dikilen Nihat;

— Oooo keyifler yine gıcırında. Hicran Hanım bakıyorum da çok mutlusunuz. E tabii yediğin önünde yemediğin arkada olunca böyle oluyor işte değil mi? Zil zurna sarhoş olan Nihat’ın bir dediği bir dediğini tutmuyordu o anda. Konuşmasına ağlamaklı bir ses tonuyla devam eden Nihat; “Senin için aldığım o güzelim arabaya bir kere bile binmedin bee yazıklar olsun sana, nasıl bir kadınsın sen?” deyince ne yapacağını şaşırmıştı Hicran, bir Ferhunde’nin yüzüne bir Kristina’nın yüzüne bakıyordu mahcup gözlerle. Ferhunde’nin ilk kez böyle bir duruma şahit olması kahretmişti Hicran’ı. Çünkü Ferhunde’nin üzülmelerini hiç mi hiç istemiyordu. Nihat’la arasında olan mevzularda mutluluk oyunu oynama tercihinin kullanıyordu her zaman. Ta ki durum bu raddeye gelinceye kadar. Şaşkın bir vaziyette yerinden fırlayan Hicran;

— Nihat bu halin ne? deyip sanki gördüğü duruma ilk kez şahit olmuş gibi Ferhunde’ye ve Kristina’ya bakıp tebessüm etmeye çalışarak durumu örtbas etme çabasıındaydı. Nihat’ın elinden tutarak tatlı bir dille “Hadi gel Nihat, hadi yukarı çıkalım, moralin çok bozuk senin belli. Herhâlde işte bir şey oldu. Gel canım gel hadi yukarda konuşalım,” deyip onu sakinleştirmek için bir çocuk edasıyla yanağını okşuyordu. Haddini iyice aşan Nihat, Hicran’ın elini tutup silkelemesiyle birlikte Ferhunde ve Kristina’ya dönüp parmağıyla işaret ederek; “Bunları burada görmek istemiyorum artık. Tahammülüm kalmadı. Derhal terk edin evimi,” diye yüksek sesle bağırdı. Bu sırada Nihat’ın hemen önünde yerde duran Müezza kızgınlığını belli edercesine Nihat’ın yüzüne bakıyordu. Kendini bilmez tavırlarına devam eden Nihat, öyle öfkelenmişti ki artık kendini kontrol edemiyordu. Tam bu an önünde

duran Müezza'ya bir tekme attı ve Müezza'nın duvara çarparak baygın bir şekilde yere serilmesine sebep oldu. Çığlıkların yükseldiği ortamda yerden Müezza'yı kucağına alan Hicran kendini evden dışarıya attı ağlayarak. Müezza'nın kafasından akan kanlar Hicran'ın eline koluna bulaştıkça, Hicran'ın panik hali daha da çoğalıyor coşan gözyaşlarıyla birlikte hem koşuyor hem "Yardım ediiiiinn! Ne olur yardım edin" diye bağıyordu çıktığı sokakta. Bu sırada Hicran'ın önünde duran arabanın şoförü panik içerisinde arabanın camını açtıktan sonra;

— Sakin ol bacım atla çabuk, bir iki sokak ötede sana yardım edecek bir yer biliyorum. Hicran hiç düşünmeden, alelacele arada kesilen nefesiyle arabaya bindi. Arabaya biner binmez Hicran'ın kucağında gözlerini aralayan Müezza "iyiyim" der gibi masum bir bakışla bakıyordu Hicran'ın yüzüne. Hicran'ın arka arkaya durmak bilmeyen gözyaşları Müezza'nın üzerine damlıyordu. Bu esnada sadece "Ya Şafi Ya Şifa, Ya Şafi Ya Şifa" diye sesli bir şekilde zikrediyordu. Çok ilginç, mucizevi bir tevafuk gerçekleşmişti o anda. Arabanın şoförü hem acele ettiği için önüne bakmaya çalışıyor hem de arka koltukta çaresizce çırpınan Hicran'a bakıyordu dikiz aynasından. Yaşadığı durum karşısında şoke olan şoför afallayan halini toparlamak için "Allah'ım sen aklıma mukayyet ol" diye durmadan dua ediyordu içinden. Çünkü o esnada arabaya binen kız, şoförün yıllar yılı aklından bir an olsun çıkaramadığı Hicran'dı. Hicranın hafızlığını bitirip kendi yaşadığı şehre döndüğü günden beri yanan yürek acısını Allah'a sığınarak dindirme çabası içindeydi Arif. Evlenmemiştii de. Çünkü evlendiğinde içinde yaşadığı acıyı evleneceği kişiye yansıtp, karşısındaki insanın da hayatını karartmaktan korkuyordu. Bir daha Hicran'ı görmesinin mümkün olmadığını düşünerek yaşıyordu fakat bunu düşünürken bile canının acımasına alışmıştı artık. Arif'in Hicran'ı buralarda görmesi ise imkansızdı. Bu yüzden de arka koltukta gözü o anda Müezza'dan başka bir şey görmeyen Hicran'a, Hicran olabileceğine ihtimal vermeden bakıyordu sadece. "Hayal görüyorum herhâlde ya da Hicran'ın ikizi bu kız" diye düşünen Arif, kaldığı evin kapısının önünde durduktan sonra alelacele arabadan inip Hicran'ın oturduğu tarafın kapısını açarak;

— Gel bacım gel içeri buyur. Önemli bir şeyi yoktur inşallah kedinin"

dedikten sonra yavaş bir şekilde Hicran'ın kucağından Müezza'yı alarak evin içinde ilerlemeye başladı hızlı adımlarla. Teslim olmuş bir vaziyette Arif'in arkasından koşan Hicran;

— Allah'ım ne olursun bir şey olmasın, ne olursun Rabbim bana bağışla onu. Şimdi bu acıya hiç hazır değilim Allah'ım dayanamaaaamm, diye ağlamaktan mecali kalmamış bir vaziyette yakarıyordu Allah'a.

Odaya girince malzeme çantasını yanına alan Arif kanepeye oturduktan sonra o boncuk gözleriyle yüzüne bakan Müezza'nın kanayan bölgesini ilaçla temizledi önce. Sonra sargı beziyle sardı kafasını. Hemen sonra vücudunun diğer kısımlarını usulcacık kontrol etti eliyle kırık, çıkık var mı diye. Bir yandan tedavisini yapıyor, bir yandan da "Allah'ım çok şükür ki malzemelerimi almaya nasip ettin bana" diye şükrediyordu Allah'a içinden ve Müezza'nın durumunda önemli bir şey olmamasının sevinciyle Müezza'nın yüzüne bakıyordu tebessüm ederek.

— Maşallah Sübhanallah diyelim önce bu güzelliğe, dedikten sonra Hicran'a bakıp "Çok şükür iyi, vücudunda hasar alan başka bölge de yok. Anladığım kadarıyla yalnızca kafa bölgesi incinmiş ama biraz kanaması iyi olmuş aslında. Yoksa hasar içerde kalırdı Allah muhafaza." Konuştuğunun her kelimesini can kulağıyla dinleyen Hicran'a dünyaları vermişti sanki Arif. Müezza'nın pansumanı yapılırken başucunda yerde oturan Hicran bir an olsun Müezza'dan gözünü ayırmadan bakarak dua edip üflüyordu durmadan. Bir kez bile Arif'in yüzüne bakmayan Hicran, pansuman biter bitmez yavaşça Müezza'yı kucağına aldıktan sonra Müezza'nın sarılı olan kafasına dudaklarını öper gibi değdirdi incinmesin diye. Daha sonra başını kaldırıp Arif'in yüzüne tebessüm ederek bakıp;

— Allah razı olsun sizden Hızır gibi çıktınız karşıma, diyen Hicran daha üstüne bir kelime bile etmeden heyecandan açılan gözleriyle birlikte Arif'e odaklandı o anda. Şoke olmuş bir vaziyette, olduğu yerde kalan Hicran, birden gözlerine gelen kararmayla birlikte elini gözlerinin üzerine koyup alına doğru sürterek arka kısmında olan koltuğa oturdu yavaşça. O anda Arif'in yaşadığı duyguları birebir yaşayan Hicran bir süre öylece durduktan sonra kucağında duran Müezza'ya bakarak;

— Çok kötü oldum Müezza. Biraz oturalım sonra kalkarız olur mu? dedikten sonra Hicran'ın çok fena olduğunu gören Arif;

— Bir saniye durun. Tuzlu bir ayran yapayım rahatlatır sizi. Sanıyorum tansiyonunuz düştü, diyerek mutfağa doğru ilerlemeye başladı hızlı adımlarla!

İnanamıyordu Hicran. O olabilir miydi acaba? Lisani da Türkçeydi. “Yok canım” dedi kendi kendine Müezza’ya bakıp tebessüm ederek. Yoksa rüya mı görüyordu Hicran? “Rüya olsun. Kâbusla başlayan fakat Arif’in vesile olarak seni iyi etmesine sebep olan sonu muhteşem biten çok güzel bir rüya. Değil mi Müezza?” dedi alçak bir ses tonuyla! Bu sırada elinde bir bardak ayranla içeriye giren Arif, Hicran’ın alçak ses tonuyla söylediği cümlelerin içerisinde geçen Arif ismini net bir şekilde duyunca kendi kendine gülümseyerek “Kafayı yıyorum galiba” deyip ayranı dökmek için titreyen elini zapt etmeye çalışarak uzattı bardağı. Aynı şekilde tir tir titreyen elleriyle ayranı alacakken Müezza’yı kucağından yan tarafına yatan Hicran;

— Müezza sen biraz yat canım tamam mı? diye sessizce söyleyip ayranı aldı Arif’in elinden sakın olmaya gayret göstererek.

— Ya demek Müezza ismi. Ne güzel. Peygamberimizin kedisinin ismi, deyince şoku artan Hicran içtiği bir yudum ayranı öksürmeyle birlikte dışarı püskürtünce “Helal helal” diyerek hafif bir şekilde Hicran’ın sırtına vurdu Arif. “Yok yokk bu bir rüya. Yabancı bir şehirde ne ararsın o?” diye düşünerek kendisini toparlamaya çalışan Hicran gözlerini kapattı ilk önce, sonra elini kalbinin üzerine koyup salavat çekti ve derin bir nefes alarak Arif’in yüzüne baktı bir süre ve;

— Bu bir rüya değil mi Arif?

Hicran’ın bu sorusu karşısında ne diyeceğini bilemeyen Arif kıpkırmızı olan yüzüyle odadan nasıl çıktığını bilemeden diğer odaya geçtikten sonra iki eliyle kafasını sıkıp;

— Allah’ım inanamıyorum! İnanamıyorum Allah’ım Hicran bu, dedi

mutluluktan dolan gözyaşlarıyla. Ama ne arıyor ki burada? Rüyaysa bile bu rüyadan uyanmak istemeyen Arif, Hicran'ın yanına gidip doyasıya sarılmak düşüncesiyle çıktı odadan hızlıca. Hicran'ın yanına giderken yerinden çıkacakmış gibi çarpan kalbini tutarak odaya girdi. Odada kimsenin olmadığını görünce kapıda donmuş bir vaziyette durdu bir süre. Bakındı etrafına. Hayır rüya değildi bu? Hayal de değildi Hicran'dı o. Müezza'nın kanlı pamukları duruyordu orada. Peki nereye gitmişti ki bu kız? "Allah'ım sen bana yardım et" diyerek dışarı doğru koştu tek nefesle. Panik içinde etrafına bakındı ilk önce fakat kimseler yoktu ortalıkta. Sonra sokağın başına kadar koştu ama yine göremedi kimseyi. Hemen gerisin geriye dönerek arabasına bindi hızlıca. Hicran'ı gördüğü evin önüne gitmek düşüncesiyle çalıştırdı arabasını. Bir kaç sokaktan geçtikten sonra durdurdu arabasını ve devam eden heyecanı ile indi arabadan. Yine bakındı etrafına, kimseyi göremeyince bir saat kadar önce kucağında Müezza'yla birlikte çırpınarak yardım isteyen Hicran'ı çıkarken gördüğü bahçe kapısına yaklaştı usulca. O sırada villanın merdivenlerinden çıkan Hicran'ı görünce içi rahatlamış bir şekilde kaldığı arkadaşının evine geri döndü hiç ses etmeden.

Bir süre önce evden apar topar çıkan Hicran içeriye girerken Ferhunde ve Kristina'nın merakına hak vererek hızlı hızlı balkona doğru yönlendirdi adımlarını. Balkona gelince gördüğü manzara karşısında;

— Ben geldim. Ağlamayınnn, sevinin, bakın çok şükür ki Müezza çok iyiii, dedi sevinç içinde. Fakat Ferhunde ve Kristina ağlamaya devam ediyor, Hicran'a bir şeyler söylemek için debelenip duruyorlardı. Ferhunde ve Kristina'nın hallerinin normal olmadığını gören Hicran sakın görünmeye gayret ederek Müezza'yı yavaşça sedirin üzerine yatırdıktan sonra Ferhunde ve Kristina'nın karşısına oturup;

— Anne ne oldu? Anne ne oldu? diye sordu kötü bir haber alacağı hissiyatıyla. Hicran'ın sorusuna ağlamaktan cevap veremiyordu Ferhunde. Kristina ise tutulmuş bir vaziyette şokla bakıyordu Hicran'ın yüzüne. Üst üste yaşadığı olaylar karşısında çok fazla yıpranan Hicran birden yükselttiği sesiyle;

— Allah aşkına söyleyin, patlatmayın insanı, diye hiddetli bir şekilde

çıkışınca bu durumuna alışkın olmayan Ferhunde ve Kristina bir anda kendilerine geldiler. Hicran'ın bu tepkisi ile birden dili açılan Kristina kekeleyerek de olsa daha düzgün olan Türkçesi'yle;

— Sa-kiin-ol ama tamam mı Hicran? diye Hicran'ın yüzüne kıyamadığını belli eden üzgün bir bakışla baktıktan sonra ne diyeceğini merakla bekleyen Hicran'ı daha fazla bekletmeden Nihatt, Nihat ölmüşş, dedi titreyen sesiyle.

Yaşadığı bunca olaydan sonra şaşırmamayı öğrenmişti Hicran. Hayat öyle bir yağurmuştu ki acısıyla tatlısıyla pişmişti artık. Anında dolan gözlerinden süzülen yaşlarla birlikte derin derin düşünmeye başlamıştı. Evlenene kadar yaşadıkları ve evlendikten sonra Nihat'la geçirdiği her an çok fazla büyütmüştü Hicran'ı. Dünya denen aldatıcı mekân bu kadardı işte. Malmış, mülkmüş, arzuymuş, istekmiş yani nefsin hoş gösterdiği her şeyin yalan olduğunu tekrar tekrar hatırlatıyordu dünya Hicran'a. Aşkla başlayan evliliklerinin yuvam diyeceği evine geldiği ilk günden başlamıştı Hicran'ın acı sınavı. Nihat'ın yaptığı aykırı davranışlarına, hırpalamalarına, söylediği bıçaktan keskin olan sözlerine “bak Nihat yanlış yapıyorsun, bak Nihat haksızsın, bak Nihat pişman olacaksın, yazık ediyorsun kendine” diye uyarıda bulunsa bile şeytanın verdiği vesveselerle çirkin olan davranışları Nihat'a hoş geliyor, kendisini sonuna kadar haklı görmesine sebep oluyordu ne yazık ki. Kendi kendine binbir düşünceyle mücadele ettikten sonra içi ürperen Hicran;

— İnnâ lillahi ve innâ ileyhi raciûn (*Elbette biz, Allahü teâlânın kuluyuz, ölümden sonra dirilerek yine O'na döneceğiz!*)” diye Bakara suresinin 156. ayeti kerimesini söyledikten sonra; “Rabbim rahmetiyle muamele etsin inşallah” diyerek masanın üzerinde olan peçeteden alıp yanaklarını ıslatan yaşlarını sildi sakince. Hicran'ın aldığı bu habere karşı verdiği tepki, karşısında oturan Ferhunde ve Kristina'yı bir yandan şaşırtmış bir yandan da Hicran'ın tecrübelenip ne kadar güçlü bir kadın olduğunu görmelerine vesile olmuştu.

— Yavrum benim, annem, dünyalar güzeli kızım benim, dedi ağlayan bitkin sesiyle ve derin bir nefes aldıktan sonra devam etti sözlerine; “Hicran ben şu an sende ne gördüm biliyor musun annecim?”

Cevabı duymak için ‘ne’ der gibi sadece başını sallayan Hicran’ın ellerini tutup dudaklarına götüren Ferhunde avuçlarının içini doyasıya öptükten ve başını kaldırıp duygulu gözlerle Hicran’ın gözünün içine baktıktan sonra “Olgunluk çığırını aşmış bir kadını canlandırdın şu an benim gözümde anneciğim” ve Kristina’ya doğru dönerek “değil mi Kristina?” dedi Hicran’da gördüğü şeyi Kristina’nın da tasdik etmesini beklediğini ifade eden bir duruşla.

— Hicran gibi hiç görmedi ben zaten, diye cevap veren Kristina’ya ve Ferhunde’ye bütün vücudu ürpermiş bir şekilde bakan Hicran;

— Nasıl ölmüş? diye sorunca, donuk bir vaziyette durumu bildiği kadar anlatmaya başladı Ferhunde;

— Müezza’yla çıktığın gibi Nihat’ta senin arkandan alelacele arabayla çıktı. Sen gelmeden az önce de telefon geldi. Kristina konuştu. Trafik kazası, diye arada kesilen nefesiyle durumu anlatmaya çalışan Ferhunde zapt edemediği gözyaşlarıyla birlikte derin bir nefes aldıktan sonra cesedini tanıyamamışlar ilk önce. Çünkü kafası paramparça olmuş.

Ferhunde’nin verdiği bu kara haber karşısında Hicran’ın gözlerinden sicim gibi boşalan gözyaşlarıyla birlikte, hafızlık dönemlerinde bir muhabbet esnasında hocasının söyledikleri ve bu söylediklerini anı defterine yazdığı geldi birden aklına. Oturduğu yerden sakince kalktıktan sonra salondaki dolaptan defterini alıp tekrar geldi balkona. Masaya otururken Ferhunde’ye bakan Hicran;

— Anne sana hafızlık döneminde çok büyük acılar yaşamış yürekli bir arkadaşımдан bahsetmiştim hatırladın mı?

— Arzu, Arzu’ydu değil mi? dedi kızının ne anlatacağını merak eden gözleriyle Hicran’a bakarak.

— Bir gün Arzu’yla muhabbet ederken konuştuğumuz şeylere kulak misafiri olan hocam yanıma gelip bir takım nasihatlerde bulunmuştu bize. Benim de o kadar hoşuma gitmişti ki bu nasihatler hemen anı def-

terime eklemiştim. Şimdi o yazdıklarım aklıma geldi birden, dedikten sonra yazdığı satırları okumaya başladı hafif titreyen sesiyle.

“Yaşadıkça çevrende bilinçsizce yaşayan insanların çok fazla olduğunu görüyorsun maalesef. En acısı da ifade etmeye uğraşıyorsun fakat karşı tarafın anlamamakta ısrar edip üste çıktığını görüyorsun. Kahroluyorsun kendi kendine. Uyardığın zaman kırıldıklarını, söylediklerini iştioyorsun fakat kendilerinin söyledikleri sözlerle seni paramparça ettiklerinin farkında bile olmadığını görüyorsun şaşırarak. Sonra işte insanların farkındalığı buraya kadarmış diyorsun kendi kendine yine üzülererek. En sonunda feraset sahibi bir kul olmanın, her kula nasip olmadığını düşünerek teselli veriyorsun kendi kendine yine. Tam anlamıyla asıl büyüdüğünü, eskiden yaşadığın durumlarda kendini büyüdüğünü sandığını fark ettiğin an anlıyorsun işte. Yaşam sürecinde, kan revan olmadan, dikenli yollardan geçmeden, tecrübe almanın mümkün olmadığını idrak ediyorsun bütün benliğine. Olgunluğun sonu olmadığını bildiğin vakit, işte tam da o vakit büyüyorsun aslında.”

Okudukları biter bitmez eliyle gözyaşlarını silen Hicran devam etti konuşmasına “Hocam bu mısraları tam da benim için söylemiş sanki. Hocamın da genç yaşta eşi iş kazasında ölmüş. Oğluna üç aylık hamileyken hem de. Hocamın bize ne anlatmak istediğini şimdi çok daha iyi anladım. Yani demem o ki olgunluğun sonu yok. Daha neler yaşayacağız kim bilir yeter ki Rabbimin uyardığı doğru yolda ilerleyelim inşallah” dedikten sonra bir Ferhunde’ye, bir Kristina’ya baktı buğulu hicranlı gözleriyle. Hicran’ın okuduğu bu mısralar derinden etkilemişti Ferhunde ve Kristina’yı. Gözyaşlarıyla birlikte yürekten bir “Âmiinn” sözüyle Hicran’ın gözünün içine baktılar ikisi de. Süzülen yaşlar ortamı hüzne boğsa da Hicran’ın o anda yürekten söylediği “Hasbünallahi ve nîgmel vekil” (*Allah bana yeter; O ne güzel vekil*) ayeti ortama derin bir serinlik katmıştı resmen. Zaten okuduğu tespihler sayesinde yanan yüreğini serinletmeyi başarabiliyordu ancak. Yüreği sıkışıyordu âdeti. Şimdi nasıl söyleyecekti Nihat’ın öldüğünü Zehralara? Düşündükçe acısı artıyor, üzerindeki yükün ağırlığı daha da büyüyordu yüreğinde. Bu yükten bir an önce kurtulmak isteyen Hicran oturduğu yerden birden kalkarak;

— Anne Zehra teyzelere hemen haber vermemiz lazım. Cenazeye

yetişebilirler mi acaba? Ona göre biz de bakarız işimize, dedikten sonra Zehra'ya haber vermek üzere salona doğru yürümeye başladı hızlı adımlarla. Bu arada Hicran'ın arkasından giden Ferhunde ve Kristina ilk önce merak içinde Müezza'nın yanına yaklaştılar nasıl diye. Hiçbir şeyden habersiz olan Müezza'nın sedirin üzerinde mışıl mışıl uyuduğunu görünce salona doğru yönlendirdiler adımlarını. Çok zgn ve tedirgin olan Hicran metanetli duruşuyla Zehra'nın telefonu açmasını beklerken sürekli tespih çekiyordu içinden. Zehra'yı beklerken telefona cevap veren Vildan olunca, Vildan'ın da hamile olduğunu bildiği için, durumu söylememeye karar vererek neşeli bir tavırla hal hatır sorduktan ve iki dakika kadar konuştıktan sonra acele bir yere yetişmesi gerektiğini söyleyerek kapattı telefonu. Telefonu kapatıp derin bir nefes alan Hicran, annesine sarılıp coşkulu bir şekilde ağlayarak içini boşalttıktan sonra kendini toparlayıp;

— Syleyemedimm anneee. Kıyamadım Vildan'a. Zaten bu durum-da söylemem doğru olmazdı.

— En doğrusunu yaptın kızım. Az kaldı zaten doğuma. Doğum olsun öyle söyleriz, dedi gözyaşlarını silerek. Daha sonra Kristina'ya dönen Hicran;

— Abla hastaneyi arayıp sorar mısın? Cenazeyi yarın defnetmek için işlemlere bugünden başlamak mı gerekir? Çünkü cenazeyi bekletmek uygun değil? Ne kadar çabuk defnedilirse, o kadar makbul. Yarın ğleden sonraya kaldıralım Allah'ın izniyle, deyince hemen hastaneyi arayan Kristina, Nihat'ın doktor arkadaşıyla görüştükten ve telefonu kapattıktan sonra Nihat'ın diğer yakınlarının da işlemleri halletmiş olduklarını söyledikten sonra abdestlerini tazeleyerek Nihat için okunacak olan Tebareke hazırlıklarına başladılar böylece.

Bir, iki, üç dört derken Nihat'ın ölümünün beşinci gününde akşam namazlarını kıldıktan sonra tam Tebareke okumaya başlayacakken kapının zili çaldı. Kapıya bakmaya giden Kristina, gelen kişinin ismini sorduktan sonra içeriye girip kanepede oturmuş Kur'an'ı elinde olan Hicran'a bakarak;

— Arif adında bir genç seni çağırıyor, diye sakince söyledi. Hicran’ın birdenbire kıpkırmızı olan suratı ve telaşlı hali Ferhunde ile Kristina’nın meraklanmalarına sebebiyet vermişti. Hızlı adımlarla dış kapıya doğru yürüyen Hicran’ın, Arif’i ilk gördüğü gün yaşadığı durum hâsıl olmuştı yüreğinde. Yaşadığı tecrübelerle çok fazla olgunlaşan Hicran, şu an karşısında duran adamın kendisinin ruh ikizi olabileceğini hissetmişti. Tır tır titreyen yüreğiyle Arif’e doğru yaklaştı usulca. Birbirlerinin yüzüne bakmadan kapının ağzında durdular bir süre.

— Selâmün aleyküm Hicran, diyerek söze başlayan Arif’e ‘Aleyküm selâm’ diye yanıt verdi Hicran. Bu diyalogun başı Arif’e, Hicran’ın Hicran olduğu konusunda tamamen emin olmasına sebep olmuştı. “Şeyy Muezza’yı çok merak ettim. Nasıl?” dedi Arif heyecanını belli eden bir vaziyette. Arif’in sorusuna tebessüm ederek yanıt veren Hicran yüreğinde duyduğu minnetle birlikte “Çok şükür çok iyi Muezza. İçerde şimdi mışıl mışıl uyuyor. Allah senden tekrar tekrar razı olsun,” diye başını kaldırmadan söyleyen Hicran’a “Âmin senden de razı olsun Rabbim” dedi Arif, Hicran’ın yüzüne bakarak. Öyle farklı bir atmosfer vardı ki ortamda ikisinin de yürekleri birbirlerini hasretle çağırıyordu sanki. O anda düşüncesinden dolayı kendi kendinden utanan Hicran birdenbire silkelenerek içinden “Allah’ım affet beni, saçmaladım. Yanlış düşüncelerden muhafaza eyle Rabbim! Daha Nihat’ın ölümünün beşinci günü, ben neler düşünüyorum. Belki o da evli, çoluk çocuğu var belki. Allah’ım affet beni, affet Rabbim” diye bir an için beyninden binbir düşünce geçiren Hicran ciddileşen yüz ifadesiyle birlikte “acele yetiştmesi gereken bir işim var beni bekliyorlar içerde. Yani girmem lazım içeriye kusura bakma oldu mu?” dedikten sonra tam içeriye girecekken “Asıl sen kusura bakma rahatsız ettim” deyip arkasını dönen Arif merdivenlerden incekken tekrar Hicran’a doğru dönüp “Seni burada gördüğüme sevindim Hicran. Ayrıca nasipse yarın gidiyorum. Hoşça kal, Allah’a emanet ol.” deyip hızlı bir şekilde merdivenlerden inmeye başladı. Arif’in gideceğini duyunca âdeta yüreğinden bir şeylerin koptuğunu hisseden Hicran, arkasından “Ariiff” diye seslendikten sonra “Hocama çok selam söyle. Siz de Allah’a emanet olun.” Birden dönüp Hicra’nın yüzüne gülümseyerek bakan Arif “Aleyküm selâm” deyip hızlı adımlarıyla çıktı evden.

İçeriye dönen Hicran, Ferhunde ve Kristina'nın gelen kişinin kim olduğu hakkında meraklandıklarını görünce;

— O gün Müezza'nın iyi olmasına sebep olan kişi. Müezza'yı merak etmiş de, dedikten sonra daha fazla bir şey demeden oturup sesli bir şekilde yatsı vaktine kadar okunması gerekli olan sureleri duygulu bir ses tonuyla sesli bir şekilde okuduktan sonra duasını yaptı.

15. BÖLÜM

Gece olmuş herkes yataklarına çekilmişti. Arif kendi yatağında, Hicran ise kendi yatağında binbir düşünceyle kıvranıyordu âdeti. Ne arıyordu acaba burada? Evli miydi acaba? Çocuğu var mıydı acaba? Acaba, acaba; acaba diye düşünürlerken yine aynı anda teheccüd namazı kılmaya kalktılar ikisi birden. Namazlarını kılıp dualarını ettikten sonra Hicran çıktığı balkonlarında kendi kendine sorduğu sorular ve yine kendi kendine verdiği cevapların en sonunda bir karara vardı. Evet kararını vermişti. Arif kendi memleketine gitmeden yanına gidecekti. Allah'ın emirlerine karşı çok fazla itina gösteren Hicran, ilk kez iddet konusunda bocalıyor ve Arif'in yanına gitmesi gerektiği gerekçeler daha baskın çıkıyordu o anda. "Affet beni Rabbim. Evden çıkacağım ama çok zorunluyum biliyorsun Rabbim," diye korku içinde durmadan dua ediyordu Allah'a. Daha sonra yatağına yatma düşüncesiyle içeriye girdi. Saate baktığında, saatin sabah namazı vakti olduğunu görünce zamanın nasıl da çabuk geçtiğini düşünerek, namaza durdu huşuyla. Namazı bittikten sonra henüz uyuyan Ferhunde'nin yanına gidip seslendi usulca-cık. Yattığı yerden hemen fırlayan Ferhunde, abdestini aldıktan sonra kibleye karşı tespih çeken Hicran'ın yanına geçerek durdu namazına. Ferhunde'nin de namazı bitince güneş doğana kadar tespih çekip dua ettiler Allah'a. Güneşin doğmasıyla gelen Kristina direkt olarak mutfığa girdikten sonra hiç ses etmeden çayı koyacağı sırada mutfığa giren Hicran, Kristina'nın geldiğini görünce Ferhunde'yi de mutfığa çağırdı ve bir süre ikisinin suratlarına baktıktan sonra masayı işaret ederek oturmalarını rica etti. Sonra Müezza için yardımcı olan kişinin aslında hocasının oğlu olduğunu ve Müezza'yı sormak için geldiği gün ona kovar gibi davrandığını, bunun da içine dert olduğunu, kendisinin bugün memleketine döneceğini, hocasına bir şeyler göndermek istediğini söyleyerek alelacele hocasına vereceği şeyleri hazırlamak üzere üst kata çıktı. Ütü odasında bulunan dolaptan kendi elleriyle ördüğü bir patik ve bir oyallı havluyu paket yapıp çantasına koydu ve tekrar koşar adımlarla indi merdivenlerden. Aşağıya inince mutfakta oturan Ferhunde ve Kristina'ya kapıdan bakan Hicran;

— Allaha emanet olun, diye temennide bulununca;

— Kızım kahvaltı etseydin ilk önce, ne bu acele?" diyen Ferhun-

de'ye;

— Fazla kalmam anne, hemen geleceğim Allah'ın izniyle. Arif'in uçağı kaçta bilmiyorum. Memlekete dönmeden yakalamam lazım onu, dedikten sonra portmantonun üzerinde olan dış kıyafetlerini üzerine giyen Hicran kapıyı açtı ve merdivenlerden inmek üzereyken bahçe kapısından yavaş adımlarla ona bakarak Arif'in gelmekte olduğunu gördü.

Merdiven basamağında donmuş bir şekilde Arif'e baka kalan Hicran;

— Ben de şimdi sana güle güle demek için geliyordum Arif, utangaç olan yüzünü öne eğdikten sonra “ama sen benden önce davrandın” diye söyleyince yanına yaklaştı ve;

— Öncelikle başın sağ olsun Hicran, diyen Arif'in yüzüne eğili olan başını birden kaldırıp bakan Hicran;

— Allah razı olsun. Ben de dün acelem olduğunu söyleyip içeri girdim ya Tebarekeleri okumak içindi. Sana neden öyle söylemedim, kovar gibi yaptım diye gece uyku tutmadı inan, dedi yine başını öne eğip utangaç bir tavırla. Sonra yine başını kaldırıp “Peki sen nerden duydun?” diyen Hicran'a bu sefer gözleriyle yere bakan Arif;

— Şey dün buradan çıkarken evinde kaldığım arkadaşımın arkadaşını gördüm o söyledi. Acı bir ölüm olmuş çok üzüldüm. Allah sabır versin.

— Âmin. Tekrar Allah razı olsun, dedikten sonra elindeki paketi te-bessüm ederek Arif'e uzatıp “Hocama çok selam söyle olur mu? Kendi ellerimle ördüm bunları” diyen Hicran'ın yüzüne bakan Arif Hicran'ın birden dolan gözlerini görünce kendisi de duygulu gözlerle teşekkür edip tekrar eğdi başını öne doğru ve devam etti konuşmasına “Biliyor musun Hicran annemle aramızda halen muhabbetin geçiyor.”

Çok utanmıştı Hicran. Arif'in söylediği bu söze “Yaa” diyerek cevap verdi sadece. Sessiz olan o ortamda bir süre duruldu öylece. Sonra or-

tamın sessizliğini bozan Hicran;

— Sen ne arıyorsun burada?

— Kısa bir süreliğine bir işim gereği gelmiştim.

— Halletmişsindir inşallah.

— Hallettim Elhamdülillah, deyip bir süre durduktan sonra sorsun mu, sormasın mı diye düşünürken kızaran suratıyla konuşmasına devam eden Arif “Peki sen ne arıyorsun burada?”

— Çok uzun hikâye. Kader diyelim. Vaktin varsa içeri buyur, hem bir çay ikram edeyim sana, hem konuşalım, dedi sıkıla sıkıla.

— Uçağın kalkmasına yarım saatim kaldı. O yüzden erken geldim sana kusura bakma bu arada, dedikten sonra çekindiğini ifade eden bir üslupla “Sana ulaşabileceğim bir telefon numaranı istesem, vermen mümkün mü acaba?”

Hiç tereddüt etmeden, heyecan içinde “Tabii ki var bir saniye” deyip içeriye salon tarafına giren Hicran dolaptan not defteri ve kalem aldığı gibi portmantonun üzerinde telefon numarasını yazıp dışarı çıktı tekrar ve hiç konuşmadan Arif’e doğru uzattı telefon numarası yazılı kâğıdı. Çok mutlu olmuştu Arif. Çünkü Hicran’ın da verdiği tepki kendisiyle aynı duyguları taşıdığı hissiyatını yaşamasına sebep olmuştu o anda. Birden saatine baktı ve;

— Artık müsaade isteyim ben. Havaalanına ancak yetişeceğim, dedikten sonra duygulu gözlerle Hicran’ın gözlerinin içine bakan Arif “Kendine iyi bak Hicran. En güzele emanetsin.”

Sadece çok alçak bir ses tonuyla “Sen de” deyip yaş dolan gözlerini Arif’in görmemesi için hemen içeriye girip kapıyı kapatan Hicran ağlamak için coşan yüreğiyle birlikte üst kattaki lavaboya doğru ilerlemeye başladı hızlı adımlarla. Lavaboya girip kapıyı kilitledi hemen ve sızlayan yüreğini bastırmak için doyasıya ağlamaya başladı. Hicran’ın hızlı hızlı

yukarıya çıktığını gören Ferhunde ve Kristina arkasından merak içinde merdivenlerden çıkmaya başlamışlardı ki üst kattan gelen hıçkırık sesini duydukları gibi birbirlerinin yüzlerine panik içinde bakışları bir olmuştu o anda. Hicran'ın dolu olan yüreğinin bu şekilde boşalacağını düşünerek, çıktıkları basamaklardan tekrar inerek balkona doğru ilerlediler üzgün bir şekilde.

O günden sonra iddet süresini bekleyen Arif için saatler gün, günler hafta, haftalar ay, aylar yıl olmuştu adeta. Dört ay on gün kapı dışarıya çıkmayan Hicran, karlı bir kış günü sabahın onu gibi mutfakta birlikte kahvaltı yaparlarken;

— Bugün iddet süren bitti Allah'ın izniyle kızım. Bir yerlere çıkalım mı, ne dersin? diyen Ferhunde'ye ve yanında oturan Kristina'ya bakan Hicran;

— Ben de şimdi ne düşünüyordum biliyor musunuz? Şömineye atalım kestaneleri hıııııı, bir de yanında ıhlamur oh gel keyifim gel, deyip arkasında perdesi boydan boya açık olan cama dönüp gülümseyerek “Bu havada en güzel benim dediğim şey olur bence.”

— Karı çok seviyorsun ya belki karlı havada çıkıp yürümek istersin diye düşündüm.

— Yok anne hiç istemiyorum inan, dedi yüzünü ekşiterek. “Ama siz bana bakmayın; siz çıkın gezin isterseniz?”

— Yok be kızım, senin için dedim ben de. Gülümseyerek konuşmasına devam eden Ferhunde “Ama senin fikrin daha güzelmış,” dedikten sonra üçü birden hoş muhabbetle birlikte kahvaltılarına devam ettiler böylece. Aradan geçen yirmi dakika kadar zamandan sonra kahvaltı masasını toplarken çalan telefona “Ben bakarım” diyerek sakın adımlarıyla salona giren Hicran telefon ahizesini kaldırırken kendisinin bile anlam vermediği yüreğine birdenbire gelen heyecanla birlikte “Efendim” yanıtını verdi usulca. Karşı taraftan bir kaç saniye kadar ses gelmeyince tekrar “Efendim” dedi ve “Selâmün aleyküm” yanıtını alınca suratı sapsarı oldu birden. “Aleyküm selâm” diye duraksayan

bir ses tonuyla karşılık verdi heyecanını belli ederek. Heyecanlanmıştı Hicran çünkü hemen tanıdı Arif'in sesini. Birbirlerinin aynısı olan duyguların içinde bocalarken bir süre hiç konuşmadan durdular öylece. İlk söze başlayan Arif;

— Tekrar seni kaybetmek istemiyorum Hicran, benim meleğim olmayı kabul eder misin? Ahiretim olur musun? Benimle evlenir misin? diye öyle bir girişle başlamıştı ki söze kendi bile afallamıştı o anda. Hele ki Hicran'ın verdiği "Evet" cevabı karşılıklı olarak daha da afallamalarına sebep olmuş, ne yapacaklarını şaşırان çocuklar gibi telefonu birbirlerinin yüzüne kapamaları bir olmuştu. Telefonu kapar kapamaz ikisinin de yaptıkları aynı olan hareketler ruh ikizi olduklarının iyi bir göstergesiydi aslında. İkisi de birbirinden habersiz "Allahım ben ne dedim, neler duydum ben?" gibi düşüncelerle ellerini dudaklarına götürüp ağızlarını kapatmışlardı. Bu sırada kimin aradığını merak eden Ferhunde, telefonun başında öylece duran Hicran'ın normal olmayan şaşkın halini görünce;

— Kızım ne oldu? Hayırdır kim ooo? dedi şaşkınlığını ister istemez belli eder bir tavırla. Sersemlemiş bir vaziyette yanındaki kanepeye birdenbire oturan Hicran, bir saniye dur, der gibi parmağıyla işaret ettikten sonra derin bir nefes alarak başladı söze;

— Anne şu an inan ben bile neyin ne olduğunu anlamış değilim. Çok farklı bir durumun içindeyim yaa! Ne duydum, ne söyledim buna ben bile inanmıyorum inan, dedikten sonra panikle Hicran'ın yanına oturan Ferhunde;

— Kızım ne oluyor, ne diyorsun Allah aşkına şunu düzgün söylesene.

O sırada elinde kahvelerle içeriye giren Kristina, Ferhunde ve Hicran'ın yüzüne bakınca anormal olan durumu sezdi hemen ve kahveleri ortadaki sehpanın üzerine koyduktan sonra ikisinin oturduğu kanepenin karşısındaki tekli koltuğa oturdu usulcacık.

— Bir şey söyleyeceğim ama sakın olun oldu mu? deyip Ferhunde ve Kristina'nın yüzüne baktı sakın olmaya gayret göstererek. Sakın

olmaya çalışıyordu fakat yüzünden alev fışkırıyordu âdeta. Elleriyle yanaklarına dokunduktan sonra devam etti konuşmasına “Arayan kişi Arif’ti. Evlenme teklif etti bana,” dedikten sonra bu haber karşısında şoke olan ifadeleriyle birlikte aynı anda “Eeee” dediler merak içinde. “İşte şimdi söyleyeceğim şey sizi daha da şaşırtacak eminim,” diyen Hicran karşısında gözlerini açmış merak içinde bekleyen Kristina ve Ferhunde’ye “Evet” yanıtını verdiğini söyledi çekinerek. Bu ani haber karşısında gözyaşlarını tutamamıştı Kristina. Çünkü ayrılık sinyalleri çağrışım yapmıştı o anda beyinde. Kristina’nın bu tepkisinin neden olduğunu hemen sezen Hicran kendisinin de üzüldüğünü belli eden bir ifadeyle “Allah’ım yaa inanamıyorum. Nasıl bir kaderim varmış benim? Şaka gibi. Oradan oraya savruluyorum resmen,” dedikten sonra elini yüzüne kapatıp düşündüğü sırada tekrar telefon çaldı. Yanıt vermek için birden yerinden kalktı Hicran. Arayan kişinin Arif olduğunu tahmin ederek açtı telefonu. Evet Arif’ti arayan.

— Tekrar Selâmün aleyküm Hicran, dedi kendini toplamış bir vaziyette. Bu arada da kendini toplayan Hicran;

— Aleyküm selâm Arif, yanıtını verdi sakince.

— Kusura bakma Hicran az önce saçmaladım biraz. Telefonu yüzüne kapattım heyecandan. Özür dilerim.

— Rica ederim, ben de özür dilerim çünkü ben de aynı şekilde davrandım.

— Önemli değil, diyen Arif tek tek sıraladığı kelimelerle devam etti konuşmasına. “Sanırım aynı düşünceleri paylaşıyoruz Hicran. Açık konuşayım bu durum aslında beni nasıl mutlu etti anlatamam. Oraya gelişim, sana orada denk gelişim aslında çok büyük bir hikmet benim için. Hikmet diyorum çünkü seni ilk gördüğüm günden beri seviyorum Hicran. Yokluğunda içimde büyüyen aşkla kavruldum günlerce. Hatta şöyle ki evlenmeyi hiç düşünmedim. Hep seni bekledim. Bir gün karşılaşacağımızı hissediyordum ama orada karşılaşacağımıza hiç ihtimal vermezdim. Ne diyelim yazımız o güneymiş,” diyen Arif derin bir nefes aldıktan sonra nefesini verirken “Sonsuz şükürler olsun Allah’a. Şimdi

senin anlatacaklarını dinlemek istiyorum Hicran,” diyerek sustu.

— Valla Arif nereden, nasıl başlayacağımı bilmiyorum desem, deyince Hicran’ın anlatmak için nerden başlayacağını toparlamakta zorlandığını görünce konuya girdi hemen.

— O zaman şöyle yapalım Hicran. Hakkında merak ettiğim o kadar çok şey var ki sana yardımcı olayım. Ben sorayım sen cevapla. Olur mu? dedi gülümseyerek. Hicran’dan “olur” yanıtını alınca “Ne arıyorsun orada Hicran, yani severek mi evlendin, kendi isteğinle mi gittin oralara?”

— Çok ani bir evliliğim oldu. Yani sevmeye bile fırsatım olmadı desem, diyen Hicran’ın söylediği bu söze içinden sevinmişti Arif. Çünkü kendisinin yüreğine ilk dokunan kişi Hicran olduğu için, Hicran’ın da yüreğine ilk dokunan kişinin kendisinin olmasını istiyordu. Mutluluğunu tam dile getirecekti ki, “Aşık oldum” dedi Hicran. Birden kızarıp bozaran Arif tam başka konuya girecekken “Daha doğrusu aşık olduğumu sanmışım.” Hicran’ın bu cevabına “Nasıl yani?” diye soran Arif’e “Aşk, sevgi çok kutsal duygular bunlar. Yani yaşadıkten sonra daha iyi anlıyor-muş insan. Dediğim gibi çok ani oldu evliliğim. Çok zor dönemlerden geçtim ben Arif,” derken gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı. O anda Hicran’ın içinin çok dolu olduğunu anlayan Arif, Hicran’a kıyamadığını belli eden bir ses tonuyla;

— Lütfen Hicran yaşadığın durumları dinlemek istiyorum. Müsaait misin? Eğer müsait değilsen müsait olduğun bir an görüşelim. Ne dersin?

Arif’le konuşurken Hicran’ın ağladığını gören ve muhabbetin ciddi boyutlarda olduğunu anlayan Ferhunde ile Kristina Hicran’ın eline bir peçete uzattıktan sonra daha rahat konuşması için dışarıya çıktılar hızlı adımlarla.

— Müsaidim, dedikten sonra evlenmeden önce ve evlendikten sonra yaşadıklarını kesit kesit özetle anlattı. Evlilikten sonra yaşadığı sıkıntıları bir tek Allah biliyordu. Bazen de içinde bulunduğu durumu Müezza’yla paylaşıyordu. Bir insan olarak içini ilk kez Arif’e döken Hic-

ran bir kuş gibi hafiflediğini hissetmişti o anda. Hicran'ın yaşadıklarını dinlerken gözyaşlarını zapt edemiyordu Arif;

— Ben, ne diyeceğimi bilemiyorum Hicran? Çok çok üzgünüm şu an, diyen Arif'in o an beyninden bin bir düşünce geçiyor ve düşünceler geçerken de tövbe ediyordu Allah'a. Bir yandan kendisine de kızmıştı Arif. Hicran'ın başından bu üzüntüler geçerken nasıl olur da yanında olmadığını düşünerek kıızıyordu kendi kendine? Ama sonra takdirden bir adım öteye gidilmediğinin bilincinde olan Arif bu yüzden de tövbe ediyordu Allah'a. Daha sonra Hicran'ın yaralarını sarmak için daha fazla beklemenin bir anlamı olmadığını düşünerek; "Geçmiş geçmişte kaldı Hicran. Benim için bir günün bile çok uzun bir zaman olduğunu düşünerek cevap vermeni istiyorum."

Arif'in bu cümlesinin arkasından önemli bir cümlelerin geleceğini anlayan Hicran'ın kalp atışları hızlanmıştı o sırada. Arif'in ne söyleyeceğini merak içinde hiç ses etmeden dinlemeye devam etti. Bir süre konuşmasına ara veren Arif "Sen ne dersin Hicran? Hayatımızı ne zaman birleştirelim?" diye sorunca saçma sapan yanıt vermemek adına "Arif sana ulaşabileceğim bir telefon numarası verir misin bana?" dedi gülümseyen bir ses tonuyla. Telefon numarasını hemen veren Arif; "Peki görüşürüz o zaman" dedikten sonra karşılıklı olarak birbirlerine olan hasretlerinin sonu vuslatla bitmesi için içlerinden dua ederek kaptılar telefonu.

Hicran'ın konuşmasının bittiğini gören Ferhunde'yle Kristina ellerinde kestaneler ve ıhlamurla birlikte girdiler içeriye. Hicran'ın Arif'le ne konuştuğunu anlatması için imalı bir şekilde Hicran'ın yüzünden gözlerini ayırmıyorlardı ikisi de. Tebessüm etti Hicran. Ferhunde ve Kristina'nın elindekilere bakıp;

— İlk önce şu ellerinizdekileri bırakın isterseniz, diye şömineyi işaret ettikten sonra, hazırlanmış olan kestaneler ile çaydanlığı coşkuyla yanan şömineye yerleştirdiler. Bu arada Kristina daha önce tepsiye hazırladıkları tabak, bardak gibi gereçleri mutfaktan alıp tekrar salona geldi hızlıca. Üçü birden yere, şöminenin önüne oturdular önce. Sonra bir Ferhunde'nin bir Kristina'nın yüzüne derin ve ciddi bir bakışla ba-

kan Hicran içinde hissettiği duyguların yüzüne yansıttığı mimikleriyle birden başladı söze;

— Hiç evlenmemiş. Hep beni beklemiş. Ayrı kaldığımız günlerde çok acı çektiğini ifade etti, diye duraksaya duraksaya anlatırken, parmaklarını şakak kemiklerinin üzerine koyup bir süre düşündükten sonra devam etti konuşmasına “Bir günün onun için çok uzun olduğunu düşünerek teklifine yanıt vermemi istedi.”

Hicran son sözünü söyler söylemez araya girdi Ferhunde;

— Yavrum tamam da bu şeyler hemen karar verilecek şeyler değil ki, dedikten sonra Hicran’ın yüzüne şefkatli bir şekilde dokunarak “Güzel kızım senin üzülmeni istemediğim için diyorum. Yoksa senin en iyi kararı vereceğinden eminim” deyip başını önüne eğdi ve sustu.

— Anneciğim benim seni çok iyi anlıyorum, diyen Hicran, Ferhunde’ye sıkı sıkı sarıldıktan sonra “Haklısın ama yok, benim de buralarda durmaya tahammülüm yok artık anne,” dedikten sonra ilk olarak Kristina’nın yüzüne baktı ve duygu dolu yüzünü, ağlamaklı gözlerini görünce kendisinin de dolu olan yüreğinden dolayı gözlerinden boşalan gözyaşlarıyla birlikte sarıldı Kristina’ya. Bir süre sarılarak öylece ağlaştıktan sonra Kristina’nın ellerini tutup, gözlerinin içine bakarak “Ablaaa sık sık görüşeceğiz inşallah,” dedi ve Nihat’ın öldüğü günden beri satmaya düşündüğü evi için verdiği kararı açıkladı birden. “Biliyorsunuz, Nihat’ın öldüğü günden beri Nihat’ın borçlarını kapatmak için evi satma tarafıyım ama ısrarlarıma rağmen borçlarını ailesi ödedi. Ben de şimdi düşündüm ki bu evi, hiç kullanmadığım arabayı, eğer kabul edersen senin üzerine yaptırmak istiyorum abla.”

Hicran’ın bu kararı çok utandırmıştı Kristina’yı. Hiçbir şey söylemeden önüne doğru eğdi başını sadece. Haklıydı da, verilen şeyler küçük eşyalar, bağış yapılacak bir şeyler değildi sonuçta. Ama bir yandan da hiç şaşırmamıştı. Çünkü Hicran’la yaşadığı sürece o kadar yardım dokunmuştu ki, Hicran’ın kocaman bir yüreğe sahip olduğunu, Hicran’la yaşadığı sürece elinin ne kadar açık olduğunu çok iyi biliyordu. Çok iyi biliyordu fakat ne olursa olsun bu kadarına da razı gelemez-

di. Hem nedense Hicran'ın verdiği bu ani karar alındırmıştı Kristina'yı. Gözü yaşlı bir şekilde kalbine elini koyarak;

— Şimdi yanıyo benim burası. Sen ne diyo, deyip bücktüğü dudaklarıyla tepkisini belli eden Kristina'ya tekrar sarılan Hicran;

— Ablamm benim yaa. Ne olur öyle söylemee. Üzme beni. O kalp yanıklığını çok yaşadım ben. Üstelik yaşadığım şeyleri en iyi bilenlerden biri de sensin, dedikten sonra Kristina'nın yüzüne baktı Hicran. Fakat Kristina Hicran'ın yüzüne bakmıyor, aşağıya doğru baktığı gözleriyle çok üzgün olduğunu ve utandığını belli ediyordu bu duruşuyla. Kristina'nın bu hali çok üzmüştü Hicran'ı.

— Aaa abla yapma böyle ama. Küserim bak, dedi ve iki kolunu bağlayıp küs hareketi yaptı dudaklarını büzöstürüp başını yan tarafa çevirerek. Hicran'ın bu tavrı güldürmüştü Kristina'yı. Gülmüştü çünkü Hicran ilk defa Kristina'ya karşı bu duruşu sergilemişti. Bu sefer Hicran'a sıkı sıkı sarılan Kristina “Sen benim canıııımm” dedikten sonra Hicran'ın yüzüne baktı. Kristina'nın gülüşüne tebessümle karşılık veren Hicran; “Sen hep gül abla” dedikten sonra bir Ferhunde'ye bir Kristina'ya bakarak yüzüne birdenbire çöken acılı bir ifadenin yansımasıyla devam etti. “Bu eve geldiğim günden beri zindan hayatı yaşadım ben. Ne ev istemiştım Nihat'tan ne de araba, ne de lüks bir yaşam. Hiçbir şey istemediğimi kaç kez dile getirdiğim halde mutluluğun iki parça çaputla olacağını düşünen bir kişiyle dört yıl zindan hayatı geçirdim. Rabbi-me sonsuz şükürler olsun ki daha fazla sürmedi sınavım.” Gözünden yanağına doğru süzülen yaşlı hızlı bir şekilde elinin tersiyle sildikten sonra birden yüzünde güller açan bir gülüşle devam etti konuşmasına “Ama inanın güzel günlerin geleceğı umudu hiç gitmedi içimden. Bu saatten sonra benim için çok sevinin bence. Çünkü inanın bu gibi ciddi bir konuya yaşadığım sürece ilk kez yüreğimle net bir karar verdim ben. İçim kıpır kıpır resmen. Hayatımda bu kadar mutlu olmamıştım. Nasıl diyeyim içimde yaşadığım duyguları dile getirmem imkânsız şu an.” dedikten sora sustu bir süre ve sonra yine büyük bir heyecanla birlikte Ferhunde'yle Kristina'ya bakmaya devam ederek “Bana meleşim olur musun dedi. Bana ahiretim olur musun dedi.”

Hicran'ın anlatırken gözlerindeki ısıltıya, anlatırken bu kadar samimi gülümseyişine ilk kez şahit olan Ferhunde ve Kristina bakakalmışlardı. Hicran'ın bu sözleri üzerine diyecek hiçbir şey kalmamıştı artık. Mutluluktan boşalan gözyaşlarıyla birlikte üçü birden sarıldılar birbirlerine. Sarıldıktan sonra Ferhunde ve Kristina'nın Hicran'a tebesüm ederek, şaşkın, imalı olan bakışları utandırmıştı Hicran'ı. Daha fazla Arif'i bekletmemek adına birden yerinden fırlayan Hicran, Arif'i aramak üzere telefona doğru bir iki adım attı ve aradı Arif'i. Telefonun çalmasıyla telefonu açması bir olmuştu Arif'in. Hicran'ın aramasını sabırsızlıkla beklediğinin aleni bir göstergesiydi bu durum. "Selâmün aleyküm," diyerek söze başlayan Hicran, Arif'in "Aleyküm selâm," diye yanıt vermesinin ardından birbirlerine hal hatır sorduktan sonra, kendisinin de beklemesinin bir anlamı olmadığını fakat yapılacak işleri için bir süre müsaade istediğini, daha sonra Arif'in memleketine sadece annesi ve Müezza'yla birlikte gideceklerini ve hazır olunca bir kaç gün içinde tekrar arayacağını söyledi. Mutluluktan bu konuştuklarına inanmadıklarını belli eden bir üslup ve yüz hareketleri sergileyen Arif ve Hicran, gelecek mutlu günlerinin sabırsızlığı ve birbirlerine söyledikleri Allah'a emanet ol temennileriyle birlikte kapattılar telefonu.

İnanamıyordu Arif, telefonu kapattığı gibi mutluluktan dolan gözyaşlarıyla birlikte yanı başında durmuş ne konuştuklarını merakla bekleyen annesi Ayşe'ye anlattı konuştuklarını bir bir. Ayşe de inanamıyordu bu duruma. Ayşe ve Arif kendi evlerinde, Hicran Ferhunde ve Kristina kendi evlerinde şükür namazına durdular önce. Sonra Arif bahçelerinde uzun zamandır kullanılmayan tek katlı eski, yıkık dökük evlerini tadilata başladı hemen. Duygu dolu dakikalarla birlikte devam ediyordu çalışmaya. Şimdi kendisinin Hicran'la yaşayacağı evde, takriben yirmi beş yıl kadar önce geçirdiği anıları geliyordu gözünün önüne. Babaannesi ve dedesi bu evde yaşamışlardı çünkü. Dede ve babaannesini çok seviyordu. Öldüklerinde yedi yaşlarında olan Arif, dede ve babaannesinin birbirlerine karşı olan muhabbetlerini gözlemler, hayranlıkla izlerdi onları. Birbirlerine cancağızım diye hitap edişlerini, birlerine karşı inceliklerini düşünüp düşünüp işlerine büyük bir şevkle devam ediyordu. Babaannesi hastalandığında dedesinin yaptığı şeyleri hatırladığında ise ister istemez gözünden yaşlar dökülmüştü. Bir ağlıyor, bir gülümsüyor-

du Arif. Tam bu sırada elinde kahvelerle içeriye giren Ayşe;

— Gördüğüme göre bayağı bir derinlere dalmışsın oğlum. Hayırdır ne geldi aklına?

— Dedemle babaannem, dedikten sonra yanaklarını ıslatan gözyaşlarını elleriyle silen Arif, Ayşe'nin elindeki kahveyi alıp yan tarafında duran demirden divana oturdu usulca ve Ayşe'nin de yanına oturması için işaret etti eliyle. Daha sonra Ayşe'nin yüzüne bakarak; "Sağ olasıncı anacım. Şimdi bu ilaç olacak bana Allah'ın izniyle," deyip besmele çektikten sonra kahvesini yudumlamaya başladı.

— Afiyet şifa olsun yavrum benim, diyen Ayşe az önce duygu yoğunluğu içerisinde gördüğü Arif'in ne düşündüğünü merak etmiş bir şekilde Arif'in anlatmasını beklerken anlatmaya başladı;

— Babaannemin hastalanıp yattığı bir gün, gözleriyle oturdukları divanı heyecanla işaret eden Arif; "Hatta burada yatıyordu," diyerek tebessümle birlikte parmağıyla karşı tarafı işaret edip "Ben de tam şurada senin tahtadan yaptığın arabamla oynuyordum. Dedem gülerken ikide bir elinde bir şeylerle içeri giriyor. Yok saksıyla çiçek getiriyor. Babaannemin yanına koyup 'Cancağızım derin derin nefes alıp ver. Bak bu çiçek ciğerlerine şifa,' sonra tekrar başka bir şeyle giriyor odaya ya içeceklerle ya yemesi için herhangi bir şeyle ama kendi elleriyle besliyor bir de babaannemi. Sonra dedem dışarıdayken bir şey için ben de dışarı çıkmıştım o anda. Bir de baktım ki hüngür hüngür ağlıyor. O hali çok üzmüştü beni. Sarıldım dedeme, dedim "Demin gülüyordun, şimdi niye ağlıyorsun ki dede?" Elini kalbinin üzerine koyup, "Buram acıyor evladım, ondan ağlıyorum" demişti. Sonra ben de gösterdiği yerin üzerini öpmüştüm. "Merak etme şimdi geçer" demiştim. Sonra o da bana sarılıp gülerken "Geçti" demişti. Zaten üç gün sonra falan öldü babaannem. Dedem ondan sonra yaşadığı sürece hep ağladı. Kalbinin neden ağrıdığını o zaman daha iyi anlamıştım. Hele biraz büyüdükten sonra daha da iyi anladım tabii," dedikten sonra tebessüm ederek elindeki içtiği kahve fincanını tepsiye bırakırken derin bir nefes alarak "Allah razı olsun anam! Haydi Bismillah!" diyerek fırladı yerinden.

Bir yandan Arif'in, bir yandan Ayşe'nin canla başla durmadan heyecan içinde dekore ettikleri ev muhteşem bir yuva olmuştu. İki tane küçük odası, mutfak, banyosu ve tuvaleti olan ev küçük ama çok şirin bir hâle gelmişti dört hafta içerisinde. Bir oda koltuk takımıyla döşenmişti. Diğer oda ise yatak odası olmuştu. Mutfak ise çok küçük olduğu için sadece bir tezgâh sığdırılabilmisti. Yaz mevsiminde olmaları işlerini daha da kolay halletmelerine vesile olmuştu. Bir de Hicran'ın üstündeki villayı ve arabayı Kristina'ya devretme işleminin uzun sürmesi güzel denk gelmişti aslında. Gerçi kalacak yerleri vardı ama yine de Hicran'ın kendisine ait olan yeni yuvasına gelmesi çok başka bir heyecan katacağı ortama.

Gece gündüz çalışarak toparladıkları işlerinin sonunda çiçeklerle dolu bahçelerinde masaya oturup derin bir nefes aldılar. Oturdıkları masada hiç konuşmadan birbirlerine bir süre sevinç içinde baktıktan sonra mutfakta demlenen çayı getirmek için oturduğu yerden kalkıp içeri girdi Ayşe. Küçük olan mutfak camı bahçeye bakıyordu. Mutfakta demlenen çayı ocaktan alan Ayşe, çaydanlığı mutfak camından Arif'e doğru uzattıktan sonra kendisi de çıktı bahçeye hızlıca. Ev küçüktü fakat evin bahçesi bir o kadar büyüktü. Bahçelerinde olan ağaca salıncak bile kurmuştu Arif. Biten işlerinin sonunda fevkaladenin fevki olan bahçede keyif yapmayı, çay sefasını hak etmişlerdi nihayetinde. Ana oğul karşılıklı sohbet ederken derin bir oh çeken Arif;

— Çok şükür bitti anne, dedikten sonra ardından heyecanlı bir gülümsemeyle birlikte; “İnanamıyorum anne yirmi iki saat sonra buradalar inşallah.”

— Valla oğlum ben hiçten inanamıyorum bu yaşadığımıza. İnan şoktayım. Nasıl oraya gittin geldin ben halen toparlayamıyorum kendimi. Hicran'ı çok özlediimm. Çok merak ediyorum değişmiş mii?

Ayşe tanıyordu Hicran'ı, fakat Ferhunde'yi tanımadığı için yaşamının bundan sonraki dönemlerinde yaşayacağı Ferhunde'yi çok merak ediyordu. Ferhunde ise Ayşe'yi de, Arif'i de hiç görmemişti. Ayşe'yi, Hicran'ın hafızlık cemiyetinde görmüştü bir kere fakat doğru düzgün hatırlamıyordu bile yüzünü. Her iki taraf için heyecan hat safhadaydı

yani.

Uçağın vakti gelmişti artık. Havaalanına Kristina'nın gelmesini istemiyordu Hicran.

— Ayrılıkları, hüznüleri, kırgınlıkları, acıları arkamda bırakıyorum artık. Lütfen abla eğer havaalanına gelersen ister istemez dağılacaksın. Biliyorum. Onun için en iyisi şimdi vedalaşmak. Abla inan biz şu an ayrılmıyoruz. Ruhumdasın. Gülen gözleriyle Kristina'nın yüzüne bakan Hicran, o anda gergin olan ortamı yumuşatmak için esprili bir şekilde Kristina'ya göz kırparak; "Sen de benimle geliyorsun yani," dedikten sonra damla damla süzülen gözyaşlarıyla birlikte sarıldı Kristina'ya. O anda Kristina'nın için içine çektiği hıçkırıklar Hicran'ın bütün vücut azalarını sızlatıyordu âdeta. Güçlü duruşuyla örnek sergileyen Hicran devam etti konuşmasına "Kolay değil. Çok zor olacak biliyorum ama alacağız. Hele benim orada çok mutlu olduğumu duydukça daha da mutlu olacaksın eminim ablam benim," dedikten sonra şoförün arabasının bagajına yerleştirdiği çantaların hazır olduğunu gören Hicran bindi arabaya hızlıca. Daha sonra hüngür hüngür ağlayan Ferhunde de Kristina'yla vedalaşıp bindi arabaya hemen.

Karmakarışık duygular içinde olan Ferhunde ve Hicran'ın uçak yolculukları başlamıştı bile. Öncelik olarak planlarında Türkiye'ye gittikleri gibi kendi memleketlerinde inip, Hicran'ın en son dört yıl önce, Ferhunde'nin ise mezarını hiç görmediği Sedat'ın mezarını ziyaret etmekte düşünceleri. Uçak yolculuğu sonunda İstanbul'a geldiler ve kabristana gitmek üzere bir taksiye bindiler. Takside aralarında bir kelime dahi etmeden ne yerde ne gökte deyimine uygun bir atmosferin içinde içlerinden tespih çekiyorlardı sadece. Karacaahmet mezarlığına getiren taksi şoförü, geldiklerini söyleyince, birden ürpererek, ücreti ödeyip indiler arabadan. Kelimelerle anlatılmayacak duyguları paylaşan Ferhunde ile Hicran tedirgin adımlarla mezarlıkta biraz ilerledikten sonra karşıdan gördükleri Sedat Ahsen ve Fatma Ahsen yazılı mezar taşına doğru gözyaşlarıyla birlikte yaklaştılar içleri sızım sızım sızlayarak. Yalnız hiç beklemedikleri bir manzaraya şahit olmuşlardı o anda. Mezarlar tertemiz bakımlıydı. Çiçekler açmış ve yeni sulanmıştı toprak. Ferhunde ve Hicran şaşkın bir vaziyette birbirlerine baktıktan sonra Yasin, Tebareke

gibi sureleri okuyarak için içine çektikleri hıçkırıklarla birlikte duasını yaptılar böylece. Tam o sırada aynı anda “Ferhundeee! Hicraann!” diye heyecan içinde seslenen sesler duydular ikisi birden. Panik içerisinde arkalarına dönüp baktıklarında Zehra ve Vildan’ı görünce özlem içinde koşup sarıldılar birbirlerine.

Sedat ve Sedat’ın annesinin öldüğü günden beri mezarlarının bakımlarını hiç ihmal etmeden yapan Zehra ve Vildan, Ferhunde ve Hicran’ın geleceğini bildiği için tam saatinde bekliyorlardı onları mezarlıkta.

Hicran Arif’le aralarında olan biten durumları daha önceki günler telefonda Vildan’la paylaştığı için Zehra’nın da durumlardan haberi vardı. Bu arada Hicran’a çok mutlu olduğunu söyleyerek sarıldı Zehra. Birdenbire gelişen bu durum için mahcup olduğunu belli eden bir yüz ifadesiyle teşekkür etti sadece. Hicranın bu mahcup halini anlayan Zehra;

— Yavrum! Hicran! Senin mutluluğunla mutlu olduğumuzu ve verdiğin kararların her zaman arkasında olduğumuzu sakın unutma kızım, deyince duygu dolu gözlerle ve devam eden mahcubiyetiyle Zehra ve Vildan’ın yüzüne hiç bakmadan gözlerini kırptırdı sadece Hicran. Ortamda oluşan bu ağır havayı dağıtmak amacıyla karşı taraflarında olan kafeteryayı göstererek esprili bir şekilde araya giren Vildan;

— Hadi hadi daha fazla konuşup rahatsızlık vermeyelim şu insancıklara! Zaten az bir süremiz var şurada laflayalım biraz ne dersiniz? der demez Vildan Hicran’ın, Zehra Ferhunde’nin koluna girerek ilerlemeye başladılar kafeteryaya doğru. Yürürken üzgün olduğunu belli eden Vildan telaşlı bir ses tonuyla;

— Ama aşk olsun Hicran. Müezza’yı niye getirmedin ki buraya?

— Canım telefonda konuştuğumuz gibi uçak, araba biletleri falan aynı anda ayarlandı zaten. Uçaktan indiğimiz gibi çantaları, Müezza’yı direkt olarak terminale gönderdik şoförle. Bizim de fazla vaktimiz yok aslında, dedikten sonra kafeteryaya doğru yürümeye devam ettiler hep

birlikte.

Kafeteryaya girdiklerinde yemekle donatılmış olan masaya garson tarafından davet edildikten sonra iyice mahcup bir yüz ifadesine bürünen Hicran;

— İnanamıyorum ya Vildann! Hiç gerek yoktu buna. Daha uçaktan inmeden bir şeyler yemiştik biz.

— Olsun olsun aradan çok geçti acıkmışsınızdır, dedi Zehra.

— Ne çoktu be Zehra abla. Yarım saat oldu olmadı daha, diye karşılık verdi Ferhunde.

— Yirmi dakikadan beri buradasınız zaten. Bir saati kesin geçmiştir. Hem de yiyebileceğiniz kadar yiyin canım, diyen Vildan'ın hasretle yüzüne bakan Hicran önünde duran patates kızartmasından bir kaç tane yedikten sonra iki tane oğlu olan Vildan'a çocukları sordu "Nasıllar?" diye.

— İyiler şükür, dedikten sonra gülümseyen Vildan "İlkay çok yaramaz, çok kışkırtıyor Sonay'ı."

— Kuzularım benim ya onları da görmeyi çok isterdim ama nasip. Vakit çok kısıtlı.

— Vakti kısıtlayan sensin Hicran. O kadar yalvarmalarına rağmen kabul etmedin, dedi dudaklarını bükerek "Bari bir kaç gün kalsaydınız bende."

— Tekrar sağ ol canım benim uygun olan buydu. Sen kuzuları kendin için öptüğünde benim için de öp yeter.

Yarım saat kadar oturdukları kafeteryada muhabbet etmeye doyamadıkları her anın sonunda veda vakti gelip çatmıştı yine. Her iki

tafta aslında alışmışlardı artık bu duruma. Çünkü mesafenin aralarındaki muhabbeti hiçbir şekilde bozmadığını görmelerine vesile olmuştu bu süreç. Neredeyse her gün görüşüyorlardı birbirleriyle. Aralarındaki muhabbet eskiden olduğu gibi birbirlerinden hiç ayrılmamış oldukları hissiyatını veriyordu yüreklerine. Ve nihayetinde Trabzon'a olan araba yolculuğu Ferhunde, Hicran ve Hicran'ın kucağında bir o yana bir bu yana bakan Müezza'yla beraber yüzlerinden okunan heyecanlarıyla birlikte başlamıştı bile. Asıl ruhunun sahip olduğu yere gidiyordu Hicran. Hem öyle bir gidişti ki bu gidiş; yüreğinde, beyninde zerre kadar tedirginlik yoktu.

O masum yüreğin, yani Müezza'nın da aynı şekilde Hicran gibiydi hissiyatı. Ferhunde de rahattı fakat Hicran kadar değildi nedense ama yine de koca bir yükü geride bıraktıklarının hissiyatı vardı her ikisinin de benliğinde. Birbirlerinin yüzüne tebessüm ederek baktıklarında, yüreklerindeki rahatlığı yüzlerinden okuyorlardı resmen. Bu sırada Hicran'ın kucağında olan Müezza'nın, Ferhunde ve Hicran'ın yüzlerine bakarken neşeli olan bakışları ortama daha da neşe katıyordu.

Bazen hiç konuşmadan, bazen aralarında sessizce yaptıkları konuşmalardan, bazen aralarda verilen ihtiyaç molalarıyla birlikte geçen vakitlerden sonra arabanın camından bakan Hicran yıllar evvel geçtiği bu yollara bakarken hem düşünüyor, hem de düşüncelerini sesli olarak dile getiriyordu.

— Geçmişe bakıyorum da bu yollardan nasıl gidip geldiğimi, neler yaşadığımı, hangi duygularla yüreğimde hissettiğim şeyler için Allah'a nasıl, ne şekilde dua ettiğimi dün gibi hatırlıyorum. Tuhaf olan dün gibi hatırlıyorum ama bugünlere gelene kadar neler yaşadığıma bakınca onca yıla nasıl sığmış bu yaşadıklarım bilmem, dedikten sonra yanında oturan Ferhunde'ye bakan Hicran “Anneee! Unutmuş olabilir miyiz?”

— Neyi kızım unutmuş olabiliriz, diye soran Ferhunde'ye esprili bir yüz ifadesine bürünen Hicran “Ben doksan altı yaşlarında falan, sen de yüz on beş yaşlarında olabilir misin acaba?” dedikten sonra ikisini bir gülme aldı.

— Sahi kızım Ayşe Hanım kaç yaşında?

— Valla anne tam olarak net yaşını bilmiyorum ama o zamanlar arkadaşlardan duyduğuma göre otuz yediydi galiba. E şimdide kırk sekizlerde falandır işte.

— Hıııı benden büyükmüş o zaman o. Arif?

— Onu bilmiyorum. Hiç konusu geçmedi ama Arif'i ilk gördüğüm gün on sekiz on dokuz yaşlarındaydı. Ben on üç yaşına yeni girmiştim o zamanlar.

— Sen çok hastalanıp hocanın evinde kaldığın zamanlar on beş yaşındaydın. On üç yaşında hangi ara gördün Arif'i. Aşk olsun kızım. Arif'i ilk gördüğün zamanı hiç anlatmadın bana.

Arif'in ismi anıldıkça gözündeki aşk ışıltısını net bir şekilde görebiliyordu Ferhunde. O kadar mutluydu ki bunun için. Her an Allah'a şükreliyor, şerlerden muhafaza olmak için dua ediyordu korkulu bir ifadeyle. O sırada yine korkulu bir ifadeyle Allah'a dua ederken Ferhunde'nin tedirgin olduğunu fark eden Hicran;

— Senin şu samimi şekilde dua edişine hayranım anne. Aslında biliyor musun böyle dua etmek daha makbulmüş. Bir gün hocam bir derste dua etmenin adabını anlatırken Mevlana Celaleddin Rumi (Kudduse Sirruhu)'nin bir sözünü nakletmişti bize. Hatta o anda hemen aklıma sen gelmiştin. *“Bir yandan korkuya, bir yandan ümide düştün mü iki kanadın olur. Bir kanatlı kuş katiyen uçamaz”* diye.

— Evet kızım aynen öyle. Nasıl korkmayacaksın ki dünya şerli yaratıklarla dolu, dedi ve gülümseyerek devam etti konuşmasına “Sen şimdi lafı karıştırma Arif'i anlat bana hadi.” Gülen yüzü gülüyordu da gülüyordu Hicran'ın.

— Bir yaz günü bahçede kızlarla top oynarken top kaçmıştı dışarıya. Ben de koş koş kurstan dışarı çıkmıştım. Bir baktım karşıdan elinde topla birlikte bana doğru geliyor. Kim olduğumu hemen anladı. “Na-

sıl yani?” diye heyecanlı bir ses tonuyla hemen araya girdi Ferhunde. “Meğer hocam evde de benden çok bahsedermiş. Sen Hicran olmalısın deyip bir sürü iltifat etmişti bana. Sonra ‘Ben Ayşe Hocanız’ın oğlu Arif’im, tanıştığımıza çok memnun oldum tatlı kız’ demişti bana. Ben bu sözleri duyunca utancımдан topu almadan hızla kursa geri dönerken “ama topu unuttun diye seslenmişti arkamdan.” Hicran anlatırken gözünü kırpmadan dinleyen Ferhunde o an şaşkın ve dargın bir ifadeyle;

— Ay Hicran bu kadar güzel bir anıyı nasıl bana anlatmadın anneciğim?

Ferhunde’ye gülümseyerek sarılan Hicran;

— Annemm benim yaa. E anlatıyorum işte.

— Sana nasıl göründü ilk? Yakışıklı mıydı yani?

— Valla anne nasıl anlatayım? Çok değişik duygular hâsıl olmuştu o an bende. Küçüktüm zaten. Yakışıklı mı değil mi diye öyle dikkat etmemiştim. Ama üç yıl sonra onlarda kalmıştım ya o zamanlar yakışıklı görünmüştü gözüme.

— Vaaayy! Nasıldı bakalım? diyen Ferhunde’nin yüzüne pembeleşen yanaklarıyla birden bakan Hicran;

— Ya anne yaa utandırırıyorsun beni ne o vayy falan?

— Kızım ne utanırıyorsun yakışıklı deyince ağzımdan kaçtı birden. Eee?

— Orta boylu. Biraz iri yapılıydı o zamanlar, son gördüğümde biraz daha zayıftı. Yuvarlak suratlı. Hafif dalgalı ne çok koyu, ne çok açık kahverengi saçlı. Kahverengi gözlü. Öyle işte. Biraz daha sabır. Bilek kısmının iç kısmına dönük olan saatine bakarak “Bak yarım saat kadar sonra göreceksin Allah’ın izniyle.”

— Ayy Hicran ben çok heyecanlıyım inan ki.

— Ben de çok heyecanlıyım anne, dedikten sonra yine cama doğru dönen Hicran içinden dua etmeye başladı Allah’a “Ya Rabbim, güzel Allah’ım Senin izninle yeni bir hayata başlayacağız şimdi. Dünya ahiret hayırları, mutlulukları nasip et bize. Şerlerden muhafaza eyle, kötülüklerden muhafaza eyle Rabbim. Sana layık çok hayırlı bir kul, habibine layık çok hayırlı bir ümmet olabilmeyi, rızanı kazanıp cennete layık olabilmeyi ve cemalini gören kullarından olabilmeyi nasip et bizlere. Âmin, âmin, âmin!” diye dua ettikten sonra Ariflerin şehrine girdikleri Trabzon yazılı olan levhayı gördü ve görür görmez Ferhunde’ye doğru dönerek;

— Anne bak geldik!

O kadar çok heyecanlanmıştı ki Hicran. Birden yükselttiği ses tonuyla telaşlı bir şekilde sepetten kafasını çıkaran Müezza camdan bakmaya başlayınca aralarında coşkulu bir gülümseme kopmuştu yine. Daha sonra üçü birden kitlendiği manzara karşısında on, on beş dakika sonra varacakları terminale doğru yola devam ettiler böylece. Manzara da kilitlenilmeyecek gibi değildi doğrusu. Daha şehre girer girmez o eşsiz huzur nefes kesiyordu âdeti. Geçtikleri yollar yeşilliklerle kaplıydı. Her bir taraf tefekkür kokuyordu resmen. Dereleri, ağaçları, çiçekleri gördükçe yürekler hopluyor, içlerinden ettikleri samimi dualar daha da coşturuyordu yürekleri. Bir anda Tüyleri ürperen Ferhunde hafiften ses tonunu yükselterek; “Allah u Ekber; Rabbim kıymet vermediği bu dünyayı böylesi süslediye, kim bilir kıymet verdiği davet eylediği cennetini nasıl süslemiştir! Allah’ım cümlemizi Cennet ehli eylesin. Rızasına eren kullarından olmayı nasip etsin inşallah, âmiinnn!...” dedi ve açtığı avuçlarını yüzüne sürdü.

Ayşe ile Arif de tarif edilemeyen heyecanlarıyla birlikte dillerle ve yüreklerle edilen dualar eşliğinde terminalde oturmuş bekliyorlardı. Vuslata dakikalar kalmıştı artık. Arif terminalde, Hicran arabada “Allah’ım senin yardımın olmasa bu heyecana nasıl dayanır bu yürek bilmem?” diye aynı anda içlerinden konuşuyorlardı Yaradan’la! Bu sırada anonslarla arabalar yerlerini almaya başlamıştı bile. Ayşe ve Arif terminalde oturdukları yerden yavaş yavaş arabaların park ettiği yöne doğru ilerlerken karşılarında arabadan inmek üzere olan Ferhunde ve

Hicran'ı görünce adımlarını hızlandırarak yanlarına doğru ilerlemeye başladılar. Karşıdan Ayşe ve Arif'in geldiğini gören Hicran el salladı tebessüm ederek. Birbirlerine yaklaştıklarında bir huzur kaplamıştı her iki tarafı da. Nasıl bir atmosferdi bu ya Rabbi! Kalpler yerinden fırlayacak gibi olmuş, diller tutulmuştu resmen. Ayşe ilk önce Hicran'la kucaklaştıktan sonra, Hicran'ın iki elini tutup yaş dolu olan gözleriyle Hicran'ın gözlerinin içine bakarak;

— Hoş geldinn güzell yavrum benim, diyerek içten bir sarılmaıyla tekrar sarıldı. Çok yavaş olan ve tutulmuş bir ses tonuyla sadece “Hoş-bul-duk hocam” diyen Hicran kelimelerin anlatmaya kifayetsiz kaldığı o anda utangaç duruşuyla önüne bakıyordu sadece. Daha sonra Ayşe yine candan bir sarılmaıyla Ferhunde'ye sarılarak “Hoş geldin kardeşim” deyince Ayşe'nin sıcaklığını yüreğinde hisseden Ferhunde “Hoş bulduk kardeşim. Allah razı olsun” yanıtıyla gülümseyerek karşılık verdi Ayşe'ye. O sırada Arif, Hicran'a kilitlenmişti âdeta. “Hoş geldin Hicran” dedi gözünü kırpmadan bakarken. Öyle bir tutulmuştu ki Hicran karşılık olarak hoş bulduk yanıtını bile verememişti o anda. Arif'in yüzüne bakmadan başını sallayıp gözlerini kırpıyordu sadece. Arif ise Hicran'ın kucağında sepette olan Müezza'yı bile görmüyordu. O sırada sepete doğru elini uzatan Ayşe;

— Kızım alayım bunu, deyip ilerde duran arabalarını işaret ederek “yol yorgunusunuz, hadi buyurun arabaya,” dedikten sonra görevlinin bagajdan indirdiği çantalara doğru yönlendirdi adımlarını. Bu sırada kendini toparlayan Arif, Ferhunde'ye dönerek;

— Hoş geldiniz annem! Hadi buyurun, deyip hızlı hızlı Arif de çantaların durduğu yöne doğru ilerlemeye başladı. Anne-oğuldan gelen bu sıcaklıkla birlikte mutluluğu bütün azalarında hisseden Ferhunde, Hicran'a bakıp içten bir gülümsemeyle içinde duyduğu huzuru bakışlarıyla anlatmaya çalıştı. Hicran ise Ayşe'nin ve Arif'in bu sıcaklıklarını bildiği için çok rahattı. Ferhunde'ye göz kırpıp ellerine aldıkları çantalarla birlikte hep birlikte ilerlemeye başladılar arabaya doğru.

16. BÖLÜM

Arabaya binip derin bir nefes aldıktan sonra ön koltukta oturan Ayşe aralarında hal hatır faslını başlatmak için arka koltukta çaprazında oturan Ferhunde'ye neşeli bir yüz ifadesiyle dönerek;

— Nasılsın kardeşim, nasıl geçti yolculuğunuz?

— Çok şükür iyiyiz. Allah razı olsun yolculuk da çok güzel geçti. Siz nasılsınız abla?

— Allah'ıma çok şükür bir Arif'in doğumunda bir de şu an yaşadığım mutluluğumu anlatamam, deyip titreyen bir ses tonuyla devam etti konuşmasına. "Güzel Mevla'm bana bir kardeşle birlikte, Hicran evladımı bahsetti. Ne diyeyim, nasıl şükredeyim ben?" Ferhunde'yle konuşma faslı biten Ayşe, Hicran'a doğru bakmaya uğraşıyor fakat yüzünü tam göremiyordu net olarak. "Hicranımm güzel kızım sen nasılsın?" diye sordu Hicran'a doğru dönemeye gayret eden vücuduyla birlikte. Bu sırada eliyle Ayşe'nin omuzuna dokunan ve yüzüne doğru eğilen Hicran "Çok iyiyim hocam. Sağ olun siz nasılsınız?" dedi tebessüm ederek.

— Şükür kızım şükür, diye cevap verdikten sonra "Biliyor musun Hicran hiç değişmemişsin" dediği esnada birden araya giren Arif;

— Değişmiş değişmiş daha da güzelleşmiş.

Arif'in sözünden sonra ortalık sus pus oldu bir süre. Sonra Arif tekrar candan bir tavırla devreye girerek "Nasılsın annem?" diye Ferhunde'ye soruyor fakat dikiz aynasından Hicran'a bakmaya devam ediyordu.

— Çok şükür oğlum iyiyim. Sizleri gördük daha da iyi olduk inanın, dedikten sonra tebessüm eden Arif'in yüzü gülümsemeye döndü ve aynadan gözünü ayırmadan baktığı Hicran'a "Sen nasılsın Hicran?" diye sordu. O esnada başı öne eğik olan Hicran, birden başını kaldırıp, kendisine aynadan bakan Arif'e samimi bir gülümsemeyle bakarak "El-hamdülillah iyiyim Arif. Sen nasılsın?" dedi edalı bir ses tonuyla.

Biraz sessizlikten sonra köy yoluna doğru girdi araba. Mis gibi yaz havasıyla birlikte cennete giriyor gibi hisse kapılan Ferhunde ve Hicran

birbirlerinin yüzüne sevinç içinde baktıktan sonra,

— Dört yılının geçtiği bu topraklarda o zamanlar içimde yaşadığım hislerin bugüne dair bir şeyler anlatmak istediğini daha iyi anlıyorum şimdi, diyen Hicran geçtikleri yolda denizi görünce duygulu bir ses tonuyla “Ah şu denizin ağzı dili olsa da Arzu’yla birlikte denize bakıp bakıp söylediğimiz şiirleri anlatsa bize.”

— Sahi Hicran, Arzu’yla görüşüyor musun halen?

— Hayır hocam şu an görüşmüyoruz. İlk birkaç sefer görüşmüştük. Evlerinden taşınacaklarını söylemişti o zamanlar. Sonra ben birkaç sefer aramıştım ama bir türlü nasip olmadı görüşmek.

— Evet yavrum nasipten öte bir şey yok bu hayatta.

Bu sırada dışarı doğru camdan başını çıkartan Hicran, derin derin içine çektiği nefesle birlikte baktı etrafına ve buralara tekrar gelmeyi nasip eden Allah’a şükretti önce, sonra “Ne olur Allah’ım ne olursun bu mutluluğumu daim eyle” diye içinden ettiği duadan sonra baktığı her şeyde tefekküre dalıyordu ister istemez. Kısa bir süre sonra eve ulaştılar. Arabadan inen Arif ilk önce bahçenin kapısını açtı ve tekrar arabasına binerek bahçenin içine girip park etti arabasını. Bahçeye girer girmez karşısında gördüğü dışı gülkurusu badana renginde olan evi gören Hicran hayran kalmış bir şekilde eve baka baka indi arabadan. Hicran’ın bu dikkatli bakışlarına tebessüm ederek hemen müdahale eden Arif;

— Beğendin mi Hicran?

— Beğenmek ne demek bayıldım. Çok şirin. Hiç dikkat etmemiştim bu eve o zamanlar. E tabii her taraf karlıydı, bir de hastaydım kendimle mücadele ediyordum yani fark etmeyişim gayet normal aslında, dedikten sonra konuşurken eve doğru yaklaştı. Hicran’ın arkasından yavaş adımlarla ilerleyen Arif hem Hicran’ı dinliyor hem de sürpriz olarak ikisi için dekore ettikleri evi Hicran’ın çok beğendiği için büyük bir sevinç yaşıyordu. Bu sırada Arif’e doğru dönen Hicran “Yazlık mı

kullanıyorsunuz bu evi?” diye soran Hicran’ın yüzüne derin bir bakışla bir süre öylece baktıktan sonra;

— Fark etmemen gayet normal Hicran. O zamanlar kullanılmıyordu bu ev. Yaklaşık yirmi beş sene kadar önce dedemle babaannem yaşırdı bu evde. Dört haftadan beri gece gündüz durmadan bu güne yetiştirme çabasıındaydık. Yeni tadilat oldu yani. Eğer arzu edersen şimdiden sonra bizim cennet yuvamız olacak inşallah, diyen Arif’in yüzüne bakan Hicran, Arif’in boynuna atlamamak için kendisini zor tuttuğu bir ifadeyle yıllardan beri atmadığı kahkahasıyla birlikte elini ağzına kapattıktan sonra şaşkın bir vaziyette al al olan yanaklarına doğru götürdü ellerini. Hicran’ın bu çocuksu haline mest olan Arif sesli gülmeye başlayınca çantaları diğer evin üst katına taşıyan Ayşe ve Ferhunde’nin dikkatini çekti bu kargaşa ve telaşlı bir şekilde dönüp baktılar Arif ile Hicran’ın durduğu yöne doğru. Ferhunde ve Ayşe’nin bakışlarına ve Arif’in kendisinin yaptığı çocuksu hareketine güldüğünü anlayan Hicran çok utanıp koşar adımlarla üst kata çıkıp Ayşen’in yüzüne bakarak;

— Ben saçmaladım biraz. Kusura bakmayın, diyen Hicran’a birden sarılan Ayşe;

— Ay ben o güzel gözleri Yaradan’a kurban olurum yavrumm benim. Çattığı kaşlarıyla Hicran’ın yüzüne bakıp, “asıl şimdi saçmaladın Hicran. Allah aşkına ne kusuru” dedikten sonra merdivenlerden yukarı doğru çıkan Arif “Anneee yanlış duydum galiba. O gözlere ben kurban oluyordum az daha,” deyince birden ortamı alan sessizlikle birlikte gerisin geriye Arif aşağı Hicran içeriye girdi utangaç ifadelerle. O kadar tuhaf olmuştu ki Arif bu sözü söylediği için. Ferhunde’nin duyması çok utandırmıştı onu. Ayşe’de bu duruma çok utanmıştı. Ferhunde’nin yüzüne bakarak;

— Asıl siz kusura bakmayın! İnsanoğlu işte civıtabiliyor da, saçmalayabiliyor da. Daha Bismillah!

— Estağfurullah abla olan hiçbir şey yok. Estağfurullah, diyen Ferhunde’nin sırt kısmına elini koyan Ayşe “Buyur kardeşim gel içeri gelim” dedikten sonra salona doğru ilerlemeye başladılar sakın adım-

larla. Salona girdiklerinde başını öne eğmiş kanepede oturan Hicran'ı gören Ayşe, yanına oturduktan sonra elini Hicran'ın dizine koyarak;

— Kızım kusura bakmayın. Haklı olarak tuhaf gelebilir size bu durum. Çünkü daha şimdi girdiniz içeriye ama şöyle düşünün siz bugün gelmediniz buraya, hep buradaydınız. İsmi ara ara hep geçti aramızda. Hep içimizeydin yani. Sonraları Arif'in aşkından perişan olduğunu görünce adını fazla anmamaya başladım. Kahroldum ben de onunla birlikte. Sonra seni bulup durumu anlatmaya karar verdim. Telefonla çok aradım seni ama ulaşamadım. Baktım ki ulaşamıyorum, adresini bulup evinize geldim. Evde kimseler yoktu. Sonra evinizin karşısındaki komşunuz evlendiğini, Londra'ya gittiğini söyledi. Kahrolmuş bir şekilde geri döndüm eve. Arif'in hiç haberi olmadı bu durumdan, diye anlatırken gözlerden akan yaşları silmek için sehpanın üzerindeki peçetelerden alan Hicran, Ayşe ve Ferhunde'ye uzattıktan sonra kendisi de bir tane alıp sildi gözünden akan yaşları. Daha sonra bir Ferhunde'ye bir Hicran'a bakan Ayşe tebessüm ederek “ama işte görüyorsunuz sabrın sonu selamet, sonsuz şükürler olsun Allah'ıma.” Sonra tekrar üzgün bir moda giren Ayşe “Bu arada sizin de başınıza gelenleri Arif ağlayarak anlattı. Ben de ağlayarak dinledim” dedikten sonra Ferhunde ve Hicran'ın yol yorgunları oldukları için yatıp dinlenmelerini teklif etti. Fakat Ferhunde de Hicran da üç dört saat sonra zaten yatacaklarını, oturup muhabbet etmek istediklerini söylediler. O zaman Ayşe hemen mutfığa doğru gidip çayı ocağa koydu ve arkasından mutfığa giren Hicran'la birlikte daha önceden hazırladığı pasta ve börek gibi yiyecekleri tabaklara hazırlayarak tekrar salona geçip oturdular. İki saat kadar yedikten, içtikten, aralarında muhabbet ettikten sonra merdivenlerden yukarı doğru çıkan ayak sesleriyle birlikte aralarında erkek sesinin geldiğini işitince kapıya doğru odaklandılar üçü birden. Sonra oturduğu yerden fırlayan Ayşe kapıya yaklaştığında kimin geldiğini görünce arkadan bağlı olan örtüsünü boynuna dolayıp omuzlarına doğru sarkıttı hızlıca. Sonra Hicran'a doğru dönüp telaşlı bir şekilde;

— Kızım hoca geliyor. Nikâh için, dedikten sonra tanıdıkları imam, iki kadın ve Arif “Selâmün aleyküm” diyerek girdiler içeriye. Hep bir ağızdan “Aleyküm selâm” yanıtını verdikten sonra, Arif'in yanına yakla-

şan Ayşe alçak bir ses tonuyla;

— Oğlum nikâhı yarın için planlamıştık ya.

— Yok anne yok daha fazla beklemeye gerek yok. İster istemez göz zinası yapıyoruz. Her an aleyhimize yani, dedikten sonra kapının ağzında duran imama ve nikah için getirdiği komşularına dönen Arif “Geç Ali abi buyurun. Buyrun abla buyrun sizde” dedi ve içeri girip salonda bulunan masanın etrafında bulunan sandalyelere oturdular dördü birden. Salonunun açık olan diğer bölümünde masaya arkası dönük olarak kanepede oturan Ferhunde ve Hicran neyin ne olduğunu anlamamış bir vaziyette oturdıkları yerde duruyorlardı kımıldamadan. Bu sırada imama ve komşularına hal hatır soran Ayşe, Hicran ve Ferhunde’nin yanlarına gelip Hicran’ın çaprazında olan koltuğa oturarak;

— Kızımm. Demin nikâhınızın yarın için kıyılacağını söylemişim ama Arif daha fazla beklemenin uygun olmadığını düşünerek getirmiş Ali abiyi. Aslında gelinliğin de hazır ama birkaç hafta sonra resmi nikâhınız kıyılırken giyersin artık Allah’ın izniyle.

O anda afallamış bir pozisyonda durmuş ne diyeceğini şaşırmıştı Hicran. Geçen her dakika içindeki mutluluğu coştukça coşuyordu. Çünkü kendisi gibi her şeyi inceden inceye düşünen, başını göğsüne yaslayıp, bedeni ve ruhuyla içinde kaybolacağı ahretliğini bulmuştu bu dünyada. Bilinçli bir insanla hayatını birleştirmenin sevincini bütün azaları bağıra bağıra haykırıyordu sanki.

— Hocamm ben ne diyeceğimi bilemedim şimdi. Çok iyi düşünmüş Arif Allah razı olsun. Ama inanın bu kadarını beklemedim ben, deyip başını önüne eğdikten sonra çok alçak utangaç bir ses tonuyla “Gelinliğe hiç gerek yokkk. Ben istemiyordum.” Bu sırada Hicran’ın hemen yan kısmında ayakta duran Arif “Ama ben istiyorum Hicran Hanım! Meleğimi o beyazların içinde görmek benim hakkım değil mi sence?” diyen Arif’e başını kaldırıp birden baktı Hicran. Uzun uzun baktı sadece. O anda “Ben de kahramanımın karşısına beyazlarımla çıkmak istiyorum” diye haykırmak istedi ama ortam müsait olmadığı için diyemedi. Mutluluktan dolan gözleriyle tekrar eğdi başını öne doğru.

— Hadi daha fazla bekletmeyelim adamı, acele yetişmesi gereken bir yer varmış. Eliyle masaya doğru işaret ettikten sonra “Hadi buyurun. Hadi” deyince oturduğu yerden hemen kalkan Hicran masaya gitmek üzere yönlendirdi adımlarını. Daha sonra Arif’in ayakta beklediği sandalyeye sakince oturan Hicran, tebessümle birlikte imama bakıp “Hoş geldiniz” der gibi başını öne eğip gözlerini kırıştırdı bir sefer. Bu arada diğerleride yerlerini aldılar masada.

İslam’ın kurallarına uygun bir şekilde yapılan imam nikâhın sonunda rahat bir nefes alan Arif, Hicran, Ferhunde ve Ayşe mahrem olmayan ortamda Hicran’ın servis ettiği kahveleri içtiler önce. Sonra Arif karnının aç olduğunu söyleyip oturduğu yerden birden kalkarak mutfağa doğru ilerlemeye başladı. Bu sırada Arif’in hemen arkasından kalkan Hicran’ı gören Arif, bir iki adım attıktan sonra Hicran’a doğru dönerek;

— Saate bak Hicran. Çok geç oldu. Yol yorgunusunuz hemen yatıp dinlenin siz. Ben de çok yorgunum zaten bir şeyler atıştırıp hemen yatacağım, dedikten sonra mutfağa girip, hızlı bir şekilde hazır olan pastalardan bir kaç tane tabağa koyduğu gibi çıktı mutfaktan ve salonda sessizce oturan Ayşe, Ferhunde ve Hicran’ın yüzüne tek tek bakarak “Cümleten iyi geceler, Allah rahatlık versin” diyerek yeni tadilat olan, bahçedeki “Cennet yuvamız” dediği evlerine gitmek düşüncesiyle yönlendirdi adımlarını. Arif gittikten sonra Ferhunde ve Hicran’ın yüzüne gülümseyerek baktı Ayşe.

— Eve tadilata başladığı günden beri orada yatıp kalkıyor. Tam olarak daha dün bitti ev. Ama Maşallah çok şirin bir şey oldu valla, dedikten sonra saatin on ikiye gelmek üzere olduğunu görünce “Çok geç oldu. Siz de perişan oldunuz hadi yatalım artık,” deyip Ferhunde ve Hicran’ın yatması için serin, üfûl üfûl esen, penceresi bahçeye doğru bakan odayı hazırlamak amaçlı salonun dik karşısındaki evin köşesinde olan odaya girdi sakın adımlarla.

Huzurla geçen bir gecenin ardından yeni bir güne merhaba diyen Ayşe, kahvaltıyı bahçede yapma kararı verdikten sonra, Ferhunde ve Hicran uyanmadan mutfağa geçip hazırlıklara başladı yavaş yavaş. Bu sırada mutfağa giren Arif;

— Selâmün aleyküm anacım benim. Kolay gelsin ne yapıyorsun?

— Aleyküm selâm annem. Kahvaltı için ekmek yapayım dedim.

— Yaşa sen anam benim. Üstüne bir tereyağı, bir de çıbrık, of yeme de yanında yat, deyip öptü Ayşe’nin yanağından. Sonra masada hamur yoğuran Ayşe’nin yanına usulca oturan Arif “Anne kalkmadılar mı daha?” Güldü Ayşe “Kalkmadılar. Kalkmaya da niyetleri pek yok gibi daha. Az önce kapıdan baktım maşallah mışıl mışıl uyuyorlardı.”

— E tabii dün yüzlerinden yorgunluk akıyordu resmen. Rahat uyu-muşlardır inşallah. Bu arada Hicran’ın namaza kalkıp kalkmadığını merak etmişti Arif. Çünkü kendisi camiye giderken Hicran’ın yattığı odanın açık olan penceresine doğru baktığında odada ışık falan yanmıyordu. Bir süre durduktan sonra merakını gidermesi için “E sabah namaza?” diye merak içinde soran Arif’e bakan Ayşe;

— Kalktık kalktık birlikte. Sonra yine yattılar onlar. Ben de yattım ama uyuyamadım bir daha. Yapılacak işlerimi hallettikten sonra dedim uyanmadan ekmeği de yapayım bari. Sahi oğlum saat kaç?

— Ona çeyrek var.

— O zaman ben çayı koyayım hemen. Ama bahçede yiyelim.

— Ooo işte bu daha da güzel. O zaman aşağı inip hazırlıyorum ben masayı, dedikten sonra aşağı inmek üzere mutfaktan çıkan Arif, Hicran’ın yattığı oda tarafına baktığı gibi önüne dönüp hızlı hızlı yürümesi bir olmuştu. Çünkü tam o sırada Hicran da yatağından yeni kalkmış, üzerinde vücut hatlarını belli eden kırmızı renklerinde kısa kollu pijamasıyla lavaboya gitmek üzere giderken saçlarını toplamaya uğraşıyordu. Hicran’ın yıllar evvel hastalanıp evlerinde kaldığı zamanlarda o an ateşler içindeyken bile Hicran’ın saçlarını hiç görmemişti Arif. Yani Arif’in o panik hali normaldi aslında. Arif’in bu halini gören Hicran da panikleyerek gerisin geriye odaya girdi. İkisi de çok utanmıştı bu olana. Sonradan kendi kendine gülümseyen Hicran, mahremlik olmamasına rağmen karşılıklı olarak oluşan bu hayâdan dolayı nasıl

şükredeceğini bilemeden içi içine sığdıramadığı duygularıyla birlikte tekrar gitti lavaboya.

Denizin, toprağın verdiği mis gibi kokunun yanında ördeklerin, tavşanların, horozların, tavukların, civcivlerin dolaştığı, rengârenk çiçeklerin arasında, ağaçların gölgesinin altında kurulu olan kahvaltı masası göz okşuyordu âdeta. Ayşe ve Ferhunde karşılıklı oturdukları masada dilimlenen ekmeklere yağ sürerken Arif ile Hicran ellerini yıkamak ve su doldurmak için bahçede olan tulumbaya doğru ilerlemeye başladılar. Tulumbanın yanına gelince Arif tulumbayı çekmeye başladı. Ellerini çalkalayan Hicran sürahiyi tam dolduracağı sırada, Hicran’dan bir an olsun gözünü ayırmayan Arif bir an durdu ve;

— Saçların çok güzelmiş Hicran. Renginin bu derece güzel olduğunu tahmin etmemiştim. Hafif heyecanlı bir ses tonuyla; “Aman Maşallah Sübhanallah diyelim. Allah’ım nazarlardan korusun.”

O esnada başındaki örtüyü düzelten Hicran gülümseyerek;

— Teşekkür ederim. Rengini gördün demek? Sabah o kadar hızlı bir şekilde dönüp ilerledin ki fark etmediğini düşünmüştüm.

— O alelacele inişimin sebebinin bu olduğunu anlamadın mı yani?

— Yaa anladım da ne bileyim işte, dedikten sonra elindeki sürahiyi işaret edip Arif’in tulumbayı çekmesini gözleriyle ima ederek “Neyse anneleri bekletmeyelim daha fazla,” dedikten sonra; “iyi hadi bakalım” diyen Arif bu sefer Hicran’ın çektiği tulumbada ellerini yıkarken karşılarında duran ağaca kurduğu salıncağı göstererek; “Hicran kahvaltı ettikten sonra sallayayım mı seni, ister misin?”

O anda tulumba çeken Hicran sevincini belli eden bir üslup ve yükselttiği sesiyle;

— Hem de nasıl. Ama uçuracaksın tamam mı?

Hicran’ın bu çocuksu hallerine hayran olan Arif gülümseyerek;

— İyî hadî uçuralım bakalım, dedikten sonra kahvaltı masasına dönüp aralarında ettikleri hoş sohbetlerle birlikte huzur içinde geçen ilk kahvaltılarını tamamladılar böylece.

Üç hafta kadar geçen bu zaman zarfı içerisinde o gün ve her gün salıncakta sallıyordu Hicran'ı Arif. Arif Hicran'ın yaptığı masumca, çocuksu hareketlerini izlemeye doyamıyordu. Hicran'ın içindeki çocuğu görmek hayatı boyunca ettiği şükürlerin en önemlisiydi Arif için. Çünkü Hicran'ın ilk evlilik süreci ve öncesinde yaşadığı acıları duyunca yüreğinin kavrulduğunu hissetmesi çok acı vermişti ona. Hicran da bu huzuru gördükçe yüreğinin zemzem suyuyla yıkandığını hissediyordu âdetâ. Arif yine bir gün Hicran'ı salıncakta sallarken salıncağı birden durdurup Hicran'ın gözlerinin içine bakarak;

— Bu masumca çocuksu halin hiç bitmesin meleğim, dedi.

Arif meleğim dedikçe uçmaya hazırlanan keleşin kanatları gibi yüreği titreyen Hicran karşılık olarak her defasında “Sen de benim kahramanımsın” diyordu ama içinden diyordu sadece. Sesli olarak dile getirmeye utanıyordu çünkü. Hocam diye hitap ettiği Ayşe'ye anne demeye hemen alışmıştı fakat Arif'e isminden başka bir şeyle hitap edemiyordu. Yalnız geçen bu süreç içerisinde Hicran'ı üzen bir durum vardı. Çünkü gece olunca yatmak için Arif'in yanına gidemiyor, akşam olduğu gibi bir mazeret bulup oturdukları ortamdaki uzaklaşıyordu erkenden. Ama bu durumu hiç yadırgamıyordu Arif. Hatta Hicran'ın bu durum için stres yaptığını hissedip Hicran'ın üzüldüğüne daha çok üzülmüyordu. Resmî nikâhın olacağı günün önceki gecesi bahçede otururlarken yine “Herkesi Allah rahatlık versin” diyen Hicran hızlı hızlı üst kata doğru yürümeye başlayınca arkasından giden Arif, Hicran'ın tam merdivenlerden çıkacağı sırada arkasından seslendi. Merdivenlerden bir basamak çıkan Hicran hafif kızaran yüzüyle birlikte döndü Arif'e doğru. Bir süre Hicran'ın yüzündeki azalara tek tek bakan Arif derin nefes aldıktan sonra;

— Bak meleğim Allah'ın izniyle yarın nikâhımız olacak. Fakat şunu bilmeni istiyorum ki dün de, bugün de, yarın da sen benim karımsın. Yani rahat ol. İstedikğin gibi davran. Kendini sıkıp kendini de beni

de üzme tamam mı? derken işaret parmağıyla Hicran'ın burnuna dokunup göz kırptıktan sonra "Hadi bakalım şimdi iyi geceler. Allah rahatlık versin," dedikten sonra tebessüm etti ve tam arkasına döneceği sırada Arif'in n bu sözlerine duymaya ihtiyacı olan Hicran rahat bir nefes aldıktan sonra içten bir gülümsemeyle henüz gitmemesini istediği Arif'in birden kolunun bilek kısmını tuttu ve geçmişte yaşadığı bir sıkıntısını anlatmanın zamanı olduğunu düşünerek; "Daha ben bekârken, yani yıllar evvel, umutsuzluğun en uç noktalarında olduğum bir gün yalnız başıma odama çekilip yatağıma oturdum. Dizlerimi karnıma doğru çekip üzerinden ellerimi birbirine bağlayıp gözüm kapalı şekilde bir süre durdum öylece. Zifiri karanlığında olan düşüncelerimin içinde delirecek gibi olmuştum. Daha sonra gözlerimi araladım! Önümde benden yansıyan gölgem çarptı gözüme. Gölgame baktıkça o karanlığın içine daha fazla düşüyor, olduğum yerde saplanıp kalıyordum. O an can havliyle yerimden fırladığım gibi pencereyi açıp gökyüzüne doğru kaldırdım başımı. Akşam vakti girdiği için göğü yıldızlar süslemeye başlamıştı bile. O sırada tam karşımda duran aya kitlendim bir süre. Ay yarımıydı "yarım kalınca canı çok yanıyor mudur acaba" diye düşünürken istiğfar çekip salavat getirmeye ve salavat getirirken Hz. Peygamberimizin (s.a.v) mucizesi olan ayın ayrılması geldi aklıma; sesli bir şekilde ağlamaya başladım. Ağlarken tekrar ucu bucağı olmayan gökyüzünde ve etrafı kaplayan dağlarda gezdirdim gözlerimi. Malik olan Rabbimin kudretini düşünürken o hikmet gerçekleşti bir anda! Gökyüzü haykırarak Mevlana Celaleddin Rumi'nin o muhteşem sözünü bağıra bağıra söylemeye başladı bana; *"Dibi yosun tutan denizlerle ilgilenme, sen dağları, seyret. Yenik düşüyorsan özlemlerine aldırma, kalbindeki o uçsuz bucaksız sevgiyi hisset. Işıklar sönmüşse ve karanlıksa; ona da aldırma, ay ışığını seyret. Sabret... Sabret ki her şey hissettiğin kadar derin ve sonsuz olsun. Sabret ki her şey gönlünce olsun..."* Neye uğradığımı şaşırmış bir şekilde pencereyi kapatıp içeriye girdim ve yanımda duran sandalyeye çöktüm birden. Ses iliklerime kadar işlemişti. Tir tir titreyen bedenimi zapt etmeye uğraşırken bu sefer gölgem yan kısmıma yansıyor. Az önceki yaşadığım gam, keder, tüm karanlıklar kaybolmuştu bir anda. Yani gölgem beni korkutmayıp aksini düşünmemi sağlamıştı! "Hayır beni korkutamazsın, çünkü benim vekilim Allah! Ben her daim ışığa bakıp ilerleyeceğim ve sen benim peşime takılacaksın!" dedim

gölgeme bakıp. Yani hep içimdeydin Arif! Ümidimdin!.. Sevincimdin!.. Kalbime her dönüşümde senin de benimle olduğunu biliyor, kendimi daha güçlü görüyor, bu günleri yaşayacağımı derinlerden hissediyordum.” dedikten sonra can kulağıyla Hicranı dinleyen Arif kendinden geçmiş bir vaziyette Hicran’ın anlatırken gözünden yanağına doğru süzülen yaşı öptü usulca. İlk kez dudaklarıyla Hicran’ın tenini hisseden Arif; “Artık o ışığa birlikte koşacağız meleğim ve bütün gölgeler peşimize takılacak Allah’ın izniyle” dediği gibi arkasını dönüp bahçeye doğru hızlı hızlı ilerlemeye başladı. Daha sonra bir tüy kadar hafiflediğini hisseden Hicran ertesi günü heyecanlı olan bir güne merhaba demek için yatağına girip kapadı gözlerini yüreğinde oluşan o büyük huzurla birlikte.

Sabah Ferhunde’nin ve başında miyavlayan Müezza’nın sesine uyanan Hicran gözünü açtığı gibi karşısındaki saate bakar bakmaz saatin on olduğunu görünce panik içerisinde yattığı yerden kalkarak;

— Anne ya aşk olsun valla. Bu saate kadar nasıl bıraktın ya? Ayyy rezil oldum inan ki.

— Dur kızım panik yapma. Ne rezilliği? Daha var nikâha. Çok güzel uyuyordun, daha önce kıyamadım uyandırmaya. Sanki başka işin var? dedikten sonra odadan çıktı hızlı adımlarla. Ferhunde’nin çıktığı gibi yataktan fırlayan Hicran yerde durmuş dik dik suratına bakan Müezza’yı görünce “Hiç öyle bakma Müezza sana da çok kızdım. Bugün bu saate kadar bırakılır mı insan?” deyip lavaboya gitmek üzere alelacele çıktı odadan. Aslında o kadar panik gereksizdi. Çünkü her şey hazırlanmış vaktini bekliyordu. Yani Hicran’ın bu saatten sonra yapacak hiçbir şeyi yoktu. Öğleden sonra verilecek yemekler için sokakta boydan boya masalar kurulmuştu. Karşıdan karşıya bağlanan ipler rengârenk süslerle bezenmişti. Hızlı hızlı toparlanan Hicran yine stresli fakat mutluluktan içi içine sığmayan bir gülümsemeyle birlikte mutfakta iş yapan Ayşe ve Ferhunde’nin girdi yanlarına.

— Annecikler hayırlı günler. Kusura bakmayın öyle bir uyumuşum ki hiç uyanmadan. Rüya gördüm onu bile hatırlamıyorum. Ölü gibi o derece yani, diyen Hicran’ın yüzüne şaşkın bir şekilde bakan Ayşe;

— Tövbe tövbeee! Yoruldun kızım kaç gündür. Acelemiz yok zaten. Ne güzel uyudun işte; özellikle bıraktık dinlen diye.

— Arif nerede?

— En son gördüğümde arkadaşlarıyla sokağı süslüyorlardı.

— Yaaa, deyip sevinç içinde pencereye doğru koşan Hicran sokağa baktığında gördüğü manzara karşısında mutluluktan dolan gözleriyle birlikte bir süre olanları izledikten sonra girdi içeriye.

— Orda mı Arif?

— Ordaydı. Çocukları bakkala götürdü şimdi. Asılı olan balonları istiyorlar “Gelin şimdi dondurma alayım size birkaç saat sonra o balonlar da sizin olur tamam mı” deyip götürdü bakkala. Çocukların sevincini bir görseniz, dedikten sonra hazır olan kahvaltı masasına geçti Hicran. Ferhunde, Ayşe ve Hicran muhabbet eşliğinde kahvaltılarını yaptılar önce. Daha sonra bir kaç kez prova dâhilinde üstüne kusursuz bir şekilde oturan sürpriz olan gelinliğini giydi Hicran. Yemek için gelen misafirler düğün evine toplanınca, Arif ve Hicran tekbirler eşliğinde nikâha gitmek üzere bindiler arabalarına. Sokak, hatta deniz, kum, ağaçlar, çiçekler, böcekler, gökyüzü, güneş dahi bütün kâinat Allahuekber nidalarıyla coşmuştu sanki. Arif ile Hicran evleniyordu çünkü. Allah’ın rızasını kazanmak için sabırla, şükürle, tevekkülle bekleyen iki yürek birleşiyordu Elhamdülillah.

Nikâh kıyılıp eve geldiklerinde evin içi kadınlarla dolu olduğu için Hicran’ı, Ferhunde’yi, Ayşe’yi ve yanında birkaç tane kadını eve bırakan Arif arabadan inmeden;

— Benim de biraz yapılacak işlerim var hadi bana eyvallah, diyerek işlerini halletmek üzere çalıştırdı arabasını.

Üst kata çıktıklarında konu komşuyla tek tek görüşülüp hal hatır sorulduktan sonra bir sandalyeye oturan Hicran’a bütün gözler kilitlendi o anda.

— Arif’e bak valla maşallah durdu durdu turnayı gözünden vurdu.

— Valla maşallah melek gibi.

— Huyu da inşallah melek gibidir.

— Allah’ım mutluluk veresin.

— Hep mutlu, huzurlu olsunlar inşallah.

— Allah bir yastıkta kocatsın, diye her bir dilden ayrı ayrı çıkan temennilerle oda çınlıyordu adeta. Daha sonra elinde tefle salona giren bir genç kız;

— Burası düğün evi biraz da belli etmek lazım değil mi? dedi ve oturan birkaç tane genç kızın kolundan tutup “Hadi kızlar başlasın şenlik” diyerek cümbüşle geçirdikleri birkaç saatin sonunda herkes evlerine dağıldı yavaş yavaş. Gece olmuş ev halkı yataklarına çekilmişti. Fakat Hicran’ı uyku tutmuyordu bir türlü. Çünkü nikâh kıyılıp eve geldikten sonra bir daha hiç görmemişti Arif’i. Akşam yemeğine dahi gelmeyen Arif neredeydi acaba? Çok merak etmişti Arif’i Hicran. Bir oyana bir bu yana dönüyor fakat kafasında oluşan sorular uyumasına müsaade etmiyordu bir türlü. Usulcacık yatağından kalkan Hicran, önce odanın açık olan camından bahçedeki evine odaklandı bir süre. Işığın yanık olduğunu görünce neden gelmediğini merak ettiği Arif’in yanına gitmeye karar verdi. Yavaşçacık odadan çıkan Hicran, usul usul attığı adımlarıyla bahçede olan cennet yuvalarına doğru yöneldi. Evin aralık olan dış kapısından içeriye girdi usulca. Holde birkaç adım attıktan sonra daha önceki günler üstünkörü baktığı oturma odasının kapısına geldiğinde durup tek tek inceledi mobilyalarını. Kuf yeşili rengindeki koltuk takımı, krem rengi halı, krem rengi badana boyasıyla çok ağır bir seçimle dekore edilmişti oda. O sırada karşıda olan sehpayı bakan Hicran, sehpanın üzerinde duran ters çevrili çerçeve gözüne battı birden. Hemen yanına gidip döndürdü çerçeveyi bakmak için. Merakla bakan gözler, çerçevedeki resimle gülümsemeye çevrildi hemen. Çünkü resimde bembeyaz zambakların içinde Arif’le yanak yanağa, gülerken çekildiği resim duruyordu. Birkaç gün önce aldığı fotoğraf makinasıy-

la Ayşe'nin çektiği resmi yıkatıp çerçeveletmişti bile Arif. Daha sonra çerçeveyi düzelterek tekrar sehpanın üzerine koyan Hicran oturma odasından çıktığı gibi hemen karşısındaki mutfağına girdi sevinçle. Küçük fakat bir o kadar şirin olan mutfağını inceledi iyice. Musluk taşının üstünde fincanların, bardakların, tabakların bulunduğu rafa ters V şeklinde ortadan ayrılmış dantelli tül o kadar yakışmıştı ki, hele camdaki perdeyle aynı olması bir o kadar güzellik veriyordu mutfağına. Mutfaktan çıkan Hicran karşıda hafif çaprazında kalan yatak odasına doğru bir iki adım attıktan sonra bir süre kapıyı açsın mı açmasın mı diye düşündükten sonra çok yavaş bir şekilde kapı kolunu indirdi aşağı doğru. Araladığı kapıdan bakınca Arif'in yatakta uyuyor olduğunu gördü ve parmaklarının ucunda sessizce attığı adımlarıyla yanına yaklaştı. Bir süre başında durup izledi Arif'i. Yatağın yanında olan küçük dolabın üzerindeki yarım kalan çay gözüne çarptı Hicran'ın. Elledi çayı. Soğumuştur çay. Yani belli ki çayını içerken uyuyakalmıştı Arif. Fakat üstü açıktı. Yanındaki çarşafı Arif'in üstüne örtmek için yeltenen Hicran, Arif'in bir anda gözlerini açmasıyla donup kaldı. Bir süre birbirlerine bakıp durdular öylece. Çok şaşırmıştı Arif.

— Hicraann! Hoş geldin.

— Hoş-bul-dum! diye duraksayarak karşılık veren Hicran bir kaç saniye Arif'in yüzüne baktıktan sonra sakın bir şekilde devam etti konuşmasına “Çok merak ettim seni Arif. Neden gelmedin eve?

— Bir saat kadar önce geldim. Arkadaşlar yemek için organizasyon yapmışlar dışarıda onlarla beraberdik yani. Sonra geç oldu diye direkt olarak buraya girdim. Dedim rahatsız etmeyim sizi, diye cevap veren Arif yüzündeki şaşkınlıkla birlikte dik dik bakıyordu Hicran'ın suratına. “Kusura bakma çok şaşırdım; yani seni görünce,” dedikten sonra te-bessüm etti Hicran'a bakıp. Güldü Hicran.

— Neden şaşırdın ki karın değil miyim ben senin? dedikten sonra utangaç yüz çehresiyle eğdi başını ve devam etti konuşmasına “Arif. Yalnız senden bir ricam var?” Süren şaşkınlığıyla birlikte “Ne?” dedi Arif.

— Sadece göğsünde yatmak istiyorum müsaade eder misin?

— Tabii ki diyen Arif biraz doğrulup sırt üstü yattı yavaşça. Usul usul yanına yaklaşan Hicran başını Arif’in göğsüne yasladı. Arif’in kalp atışları Hicran’ın kulağının zarını gıdıklıyordu adeta. Duygularını dile getiremeyecek kadar huzurlu olan Hicran;

— Biliyor musun? Sen bana meleğim diyorsun ya hani. “Eee?” diye heyecanla ortaya atıldı Arif. “Sen her meleğim deyişte ben kahramanım diye yanıt veriyordum sana içimden.” Daha da şaşıran Arif “Kahramanım mı? O da nerden çıktı?” deyip sesli gülmeye başlayınca birden Arif’in yüzüne bakan Hicran;

— Yaa niye güldün ki şimdi, demiyim bir daha o zaman, dedikten sonra tekrar Arif’in göğsüne yatan Hicran, “İlk olarak topumu verdin bana. Sonra Müezzamı verdin. En sonunda da beni bana verdin. Rabbime sonsuz şükürler olsun. Yani şu an ben bir dağa yaslıyorum başımı.”

Arif’in o kadar hoşuna gitmişti ki Hicran’ın bu sözü. Birden yaş dolan gözleriyle birlikte “Estağfurullah” dedi ilk önce. Sonra “Hep, hep de,” dedikten sonra o gün ve her gün Arif Hicran’a meleğim, Hicran Arif’e kahramanım diye hitap etti. Arif ile Hicran’ın evliliklerinin ikinci senesinde bir kızları dünyaya geldi. İsmi Zülal koydular. Zülal dört yaşındayken bir tane de oğlu oldu Arif ile Hicran’ın. Onun ismini de Tarık koydular.

Dünya bu Allah’tan geldik, Allah’a döneceğiz elbet. Tarık bir kaç günlük bebekken Müezza çok hastalanarak öldü. Yıllar sonra da yaşanan Ayşe bir kaç gün hasta yattıktan sonra gözlerini kapadı hayata. Ayşe’den bir kaç yıl sonra da kalp kriziyle birdenbire vefat eden Ferhunde’yi kendi memleketlerine, Sedat’ın yanına gömdüler.

Zülal ve Tarık anne ve babasının verdiği İslam ahlakıyla eğitilmiş terbiyeli, Hicran ve Arif gibi örnek gösterilen birer insan olmuşlardı. Allah’ın farz kıldığı ‘Emri bil maruf nehyi anil münker!’ *(İyiliği emredip kötülükten vazgeçirmeye çalışma yönündeki faaliyetler için kullanılan*

dinî, ahlâkî ve hukukî bir tabirdir.)

Zülal babaannesinin mesleğini devam ettirerek gelecek nesillerin ehl-i sünnet üzere daim kalması için ömrünü sırat-ı müstakime adayan bir kul olarak hayatını idame etmeye çalışıyor, çabalıyordu. Tarık ise ilim irfan üzerinde ilerleyen bir insan olmuş, yazdığı eserlerle döneme damga vurmuştu.

Zülal de, Tarık da evlenmiş Arif ile Hicran'ı anneanne ve babaanne yaparak torunlarını görmelerine vesile olmuşlardı. Hatta torunları evlenme çağına gelmişlerdi bile. Bir gün bir akşam vakti Zülal, eşi ve çocuklarıyla birlikte anne ve babasının ziyaretine gittiklerinde hem çok üzen hem de çok şaşırtan bir duruma şahit olmuşlardı. Arif ile Hicran akşam namazını kıldıkları sırada hem de aynı anda, secdede hakkın rahmetine kavuşmuşlardı. Anne ve babasını o şekilde gören Zülal, secdede uzun süre kaldıklarını görünce durumdan şüphelenip eliyle dürttüğünde Hicran'ın yana doğru yıkılmasıyla net olarak anlamıştı durumu. Arif ile Hicran'ın sıcak olan bedenlerinden anlaşılmıştı ki son nefeslerini henüz yeni vermişlerdi. Ertesi gün köylerine defnedilen Arif ile Hicran, dünya hayatlarını ebedî hayat için hazırlık yaparak ahirete intikalleri gerçekleşmişti böylece. Bu iki güzel insanın ahirete intikali gerçekleştiğinde ise yazarlık mesleğinde ilerleyen Tarık, anne ve babasının hayatını kaleme alarak Arif ile Hicran isminde yazdığı kitabıyla insanlara ışık olmuştu.

“Sevgi değer vermektir. Değer ise taşıması ağır bir sıfattır. Sevgi denen o kutsal kelimenin değerini ihlasla yaşamadıkça öğrenemiyormuş insan. Bakmanın sadece gözle olduğunu, görmenin ise kalple olduğunu ilimle yaşamadıkça öğrenemiyormuş kişi. Amel ettikçe sevginin kutsallığı büyüyormuş yüreklerde.”

“Sizden hayra çağıran, iyiliği emredip kötülüğü men eden bir topluluk bulunsun.” (Âl-i İmrân-104)

YAZARIN NOTU

Kitabı yazmaya karar verdiğimde kendi kendime düşündüm ve öyle bir kurgu meydana getirmeliydim ki; acısıyla tatlısıyla hayatın ta kendisi olan, okuyanı düşündürerek, yüreklere dokunarak içinden bir şeyler almasına vesile olan... Böyle bir kurgu olması için dua ederek başladım yazmaya. Öyle de oldu inşallah. Çünkü ben yazarken öylesine etkilendim ki; bazen güldüm, bazen ağladım, bazen yazdığım kahramanlarla birlikte bir o yana bir bu yana koşuşturup durdum heyecan içinde. Yeri geldi içinde kayboldum yazdıklarımın. Bu üç günlük dünyada nasıl bir yalanın içinde olduğumuzu tekrar hissettim bütün benliğimle. Kitabımı yazmayı bitirdiğimde başıma gelen bir hadiseyi siz değerli okuyucularıyla paylaşmak istiyorum. Hicran ve Müezza'nın arasındaki ilişkiyi öylesine büyük bir şevkle yazdım ki, aralarındaki bağa özendim âdeta ve Rabbim iyilik nasip ederse eğer bir kedi bakmayı istediğimi söyledim bizimkilere. Evde hayvan bakmayı tasvip etmeyen annem daha sözümü duyar duymaz “bakalım bu kapıdan kedi girebilir mi” deyince “yaa anne öyle deme kediler çok mübarek, temiz, hikmetli hayvanlar; sünnet üstelik, keşke Allah o sünneti de yaşamayı nasip etse bana. Hem öyle bir şey olsa bak görürsün Rabbim o sevgiyi verir yüreğine” dedim gülerek!.. “Aman aman kalsın onun sevgisi istemem kızım” dedi ve konu kapandı o an için. Aradan geçen bir kaç gün içinde açık olan pencereden oturduğumuz odaya bir kedi girdi! Benim ve benim gibi yürüme engeli olan ablamın karşısındaki kanepeye oturur pozisyonunda durup tek tek yüzümüze bakmaya başladı. Kedinin yaptığı bu sevimlilik ötesi olan hareketine hayran kalmakla birlikte çok güldüm. Bir kaç gün sonra aynı şekilde yine girdi camdan ve bir şey söylememi isteyen bir ifadeyle gözümün içine bakarak durdu karşımda. “Yerim ben seni, tatlı şey, gel-sene ablaya seveyim bir seni” dedikten sonra inanır mısınız çağırmamı zor beklemişçesine koşup atladı kucağıma. Beni görmelisiniz, sevgimi nasıl ifade edeceğimi şaşırdım! Ben kediye bir şeyler fısıldadıkça kedi mest oluyor, yanımdan ayrılmak istemiyordu. Günler geçtikçe ablamımın ve abilerimin de kediye olan sevgileri artınca, mutluluğumuz annemin de hoşuna gitti ve ilk sözü “hiç bir şey için büyük konuşmamak gerekir” oldu. Evlat hatırı işte her şeyden üstün geliyor bir anne için. Bu muhabbetin üstüne gelen amcamın torunu kedinin ismi ‘Patı’ olsun dedi sevinçle... Yani güzel Mevla’m hikmetini gösterdi yine ve dünyalar

tatlısı küçük bir dost gönderdi bana. Hem de öyle ki her baktığımda tefekkürlerin en uç noktalarını yaşamama vesile olan, sanki cennetten benim için gelmiş sessiz bir kuldu o, şükürler olsun Rabbime. Söylemek istediğim şu aslında; kalbimizle hep güzel düşünelim! Allah'ın emrettiği gibi Ehli Sünnet üzerinde yaşamaya gayret gösterelim. Üstüne basarak söylüyorum O'nun emrettiği gibi, kendi benliğimizi öne çıkararak değil. Güzel olan budur çünkü. Benim kalbim temiz, ben doğru olanı bilirim!.. Ben haklıyım!.. gibi düşüncelerin şeytanın verdiği vesvesesi olduğunu bilelim. İblisin; "Daima şu sözü hatırında tut; ben ben deme de, benim gibi olma!" diye söylediği sözü kazıyalım beynimize. Akı, nefsi, yürekten gelen sesleri ayırt edebilmek, kalbimizle görebilmek için Allah'ın ipine sarılalım. Fakat asla sanmayalım! Sevdiğimizi sanmayalım mesela!.. Yanlış yapmayacağımızı sanmayalım!.. Kusursuz olduğumuzu sanmayalım!.. Çünkü, bir şeye layıkıyla değer vermiyorsan, emek vermiyorsan, sevdiğin şey her ne olursa olsun ona inanmıyorsan eğer, onu sevmiyorsun demektir. Yaşanan süreçte yanlışlar yapmayacağını sanıyorsan, yanlışsın demektir. Karşındakinin eksiklerini görüp eleştiriyorsan eğer, kusurlusun demektir. Yani insanoğlu kendini bir şey sanmamalı, sanmamalı ki kendini ölçüp tartmaya fırsatı olsun!.. Tövbe etmeye fırsatı olsun!.. Tecrübe edinmeye fırsatı olsun!.. Çünkü tecrübe hayatı uzun veya boş yaşamak değildir. Yanlışlarımızı, hatalarımızı, eksik olabileceğimizi kabul edip hayattan bir şeyler çıkarıp başarılarla yelken açmak demektir.

Yaşadığımız sürece hep güzel düşünelim; Allah'ın yap dediklerini yapıp, yapma dediklerini yapmamamız gerektiğini hep düşünelim! Müslüman olmaya yakışmak için ilim, amel, ihlas üzere yaşayalım. Güzel dualar etmeye, hayırlı, güzel dualar almaya gayret gösterelim inşallah... Çünkü O şah damarımızdan yakın olan her şeyi ama her şeyi önümüze sermeye hazır!..

SÖZLÜK

Amel (Amel-i Salih): İyi, güzel ve faydalı iş; Allah'ın rızasına uygun amel demektir.

Feraset: Zihin uyanıklığı. Bir şeyi çabukça anlama yeteneği. Bir kimsenin ruhsal, zihinsel halini ve yeteneklerini yüzünden, duruşundan, tavrından vb. anlamak. Ayrıca bkz. Firaset, Kesbi.

Hiç: “Hiç” Allah’tan başka gerçek varlık yoktur, demektir. Öncelikle kişinin varlığını, nefsini yadsır.

Huşu: Allah’a duyulan saygının gereği olarak başta namaz olmak üzere ibadetlerin edası sırasında sükûnet ve tevazu içinde bulunma durumu.

İddet: İslâm hukukunda, evliliğin herhangi bir sebeple sona ermesi durumunda kadının yeni bir evlilik yapabilmek için dört ay on gün kadar evden çıkmamak üzere beklemek zorunda olduğu süreyi ifade eder.

İhlas: Samimi olmak, dine içtenlikle bağlanmak, esaslarını sırf Allah rızası için uygulamak anlamına gelen bir terimdir. Riyanın aksi ve zıttıdır.

İlim: Evrenin veya olayların bir bölümünü konu olarak seçen, deneye dayanan yöntemler ve gerçeklikten yararlanarak sonuç çıkarmaya çalışan düzenli bilgi.

Naif: Sade, doğal, saf, deneyimsiz anlamları taşımaktadır.

Tefekkür: İslam dininde günahlarını, kâinatı, varlıkları, doğayı, yaratıkları, kendini ve Allah'ı düşünmek ve O'nun yarattığı varlıklardan, kâinattaki eşsiz mükemmellikteki düzenden ders çıkarmaktır.

Tevafuk: Birbirine denk gelme, latifane (hoş, zarif) bir şekilde uyum içinde olma anlamına gelen İslami terimdir. Anamlı ve hikmetli (bilgece) amaçlarla, latif bir şekilde birbirine yakışan ve birbiriyle ilişkili olan, uygunluk arz ederek bir düzenin varlığını gösteren, kısaca birbirine tevafuk eden her şey evrende tesadüfe yer olmadığını işaret ve ispat eder.

HİCRAN

Sevda Gündüz

İçimde benimle doğup büyüyen o hüzne, en güzel anlarımda bile hissettiğim o boşluğa anlam veremezdim hiç. Sahi; kalabalıklar içinde geçen yalnızlığımı dolduracak olan neydi acaba? O boşluk dolacak mıydı bu dünyada? Belki de bunların hepsi beni bir sonucaandırmak içindi. Şüphesiz ki o sonuç, ilahi kudrete duyulan aşkın ta kendisiydi. Görüldü ki her şey Allah 'ı anmam gerektiğini kavramak içindi. Allah sevdiği kulun yüreğine verirmiş hüznün dalgasını. Ve zaman geçti. Küçük kız büyüdü o yüreğindeki hüznüyle. Kırıldı, yaralandı, kanadı. Çok, çok acıdı canı! Her yürek kaldıramazdı acıyı... Asla pes etmedi. Çünkü o bilirdi. Aşka inananlar ondan gelen her şeye sükût ederlerdi. Hayatta her şey bir öğretiydi. Tefekkür edenler, sabredenler ve doğruluktan ayrılmayanlar boş çevrilmezlerdi... Hüznümü seviyorum. Hüznümü veren de seviyorum. Beni ben yapanmış bu duygular. Beni tamamlayacak olan o hüznümüş meğer. İçimde artıkça çatlakları sıvayan, her defasında eda ettiğim şükürümün adıydı o. Beni kendisine meftun kılan efendi, yüreğimi bu duygu ile sarhoş etti! Doktorum, danışmanım, öğretmenim, can suyum, canımın içi... İnsan aradığının garibiymiş derler. Ben buldum yine garibim! Çünkü hayat garip olduğunu çözebilmeyi öğrenmekmiş aslında. Mutlu olmakmış onunla. Yaranla, berenle, eksiğin ya da tüm çirkinliğiyle aşkın içinde kaybolabilmekmiş çözüm. Girmeye görsün aşk, yüreklerle "Ah" dediğin an bildiğin her şeyi unut. Aşk her şeyi saran bir kudrettir. Vücudu görülmeyen bir kudret; yokluk deryası. Lakin zerrelerinde titreşen!.. Aklın ayağı orada kırıktır. Kulluk da malum, sultanlık da... Aşıklık bu iki perdeden gizli. Fitrat da vardır verilen kudret ama ne yazık ki sarf eder, yitirirler. "nasip etmedi bana Allah derler. Hâlbuki sen sana verilen bu kudreti idrakten gafflete düştün. Bilemedin ki, aşkı duvağından kaldırıp, cemale ulaşmak içindi tüm çekilenler...